

RAKKAUDEN
PIENI KÄSIKIRJA



EN ENNEN SINUA EN
TIENNYT
MITÄ
RAKKAUS
ON

*Neulaan pistetty perhonen
suolapatsaat Gomorran
leikki valon ja varjon
siteet näkymättömän*

*Hehkuva puna pionin
tulihuntu nautinnon
reidet harallaan yön sylissä
kastehelmet ihollasi*

*En koskaan ole ennen
mitään tällaista tuntenut
en ennen sinua en
en tiennyt mitä rakkaus on*

*Häkki, nuori nainen häkissään
kahden tunneaallon välissä
suloutesi houkuttelee
haavoittamaan hyväilemään*

MASSAPSYKOLOGIAN
PIENI KÄSIKIRJA

EN ENNEN SINUA EN

EN
TIENNYT
MITÄ
RAKKAUS
ON

Hän Joka Uneksii

Ensimmäinen painos
Copyright © Viherhiukkanen Oy 2018
Kannen taitto ja kansikuva: hwhd

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-323-6

SISÄLLYS

Rakkaus ja massapropaganda	6
Mistä me puhumme kun me puhumme rakkaudesta	8
Hymykuoppien pohjalla väijyvät käärmeet	12
Rakkauspuoskarit	18
Rakkauden syvin olemus	32
Kahvinporoprofessorit	41
Narkissos	49
Rakkausrutto	58
Rakkauden vajaatoiminta	69
Riikinkukot	79
Hämärän rajalla	88
Henkisesti rampojen uskonto	96
Kasvatuksen pimeä ydin	109
Pahuuden kohtu	122
Kyynelissä kuun kimallus	130
Luovu itsestäsi, älä peruuta	136
Perverssit pyhydet	145
Pyhät palkkasoturit	160
Pieru yhdestä pierusta	175
In God we trust	186
Piru on irti	198
Uskonsankarit	214
Jumalan viha	221
Jäätelöauto	236
Ilmaiset muoviämpärit	245
Kristallinheikkous	252

RAKKAUS JA MASSAPROPAGANDA

Tämä kirjanen kertoo rakkauden syvimmästä olemuksesta ja massapropagandasta. Kuten Wilhelm Reich jo lähes sata vuotta sitten oikein oletti, jokainen järjestäytynyt mystiseen "totuuteen" pyrkivä liike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle, yleiselle ja yhtäläiselle rakkaudettomuudelle – rakkausanemialle.

Tämä kirjanen on vaarallinen ja ennen kaikkea kiusallinen valtaapitäville ja vallan marioneteille, sillä se osoittaa kuinka massapropaganda toimii ja mitä menetelmiä ja mitä keinoja massapsykologian harjoittajat järjestelmälliset sinua, kaikkia meitä kohtaan käyttävät – tuhotessaan rakkautta. Tämä kirjanen käytännössä "riisuu" vaatteet valtaapitäviltä ja heidän hännystelijöiltään. Tämä kirjanen paljastaa alastoman totuuden, joka on rakennettu valhe valheelta käyttäen rakennusaineina henkistä ja tarvittaessa myös fyysistä väkivaltaa. Valheellista totuutta rakennettaessa laastina on toiminut murskattu itsetunto, nöyryyttäminen, alistaminen, kuuliaisuuden ja tottelemisen vaatiminen. Työtä on tauotta valvonut ahneudella kuorutettu pelko, rangastuksen uhka ja tavoitepalkkiona, sytykkeenä on toiminut maineen, kunian, rikkauksien ja rahan kiihkeä tavoittelu. Ja palkkana lähtökohtaisesti orjuutta hipovasta tehdystä työstä, joka on usein saanut rakentajan kyynelisin uhraamaan koko elämänsä ja usein myös koko perheensä "totuuden" alttarille, on ollut pelkkä katteeton, tyhjä lupaus – kärsimyksen päättymisestä ja ikuisesta elämästä.

Ja se syötti, joka sinut ja meidät kaikki on saanut menemään ansaan, uimaan uppoavaan katiskaan – on sana rakkaus – ei enempää, eikä vähempää. Kun Reich kirjoittaa fasismista, hän voisi aivan hyvin kirjoittaa, ajatuksen siitä lainkaan kärsimättä, kristinuskosta, näin:

Fasismi (kristinusko) ***on tosiasiallisesti mystisen uskonnollisuuden ääri-ilmiö. Se kannattaa kaikkea sukupuolisuuden kieroutumisesta kumpuavaa uskonnollisuutta*** (käyttäytymistä) ***ja se muuntaa isänvallan*** (historian hämärästä) ***ajoilta periytyneen masokistisen kärsimysuskonnon sadistiseksi...***

Fasismi (kristinusko) ***on tulos ihmisen vuosituhantisesta*** (rakkaudettomuudesta johtuvasta, hapettoman tilan kaltaisesta) ***kieroutumisesta.***

Fasistin (kristityn) ***mielenlaatu on vähäväkisen, orjuutetun, auktoriteettia epätoivoisesti etsivän*** (alkukristityn – itsetunnottaman, nöyryyteen, itseään epätoivoisesti korottamaan pyrkivän sadomasokistin) ***ja samalla*** (te-

ko)*kapinallisen*, (epätoivoisen) *pienen miehen* (muun muassa politiikon) *mielenlaatua...*

Pakon sanelema sukupuolinen itsehillintä ja jatkuva seksuaalinen torjunta (rakkaudettomuus, fyysinen läheisyys sekä luottamuksen puute) *aiheuttavat kouristuksenomaisia ja erityisen vahvasti tunnepitoisia kuvitelmia* (jännitystiloja) *kunniasta ja velvollisuudesta*, (isänmaallisuudesta, tärkeydestä ja paremmuudesta) *urheudesta* (voittamisen pakosta) *ja kurinalaisuudesta...*

Hitler tähdentää teoksissaan monin kohdin, että massoja on käsiteltävä sen tunteisiin ja uskomuksiin eikä suinkaan järkisyihin, todisteluihin ja sivistykseen vedoten...

MISTÄ ME PUHUMME KUN ME PUHUMME RAKKAUDESTA?

Tiedämmekö me mistä me puhumme silloin, kun me puhumme rakkaudesta? Olemmeko koskaan ajatelleet, mitä me itse asiassa tarkoitamme, silloin kun me käytämme sanaa rakkaus, kun me sanomme: Rakastan elämää tai – sinua.

Miten rakkauden voi määritellä? Kuinka rakkaus syttyy. Entä miten ja miksi se sammuu? Voiko rakkaudelle jotenkin antautua vai pitääkö sitä vastaan myös joskus taistella? Millaista oikein on rakkaus ensisilmäyksellä? Entä miten rakastutaan korviaan myöten? Onko rakkauden kieli vaikeaa, voiko rakkautta maistaa? Usein puhutaan myös syvästä rakkaudesta, jopa pohjattomasta rakkaudesta. Mitä meille tapahtuu, kun joudumme rakkauden tunteen valtaan? Mitä on palava rakkaus? Tehoaako tavallinen vaahtosammutin tuon tulisen rakkauden liekin tukahduttamiseen? Entä liittyvätkö rakkaushuolet ja rakkauden kahleet toisiinsa? Pitääkö rakkaudesta puhua hiljaa kuten kuulee joskus väitettävän? Hyvin hiljaa ja ainoastaan pimeässä peiton alla, niinkö? Miksi rakkaudesta ei saisi muka puhua voimakkaalla äänellä avoimesti ja päivänvalossa?

Mutta milloin voi olla hulluna rakkaudesta tai miten rakkaus muuttuu järeämmäksi? Väitetään myös yleisesti, että jotkut ovat yhdistyneet toisiinsa rakkaudensitein. Tarkoitetaanko silloin sideharsoa vai nippusiteitä sillä mikään nuora tai köysi ei kuulemma vedä niin vahvasti tai sido niin tiukasti kuin rakkaus yhdellä ainoalla säikeellä? Entä kuinka voi välttää onnettoman rakkauden, entä rakkauden tuskat? Mikä mahtaisi olla suosittelavin kipulääke rakkauden mukanaan tuomiin kärsimyksiin? Kuitenkin väitetään, että rakkaus tekee heikosta vahvan.

Mistä tietää, milloin rakkaus on pyyteetöntä, rajatonta tai jopa universaalista? Ovatko epäitsekäs rakkaus ja itserakkaus samaa rakkautta vai toistensa vastakohtia? Miten äidin rakkaus oikein eroaa miehen ja naisen välisestä rakkaudesta, platonisesta tai kristillisestä rakkaudesta? Entä voiko rakkaus olla jotenkin luonnonmukaista, vääristynyttä, pettynyttä, epätoivoista, heikkoa tai jopa surkastunutta?

Onko rakkaus vain pelkkä fyysisessä kehossa tapahtuva kemiallinen reaktio vai edellyttääkö rakkaus myös aina rakkaudentekoja? Kuinka totuutta rakastetaan, entä lihapullia, isänmaata, yksinäisyyttä, musiikkia, kirjoja, postimerkkejä, luontoa tai vaikkapa vapautta? Mistä oikein tunnistaa aidon rakkauden? Siitäkö, että etsiessäsi rakkautta, et löydä sitä koskaan; mutta jos pakenet sitä, ja se ajaa sinua takaa? Ja onko rakkaudessa kaikki todella

sallittua, valhekin? Miksi rakkaus voi olla myös joskus sokea? Mitä rakkaus loppujen lopuksi oikein on? Sanotaanhan myös, että rakkaus on vastaus – mutta mihin?

Vai onko rakkautta lainkaan olemassa? Onko se vain pelkkä evoluution luoma harha, jonka tavoite on saada meidät ainoastaan parittelemaan? Jotkut ihmiset ovat rakkausmeemille vastustuskykyisempiä kuin toiset. Ehkä rakkaustartunnan saaneiden vastustuskyvyssä on jonkinlainen rakkausviруksen mentävä aukko? Vai kärsivätkö jotkut ihmiset peräti rakkauden vajaatoiminnasta? Eikö ole olemassakaan yrttiä, jolla voisi parantua rakkaudesta? Vai onko niin, että virustartunnan saaneet rakastavat, sen sijaan vahvemman henkisen immunitettijärjestelmän omaavat puolestaan vihaavat toisiaan. Heidän luonnollisen kehityksen, eloonjäämiskamppailun väkivallan karaisema vastustuskykynsä suojaa heitä tuota taudinaiheuttajaa, rakkauden hulluutta vastaan. Kolmansilla aivojen rakenne on taas sellainen, että meemillä ei ole minkäänlaisia edellytyksiä asettua taloksi. Näillä ihmisillä ei ilmeisesti ole lainkaan omakohtaista tunne-elämää, vaan he elävät muiden kautta kuin epifyytit. Ovatkohan he juuri niitä lajikumppaneitamme, jotka mistään piittaamattomina tyytyvät aina vain seuraamaan vaieten sivusta, kun erityisesti jotkut yksilöt ja koko muu ihmiskunta käyvät epätoivoista kamppailuaan rakkauden puolesta ylivoimaista vihollista, vääryyttä ja evoluutiota vastaan? Vaikka jo Cicero totesi, että rakastavalle mikään ei ole vaikeaa.

Jotkut ajattelevat ilman muuta seksiä, kun tulee puhe rakkaudesta. Meillä on niin erilainen käsitys siitä, mitä sanat ”pitää jostakin” ja ”rakastaa” sisällysä pitävät. Joillekin näiden kahden käsitteen välillä on suuri ero, toisten mielestä taas näillä ei ole mitään eroa. Toisilla on tapana rakastaa huolimattomasti, pinnallisesti, toisilla syvällisesti ja vakaasti. Jotkut rakastavat yhtä kerrallaan, jotkut useata samaan aikaan; yhdet rakastavat totisesti, toiset leikkisästi. Toiset antavat rakkaudelle vapauden, toiset vangitsevat sen. Jotkut vetävät rakkautta puoleensa, jotkut torjuvat sen.

Kuten voi havaita, on olemassa lukemattomia erilaisia teorioita rakkaudesta ja jokaista meistä hyvin läheisesti koskettavia kysymyksiä, joiden sisältöä hyvin harvat meistä tulevat koskaan edes ajatelleeksi. Saati, että joku viisas rakkausprofessori, virustutkija tai hiukkasfyysikko tältä istumalta kykenisi antamaan tyhjentävän vastauksen utelijalle edes yhteenkään niistä. Useimmat meistä tyytyvätkin mielessään vain toteamaan, että kaikkihan nyt tietävät, mitä rakkaus on. Mutta onko niin? Tietävätkö kaikki? Kuka tietää? Tietääkö kukaan?

Eikö jo se väite, että rakkaus tekee toiset onnellisiksi ja toiset onnettomiksi, tunnu perin nurinkuriselle? Kuinka se sama rakkaus voi kohdella meitä niin

epäoikeudenmukaisesti ja eriarvoisesti. Eikö rakkaus olekaan demokraattista? Sehän näyttää valitsevan uhrinsa käytännössä yhtä sattumanvaraisesti kuin venäläinen ruletti. Vielä käsittämättömämmäksi rakkaus muuttuu, kun mietimme sitä, että sen vaikutukset voivat olla yhteen ja samaan henkilöön nähden eri tilanteissa ja olosuhteissa, jopa saman vuorokauden sisällä, täysin vastakkaiset! Kuinka se sama rakkaus saattaa toimia niin sokeasti ja sattumanvaraisesti? Toisinaan se siivittää sinut seitsemänteen taivaaseen, joskus taas roikut loputtoman tyhjyyden yllä tai täydellisen tuhon partaalla. Juuri tämän vuoksiko rakkautta sanotaan sokeaksi?

Vai sisältääkö rakkaus ehkä sellaisia meille täysin tuntemattomia, erittäin vaarallisia aineosia, joiden vuoksi koko rakkaus pitäisi säätää lailla ainakin luvanvaraiseksi, ellei jopa kokonaan kieltää? Entä rakkauden väärinkäyttö? Onhan nuoria jo iät ja ajat varoitettu rakkauden epäsideellisistä houkutuksista. Voiko rakkautta nauttia huomaamattaan yliannostuksen? Aiheuttaisiko jatkuva ja pitkäaikainen rakkaudelle altistuminen peräti hengenvaaran? Eihän siitä ole kun jokunen vuosi, kun vaimoaan fileerausveitsellä ympäri kehoa kuolettavasti kaikkiaan 70 kertaa pistellyt aviomies kertoi oikeudessa tehneensä tuon kauhistuttavan veriteon pelkästä rakkaudesta! Sanotaanhan, että vihaamme niitä, joita rakastamme? Onko siis olemassa mitään, mihin rakkaus ei voisi yllyttää?

Vai olisiko niin, että rakkaus on kuin allergia? Sitä on paljon liikkeellä, se voi olla piileksivää ja joskus se puhkeaa aivan yllättäen, toisinaan taas säännönmukaisesti. Jotkut meistä ovat vain yksinkertaisesti alttiimpia saamaan allergiaoireita, koska immunologisessa järjestelmässämme on häiriö, joka on seurausta ympäristötekijöissä tapahtuneista muutoksista. Voisikohan sekin johtua kasvihuoneilmioista? Silloin olisi päästömarkkinaviranomaisten mitä pikimmin luotava rakkaudellekin oma päästökauppa, bordelli, joka tarkoittaisi järjestelyä, jossa haitallisia rakkauspäästöjä tuottavat ihmiset olisivat velvollisia omistamaan kutakin tuottamaansa päästömäärän yksikköä kohti tietyn määrän päästöoikeuksia, joita nämä ihmiset voisivat vapaasti ostaa ja myydä sekä vaikkapa vaihtaa rakkausbordellissa keskenään. Mutta on oltava varovainen, sillä kulta kuulemma sokaisee monet mutta rakkaus sokaisee jokaisen. Rakkaus on kuitenkin rikkautta parempi, vaikka se viekin viisaalta puoli mieltä ja hullulta ihan kaikki.

Joka tapauksessa rakkaus aiheuttaa ainakin unettomuutta, joillekin ruokahaluttomuutta tai lievimmässä vaihtoehdossa vain hajamielisyyttä. Pahanlaatuisen rakkausallergiakohtauksen puhjetessa potilas taas tuntee vain silkkaa sydäntä repivää tuskaa, kaikkinelevää kärsimystä tai mikä kaikkein kauheinta, murhanhimoista mustasukkaisuutta. Mutta ovatko tuskat sitä suuremmat, mitä suurempi rakkaus on? Lohduttaako rakkaus silloinkin tus-

kien keskellä kuin aurinko sateen jälkeen? Kiistämätön tosiasia kuitenkin on, että oikein pahaksi päästyään rakkausallergian aiheuttama sairaskoh-
taus päihittää kirkkaasti muinaisen mustan surman, aidsin ja jopa Ebo-
la-viruksen. Vai mistä muusta on silloin kysymys, kun äidinrakkaudessa
varttuneita nuorukaisia tapatetaan sodissa rintamalinjan molemmin puolin
isänmaanrakkauden nimissä? Nämä kautta aikain rakkauden nimissä orga-
nisoidut hirvittävät veriorgiat herättävätkin viimeistään epäilyksen siitä, et-
tä useimmilla meistä ei itse asiassa ole aavistustakaan siitä, mistä me oikein
puhumme silloin, kun me puhumme rakkaudesta. Entä ovatko sodassa ja
rakkaudessa kaikki keinot luvallisia? Vai onko niin, että rakkauden sodassa
voittaa aina vain se, joka antautuu? Hallitseeko rakkaus muka ilman miek-
kaa ja sitoo ilman kahleita? Lawrence Durrel on sanonut että rakkaus on:

*tuntematonta alkuperää oleva syövän kaltainen kasvain, joka sijoittuu mi-
hin tahansa milloin tahansa ilman että asianomainen tietää siitä mitään tai
toivoo sitä*

Viihde, kirjallisuus, elokuvat ja iskelmä- sekä popmusiikki luovat alinomaa
meille yhä uusia kiehtovia, mutta harhaanjohtavia harhanäkyjä rakkaudes-
ta. Ne luovat vaaleanpunaisia odotuksia, jotka eivät yleensä koskaan toteu-
du. On ikään kuin olisimme rakkauden suhteen ilman kompassia ja karttaa
päättymättömällä korpivaelluksella kartan ulkopuolisten tiettömien taipalei-
den takana, vaikka aivan ilmeisesti vaikuttaa sille, että tarve olla rakastet-
tu ja pidetty – eikä vähiten tarve saada rakastaa, merkitä jotakin jollekulle,
saada pitää huolta – on eräs tärkeimpiä perustarpeitamme.

Eikö rakkaus pitäisi määritellä niin kuin esimerkiksi ympyrän kehän laske-
minen, neliöjuuri tai kultainen leikkaus? Pitäisikö Mittatekniikan keskuksen
puuttua asiaan? Jos rakkaus sisällytettäisiin Kansainvälisen paino- ja mit-
tatoimiston hyväksymään SI-järjestelmään, niin sen seurauksena rakkautta,
kuten metriä, kiloa, ampeeria tai sekuntia, voisi käyttää maailmanlaajui-
sesti ilman minkäänlaista sekaantumisen vaaraa. Rakkausinsinöörit asial-
le ja rakkausmittarit vain esille ja sillä siisti Silloin rakkaudesta puhuttaessa
kaikki lopultakin tietäisivät, mistä me puhumme silloin, kun me puhumme
rakkaudesta.

HYMYKUOPPIEN POHJALLA VÄIJYVÄT KÄÄRMEET

Mutta jos emme tunne rakkautta ainakaan riittävän hyvin, niin miksi me emme kuitenkaan uhraa aikaamme ja voimavarojamme rakkauden taidon opiskeluun? Olisiko syy rakkauden oppikirjan tai peräti ajan puute? Vai onko rakkauden opiskelu niin kallista, ettei meillä ole minkäänlaisia taloudellisia mahdollisuuksia istuutua yhdellekään rakkauden oppitunnille? Valtiovaltakaan ei tue rakkautta opiskelevia nuoria esimerkiksi opintotuen tai apurahojen muodossa, vaikka se kyllä jakaa auliisti muun muassa puoluetukea. Ja kylvetäänhän niitä budjettirahojakin sekä EU-tukiakin käsittelemättömän leväperäisesti paljon merkityksettömämpiin kehittämishankkeisiin, siltarummuista Himasen nollatutkimukseen, joten miksi ei sitten myös rakkausopistojen tai rakkauskorkeakoulujen perustamiseen ja niiden toiminnan tukemiseen?

Voisi aivan hyvin olettaa, että rakkauden oppitunnit, mikäli niitä olisi tarjolla, herättäisivät hyvin suurta kiinnostusta jo senkin perusteella, että maapallon asukkaista suurin osa ilmiselvästi etsii ja kaipaa rakkautta, jotkut jopa koko elämänsä ajan ja hyvin usein vieläpä todella epätoivoisesti. Ja ainakin joidenkin kuulopuheiden mukaan monet meistä eivät ilmeisesti koko elämänsä aikana löydä tai kohtaa lainkaan minkäänlaista rakkautta, saati sitten sitä oikeaa rakkautta, mitä se sitten lieneekään.

Aivan yleisesti myös väitetään, että hyvin monet ihmiskuntaa riivaavat kärsimykset ovat seuraus yleisestä ja yhtäläisestä rakkauden puutostaudista. Vai eikö rakkauden puutteella ole todellakaan mitään tekemistä sotien, murhien, ryöstöjen, nälänhädän, orjuuden, alkoholismin, huumeiden käytön, masennuksen tai vaikkapa vain pelkän koulukiusaamisen kanssa? Vai olisi-ko sittenkin niin, että fileerausveitsellä rakkauspulmiaan ratkonut aviomies oli sittenkin aivan oikeassa?

Onkin perin nurinkurista, että kaikkialla meitä ympäröivästä pahuudesta huolimatta, rakkauteen perehtymistä, sen opiskelua, ei yhteiskunnassamme pidetä mitenkään välttämättömänä, saati millään muotoa tarpeellisena. Edes sen aakkosiin perehtymistä ei kannusteta – rakkaushan ei ole virallinen oppiaine edes pyhäkoulussa. Useat meistä jopa tyytyvät olkapäitä kohtauttamalla toteamaan, että kaikkihan nyt tietävät mitä rakkaus on tai että kyllä se luonto sen tikanpojan sinne puuhun ajaa.

Ympäristöään tarkkailemalla heikkonäköisinkin tiedonetsijä kuitenkin havaitsee vaivatta, että rakkauden opettaminen on koko maapallon mitta-kaavassa, poliittisesta järjestelmästä tai uskonnollisesta katsomuksesta

riippumatta, täydellisesti laiminlyöty. Yhä edelleen lasten vanhemmat sekä erilaiset ammattitaidottomat ja edesvastuuttomat rakkauspuoskarit saavat kertoa uusille sukupolville uudestaan ja uudestaan rakkaudesta samat vanhat satunsa – jäljet pelottavat. Rakkaus tunteena on kärsinyt inflaation ja useat käsittävät nykyisin rakkauden vain sukupuolielinten limakalvojen väliseksi hetkelliseksi hinkkaukseksi tai naimakaupan yhteydessä tulevana pelkkänä bonuksena. Rakkauden ammattilaisiksi sanotaankin yhteiskunnassamme lähinnä vain sellaisia ihmisiä, jotka ammatikseen tarjoavat asiakkailleen taloudellista korvausta vastaan etupäässä mekaanista, tunteetonta sukupuolista tyydytystä.

Me vanhempina kyllä opetamme lapsillemme kohteliaisuutta sekä pöytäta-poja, kuten kuinka haarukkaa ja veistä pidetään kädessä. Oleellista elämässä näyttää olevan se, kuinka nenä niistetään, niitään kauniisti ja käyttäytyään siveästi, sanotaan kiitos tai harjataan hampaat. Hyvin tärkeää on myös oppia tervehtimään oikein, leikata kynnet ja kammata hiukset sekä puhdistaa korvat ja napa. Mutta me emme edes vanhempina opeta lapsillemme lainkaan rakkautta, vaikka rakkauden taitojen hallinnan luulisi olevan itse kullekin ainakin jonkin verran hyödyllistä. Kaikki vanhemmat toivovat varmasti ajatuksissaan, että heidän lapsensa, ainakin toivotut, syntyvät terveinä ja myös pysyvät terveinä. Monet rukoilevat lapsilleen myös menestystä ja onnea maan päällä. Menestyksellä tarkoitetaan usein korkeaa koulutusta, hyväpalkkaista työtä, asuntoa hyvämaineisella alueella sekä suurta omaisuutta ja kaiken tuon onnen kuvitellaan tuovan väijäämättä roppakaupalla lisää onnea. Mutta tekevätkö raha ja omaisuus viimekädessä onnelliseksi – usein asian laita taitaa olla ikävä kyllä valitettavasti juuri päinvastoin?

Niinpä tuskin kukaan isistä ja äideistä osaa edes haaveilla, että heidän jälkeläisensä saavuttaisivat maallisen mammonan ja maineen ohella sisäisen rauhan tai löytäisivät rakkauden. Aivan kuin rakkaus ei olisi käytännössä lainkaan tärkeää elämällemme ja hyvinvoinnillemme – onnellisuudellemme? Ainakaan kultaisen käytöksen kirjassa ei hiiskuta sanallakaan rakkautteen kasvattamisesta. Pikemminkin vaikuttaa siltä, että kyseisessä kirjassa opetetaan ihmisyksilöä naamioimaan todelliset tarkoitusperänsä ja sisimmät tunteensa, unohtamatta kaikkein salaisimpia ajatuksiaan lähimmäisiltään taitavasti kauniiden korulauseiden ja hyväksytyjen käytöstapaetikettien sekä tekohymyn taakse.

Historiaa suurennuslasilla tarkkaillessa kuitenkin huomaa, että suurimmat pahantekijät, massamanipuloijat ovat lähes aina olleet juuri niitä hyvin läksynsä lukeneita, sivistyneesti käyttäytyviä, sliipattuja, siististi pukeutuvia, lapsia mielellään sylissään pitäviä ja heille hymyileviä sekä väkijoukoille vilkuttavia ja siksi korkealle arvostettuja yhteisömme jäseniä, kunniallisia

kansalaisia – oikeita ääniharavia. Sinä päivänä, kun heidän sysimusta ytimensä vaikkapa vain hetkellisesti vahingossa paljastuu, heidän sisimmät tunteensa ja ajatuksensa tuodaan päivänvaloon, me pyörittelemme päättämme ja päivittelemme yhä uudelleen ja uudelleen epäuskoisina, kuinka tämän ihmisen pahuus oli ylipäättään mahdollista – hänhän oli niin hieno ja hyvä, esimerkillinen ihminen! Siksikö, että me ilmeisesti erehdymme aivan yleisesti pitämään todellisena hyvyytensä pelkkiä kulisseyksiä, käytöstapoja, kauniita kiiltokuvia, vieläpä niiden häikäisevää pintaa, vaikka vanhan kansan sananlasku sanoo: ”Koiraa ei ole karvoihin katsominen.” Olisikohan syytä tehdä niin kuin Erich Fromm ehdotti:

Meidän on lakattava vain kuuntelemasta sanoja ja ruvettava tarkasti pohtimaan, kuka ja millainen tuo puhuja on olemukseltaan, luonteeltaan.

Hitlerin vanha työtoverihän muisteli muuten myöhemmin:

Hän oli miellyttävä keskustelukumppani, suuteli naista kädelle, mukava se, joka antoi lapsille suklaata, mutkaton kansanmies, joka puristi pienviljelijöiden ja työläisten känsäisiä käsiä.

Uskomatonta matalaotsaisuutta ja olematonta järjen juoksua osoittaa sekin, että presidenttiehdokas vasemmistoliiton Anne Kyllönen sanoo vaalitentissä toisesta presidenttiehdokkaasta, perussuomalaisen Laura Huhtasaaresta (molempien ehdokkaiden aatemaailma on vihamielinen ei-toivottuja yksilöitä kohtaan):

Ihminen, joka rakastaa koiransa niin paljon, ei voi olla paha ihminen.

Aadolf Hitlerkin rakasti hyvänä ihmisenä yli kaiken saksanpaimenkoiraansa Blondia. Ian Kershaw’n mukaan Hitler osoitti Blondille etenkin loppua kohti enemmän hellyyttä kuin ketään ihmistä kohtaan, vaimonsa Eva Braun mukaan lukien.

Eikä edes se riitä, että tietäisi kuka puhuja on. On opittava ymmärtämään, mitä itse sanoihin, niiden sisälle, on kätkeytyä ja opittava näkemään sanojen taakse! On nähtävä, mihin puhuja pyrkii sanoillaan, mitkä ovat puhujan perimmäiset tavoitteet, kenen etuja hän ajaa. Sillä sanat voivat puhuttuna helistä korvissa ihanasti kuin lahjoja ennustavat joulupukin poron kulkuset, mutta toteutettuna viiltää sisimpäämme syviä haavoja kipeästi kuin veitsenterävät lasinsirpaleet. Ja nimenomaan juuri rakkaudesta puhutaan mie-

lellään sanoilla, joilla ei ole minkäänlaista sisältöä tai merkitystä, sanoilla, jotka ovat työpöyhjiä ja jotka on tarkoitettu vain houkutteleviksi syöteiksi. Erich Fromm kirjoitti:

Miksei ihmisten suuri enemmistö käytä järkeään ottaakseen selvää, missä heidän todelliset etunsa ihmisolentoina ovat? Siksi vain, että heidät on aivopesty ja pakotettu tottelemaan?

Tähän merkityksettömien sanojen kutomaan harhaluulon seittiin sotkeutuvat myös hyvin useat avioliiton satamaan ankkuroivat nuoret parit. Kun kukaan ei ole koskaan varoittanut näitä elämäkokemusta omaamattomia nuoria hymykuoppien pohjilla väijyvistä käärmistä, niin vielä soidintanssin pyörteissä silmissä siintää unelma kaiken voittavasta ikuisesta rakkaudesta. Mutta haaveet tallautuvat sammakkoprinssien ja silikoniprinssessojen sokeankiihkeän sukupuolisen halun ja täyttymättömien unelmien piirileikin nostattamaan arjen kitkerään tomuun. Pölyn laskeutuessa unelmat pirstoutuvat ja hyvät pöytätavat unohtuvat. Useat elävät koko elämänsä täyttymättömien toiveiden tynnyrissä ainoana ravintonaan katkeruudella kuorrutettu ja pettymyksissä paistettu puolihomeinen pettu. He kantavat parasta ennen -päivämäärää sisällään ennen kuin elämä ehtii edes alkaa.

Olisiko siis lopulta aika keskittyä hetkeksi oleelliseen ja perehtyä rakkauden syvimpään olemukseen, tunkeutua rakkauden ytimeen, aina sinne viimeisimpään peräkammariin saakka, selvittääksemme rakkauden salaisuudet? Luulisi, että homo sapiensin, viisaan ihmisen, isojen aivojen pitäisi kyetä ratkaisemaan paljon vaikeampiakin ongelmia kuin rakkauteen ja hyvyyteen johtavan kasvatuksen ja neuvonnan järjestäminen. Vai eikö järjellä tosiaanakaan ole mitään sanottavaa rakkaudessa? Erich Fromm:

Tuskin on mitään muuta yritystä, joka aloitetaan niin suurin toivein ja niin suurin odotuksin ja joka kuitenkin niin säännöllisesti epäonnistuu kuin rakkaus.

Huolimatta voimakkaasta rakkauden kaipuusta kaikkea muuta pidetään tärkeämpänä kuin rakkautta: menestystä, mainetta, rahaa, valtaa – melkein kaikki meidän voimavaramme on keskitetty näiden päämäärien saavuttamiseen, rakkauden taidon oppimiseen me sen sijaan emme uhraa juuri mitään

Mohandas Gandhi puolestaan puki ajatuksensa rakkauden merkityksestä, sen voimasta ja mukanaan tuomista mahdollisuuksista ihmiskunnalle aikoinaan näin:

Jos me tahdomme saada aikaan todellisen rauhan maailmassa, jos me tahdomme käydä totista sotaa vastaan, meidän täytyy aloittaa lapsista. Kasvatuksen kautta on mahdollista kulkea rakkaudesta rakkauteen ja rauhasta rauhaan kunnes lopulta kaikki maailman kolkat ovat täynnä rakkautta ja rauhaa.

Lienee hyvinkin mahdollista, että jos rakkaus saisi lopulta mahdollisuuden, loppuisivat sodat ja nälänhädät, ehkä ilmastouhka ja koulukiusaaminenkin sitä myötä väistyisi. Ihmiskunta voisi vihanpidon, ahneuden, kateuden ja tappamisen sijaan keskittyä vaikkapa puutarhan hoitoon, sillä sehän on vanhan kiinalaisen viisauden mukaan kaikkein tärkeintä elämässä, vaikka sekkään ei ole sittenkään niin kovin tärkeää.

Mutta onko se, että rakkaus saisi mahdollisuuden, edes todennäköistä? Suurinta osaa maapallon asukkaista se, millaisia me olemme ihmisinä, millainen moraalimme pohjimmiltaan on, ei oikeastaan kiinnosta pätkääkään. Sama kuin säätila, ihan sama sataako vai paistaa, kunhan ilma täällä vain on hieno. Paljon tärkeämpää kuin hyvä ja paha näyttää olevan kansainvälisyys; missä kioskissa eurojackpot arpa on milloinkin myyty tai matematiikka; paljonko se Wahlroosin roisto taas viime vuonna varasti rahaa. Kasvatus ja opetus tähtäävät tuottamaan kilttejä ja nöyriä kulutusautomaatteja, jotka ripustautuvat tavaroihin, meille myytäviin tuotteisiin ja usein jopa rakkauden varjolla syötettävään vaaleanpunaiseen unelmahuttuun kuin muovikoriste joulukuuseen. Sillä valitsemmeko rakkauden vai vihan tai vaikkapa pelkän apaattisen välinpitämättömyyden, ei vaikuta olevan suurempaa vaikutusta niin meidän omalle, lastemme, lastenlapsiemme kuin myös kaikkien muiden lähimmäistemme elämälle, elinympäristölle ja onnelle sekä hyvinvoinnille kuin valitsemallamme viimeistä huutoa olevalla älypuhelimella. Platon totesikin terävästi jo yli kaksituhatta vuotta sitten:

Suunta johon kasvatus lähettää ihmisen, määrää vastaisuudessa hänen elämänsä.

Mutta oletko koskaan ajatellut, että nimenomaan se kasvatus ja sen kulttuurin arvot, se yhteisö, johon synnyt ja jossa vartut, on määrännyt ja määrää hyvin pitkälle tulevaisuutesi ja uskomuksesi, sen mitä pidät hyväksyttävänä ja oikeana, lopullisena totuutena? Joillekin ihmisille, vai pitäisikö sanoa useimmille, tuo totuus on valitettavasti jopa ainoa totuus siksi, että heidän ei ole sallittu, eikä sallita perehtyä mihinkään muuhun, ajatella mitään muuta. Ihmiselle on todella helppo uskotella mitä tahansa, jos hän ei tiedä mitään mistään muusta.

Me imemme äidinmaidossa itseemme paljon muutakin kuin äidinkielemme. Jos synnyt Kabuliin naiseksi, burkha on sinulle täysin luonnollinen ja hyväksyttävä tapa peittää kehosi. Sinulle ei tulisi mielenkään kyseenalaistaa sen käyttöpakkoa – ellet saa tilaisuutta tutustua elämään ”esiripun” toisella puolella. Mutta jos kasvat New Yorkissa keskiluokkaisessa valkoihoisessa perheessä, pidät vartalosi peittävää huntua vastenmielisenä naisten alistamisen symbolina. Syvällä Amazonin sademetsän syvyyksissä varttuneena jivaro-intiaanina sinulla olisi täysin erilaiset käsitykset elämästä kuin Mumbai siivottomassa slummissa kerjäävällä kastittomalla dalitilla tai vaikkapa siirtomaa-ajan orjakaupalla vaurastuneeseen Ruotsin kuningassukuun kultalusikka suussa syntyneellä, kauniisti vilkuttavalla kruununprinsessalla. Meitä ympäröivä kulttuuri muovaa meitä heti syntymästä lähtien huomauttamme kuin sulaa vahaa. Meidät kasvatetaan, monessa tapauksessa jopa ”pakotetaan” hyväksymään juuri ne arvot ja se sama moraali, jonka vanhempamme ja se yhteisö, jossa he elävät, pitävät oikeina. Elämässä todennäköisesti vaikeinta on murtautua ulos olemassa olevasta, katsoa itseään ja yhteisöään ulkopuolisen silmin – ja vielä kyetä sen jälkeen nauramaan – antamaan itselleen anteeksi.

RAKKAUSPUOSKARIT

Yhteiskunnassamme rakkaudella puoskaroivat avoimesti ennen kaikkea viihdeteollisuus sekä erilaisten uskonnollisten yhteisöjen jäsenet, mutta jo ensimmäiset poliitikotkin ovat ääniä kalastellessaan ilmoittaneet rakastavansa ainakin heitä äänestäviä kansalaisia. Sen sijaan tiedeyhteisöä, sosiologeja, psykologeja tai filosofeja rakkaus tutkimuskohteena ei liiemmin kiinnosta, ellei sillä sitten pelkkänä sanana yhdistettynä koulutuksen mukanaan tuomaan statukseen pysty tekemään helposti rahaa esimerkiksi päättymättömässä parisuhdehelvetissä elävien ihmisparkojen kustannuksella esiintymällä asiantuntijana television keskusteluohjelmassa. Edesmennyt filosofian professori Oiva Ketonen tiivistikin esseessään ”Rakkauden käsitteestä” asianlaidan seuraavasti:

Mutta jos selailee filosofiseksi tarkoitettuja esityksiä ja oppikirjoja, niin huomaa, että niissä se (rakkaus) on inhimillisestä tärkeydestä huolimatta vähän suosittu ja harvoin käsitelty teema... Rakkaus ehkä on liian mahtava ja massiivinen asia.

Ja toinen jo manan majoille muuttanut, Tampereen Yliopiston kulttuurihistorian dosentti Matti Luoma puolestaan kirjoitti:

Filosofit ovat puhuneet rakkaudesta ilmeisesti niin vähän ja heikosti siksi, ettei heillä ole ollut siitä merkittävää sanottavaa – Platonin jälkeen.

Rakkaus ei siten synnytä ”älymystön” keskuudessa juurikaan minkäänlaisia tieteellistä keskustelua, saati vakavasti otettavaa pohdiskelua. Itse asiassa näin on ollut kautta koko kirjoitetun historian. Rakkaus on nykyisinkin tiedemiehille pelkkää naistenlehtien hömppää, jota ei voi tutkia laboratoriodien koeputkissa tai mitata mitenkään, saati käsitellä tilastollisesti. Ja useimmat niistä harvoista akateemisen oppiarvon saaneista korkeakoulutetuista, jotka rakkaudesta jotain uskaltavat julkisuudessa sanoa tai kirjoittaa, sekoavat yleensä viimeistään lauantai-iltana television suorassa viihdelähetyksessä omaan näppäryyteensä. Hanns Sachs kuvasikin tieteen ja rakkauden suhdetta kirjassaan ”Elämän ja rakkauden naamiot” näin:

Kun tiede puhuu rakkaudesta, tulos muistuttaa epäilyttävästi pikkukaupungin lehden suorittamaa elokuvatähden haastattelua... Yleensä nämä asiat

varovasti kiedotaan teorioiden vaippaan ja ilmaisut ovat yhtä eloisia kuin täytetty apina.

No nykyään jo tiedetään, että rakastuessa onnen tunteeseen liittyvät aivojen alueet aktivoituvat voimakkaasti, esimerkiksi mantelitumake, jota voi kutsua pelko- ja aggressiokeskukseksi, passivoituu ja pelon ja vihan tunteet katoavat. Ne tutkijat, jotka ovat ”tuhonneet” uransa ryhtymällä tutkimaan rakkautta, koska tämän kaltainen puuhastelu on kuulemma mahdotonta ja pelkkää rahanhaaskausta, ovat tehneet johtopäätöksen: rakkaus ei tee ihmistä pelkästään onnelliseksi vaan myös rohkeaksi ja lempeäksi.

Tästä eloisasta tieteen harjoittamasta täytetyn apinan kaltaisesta rakkauden filosofiasta saa mitä mainioimman kuvan kirjasta ”Rakkauden filosofia” (WSOY, 1984). Kirjassa 21 filosofia kirjoittaa rakkaudesta, mutta yksikään heistä ei sano siitä oikeasti mitään oleellista. Rakkaudesta puhutaan kyllä sanana, sitä pyöritellään sivistyssanoissa kuin kuumaa munkkia sokerissa, mutta se mitä rakkaus tarkoittaa ja mitä se käytännössä on, niin kuin munkki, mille se maistuu ja mitä niiden ahmiminen aiheuttaa, siitä ei kukaan hiisku sanallakaan. Jo edesmennyt filosofian tohtori Lauri Rauhala päivitteleekin kyseisessä kirjassa:

”Sitä (rakkautta) ei myöskään juuri voi opettaa, kuten tiedollisia merkityssuhteita opetetaan.”

Ja filosofian historian professori Lilli Alanen päättelee tosi tieteellisen tuntuisesti:

Ja esimerkiksi annamme rakkautemme kohteelle vähemmän arvoa kuin itsellemme, on kyseessä pelkkä kiintymys. Kun arvostamme kohteen vertaiseksemme, puhumme ystävydestä. Kun katsomme kohteen itseämme arvokkaammaksi, rakkauttamme voidaan sanoa antaumukselliseksi... Rakkauden olemuksen tuntemista vaikeuttaa vielä se, että muut mielenliikutukset, kuten ilo, suru, halu, pelko ja toivo, useimmiten sekoittuvat rakkauteen... Yhteen kohteeseen kohdistuva rakkaus synnyttää sitä paitsi usein vihaa lukuisia muita kohteita kohtaan.

Eli professori itse asiassa väittää, että kiintymys ja ystävyys ovat lievempää rakkautta ja antautuminen, se vasta on sitä syvintä rakkautta eli että rakkaudessa on eri vahvuuksia, samoin kuin alkoholijuomissa. Ja että rakkaus on itse asiassa vähän niin kuin alkoholipitoinen sekahedelmäsoppa? Mielenkiintoinen on myös Lillin toteamus, että rakkaus synnyttäisi jopa vihaa.

Mutta eikö se ole vastoin kaikkia tieteen pelisääntöjä, että sanojen ees taas pyörittelämisen sijaan, me emme tutki juuri sitä, mikä mahdollistaa kaiken muun tutkimuksen, sekahedelmäsopan syvintä olemusta – koko käymisprosessia? Eikö olisi syytä selvittää ovatko ”*ilo, suru, halu, pelko ja toivo*” syitä vai seurauksia rakkaudelle? Ainakin aika monet meistä ovat sitä mieltä, että ilman rakkautta olemassaolomme tällä planeetalla ei olisi mahdollista vuorokauttakaan.

Tutkaillaanpa vaikka ensin mihin tulokseen jotkut viisaat miehet ovat tulleet yrittäessään ymmärtää rakkauden syvintä olemusta – määritellessään rakkautta. ”Suomalainen tietosanakirja” määrittelee rakkauden seuraavasti:

Yleisimmässä mielessä rakkaus on intiimi suhde kahden subjektin tai subjektin ja muun kohteen välillä. Rakkauden kohde voi olla oma itse, toinen henkilö, esine tai abstrakti asia (Isänmaa, Jumala). Suhde on luonteeltaan kokonaisvaltainen ja vuorovaikutukseen perustuva. Rakkaus voi olla eroottista, henkistä, fyysistä jne. Rakkaus voidaan myös erotella kohteen mukaan: esim. äidin rakkaus, homoseksuaalinen rakkaus, kulttirakkaus ja uskonnollinen rakkaus. Filosofiasa ja sosiologiassa rakkaus on varsin vähän käsitelty aihe.

Kuinkahan näin uskomatonta humpuukia voidaan edes painaa paperille, saati tietosanakirjaan? Aurinkotemppelilahkokin joukkoitsemurhineen harvasti kyseisen määritelmän mukaan rakkautta, olihan lahkoon jäsenten suhde intiimi eli läheinen, luonteeltaan kokonaisvaltainen ja vuorovaikutukseen perustuva. Sen sijaan tämän tietosanakirjan määritelmän mukaan kyseenalaista on se, olisiko rakkaus mummon lihapulliin tai vanhoihin postimerkeihin lainkaan rakkautta. Mitä minä annan niille, jotta välillemme syntyisi vuorovaikutus? Mutta määritelmä ei sen sijaan sulje pois sellaista läheistä, luonteeltaan kokonaisvaltaista ja vuorovaikutukseen perustuvaa suhdetta, jonka voimme havaita kahden keskiafrikkalaisen kansanheimon, tutsien ja hutujen välillä. Entä israelilaisten ja arabien keskinäinen kuhertelu? Tai Taliban ja jenkit. Eikö jo sananparsikin sano: ”Rakkaudesta se hevonenkin potkii?”

Eipä lannistuta heti yhdestä takaiskusta, vaan yritetäänpä sinnikkäästi uudelleen. ”Suomen kielen perussanakirjassa” löytyy mustaa valkoisella. Sen mukaan rakkaus on:

1. syvä eroottinen kiintymys toiseen henkilöön
2. edellä mainittu tunteen kohde

3. *muu syvä kiintymys*

4. *syvä kiinnostus, mieltymys, harrastus johonkin.*

Sana rakastaa puolestaan tarkoittaa saman teoksen mukaan:

1. *tuntee eroottista rakkautta jotakuta kohtaan; on syvästi kiintynyt johon kuhun, pitää jostakusta hyvin paljon*

2. *tuntee syvää mieltymystä johonkin, pitää jostakusta hyvin paljon.*

Nämä määritelmät rakkaudesta ovat myös silkkaa tyhjien sanojen kolinaa paikoittain pahoin puhkuruustuneessa jätetynnyrissä. Rakkaus on tämän perussanakirjan mukaan siis kiintymystä, tunnetta, kiinnostusta, mieltymystä, harrastusta ja pitämistä.

Eikö niin belgialainen pedofiili kuin suomalainen sadomasokistikin voi tuntea syvää eroottista kiintymystä toiseen henkilöön, uhriinsa? Rakkauden kohde voi kyseisen määritelmän mukaan olla vaikkapa naisten alusasut, uunsatsit, Amerikan kansallinen kivääriyhdistys tai ääriterroristijärjestö. Rakkaudeksi riittää, kunhan vain olet kiinnostunut syvästi. Ja muuta syvää kiintymystä voi osoittaa vaikkapa mieltymällä syvästi sadan dollarin seteleihin, jalkaväkimiinoihin, uhkapeliin, kidutukseen, Klu Klux Klaniin, veronkiertoon, potkupalloon tai kannibalismiin, kuten Keski-Afrikan edesmennyt keisari Bokassa.

Ja vaikka Immanuel Kant väitti, että ”rakkautta tunneilmaisuna ei voi määritellä”, niin silti italialainen sosiologi Francesco Alberoni yrittää kirjassaan ”Rakastuminen” epätoivoisesti erottaa parisuhteessa rakastumisen ja rakkauden päätyen täydelliseen mahalaskuun. Hänestä rakastumiselle on ominaista ehdottomuus, joko tai -tilanteet, täydellinen omistautuminen toiselle ja samalla myös itselle. Rakastuminen on hänen mukaansa arjen ehdoton vastakohta: rakastuneet tekevät vain sen mitä haluavat, suojelevat toisiaan pettymyksiltä, tavoittelevat täydellistä onnea. Rakkaus on rakastumista seuraava jakso, joka toisaalta on rakastumisen vastakohta, tasaantunut ja arkipäiväinen tilanne. Lisäksi rakkaus on intiimi, läheinen ja henkilökohtainen suhde.

Tämä italialainen sosiologi ei kyllä ole ainakaan ajatellut niin kuin tiedemiehiä opetetaan ajattelemaan, raapustaessaan nämä huikean latteat johtopäätöksensä paperille. Eikö hän aivan selvästi erehdykin pitämään rakastumisena ainoastaan sitä kemiallista reaktiota, joka käynnistyy kehossamme löydettyämme mieluisan parittelukumppanin, ihastuessamme toiseen ihmiseen? Alberonin johtopäätösten hataruus paljastuu viimeistään seuraavista sanoista:

Rakkaudessa on aina onnen rinnalla surun sävy... Rakastuminen on joko paratiisi tai helveti... Toisaalta kun rakastumme, kun olemme täynnä intohimoa, onnea mutta samalla kärsimystä, tuskaa ja halua... Ensimmäinen merkki rakastumiseen valmistautumisesta on mitättömyyden tunne ja siitä johtuva häpeä... Pelkäämme antautua täydellisesti, ilman takeita vastarakkaudesta... Ylimeno rakastumisesta rakastamiseen edellyttää aina kykyä rakastaa ihmistä, joka vaatii, että muutumme rikollisiksi... Maaailmaa ei muuteta valoisaksi ja ikuisesti uudistuvaksi pelkästään tahdon voimalla.

No nythän se sitten selvisi – Bonnie ja Clyde siis ryöstivät pankkeja koska olivat niin rakastuneita. Alberoni päättelee myös, että rakkaus on rikollisuuden lisäksi surua, intohimoa, kärsimystä, tuskaa, halua, mitättömyyttä ja häpeää. Alberonin ajatusten osalta voisi todeta Hanns Sachs in sanoja lainaten:

... intohimon vuorovesi kääntyy laskuun ja järkevyyden mutalammikot tulevat näkyviin

Carl Gustaf Jung puolestaan totesi mielekkään puhumisen rakkaudesta äärettömän vaikeaksi:

Lääkärin kokemuksen ja oma yksityinen elämäni ovat aina uudestaan johdaneet minut tämän rakkauden ongelman ääreen, enkä koskaan ole kyennyt löytämään siihen pätevää vastausta...

Jean-Paul Sartre puolestaan väitti ihan vakavissaan, että *“rakkaus pitää sisällään oman tuhon siemenen”*. Ja darvinistien keskuudessa rakkautta taas pidetään aivojemme synnynnäisenä irrationaalisuuden, järjettömyyden mekanismina, jolla on ainoastaan geneettisiä etuja. Vaikka useat ateistit kerskuvat koulutuksellaan ja ajattelukyvyllään, niin kukaan heistä ei silti vaivaudu pohtimaan rakkauden syvintä olemusta, sitä mitä rakkaus on. Jossain yhteydessä maailman toiseksi älykkäimpänä pidetty Richard Dawkins on oiva esimerkki. Hän keskittyy kirjassaan ”Jumalharha” miettimään älykkyyskuvansa vastaisesti etupäässä vain sitä, kuinka montaa naista, lasta, vanhempaa, sisarta, opettajaa, ystävää tai lemmikkiä mies voi rakastaa. Hän ihmettelee ainoastaan sitä, miksi me tavoittelemme luonnollisen valinnan vastaisesti yhden ainoan puolison tai henkilön rakkautta. Dawkins kysyykin vihjailevasti:

Onko irrationaalinen uskonto kenties sivutuote irrationaalisuus-mekanismeista, jotka rakastumisen valinta rakensi alkujaan aivoihin? Tietysti, us-

konnollisessa uskossa on hieman samaa luonnetta kuin rakastumisessa (ja molemmilla on monia riippuvaisuutta aiheuttavien huumeiden vaikutuksen alaisena olemisen piirteitä).

Dawkins lainaa ajatuksiensa tueksi neuropsykiatri, -filosofi John Smythiesin seuraavia tieteellisinä tosiasioinaan esittämiä älyllisiä latteuksia rakkaudesta:

Yksi puoli uskonnon monista kasvoista on yhteen yliluonnolliseen persoonaan eli Jumalaan keskittynyt voimakas rakkaus ja tämän henkilön merkien kunnioittaminen. Itsekkäät geenimme ja vahvistamisprosessit ovat ihmisen elämän pääasialliset käyttövoimat. Suuri osa positiivisesta vahvistamisesta tulee uskonnosta: lämpimiä ja lohdullisia tunteita siitä, että on rakastettu ja turvassa vaarallisessa maailmassa, että kuolemanpelko ei uhkaa, että korkealta tulee apua vastauksena rukouksiin vaikeina aikoina jne. Vastaavalla tavalla toiseen ihmiseen (yleensä vastakkaiseen sukupuoleen kuuluvaan) kohdistuvassa romanttisessa rakkaudessa on yleensä sama intensiivinen keskittyminen toiseen ja siihen liittyviä myönteisiä vahvistamisia. Nämä tunteet voivat laueta toisen merkeistä, kirjeistä, valokuvista ja viktoriaanisella ajalla jopa hiuskiehkuroista. Rakastuneisuuden tilaan liittyy monia fysiologisia seuralaisia, kuten tulipesää muistuttava huokailu.

Siinä sitä on varsinaista kvasitiedettä rakkaudesta yllin kyllin ja hyvin tieteellisen korkeatasoista kaiken kukkuraksi. Ajattelemattomuus on suorastaan käsin kosketeltavaa. Tunteet, joksi Smythies sukupuolista himoa kutsuu, ”laukeavat” nykyisin verkon pornosivuja selatessa ja tulipesää muistuttavia huokauksia voi yhtä hyvin kuulla myös alennusmyyntien ylitse pursuavien tarjouspöytien äärellä.

Entä mitä on se niin kovasti mainostettu kristillinen lähimmäisen rakkaus? Helsingin yliopiston filosofi-tutkija Terhi Lumme (nykyisin Kiiskinen) kirjoittaa esseessään (Rakkauden filosofia, WSOY 1984) ”Miksi rakkaus ei viihdy kellariloukossa” seuraavasti:

miehen ja naisen välinen rakkaus on esiaste epäitsekkäälle kaikkiin ihmisiin kohdistuvalle rakkaudelle, jonka täydellistymä on kristillinen lähimmäisenrakkaus.

Mutta sisältääkö kristillinen lähimmäisen rakkaus siis muutakin kuin sen, että väkijoukkojen hurmioituneena hurratessa kyynel silmissään paavi lentelee suihkukoneellaan ympäri maapalloa ja ajelee eri maanosissa luo-

dinkestävässä autossaan. Onko se sitä aitoa kristillistä rakkautta, että Jumalan maanpäällinen sijaishallitsija kohottaa kätensä siunaukseen janoa kärsivien ja nälkää näkevien päiden päälle pyhiinvaellusmatkoillaan sen sijaan, että ojentaisi heille edes pullollisen puhdasta vettä tai kulhollisen riisiä – mene ja tiedä? Vai olisiko niin, että kirkonmiesten mielellään lainaama, Paavalin ensimmäisessä korinttolaiskirjeessä maalaama kuva rakkaudesta antaisi tälle käytökselle ja kärsimykselle tyhjentävän selityksen?

Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi. Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. (1Kor.13:1–7).

Eli Paavalin mukaan ei siis hyödytä puhua kielillä tai enkelten kanssa, jos ei ole rakkautta! Profetoimisen lahja ja vahvinkaan usko eivät auta, jos ei ole rakkautta! Auttaminen ja polttohautauskaan eivät auta, ellei omista rakkautta! Kristinuskon historiassa inkvisiittorit ovat olleet pitkämielisiä ja lempeitä, kun eivät ole heti repineet kidutettavaa riekaleiksi. Paavalin rakkauskäsityksen kyllästämät kristitythän eivät koskaan ole kadehtineet köyhempäänsä eivätkä kerskannut, paitsi Paavali itse (2Kor10:8). Kristityt eivät koskaan ole käyttäytyneet sopimattomasti, eivät edes väärauskoisia teurastaessaan tai harhaoppisia kiduttaessaan, eiväthän. Kristityt eivät ole koskaan olleet katkeria, eivätkä muistelleet kärsimäänsä pahaa, ellei kyseessä ole ollut esimerkiksi ISISin suorittamat länsimaalaisten teloitukset, Turkin armenialaisten teurastus tai Ruandan kristittyjen keskinäinen välienselvittely – molemmat kansanmurhia. Tai vaikkapa protestanttien ja katolisten verinen kiista Pohjois-Irkannissa. Ja teurastaessaan vaikkapa albigenssiristiretkellä Etelä-Ransakassa harhauskoisia tarkoituksella tai Afganistanissa erehdyksessä muslimisiviilejä, kristityt sotilaat eivät ole suinkaan iloinneet vääryydestä, vaan iloinneet yhdessä kotirintaman kanssa saavutetuista voitoista. Paavalin rakkaus peittää harhaoppisten joukkohaudat, rakkaus uskoo jokaisen valheen ja rakkaus toivoo, että petoeläinten raatelun aiheuttama

kärsimys valmistaa kristityn taivaan valtakuntaan! Eikä Paavali rakkaudesta valehdelleksaan mainitse sanallakaan, kuten ei Herrrakaan koskaan, anteeksiantoa! Gyllenberg ja Kivekäs varoittavatkin kirjassaan kristillisen rakkauden vaaroista:

Risti osoittaa, että rakkaus ei ole ainoastaan lempeä, vaan että se uskoessaan ja toivoessaan joutuu usein myös kärsimään... Kristillisen julistuksen tekee ilosanomaksi juuri se, että on olemassa voimia, jotka rakkaudessa ovat myös valmiita kärsimään. Tällainen on Jumalan todellistumista tässä maailmassa;

Siis tahtovatko G&K sanoa, että kristillinen rakkaus on kuin masokisti, joka odottaa ruoskan todellistumista tässä maailmassa? Ja ihmiset kuvittelevat yhä, että tämä Paavalin kasinaismoraalin myrkyttämä kielenpieksäntä on vielä Jumalan vahvistama totuus, silmiä kostuttavan kaunis ja se määrittelee tyhjentävän seikkaperäisesti rakkauden toiviotien. He eivät ymmärrä, kuten narrattava ahvenkaan ei ymmärrä, että sanaa rakkaus käytetään tässä syöttinä aivan kuten kastematoa koukussa. Näillä Paavalin korinttolaiskirjeen sanoilla voidaan mikä tahansa teko, pahin mahdollinenkin, perustella vedenpitävästi viatonta esittäen milloin ja missä tahansa rakkauden teoksi. Mutta nämä kauniisti korvissa helisevät sisällöltään merkityksettömät sanat kuin korut ovat ilmeisesti siis sitten sitä Terhi Kiiskisen tarkoittamaa rakkauden epäitsekästä täydellistymää? Eli suomeksi sanottuna ”rakkaudelle vihamielistä rakkauden täydellistymää”, sillä epäitsekkyys on vihon viimeisempiä asioita, kuten Erich Fromm ja Anthony Storr hiukan myöhemmin todistavat, joilla on mitään tekemistä rakkauden kanssa. G&K sen sijaan puolestaan uskottelevat ”ehdottoman, kärsivän ja uskovan rakkauden salaisuudesta”, niin kuin G&K (myöhemmin G&K) kristillistä rakkautta kirjassaan nimittävät, muun muassa seuraava:

Israelia kohtaava tuho on ansaittu seuraus sen uskottomuudesta. Mutta rinnan tämän tuomion kanssa kulkee julistus Jahven sanomattomasta rakkaudesta... Joka on todella kokenut Isän rakkauden, hän ei voi olla rakkaudeton lähimmäisiään kohtaan. Kehotus uskoon on samalla kehoitus rakkauteen... Jumala toimii palauttaakseen luotunsa rakkauden piiriin.

G&K runoilevat myös, että ”Jahven rakkaus on anteeksiantavaa” vaikka itse Raamattu todistaa, että Jahven käsitys anteeksiannosta on perin sairaalolainen:

(Herra), joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta, vaan kostaa (2Moos.34:6,7)

Merkillisintä kaikissa näissä erilaisissa uskonnollisissa yhteisöissä onkin se, että ainoassakaan niiden seurakuntakokouksessa rakkautta ei pöntätä seurakunnan jäsenten päähän kuten Isä meidän -rukousta, eikä sillä ole mitään oleellista osaa, ei tunteena, saati sitten tekoina, yksilön pelastumisen kannalta. Tärkeintä on vain usko. Esimerkiksi kristinuskon rakkauden opetus paimennettaville on yhä kuin keskiajalla, jolloin korkea-arvoiset kirkonmiehet rustasivat kammioidensa yksinäisyydessä rakkaudelle sellaisen määritelmän kuin:

”rakkaus on hyveen täyttämän kahden ihmisen siveä liitto.”

Tähän se kristinuskon rakkauden opetus sitten jääkin, vaikka rakkaudesta kyllä mielellään saarnataan ja siitä veisataan vaikka minkälaista suruvirttä. Henkilökohtaisesti hengenmiehet näyttävät kuitenkin karttavan rakkautta käytännössä kuin ruttotautisia – paitsi tietysti puheissa ja pikku pojissa. Ja onhan eräissä uskontokunnissa selibaatti jopa papin viran menestyksellisen hoitamisen ehdoton edellytys. Tällä ihmislunnon vastaisella selibaattimääräyksellä esimerkiksi katolinen kirkko mahdollisti vasta viime aikoina julkisuuteen tulleen hengenmiesten räikeän häikäilemättömän, toista tuhatta vuotta Jumalan pelon varjossa jatkuneen lasten hyväksikäytön. Gandhi lausuikin:

On suuri inhimillinen tragedia, että maailman kansat, jotka sanovat uskovansa Rauhan ruhtinaaksi nimittämänsä Jeesuksen sanomaan, eivät käytännössä juuri osoita tuota uskoa. On tuskallista nähdä vilpittömien kristillisten pappien rajoittavan Jeesuksen sanoman valikoituihin yksilöihin.

Eikä vain pelkästään rajoittavan sanomaansa vaan ennen kaikkea tekojaan. Alkukristillisessä kirkossa eräät pyhimyksiksi myöhemmin julistetut Herran palvelijat kuten Pyhät, kirkkoisä Origenes (185–254) ja kristillisen luostarilaitoksen perustaja Pakhomius (292–346), jotka vieläpä kuohitsivat itse itsensä ikään kuin Herra olisi kerta kaikkiaan erehtynyt perusteellisesti luodessaan myös kirkkoisälle sekä vaikkapa papille sukupuolielimet. Esimerkiksi kristinuskossa syntisen tulee pelastuakseen, ei rakastaa, vaan ainoastaan uskoa. Paavali tiivistä tämän ihanan totuuden kirjeessään efesolaisille seuraavin sanoin:

Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi (Ef.2:8)

Muhamettilaisille taas luvataan pelastus Koraanissa yksiselitteisesti vihan hedelmänä:

Ne jotka ovat taistelleet ja tulleet surmatuiksi, niiltä minä pyyhin pois heidän pahat tekonsa ja vien heidät puutarhoihin, joiden alla virtaavat purot. (3:194)

Ja kahden ihmisen välinen rakkaus on kunnon muslimille Koraanin mukaan vahingollista:

’Voi olla, että rakastatte jotakin, vaikka se on teille pahaksi’. (2:213)

Sen sijaan Allah rakastaa niitä jotka verta vuodattavat:

totisesti Jumala rakastaa niitä, jotka hänen asiansa puolesta taistelevat taistelurintamassa’ (61:4)

Eivätkä buddhalaisetkaan pistä sen paremmaksi – päinvastoin. He pyrkivät katkaisemaan jälleensyntymisen kehän etsiessään elämän aiheuttaman tuskan voittamista intohimottomasta onnen tilasta nimeltä Nirvana, tilasta, jossa minuutta ei enää ole olemassa. Siddharta Gautama, valaistunut Buddha, julisti:

*Syntyminen on tuskaa, sairaus on tuskaa, vanhuus on tuskaa, liittyminen siihen jota rakastaa on tuskaa, joutuminen eroon siitä jota **rakastaa on tuskaa**.*

Tammikuussa 1990 kuollut ja kannattajiensa ostamilla Rolls Royceilla (93 kpl) ajellut, Jeesuksen jälkeen vaarallisimpana, tulevaisuuden Buddhana ja jumalallisimpana ilmestyksenä mainostettu sekä mestarillisena psykologina pidetty, Yhdysvalloista karkotettu Osho, oikealta nimeltään Chandra Mohan Jain, joka on yksi ehkä eniten New Age -liikkeen ideologiaan buddhalaisilla opetuksillaan vaikuttanut guru, väittää naama peruslukemilla:

Rakkaus syntyy vasta kun seksi on mennyt. Ennen sitä rakkaus on pelkkä houkutin, esileikki, eikä mitään muuta. Se on vain maaperän valmistelua seksiä varten – johdanto ja esipuhe yhdynnälle. Mitä enemmän seksiä

kahden ihmisen välillä on, sitä vähemmän heidän välillään on rakkautta, sillä esileikit eivät ole heille enää tarpeen. Jos kaksi ihmistä on rakastunut toisiinsa, eikä heidän välillään ole seksiä, voi heidän suhteensa sisältää romanttista rakkautta. Mutta kun seksuaalisuus astuu kuvaan, rakkaus katoaa. Seksi on sellaisenaan liian äkillistä ja liian väkivaltaista. Jos seksi saa toteutua, rakkaus putoaa pois. Siksi avioliitto tappaa romanttisen rakkauden. Kun kaksi ihmistä oppii tuntemaan toisensa, käyvät esileikit ja rakkaus heille tarpeettomiksi.

Rakkaus on yhdistelmä kiitollisuutta, ystävällisyyttä ja myötätuntoa. Kun nämä kolme ovat läsnä, on ihminen todella rakastunut. Seksi voi johtaa rakkauteen vain kun meditaatio liittyy siihen. Jos meditaatiota ei ole, on seksi pelkkää entisen toistoa, ja ihminen ikävystyy siihen väistämättä. Seksuaalisuus muuttuu yhä rutiininomaisemmaksi ja tylsemmäksi, eivätkä kumppanit voi tuntea enää kiitollisuutta toisiaan kohtaan. Pikemminkin he tuntevat itsensä petetyiksi; he alkavat vihata toisiaan.

Me uneksimme aina rakkaudesta, mutta emme koskaan ole rakkauden tilassa. Jokainen unelmoi rakkaudesta – millaista sen tulisi olla, kenen kanssa sen tulisi tapahtua – ja jokainen on turhautunut rakkauden suhteen. Meissä ei koskaan todella ole rakkautta.

Tuntiessamme rakkautta me alamme ajatella, että emme kykene vihaamaan. Silloin vihan tunteet alkavat kerääntyä sisällemme, ja kun rakkaus saavuttaa huippunsa, kaikki yllättäen hajoaa pirstaleiksi! Ja seuraavassa hetkessä me uppoudumme vihaan. Näin ei toimi vain meidän rationaalinen mielemme, myös koko yhteiskunta toimii samoin.

Buddhalaisen ajattelun mukaan rakkaus on siis aina pelkkää tuskaa. Maallinen onni on sula mahdottomuus ja sisäisen rauhan voi saavuttaa vain kadottamalla itsensä. Osholle rakkaus on vain hauska soiva lelu, jonkinlainen helistin, jolla saadaan hetkellisesti houkuteltua joku naaras sisään ulos-temppuun – eikä mihin tahansa temppuun, sillä Oshohan mainitsee kokevansa seksin väkivaltaisena ja äkillisenä eli yhdistelmänä sadismia, masokismia ja ”multa tuli jo”-tilannetta. Väittäähän tämä palvottu guru naama pokerilla, että rakkaus tunteena ilman yhdyntää on pelkkä ihmisten keksintö – niin kuin jumalatkin. Ihme, ettei yhdyntäkin ole Oshon mielestä pelkkä mielikuvituksemme aikaansaama harha.

Ja jos perehtyy buddhalaisiin kirjoituksiin huomaakin hyvin nopeasti, että niissä sanan ”rakkaus” sijaan käytetään aivan yleisesti sanaa ”myötätunto”, empatia, kun kuvataan suhdetta kanssaihmiisiin. Mutta sana myötätunto ei sanana sinänsä sisällä minkäänlaista arvolatausta. ”Myötätunto” ei ole sana, joka sinällään kertoisi, ovatko tunteesi ja perimmäiset aikeesi hyvät vai

pahat. Vasta se sana tai ne sanat, joihin sana ”myötätunto” liitetään, kertovat kuulijalle mitä tarkoitat silloin, kun tunnet myötätuntoa jotakuta kohtaa – myötätuntoahan voi tuntea vaikkapa rotuerottelua tai kuolemanrangaistusta kannattavia, Somalian rannikon merirosvoja tai pörssissä sisäpiiritietoa käyttävien pelureiden pohjatonta ahneutta kohtaan.

Buddhalaiset muuten kertovat jalostavansa rakkautta ja myötätuntoa mielenrauhan ja sympaattisen ilon avulla koko maailman tarpeisiin. Luit aivan oikein, siis nimenomaan sympaattisen ilon avulla, joka tarkoittaa iloa toisen ilosta, riemua toisen riemusta.

Tämä sympaattinen ilo on aivan samanlainen sanaleikki kuin myötätunto. Vai oletko koskaan kuullut antipaattisesta ilosta tai epämyötätunnosta? Entä vastatunnosta? Antipatiolla tarkoitetaan yleisesti vastenmielisyyttä ja sympatia käsitetään myötätunnon synonyymiksi. Vastenmielisyys on siis myötätunnon vastakohta. Kumpikaan sana ei myöskään sinällään sisällä minkäänlaista arvolatausta. Vasta se sana jonka yhteydessä sympatiaa tai antipatiaa käytetään, kuten juuri aiemmin myötätunnon kohdalla todettiin, kertoo sympatiasi tai antipatiasi sisällöstä, sen laadusta.

Empatia (kreikan ilmaisusta *em pathos*, tuntea sisälle) tarkoittaa puolestaan kykyä asettaa itsensä toisen henkilön asemaan ja ymmärtää toisen tunteita. Tähän buddhalaiset eivät pysty, sillä silloinhan he tyhjän ja valheellisen sympatian eli myötätunnon sijaan voisivat sanoa suoraan, että he pyrkivät toiminnallaan synnyttämään iloa surun keskellä saadakseen tekonauraa jonkun iloitsevan ihmisen kanssa. Juuri tämä tekonauru, surkastunut kyky iloita aidosti sydämestään, on syy siihen, miksi Dalai-lamankin nauru, silloin kun hän yleensäkin nauraa, kuulostaa ontolle ja jotenkin tyhjälle, hekotavalle ja ilottomalle.

Ja että Tiibetin buddhalaiset ovat vielä muka rauhaa ja lähimmäistään rakastavia kansalaisia? Christopher Hitchens kertoo kirjassaan ”Jumala ei ole suuri”, että ensimmäiset ulkomaiset tiibetinkävijät olivat pöyristyneitä paikallisten julmuudesta. Michael Parenti puolestaan raportoi web-sivuillaan artikkelissa ”Friendly Feudalism: The Tibet Myth”, että buddhalaiset munkit pitivät ennen Kiinan 1950-luvun alussa tapahtunutta miehitystä kansaa käytännössä maaorjinaan ja sovelsivat varkauksiin, karkaamisiin tai isännän vastustamisiin äärimmäisen vastenmielisiä rangaistuksia, muun muassa kidutusta, silpomista, silmien uloskaivamista, hampaiden irtirepimistä ja rampauttamista.

Äärimmäisessä köyhyydessä elävien rutiköyhien talonpoikien ja julmas-ti, vailla minkäänlaista inhimillisyyttä kohdeltujen maaorjien pojat tuotiin alle kymmenvuotiaina luostareihin, joissa heidät koulutettiin munkeiksi ja useat heistä joutuivat myötätuntoisten ”munkkisetien” seksuaalisen hyväk-

sikäytön kohteeksi. Tuhannet kansalaisista elivät kerjäläisinä. Dalai-lama itse asui Lhasassa Potalan 14 kerroksisessa ja 1000-huoneisessa kultakimalteisessa palatsissa. Korkea-arvoiset feodaaliherrat ja lamat perustelivat käyttäytymistään ja huono-osaisten asemaa karman lailla: huono-osaisten kärsivät vain ja ainoastaan oikeutetusti aikaisempien elämiensä häijyydestä ja pahanilkisyydestä ja heidän tuli ottaa vastaan kaikki eteen tulevat koettelemukset nurisematta ja alistuneena. Rikkaat ja valtaa omaavat lääninherrat sen sijaan nauttivat onnestaan palkkiona, koska he olivat eläneet aiemmat elämänsä hyveellisesti sekä siveästi. Arkipäivän tyrannit eivät osanneet kuvitellakaan, mikä heitä heidän käyttöksensä vuoksi mahdollisesti seuraisi seuraavassa elämässä. He olettivat, että pelkkä myötätunnon osoittaminen ja tyhjä puhe ihmisytävällisten tekojen sijaan, aivan kuten 14. Dalai-lamakin, Tenzin Gyatso, vielä tänä päivänäkin kaikille halukkaille kuulijoille uskottelee, vain parantaisi heidän karmaansa ja lisäisi heidän onneansa:

Jos toivot itsellesi ja ympärillä oleville ihmisille onnellisuutta, harjoita myötätuntoa

Tällaiset maailmankatsomukset, joissa tiedon ja tekojen sijasta pelkkä usko, taistelemisen, ajattelemisen tai itsensä kadottaminen ellei peräti hukuttaminen mekaaniseen seksiin ovat pelastumisen tai vapautumisen kannalta kaikkein oleellisin, ei rakkauden oppitunteja tai yleismaailmallista rauhaa juurikaan kaipaa – päinvastoin. Pidetäänhän jumalallisena lahjana uskon kautta saatua vanhurskautta kristittyjen keskuudessa aivan yleisesti vieläpä kaikkien hyvien töiden, siis rakkaudenkin edellytyksenä. Edward Westermarck totesikin kirjassaan ”Kristinusko ja moraali” näin:

Moraaliselta kannalta sisältyy todellinen vaara oppiin, joka uskottelee ihmisrakkauden ja hyvien tekojen syntyvän uskon hedelmistä.

Hullunkurisimmassa hengenmiesten esittämässä pelastusopissa hyvät teot (eli siis ei myöskään rakkaus) eivät edes takaa taivaan portin aukeamista. Muun muassa Martti Luther hyökkäsi aikoinaan kaikin tavoin sitä ajatusta vastaan, että pelastus tulisi tekojen tai jopa rakkauden tekojen kautta:

*Mikään hyvä työ ei voi auttaa vanhurskauteen ja pelastukseen. Toisaalta mikään paha teko ei tee hänestä pahaa ja tuomittavaa ihmistä, vaan se epäusko, joka tekee ihmisen ja puun pahaksi, tekee hänen tekonsa pahoiksi ja tuomittaviksi. **Me voimme pelastua ilman rakkautta... mutta emme ilman puhdasta oppia ja uskoa.***

Lutherin sanoissa ei ole mitään muuta järkeä kuin, että niihin nojautuen uskonmiehet voivat ilman omatunnontuskia ja synninvarjon lankeamisen pelkoa perustella itselleen vedenpitävästi, miksi kanssaihminen hädästä ja kurjuudesta piittaaminen ei kristillisessä rakkaudessa ja siitä kumpuavassa käytöksessä ole niin kovin oleellista. Eihän välinpitämättömyys lähimmäistä kohtaan merkitse suinkaan sitä, että paratiisin portit sulkeutuisivat edes kaikkein kovasydämisiltä hengenmiehiltä. Lutherin sanojen mukaanhan uskova voi olla ihan kuinka paha tahansa, kunhan hän vain uskoo ja mikään hyvä teko ei itse asiassa ole riittävän hyvä, ei edes rakkaus, ellet usko. Lisäpontta Luther sai sanoilleen itse apostoli Paavalilta:

Me tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen (Gal.2:16).

Voisi myös samaan hengenvetoon kysyä, mitä me oikein pakenemme? Mitä me odotamme pelastusta? Kuka elämämme maapallolla on tehnyt niin tuskalliseksi, että nimitämme sitä aivan yleisesti jopa maanpäälliseksi helvetiksi? Avaruusoliot, näkymättömät vihaa kylvävät virukset vai se kaikkien syntipukkien syntipukki, Saatana?

Joka tapauksessa kun tarkastelee rakkaudesta tehtyjä määritelmiä, huomaa, että suurimmalla osalla määritelmien tekijöistä menee puurot ja vellit sekaisin. Osa pitää kahden ihmisen, miehen ja naisen välistä rakkautta ainoana oikeana rakkautena ja eivät näe rakkauden sisältävän muutakin kuin yhdessä elävien tai satunnaisesti toisensa kohtaavien yksilöiden limakalvojen ajoittaista mekaanista hankausta. Jotkut tosin ovat huomaavinaan jossain taivaanrannassa rajatonta tai jumalallista rakkautta, mutta se sivuutetaan yleensä kuin itsestään selvänä tosiasiana, josta kukaan ei ota kuitenkaan selvää. Optimistinen, pessimistinen, positiivinen ja negatiivinen elämänasenne synnyttävät kyllä vilkasta keskustelua ennen kaikkea mikäli ne liitetään ihmisen ulkoiseen ”hyvinvointiin” ja terveyteen –masennukseen ja stressiin. Mutta eikö rakkaus ole elämänasenne yhtä hyvin kuin kukoistus tai katkeruus? Eikö vasta rakkaus saa yksilön puhkeamaan täyteen kukoistukseensa? Eikö mieleemme juolahda, että me pakenemme taivaan iloihin solisevien hunajapurojen partaalle tai Nirvanan tuskattomaan tyhjyyteen ainoastaan omia tekojamme? Me itse, eikä kukaan muu (ellei sitten se mielipuoli evoluutio) olemme omalla päättömällä käytöksellämme ja toiminnallamme aiheuttaneet suurimman osan omasta kärsimyksestäämme ja tuskasta. Olisiko Jumala olemassa tosiaan vain siksi, että hän pelastaisi meidät omilta teoilta, itseltämme? Vai olemmeko me itse luoneet kaikki uskonnot vain oman pahuutemme oikeuttamiseksi ja naamioimiseksi?

Voi pyhä yksinkertaisuus! Entäpä jos me jokainen, itse kukin osaltaan, ateistit, kristityt, muslimit, buddhalaiset, hindut, kaikki maapallon asukkaat ihonväristä ja uskonnosta riippumatta, huomispäivästä alkaen, laittaisimme edes yhden ainoan tikun ristiin päivittäin rakkauden tähden täällä maan päällä? Mitähän mahtaisi tapahtua, jos me itse muuttaisimme omaa ajattelutapaamme ja käytöstämme? Olisiko rakkaudella jotain tekemistä sen kanssa, että me kannamme huolta toisten onnellisuudesta? Saisiko rakkaus silloin tilaisuuden?

RAKKAUDEN SYVIN OLEMUS

Sosiaalipsykologi Erich Fromm ei Francesco Alberonin tai monen muun rakkauspuoskarin tapaan sekoja omaan näppäryyteensä ja puhu täyttä postaskaa. Hän käsittelee kirjassaan ”Rakkauden vaikea taito” rakkautta ainakin selkeästi ja määrätietoisesti:

*Rakkaus on ensisijaisesti antamista eikä vastaanottamista. **Rakkaus on kyky synnyttää vastarakkautta...** Rakkaus ei ole ensisijaisesti suhde johonkin tiettyyn henkilöön; **rakkaus on asenne, ihmisen koko luonnetta sävyttävä suhtautumistapa maailmaan kokonaisuudessaan, eikä vain yhteen ainoaan rakkauden kohteeseen.** Jos ihminen rakastaa vain yhtä ainoaa toista ihmistä ja on välinpitämätön muita kanssaihmissä kohtaan, hänen rakkautensa ei ole rakkautta vaan pelkkää biologista liittymistä tuohon toiseen henkilöön...*

Frommin kieli, jolla hän pukee ajatuksensa sanoiksi, on johdonmukaista, ei kuten ”rakkausfilosofien, täynnä tyhjiä sivistysanoja ja kiertoilmauksia, vaan selkeää ja jokaisen aivotoimintaa omaavan lukijan ymmärrettävissä. Fromm sanoo, että rakkaus on antamista, kyky synnyttää vastarakkautta, ja että rakkaus on asenne, ei siis mikään pelkkää levotonta kutinaa sukuelinten alueella aiheuttava tunne. Huuhaa näyttää olevan näistä Frommin rakkauden määritelmistä todella kaukana. Hän jatkaa:

Kuitenkin useimmat ihmiset kuvittelevat, että juuri kohde määrää rakkauden, eikä kyky rakastaa. Itse asiassa he luulevat lisäksi, että juuri se on heidän rakkautensa paras todistus, että he eivät rakasta ketään muuta, kuin tuota rakastettua henkilöä...

Jos minä todella rakastan jotakin tiettyä ihmistä, minä rakastan kaikkia ihmisiä, koko elämää. Jos minä saatan jollekin ihmiselle sanoa: minä rakastan sinua, minun pitää voida sanoa: minä rakastan sinussa jokaista ihmistä, minä rakastan sinun kauttasi koko maailmaa, minä rakastan sinussa myös itseäni...

Senkaltainen työnjako, jonka tunnusmerkkinä on oman perheensä rakastaminen, mutta tunteettomuus vieraita kohtaan, on ilmaus perustavaa laatua olevasta kyvyttömyydestä rakastaa... Kypsä rakkaus on itsenäisten, riippumattomien, yksilöllisyytensä säilyttävien ihmisten yhteyttä. Rakkaus on ihmisessä vaikuttava voima, joka murtaa ne seinät, jotka tavallisesti erottavat ihmisiä toisistaan ja yhdistää hänet aidosti toisiin ihmisiin.

Vaikka Fromm ei määrittele kirjassaan rakkautta yksiselitteisesti ja yleispätevästi, hän lataa eteemme edellisessä luvussa olevista lainauksista poiketen ison tukun ajatuksia herättäviä oivalluksia ja hienovaraisia vihjeitä rakkauden syvimmän olemuksen etsijälle – sekä siitä, mikä ei ole rakkautta, että siitä, mitä rakkauteen sisältyy. Ennen yhteenvetoa selaillaan vielä amerikkalaisen M. Scott Peckin kirjaa ”Rakkauden psykologia”:

*Se mikä näyttää rakkaudelta, ei aina ole sitä... Rakkaus on mielestäni tahtoa avartaa itseään oman ja muiden henkisen kasvun ravitsemiseksi... **Rakkaus on tekoja ja toimintaa.** Rakastaessamme muita ihmisiä, me autamme heitä kehittymään... Jos emme rakasta itseämme, emme kykene rakastamaan muitakaan... **Kaksi ihmistä rakastaa toisiaan ainoastaan silloin, kun he pystyvät elämään ilman toisiaan, mutta silti he valitsevat yhdessä elämisen...***

Ja vaikka Fromm ja Peck sekoavat monin paikoin kirjoissaan pahoin, erityisesti yrittäessään sovittaa Jumalan ja armon tekemiinsä havaintoihinsa rakkaudesta, niin he kummatkin ajattelevat ja tekevät huomiota vilpittömän terävästi silloin, kun tuo uskonnollisen kasvatuksen mukanaan tuoma taakka ei sumenna heidän ajatteluaan. Niinpä kun Peckin tekemät havainnot rakkaudesta liitetään Frommin löydöksiin, on edessämme kaikkiaan 14 yksittäistä rakkauden ydintä valaisevaa soihtua, jotka herättävät ison tukun mielenkiintoisia lisäkäsymyksiä:

1. Rakkaus on antamista, ei vastaanottamista.
2. Rakkaus on kyky synnyttää vastarakkautta.
3. Rakkaus on asenne.
4. Rakkaus on koko ihmisen luonnetta sävyttävä suhtautumistapa maailmaan kokonaisuudessaan.
5. Rakkaus ei liity erottamatta sukupuoliviettiin – fyysinen vetovoima ei siis ole rakkautta.
6. Rakkauden rajaaminen koskemaan vain tiettyä ihmistä tai tiettyjä ihmisiä on ilmaus kyvyttömyydestä rakastaa.
7. Rakkaus on itsenäisten, riippumattomien ja yksilöllisyytensä säilyttävien ihmisten yhteyttä.
8. Rakkaus on ihmisessä vaikuttava voima, joka yhdistää hänet toisiin ihmisiin.
9. Se mikä näyttää rakkaudelta, ei aina ole rakkautta – on siis olemassa valerakkautta.
10. Rakkaus on tahtoa.

11. Rakkaus on tekoja.
12. Rakastaessamme me autamme muita kehittymään.
13. Itsensä rakastaminen on ehdoton edellytys siihen, että kykenee rakastamaan muita.
14. Rakkaus perustuu vapaaehtoisuuteen.

Vaikka näistä neljästätoista kohdasta yksikään ei vielä yksinään määrittele rakkautta yksityiskohtaisesti ja yksiselitteisesti, niin niiden pohjalta voi kuitenkin vaikeuksitta tiivistää sisällöltään seuraavanlaisen kysymyksen: Minkälaista asennetta, suhtautumistapaa, tunteita ja tahtoa sekä minkälaisia tekoja edellytetään henkilöltä, joka antaa ja auttaa kaikkia lähimmäisiään niin, että se synnyttää vastarakkautta ja antaa voimaa, jonka seurauksena rakkauden kohteet ryhtyvät itse toimimaan samoin periaattein?

Tutkimalla ensin tunteita ja asenteita vastakohdittain löydämme helpommin ne tunteet ja asenteet, joiden kanssa rakkaudella ei ole mitään tekemistä, ja ne, jotka synnyttävät vastarakkautta. Näin on huomattavasti helpompi myös ymmärtää sanojen vastakkaiset merkitykset, niiden syvimmän olemuksen, kuin yrittää epätoivoisesti miettiä, mikä olisi oikea sana ilmaisemaan esimerkiksi kateuden vastakohtaa. Voisivatko vastakohdat olla sanapareina pääpiirteissään seuraavat?

Vastarakkautta synnyttäviä tunteita ja asenteita

Anteeksianto
Anteliaisuus
Arvostus
Avoimuus
Hellyys
Hyvyys
Hyväksyntä
Itsenäisyys
Kiitollisuus, Kannustava
Kukoistus
Kunnioitus
Lempeys
Onnellisuus
Pyyteettömyys
Rakkaus
Rehellisyys
Riippumattomuus

Vastarakkautta tuhoavia tunteita ja asenteita

Kostonhimo, -halu
Ahneus, Saituus
Ivallisuus, Halveksunta
Kataluus, Salailu
Ilkeys, Raakuus
Pahuus, Häijyys
Hylkäys
Orjuus
Kateus
Katkeruus
Halveksunta, Häpeä, Inho
Julmuus, Ankaruus, Kovuus
Toivottomuus, Epätoivo, Onneton
Itsekkyyys
Viha, Vihaisuus, Pahuus
Kavaluus, Valheellisuus
Puolueellisuus, Tahdottomuus

Rohkeus	Pelko, Pelkuruus, Pelokkuus
Sovinnollisuus	Riitaisuus, Eripuraisuus
Suoruus	Kierous, Juonittelu, Kauna
Suvaitsevaisuus	Suvaitsemattomuus, Syrjintä
Todellisuudentaju, Realismi	Epärealistisuus, Harhainen
Turvallisuus	Turvattomuus, Toivottomuus
Tyytyväisyys	Tyytymättömyys, Kateus, Katkeruus
Vaativattomuus	Ylpeys, Rehvakkuus, Röyhkeys
Vahvuus, Vaativattomuus	Heikkous, Nöyryys
Vapaus, Vapaaehtoisuus	Pakollisuus, Kuuliaisuus
Vilpittömyys	Vilpillisyys, Petollisuus
Ystävyyys	Vihollisuus, Petturuus

Edelliseltä sivulta alkaneen taulukon oikealla puolella luetellut tunteet ja asenteet ovat sellaisia, että niillä ei herätetä kenenkään ”terveen kirjois-sa” olevan, tasapainoisen ja rauhaa rakastavan lähimmäisen vastarakkautta. Päinvastoin, kyseisiä tunteita ja asenteita ympärilleen kylvävä taho, aina-kin jos historiaa viitsii vaikka vain hiukankin tonkia, lietsoo vihaa, kostoa ja pelkoa suruttomasti ja sääliittä kaikkialla, minne vain nenänsä työntää. Tau-lukossa vasemmalla puolella olevat ovat sen sijaan edellisille vastakkaisia ja hitaimmankin maalaisjärjen mukaan juuri niitä tunteita ja asenteita, jotka ovat välttämättömiä vähäisimmänkin keskinäisen luottamuksen ja vuoropu-helun synnyttämiselle kahden tai useamman ihmisen välille.

Ainakin osalle ihmiskunnasta on päivänselvää, että riitely tai kostonhimo eivät ole niitä asenteita ja käyttäytymistapoja, jotka synnyttävät vastarak-kautta, vaikka ne edellyttävätkin vuorovaikutusta. Siksi onkin kaiken järjen vastaista, että jopa useimmat valtiomiehet ja poliitikot, joiden voisi olettaa olevan viisaita, valitsevat asenteekseen hyvin usein riitelyn ja kostamisen. Mutta eikö ole niin, että esimerkiksi kostamalla sinusta tulee ihmisenä sa-manlainen tunnevarmainen rampa kuin siitä, joka sinut otti maalitauluk-seen? Vähättely, iva, ilkeys, itsekkyyys, pilkka, puolueellisuus ja esimerkiksi suvaitsemattomuuskaan tuskin synnyttävät vastarakkautta.

Tietenkään tämä luettelo ei ole täydellinen tai tyhjentävä, ja monet ihmi-set voivat aivan perustellusti olla aivan eri mieltä jonkin tietyn tunteen tai asenteen vastakohdasta. Erityisesti on odotettavaa, että monet kokevat esi-merkiksi nöyryyden hyveeksi, mutta koiria ammatikseen kouluttavalla on rutkasti tekemistä omistajansa nöyräksi remmillä kurittaman koiran kanssa. Nöyryys on koiralla ”luonnevika”, joka on seurausta omistajan ammattitai-dottomasta, koiraan omia käytöshäiriöitä purkavasta niin sanotusta ”kepil-lä” kasvattamisesta, eikä suinkaan geneettisestä perimästä. Nöyrä koira on

joko kavala, täynnä patoutunutta vihaa, joka kääntäessäsi selkäsi pureutuu terävinä kulmahampaina nilkkaasi ja nimenomaan aina takaapäin, tai sitten mihinkään pystymätön, häntä koipien välissä nurkissa nyhjäävä, omaa varjoansa pelkäävä täysi nolla. Erich Fromm kirjoittikin kirjassaan ”Pako va-paudesta” terävästi:

Nöyryys juontaa juurensa kiivaasta vihasta, joka syystä tai toisesta on estynyt suuntautumasta ulospäin alkaen toimia omaa minää vastaan. Nöyryys kulkee käsi kädessä muihin ihmisiin kohdistuvan halveksunnan kanssa ja et-tä omahyväisyys on korvannut rakkauden ja säälin.

Gandhi puolestaan lausui:

Nöyrä alistuminen kykenemättömyyden tai epäluuloisuuden suututtaessa ei ainoastaan ole yhtenäisyyden esteenä, vaan tekee heikomman osapuolen katkeraksi ja vihaiseksi ja luo pohjaa räjähdykselle.

Mutta aivan yleisesti yhteiskunnasamme nöyryyttä pidetään ylimielisyyden, ylpeyden, röyhkeyden ja esimerkiksi kopeuden vastakohtana ja kuitenkin toisaalta nöyryyden synonyymeinä kuulee käytettävän alistuvaisuutta, kuuliaisuutta, tottelevaisuutta, alamaisuutta sekä taipuisaa. Näillä luonteenpiir-teillä on enemmän tai vähemmän negatiivinen kaiku – ne ovat viime kädessä ruoskan varjossa elävien orjien ominaisuuksia.

Nöyryyden mieltäminen hyveeksi ja arvokkaaksi ominaisuudeksi on suo-ra seuraus uskoa tai uskontoon verrattavaa aatetta tunnustavien (esimer-kiksi juutalaisuus, islam, kristinusko sekä buddhalaisuus ja kommunismi) hallitsijain harjoittamalle tuhat vuotiselle paimennettaviin alamaisiin koh-distamalle aivopesulle, manipuloinnille, jota kutsutaan sivistyneemmin kasvatukseksi. Nöyrytyminen Jumalan ja hallitsijan edessä on näiden uskon-tojen/vallanpitäjien ydinsanoma ja pelastumisen/henkiinjäämisen edellytys. Raamattu opettaakin:

Herran pelko on viisauden alku (Sl.9:10 up)

Sen sijaan, että Jumala tukisi ja vahvistaisi luomansa ihmisen itsetunnon vahvistumista ja itsenäisyyttä hän nöyryyttää – halveksii, alistaa, mitätöi, vähättelee ja alinomaa tallaa tätä maan tomuun esimerkiksi näin.

Kuulkaa tämä, te tyhmä ja ymmärtämätön kansa, te, joilla on silmät, mutta ette näe, joilla on korvat, mutta ette kuule (Jer. 5:21).

Mehän olemme eilispäivän lapsia emmekä mitään tiedä, päivämme ovat vain varjo maan päällä (Job. 8:9).

Mutta nöyrät perivät maan ja iloitsevat suuresta rauhasta (Ps. 37:11).

Sillä sinä pelastat nöyrän kansan, mutta ylpeät silmät sinä painat alas (Ps. 18:28).

Raamatussa ylpeys ja nöyryys esitetäänkin vastakohdikseen. Sitä myöten nöyryys, alistuvaisuus, kuuliaisuus, tottelevaisuus, alamaisuus ovat hyveitä siis vanhurskautta. Mutta eikö nöyryyden vastakohta olekaan suoraselkäisyys, vahvuus tai vaikkapa hyvä itsetunto. Entä kuinka nöyryytetty – siis itsetunnoltaan nujerrettu voi iloita arvostuksesta, hyväksynnästä tai rauhasta vilpittömästi mategematta?

No joku nero kielitieteilijä (www.suomisanakirja.fi) kaiken kukkaraksi vielä väittää, että ”voimakas itsetunto aiheuttaa heikon itseluottamuksen. Ne ovat kääntäen verrannollisia.” Toisin sanoen heikko itsetunto on seurausta vahvasta itseluottamuksesta, niinkö?

Tässä yhteydessä voi selvittää, että itsetuntemus tarkoittaa subjektiivista ymmärrystä itsestä. Se on omien halujen, tunteiden, ajattelun ja toiminnan eli koko käyttäytymisen tiedostamista. Ja itsetuntemus ei suinkaan, kuten esimerkiksi kristittyjen keskuudessa kuvitellaan, ole synonyymi itseluottamukselle vaikka onkin hyvin läheinen käsite. Itseluottamus tarkoittaa uskoa siihen, että suoriutuu tai selviytyy hyvin siitä, mihin ryhtyy tai joutuu. Itsetunto eli omanarvontunto, itseluottamus tai itsevarmuus tarkoittaa tietoisuutta omasta arvosta, itsekunnioitusta.

Kysymys on oman itsensä hyväksymisestä ja omiin mahdollisuuksiinsa luottamisesta. Eli sinulla voi olla niin hyvä itsetuntemus, että ymmärrät, että itsetuntosi on heikko! Ja yleensä huonon itsetuntemuksen omaava ihminen ei edes tajua, että hänellä on huono itsetunto.

Tämä uskovaisten harjoittama nöyryyden ihannointi onkin lähes parituhatta vuotta erehdyttänyt koko yhteiskuntaa pitämään Jumalten vaatimaa nöyryyttä suurenmoisena hyveenä, alistanut kansalaiset yhä uudelleen aina vaan uusien despoottien, diktaattorien ja sotahullujen riikinkukkojen kuuliaisiksi pelinappuloiksi, puuvillanpoimijoiksi, tykin ruuaksi sekä sokaissut heidät. Ja kun itsetunnoltaan vaurioitunut, heikon itsetunnon omaava vertailee itseään muihin ja hän kokee olevansa joko huonompi tai parempi, yleensä huonompi, kuin vertailun kohde. Kateuden hedelmät näkyvät vähättelynä, pilkkaamisena, pahan puhumisena, juoruilevuutena, vahingonilona, aggressiivisuutena, tarkkailemisena, määräilevyytenä, oikutteluna, kontrol-

loimisena ja – nöyryyttämisenä. Kateuden karvaita hedelmiä löytyy myös autoritaarisuudesta, ahneudesta, tuhoavuudesta sekä vallanhalusta. Kateellinen on usein varsinainen ilon pilaaja, joka sinun riemuitessasi jostakin, ei yhdy iloosi, vaan muistuttaa sinua heti asiaan liittyvistä varjopuolista ja mahdollisista negatiivisista seurauksista. Vielä kateellisuuden listaan voi lisätä vilpillisen kilpailun, taipumuksen kerskailla, vaikeutena tehdä valintoja ja vieraantuneisuutena. Kateus tappaa ilon, luovuuden ja vapauden – se vie kalatkin vedestä.

Jatkuva sekä alinomaa toistuva nöyryyttäminen tähtääkin epäilemättä ihmisen itsetunnon heikentämiseen, itseluottamuksen rapauttamiseen ja sitä kautta tahdon murtamiseen käyttämällä muun muassa kateutta katapulttinaan, siihen että ihmisyksilö lopulta hylkää oman tahtonsa ja rukoilee kuin juovikkaaksi selästään ruoskittu orja polvillaan, jopa maan tomussa madellen ja tuhkassa kieriskellen ”*tapahtukoon sinun tahtosi.*”

Herraa, sinun Jumalaasi, pelkää, häntä palvele, hänessä riipu kiinni ja vanho hänen nimeensä (Moos.10:20)

Ja itsetunnon murtamisesta saa kaupan päälle vielä ”nopean murtajan” edun: Alistaminen korreloi vihan kanssa kaksisuuntaisesti. Anthony Storr maalasi:

Vaikuttaa siltä, että heikkoudessa on jotain, mikä lisää ihmisen vihamielisyyttä

Eli mitä nöyremmäksi ja alistuneemmaksi – itsetunnottomammaksi – poljet kohteesi, sitä raivokkaammin hän siirtää kokemansa nöyryytyksen kolmannen osapuolen selkänahkaan, iskee kyntensä silmittömän raa’asti vihollisensa niskaan – ja sitä syvemmälle kynnet uppoavat, sitä suuremman tyydytyksen nöyryytetty saa, mitä heikompi vastustaja on.

Ei kai Jumalan päämäärä ole se, että yksilö roikkuu Jumalassaan kuin pyykki narulla? Miksi Jumala loi ihmisen, joka nöyryytettynä iskee summitaisesti kohti kaikkea, mikä liikkuu tuhoa kylvävillä sirpalepommeilla? Ja miksi Jumalan pitää nöyryyttää luotujaan? Entä miksi Jumala yleensäkin loi omaksi kuvakseen olennon, joka ei saa olla itsenäinen ja vapaa, vaan nöyrä, tyhmä palvelija, jonka on ennen kaikkea pelättävä Jumalaansa? Vai ovatko pyykkinaru, sirpalepommit ja nöyryytys ainoastaan muka seurausta yhden ihmisen haksahduksesta Eedenissä? Pikemminkin vaikuttaa sille, että Herra itse aloitti nöyryyttämisen, vangitsemisen ja pelon kylvämisen omalla jo Eedenissä ilmenneenä tuomitsevalla käytöksellään.

Toinen ”myönteinen” tunne, jonka olen jättänyt luettelosta tietoisesti pois, on jo aiemmin esillä ollut myötätuntoa lähellä oleva kiitollisuus. Vaikka ihminen voikin osoittaa vilpittömästi kiitollisuutta lähimmäisilleen, niin aivan yhtä hyvin voi kiitollisuuden tunne kohdistua esimerkiksi henkilöön, joka kostaa hänen puolesta. Moni tunne ja asenne, kuten esimerkiksi arvostus, kunnioitus, kuuliaisuus, tottelevaisuus tai vapaaehtoisuus, saakin lopullisen merkityksen vasta siitä, mihin nuo tunteet ja asenteet kohdistuvat tai liittyvät. Sanoilla on äärettömän helppo pettää muitakin kuin pelkästään ajattelemaan kuulija. Hanns Sachs kirjoittikin:

Pelkät sanat, käytettiinpä niitä miten taitavasti ja runsaasti tahansa, eivät yksin pysty saamaan aikaan sitä, mitä nimitetään toisen ihmisen sisäiseen elämään eläytymiseksi [empatiaksi] tai samaistamiseksi [identifikaatioksi], siis välitöntä tietoa maailmasta, joka ei ole omamme.

Ja Erich Fromm:

Tiedottomien aineksien toiminta on opettanut meidät suhtautumaan epäilevästi sanoihin ja opettanut, ettei niitä ole ottaminen nimellisarvostaan.

Jos asia on näin yksinkertainen, niin miksi sitten toiset kuitenkin valitsevat edellä esitetyn luettelon oikean puoleiset asenteet ja tunteet? Miksi he poimivat puusta vihan hedelmät? Siksikö, että osa ihmisistä on synnynnäisesti pahoja? Eikö meillä muka ole valinnanvapautta? Vai siirrämmekö me itse pahuuden kieroutuneilla kasvatusmenetelmillämme ja kaksinaismoraalin perustuvalla käytöksellämme aina uudelleen ja uudelleen seuraavalle sukupolvelle?

Entä miksi myönteiset tunteet ja asenteet eivät tehoakaan aina? Eiväthän ne herätä automaattisesti jokaisessa vastaan tulijassa vastarakkautta. Siksikö, että esimerkiksi sellaiset sanat kuin kunnioitus, rehellisyys, suvaitsevaisuus, luotettavuus, puolueettomuus, vapaus ja vilpittömyys eivät merkitse samaa minulle kuin sinulle? Mikä tekee nimenomaan asenteita ja tunteita kuvaavista sanoista niin arvaamattomia, arvosidonnaisesti tulkinnanvaraisia? Eiväthän sanat sinällään voi sisältää positiivisia tai negatiivisia varauksia, vai voivatko? Onko olemassakaan ehtoa, joka tekisi niistä yksiselitteisiä?

Modernia filosofiaa kysymyksemme tuskin kiinnostavat, sillä se ei enää rakentele metafysisiä järjestelmiä tai pohdi tarpeettomia näennäiskysymyksiä, vaan rajoittuu täsmällisesti rajattaviin ongelmiin. Ja juuri tunteet ja asenteet ovat sellaista epätieteellistä huttua, kauan sitten muumioituneita dogmeja, joiden parissa puuhastelu on tiedeyhteisössä arvostusta metsäs-

tävälle tiedemiehelle silkkaa ajan ja maineen tuhlausta. Tunteet ja asenteet eivät tiedemiesten mukaan ole objektiivisia, saati että niitä voisi mitenkään mitata. Ja mitä ei voi mitata, sitä ei voi tutkiakaan. Sitä paitsi nämä tunteet ja asenteet ovat subjektiivisia tilanteen mukaan. Yhdelle ne merkitsevät hyvää, toiselle pahaa sekä päinvastoin! Ja jotkut ovat yhtä pihalla kuin lumiukko, kuten Georg Henrik von Wright, joka kirjoitti kirjassa ”Saako ihminen vastauksen”:

Arvosubjektivismiin mukaan ei ole lainkaan yleispäteviä, objektiivisia mittapuita hyvälle ja pahalle, oikealle ja väärälle, kauniille ja rumalle. Kun ollaan eri mieltä tosiasioista, voidaan aina todeta, mikä käsitys on oikea ja mitkä käsitykset vääriä. Näin ei voida menetellä silloin, kun arvokysymyksiä koskevat mielipiteet käyvät ristiin... Luonto, objektiivinen todellisuus, ei pyri millään tavoin kontrolloimaan arvostuksemme totuutta.

Käsittämätöntä on, että näinkin arvostettu tiedemies sortuu kyseisestä lainauksesta löytyvään ilmiselvään epätieteelliseen virhepäätelmään. Sen mukaan hyvä ja paha, oikea ja väärä olisivat rinnastettavissa kauniiseen ja rumaan. Aivan kuin kaunis olisi jotenkin oikein ja hyvää tai että ruma väärin ja pahaa.

Eikä tässä vielä kaikki, vaan von Wright lankeaa siihen arvosubjektivistien kannattajien yleisesti vaalimaan sudenkuoppaan, ajatusharhaan, jonka mukaan moraali ja erilaiset mieltymykset, kuten halut ja toiveet sekä mielipiteet esimerkiksi siitä, mikä on kaunista ja mikä rumaa, olisivat pelkkiä toisiinsa verrattavia käyttäytymisarvoja. Eikö olekaan niin, että yhteisössä vallitseva moraali, käsitys hyvästä ja pahasta, sanelee viime kädessä sen, mitä halujamme ja toiveitamme pidetään moraalisesti oikeina ja mitä vääränä, mikä saa omatuntomme kolkuttamaan? Kauneus ja rumuus puolestaan kasvavat ihmissukupolvien silmissä, eivätkä suinkaan omassatunnossamme.

KAHVINPOROPROFESSORIT

Käytetäänpä hiukan sitä hidasta maalaisjärkeämme. Mikä on tiedon vastakohta? Usko, luulo, arvelu, otaksuma sekä kuvittelu – eikö niin? Tosin usein kuulee väitettävän, että myös tunne olisi muka tiedon vastakohta, mutta se joka syyllistyy moiseen älylliseen limboiluun, ei varmaankaan ole koskaan edes ajatellut tuon kaltaisen väitteen johtavan siihen kestävämpään tosiasiaan, että kaikki sellaiset ihmiset, joilla on jonkinlaista tunne-elämää, kuten väitetään, ainakin useimmat naiset, ovat enemmän tai vähemmän tyhmiä.

Otetaanpa sitten esimerkki objektiivisesta ja puolueettomasta yliopistomaailmasta. Kysymme ensin, miksi taloustiede pystyy varoittamaan osakeenomistajia kurssiheilahteluista tai pörssiromahduksista etukäteen yhtä huonolla menestyksellä kuin esimerkiksi liikenneinsinöörit vaikkapa valtatie kuudella kesäkuun 6. päivä kuolemaan johtavista auto-onnettomuuksista? Vai pyritäänkö taloustieteiden avulla matemaattisesti aukottoman ja tieteellisesti todistettavan kaavan sijaan vain väsäämän erilaisia ennustemalleja suhdanteista ja rahanarvon, korkojen, valuuttakurssien sekä raaka-aineiden hintojen heilahteluista? Jos kaiken kattavan ja aukottoman yhtenäisteorian luominen tunnustetaan yleisesti taloustieteissä mahdollommaksi, niin miten taloustiede silloin eroaa periaatteiltaan muista arvonta- ja ennustusmenetelmistä, kuten lottoarvonnasta, korteista povaamisesta, horoskooppeista tai sammakoista katsomisesta?

Entä sosiologia? Mitä se tutkii? Luolaan jaloistaan ja kaulastaan yhteen samaan paikkaan kytketyn ihmisen käyttäytymistäkö? Osaako se sanoa mitään ihmisen käyttäytymisestä luolan ulkopuolella kahleettomana? Entä psykologit tai evoluutioteoreetikot? Eikö ihan yhtä hyvin voisi perustaa yliopistoon tiedekunnan professoreineen peruskartoittamaan kahvinporojen käyttäytymistä erilaisissa kahvipannuissa ja kahvinkeittimissä sekä vaihtelevissa lämpötiloissa ja vesimääriissä?

Kahvinporoja perusteellisesti pläräämään tarvittaisiin teräviä tiedemiehiä, työlleen omistautuneita yhden alan spesialisteja. Kahvinkeitäjäiksi voitaisiin palkata sponsorirahoilla ja EU:n avokätisellä tuella hyvännäköisiä, etupäässä ”aivottomia” naispuolisia assistentteja. Tämä tieteen objektiivisuuden ja puolueettomuuden nimiin vannova kahvinkeitäjäiden etujoukko laatisi perusteellisen monimutkaisia ja kapulakielisiä tutkimussuunnitelmia ja loppuraportteja, joilla saataisiin lisää apurahoja sekä tietysti tilastoitua eri kahvilaatujen ja jauhatuskarkeuksien vaikutukset katsomisaineiston käyttäytymiseen.

Yksi kuppikunta vannoi katsojan subjektiivisen minän prosessin lopputuloksen kannalta oleellisimmaksi, toinen taas seisoisi, vaikka kuolemaan asti, sen käsityskannan takana, että itse objektiiviset kahvinporot olisivat yhdessä suodatinpaperin kanssa sittenkin kaiken perusta, kahvinkatsomistieteen tukipilari. Kolmas joisi mustana, neljäs hörppisi ilman paperia ja viides nautiskelisi päiväkahvit hitaasti vetysuperoksidilla värjätyin assistenttinsa kanssa kaikilla herkuilla unohtamatta tietenkään mustia verkkosaumasukanauhaliivejä.

Toisaalta taas ne kahvinporojen katsojat, jotka itsepäisesti väittäisivät kaikkien muiden olevan pahasti hakoteillä, koska kahvin sisältämä kofiini suurina annoksina nautittuna on sumentanut porojen plärääjien aivotoinnin ja siten vaikuttanut tutkimusten lopputuloksiin, jätettäisiin tutkimusapurahojen ja arvonimien jaon yhteydessä nuolemaan näppejään. Tällaiset vastarannan kiisket leimattaisiin arvovaltaisessa tiedeyhteisössä korkeasti kunnioitettujen kahvinporoprofessorien toimesta kerettiläisiksi, harhaoppisiksi teenkeittäjiksi. Ja missä on yksikin raato, sinne saapuvat korppikotkat. Ensimmäisten haaskalintujen joukossa teekuppien ääreen lennähtäisivät skeptikot, tiedeyhteisölle uskolliset kapot. Aina ja kaikkialla, yötä päivää, on lähtövalmiina muutama ajattelemaan kykenemätön ensimmäisen kiven heittäjä. On todella kaiken järjen vastaista, että tuo tieteen puhtauden sokaisema ja sen kautta vannova tosiuskovaisten etujoukko vetoaa nimenomaan fysiikan keinoilla tapahtuvaan tieteelliseen todisteluun, vaikka tällainen todistelu on pelkkää epätieteellistä höttöä. Filosofian tohtori, dosentti Kaarle Kurki-Suonio huomauttikin kirjassa ”Saako ihminen vastauksen” terävästi:

Fysiikan ei ole mahdollista sanoa mitään siitä, onko fysikaalinen todellisuus koko todellisuus. Tämä on metafyyssinen kysymys.

Niinpä niin. Skeptikot eivät pysty selittämään edes sitä, miksi elektronien taipumiskuvio on kokonaisuutena laskennallisesti havaittavissa mutta yksittäisen elektronin osalta ei, kuinka atomifysiikassa havainnoitsijan valitsema tutkimusmenetelmä vaikuttaa tuloksiin, miten tajuttomasta tuli tajullista, mikä alkeishiukkanen lahjoitti vapaan tahdon tai miksi kaaos järjestyä Lorenzin attraktiossa ulkonäöltään perhosta muistuttavaksi kolmiulotteiseksi kaksoisspiraaliksi eikä esimerkiksi juustokerroshampurilaiseksi ja ranskalaisiksi perunoiksi. Voisikohan muuten syy olla siinä, että ajatuksen kehittyessä on tehty virheitä? Alkueletukset ovat ehkä vääriä tai niissä on liian suuria yksinkertaistuksia. Sillä jos tietoisuus on aineen tuote, niin ei liene kovinkaan vaikea saada aikaan laboratorioissa keinotekoisesti eläviä olen- toja, joilla olisi vielä vapaa tahto.

Perin mielenkiintoista on sekin, kuinka evoluutiolla on niin pirun hyvä matikkapää. Vaikuttaa erehdyttävästi siltä, että maailmankaikkeus olisi kehittynyt vedystä ja heliumista numeerisesti. Hyvin usein kulissien takaa astuu valonheittimien loisteseen esiin jompi kumpi kahdentuvista numerosarjoista, joiden kantaluvut ovat joko 2 tai 3. Ja kuinka evoluutio onkaan rakentanut maailmankaikkeuden kauniin geometrisesti. Metatronin kuutio sisältää kaikki Platonin kappaleet, viisi säännöllistä monitahokasta, joista hän väitti dialogissaan ”Timaios” klassisten alkuaineiden muodostuneen.

Mutta voiko todellisuudelle ylipäättään antaa sellaisia reunaehtoja kuin mittaaminen ja objektiivisuus? Eihän Albert Einsteinkaan tarvinnut yhtään ainoatakaan laboratoriokoetta, vaan pelkkää subjektiivista logiikkaa saadessaan neroleimauksen, joka johti suhteellisuusteoriaan. Ja Platonkin oli jo yli kaksituhatta vuotta sitten sitä mieltä, että aistimme eivät tavoita todellisuutta, vaan se voidaan todeta vain järjen avulla. Sitä paitsi, jos edellytetään, että ulkoinen maailma, jonka aistit meille paljastavat, on olemassa objektiivisessa mielessä riippumatta siitä, havaitaanko sitä vai ei, niin miten voidaan todeta, että tällainen havainnoista riippumaton maailma on olemassa, koska kaikkinaisen todistaminen perustuu juuri aisteilla suoritettuihin havaintoihin.

Tieteellisen tiedon objektiivisuuttahan lisää vaatimus väitteiden testattavuudesta eli niiden pätevyyden tulee olla yleisesti todennettavissa joko mittaamalla, tutkimuksella toistamalla tai luomalla väitteiden pohjalta uusia testattavia hypoteeseja. Miten esimerkiksi evoluutioteoriaa tai jumalan olemassaoloa voi mitata, toistaa tai luoda uusia testattavia hypoteeseja? Professori Lennart Pinomaa toteaaakin kirjassa:

Objektiivisen kuvan muodostamiseksi täytyisi olla tarjolla maailman kaikki objektiiviset tosiasiat.

Entä kuinka teologia voi olla tiedettä? Uskovaiset tosin väittävät, että usko ja järki eivät ole ristiriidassa, mutta jos sinulla ei ole tietoa, sinulla on vain usko. Eli usko on tiedon puutetta sillä uskohan pohjautuu tietämättömyyteen. Ja tämä tietämättömyys taas johtuu siitä, että Jumala on itse ilmoittanut ja myös teoillaan osoittanut, uskoville, eli tietämättömille, perimmäisten kysymysten olevan salaisuuksia eli tiedon saavuttamattomissa, salaisuuksia, joita ihmisellä ei ole mitään asiaa ryhtyä kopeloimaan. Eikö tämä muka ole järjetöntä? Eikö tämä, jos mikään, ole kaikkien kehäpäätelmien äiti? Ei olekaan ihme, että hyvin yleisesti kuulee veisattavan sellaista valitusvirttä, jonka mukaan ihminen joka synnin orja, ei voi millään erottaa hyvää pahasta. Eihän tieto hyvästä ja pahasta kaikkein kiihkeimpien uskonsotu-

rienkaan mukaan edes kuulu ihmiselle. Nämä Jumalan sananvälittäjät opettavat, että että sinun on vain tyydyttävä osaasi, kyllä kaikkivaltias suuressa viisaudessaan ja loputtomassa hyvydessään ratkaisee syntisen murheet ajallaan niin kuin parhaaksi näkee. Muista vain elää nöyryydessä ja Herran nuhteessa sekä noudattaa kuuliaisesti Kaikkitietävän tahtoa. Syntisen ei ole hyvä etsiä tietä elämän puulle, saati haukata tiedon puusta. Muistelkaa pa vaikka vain mitä tapahtui, kun ihminen edellisen kerran rohkeni ryhtyä moiseen puuhaan. Tai miten Baabelin torni murskattiin.

Eikö ole tolkutonta, että toisaalta Jumalan tahdon nimissä on poltettu kerettiläisiä, vainottu juutalaisia, myyty aneita, kidutettu pakanoita, teurastettu naisia ja lapsia sekä tuhottu kokonaisia kansakuntia, mutta kun vain yksi ainoa matkustajalaiva uppoaa Itämerellä vieden mukanaan syvyyksiin muutama sata kristityksi kastettua matkustajaa tai Kaakkois-Aasiassa tsunami hukuttaa hiekkarannoilla muutama tuhat tapakristittyä turistia, niin kukaan ei enää olekaan perillä Jumalan tahdosta ja hengenmiehet uikuttavat yhdessä kuorossa, että Herran tiet ovat arvaamattomat:

“Jumalani, missä olit?”

Bertrand Russel ruotiikin osuvasti tätä älyllistä hölynpölyä kirjassaan ”Filosofiaa jokamiehelle”:

Jos Jumala on kaikkivaltias, ei voi tapahtua mitään, mikä on ristiriidassa hänen tahtonsa kanssa! Kun syntinen on tottelematon Jumalan käskyille, Jumalan on itsensä täytynyt tahtoa, että näin tapahtuisi. Meille opetetaan, että synty on Jumalan tahdon vastaista toimintaa. Tämä ei asiaa yhtään helpommaksi. Jos kaikki tapahtuu Jumalan tahdon mukaan, Jumalan on silloin täytynyt tahtoa, että natsit murhasivat juutalaisia; koska kuitenkin Jumala on hyvä, täytyi kansanmurhan olla hyvä. Toisaalta taas niiden, jotka vakavissaan pitivät syntiä tottelemattomuutena Jumalaa kohtaan, on pakko myöntää, ettei Jumala ole kaikkivoipa. Kuinka voimme tietää, mikä kulloinkin on Jumalan tahto?

Ja eihän edes sekään, että ihmisellä on vapaa tahto, ole kaikille uskonnollisille fundamentalisteille itsestään selvää, eikä edes tiedemiehille. Osa ”tieteenharjoittajista” pitääkin vapaata tahtoa epätieteellisenä käsitteenä, jota sen vuoksi, että sitä ei voi mitata, ei voi myöskään käsitellä ja josta ei tahrasta mainettaan voi edes puhua.

Väittämällä, että vangittu ei voi valita vapautta (väite on poistettu nyttemmin Wikipediasta), sorrutaan samanlaiseen sanoilla saivarteluun kuin sa-

nottaessa, että sydämen toiminta ei ole tahdosta riippumatonta, koska tämä yksilö on kuollut. Tällaista kvasitieteellistä hölynpölyä pohtii vain sellainen tiedemies, joka kuvittelee tahdon, kuten koko mielenkin, olevan peräisin geeneistä, kehosta. Ihmisen kehosta tulee silloin päättäjä, se joka valitsee hyvän tai pahan, niinkö? Ja kaikki valinnat ovat ilmeisesti vain valintoja tekojen suhteen. Olisikin mielenkiintoista tietää, mitkä valinnat johtivat vangitsemiseen? Muun muassa Martti Luther oli sitä mieltä, että ihmisellä ei ole viime kädessä vapaata tahtoa. Yksilöt ovat Lutherin mukaan joko Saatanan tai Jumalan vallan alaisia:

Niinpä kun ihminen on Perkeleen kanssa tekemisissä, hän on tekemisissä myös Jumalan kanssa. Sitä mitä Perkelekin tekee, sitä Jumalakin tekee. Mutta Jumalalla ja Saatanalla ei ole teoissaan sama tarkoitus. Saatana houkuttelee luopumukseen. Jumala koettelee uskoa, jotta se vahvistuisi. Saatana yrittää erottaa ihmisen Jumalasta. Jumala tahtoo pelastaa ja sitoa ihmisen hänen uskon kautta lähemmäksi itseään.

Lutherin päättelyketjussa ei ole mitään muuta vikaa kuin, että siinä on pirun iso paholaisen mentävä aukko. Mistä inkvisition kidutuspenkissä piinattava tai jalkapuussa nöyryytettävä uskovainen voi varmuudella tietää, mikä on Perkeleen ja mikä Jumalan ruoska? Entä kuinka Jumala muka koettelee rakkautta ja miksi Saatana houkuttelee rakkauteen? Kuka on Perkele, kuka Jumala ja ennen kaikkea, kuka Jumalaksi naamioitunut Perkele?

Entä uskonpuhdistajan lause ”Jumala koettelee uskoa, jotta se vahvistuisi.” Tiedon vastakohtahan on usko. Ja usko on itse asiassa vielä syvää tietämättömyyttä, sokeaa, sillä uskova ihminen ei tiedosta piittaa, koska se on syntiä. Niinpä tämä Lutherin lause kuuluu selkokielellä: ”Jumala kiusaa sokeaa tietämättömyyttä, jotta se kasvaisi”. Lainauksen viimeinen lause on sisällöltään selkokielellä puolestaan seuraava: ”Jumala tahtoo pelastaa ihmisen omilta teoilta ja sitoa hänet sokean tietämättömyyden kautta lähemmäksi itseään”.

Onko tässä Lutherin ajattelussa enää lainkaan kyse ajattelusta? Ainakin se on järjetöntä. Ajattele itse, jos ihmisellä ei olisi vapaata tahtoa, niin hän ei kykenisi itse tekemään ainoatakaan valintaa – ei edes ajattelemaan. Mitä järkeä silloin olisi Siinailla saaduissa käskyissä? Ethän sinä itse pystyisi päättämään, tappaisitko vai jättäisitkö tappamatta, huoraisitko vai jättäisitkö huoraamatta, varastaisitko vai jättäisitkö varastamatta. Ihminen ilman vapaata tahtoa olisi vain peräsuolensa ja sukuelimiensä sekä muiden tahdottomien toimintojensa jatke, eräänlainen robotti, joka noudattaisi vain aistiensa tai mikä pahinta ohjelmoijansa komentoja. Eikä tällainen tahdoton robot-

ti, jonka puolesta joku muu tekisi päätökset, olisi edes vastuussa itsestään saati teoistaan.

Ja Martti Luther oli kaiken kukkuraksi sitä mieltä, että ihminen ei omalla tahdollaan voi poistaa syntejään ja tehdä itseään kelvolliseksi Jumalalle. Mutta eihän tämä uskonpuhdistaja, jonka kerrotaan nauttineen aikuisiällä joka aamu viisauksjuomakseen mukillisen omaa virtsaansa, hyväksynyt edes Kopernikuksen aurinkokeskeistä maailmankuvaa, vaikka kaikki tarvittavat tosiasiat olivat olleet aivan silmien edessä. Idean koettelemisesta Luther sai Moosekselta:

Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatko Herraa, teidän Jumalaanne, kaikesta sydämeštänne ja kaikesta sie-lustanne. Seuratkaa Herraa, teidän Jumalaanne, häntä peljätäkää ja pitäkää hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa ja hänessä kiinni riippu-kaa. (5Moos.13:3,4)

Eli ihmisen on roikuttava Jumalassa kuin pyykki narulla pyykkipoikina pelko ja valerakkaus – niinkö? Ja tässä on taas tarjolla tätä samaa diktaattorien suosimaa sadistista valerakkautta: ”Herra ainoastaan koettelee”, toisin sanoen hiillostaa ja kiusaa sinua, jotta tämä sadisti saisi selville, ”rakastatko häntä kaikesta sydämeštäsi”! Mohandas Gandhi totesi Lutherista ja Mooseksesta poiketen yksiselitteisen ytimekkäästi:

Jokainen ihminen tietää eron hyvän ja pahan välillä.

No, totuus ei ehkä ole niin yksiselitteinen kuin Gandhi antaa ymmärtää – ei ainakaan ihan jokaisen ihmisyksilön kaikkien valintojen kohdalla. Ehkä olisi pikemminkin oikein sanoa, että jokainen ihminen, jota ei ole kasvatettu järjestelmällisen johdonmukaisesti pahuuteen, jonka tahtoa ei ole manipuloitu, tietää eron hyvän ja pahan välillä. Sitä paitsi jopa koiralla on havaittu tällainen ”vaistomainen” kyky erottaa paha hyvydestä.

Mutta kun näistä tieteentekijöiden ja hengenmiesten päättelyketjuista yrittää löytää jonkinlaista punaista lankaa, loogista ajatuksenkehittelyä, ei voi välttyä ajatukselta, että tässä heidän ja kaikkien sivusta katsojien henkilökohtaisten asenteiden synnyttämässä hyvän ja pahan ristiriidassa ei ole pelkästään syy sokeuteemme, vaan siinä piilee myös koko totuus. Arvosubjektivismi ja sokea usko, tiede- ja hengenmiehet hokevat yhdessä eri sanankääntein sisällöltään aivan samaa mantraa ymmärtämättä, että myös tunteemme ja asenteemme, joista kaikki tekomme kumpuavat, ovat kuin ovatkin yleispäteviä ja yksiselitteisesti paikkansapitäviä, kaikkia ihmisiä

koskevia, mutta vain yhdellä ainoalla ehdolla, jonka Erich Fromm havaitsi:

Se, joka rakastaa vain yhtä ihmistä, ei rakasta ketään.

Myönteisten, vastarakkautta synnyttävien tunteiden, asenteiden ja tekojen ulottaminen kaikkiin ihmisiin purkaa arvosidonnaisilta sanoilta niiden sisältämät eriävät ja jopa vastakkaiset sekä kulttuurisidonnaiset ja kasvatukselliset varaukset poikkeuksesta. Kenelläkään ei ole sen jälkeen enää pienintäkään epäilystä siitä, mistä me puhumme silloin, kun me puhumme hyvästä ja pahasta, oikeasta ja väärästä, rakkaudesta. Ja päinvastoin, siinä silmänräpäyksessä, kun me rajaamme rakkauden koskemaan vain valittuja ja valikoituja, niin rakkaus muuttuu kuin huomaamatta itsensä irvikuvaksi: antirakkaudeksi, peloksi, vihaksi ja kostonhimoksi.

Myös rakkaudesta puhuminen yhteisillä ja kaikkien kuulijoiden ymmärtämillä sanoilla on sula mahdollisuus silloin, kun rakkaus ei koske rajoitusta kaikkia ja ulotu kaikkialle. Jos minun rakkauteni karsii ihmisiä hyviin ja pahoihin esimerkiksi heidän uskontonsa ja ihonvärinsä vuoksi ja sinun rakkautesi lajittelee ihmisiä ystävistä vihollisiin ja petteireihin asuin-alueen, puoluekannan tai varallisuuden mukaan tai vaikkapa aliarvioi lajikumppaneita sukupuolen ja koulutuksen mukaan, emme ymmärrä koskaan tosiamme, emme ymmärrä mitä itse kullekin tarkoittaa ja sisältää sana rakkaus.

Ja huomautettakoon, että hyvällä ja pahalla ei tässä yhteydessä tarkoiteta sitä, mille esimerkiksi ranskalainen sinihomejuusto, ruotsalainen hapansilakka tai suomalainen mämmi maistuvat, vaan sitä, miten me käyttäydymme, miten me kohtelemme muita ihmisiä, mikä on oikein ja mikä väärin. Rakkauden määritelmä niin, että kaikki puhuvat samasta asiasta, eivätkä pelkäs-
tään koko ajan asian vierestä, on seuraavaa:

Rakkaus on myönteisiä, vastarakkautta synnyttäviä tunteita, asenteita, niistä vapaaehtoisesti kumpuavaa hyvää tahtoa, sekä tekoja rajoituksetta kaikkia kohtaan.

Ja rakkaus on rakkaus vasta sitten, kun se on elämänasenne, ei pelkkä ohimenevä tunnealto. Rakkaus on ainoa luonnonvara, joka lisääntyy kun sitä tuhlataan. Sisällöltään vain tämän sisältöisellä määritelmällä on mahdollista sulkea rakkauden käsitteen ulkopuolelle kolmannen valtakunnan keskitysleirien komendantit, vankileirien saariston teloituskompaniat tai Nankingin japanilaiset joukkoraiskaajat. Sillä jos ehto rakkauden vastarakkautta synnyttävästä luonteesta ei olisi aina voimassa, niin kuka tahansa voisi kirkkain silmin väittää, että muun muassa Pol Potin pääkallokokoelmat tai Seb-

renican joukkohaudat syntyivät silkasta ”rakkaudesta” omaa kansaa, oma isänmaata ja uskontoa tai ideologiaa kohtaan.

Ja kun me puhumme rakkaudesta, me emme puhu kiintymyksestä, kiimasta, mieltymyksestä, rakastelusta, romantiikasta, lemmiskelystä, kuhertelusta, parittelusta, intohimosta tai veljellisestä rakkaudesta. Aidon rakkauden pystyykin tunnistamaan vain siitä, että se ei karsinoi ketään ulkopuolelle, eikä aseta kohteelleen minkäänlaisia ennakkoehtoja saati pakkoa. Rakkaus ei halua takeita, ei etu- eikä jälkikäteen. Se rakastaa, joka rakastaa silloinkin kun ei ole vastavuoroisuutta tai kiitollisuutta. Hanns Sachs sanoi sen näin ytimekkäästi:

Aidon rakkauden tunnusmerkki on, että se säilyy yhtä hyvin hurmion huipulla kuin epätoivon suossa.

Kysyt varmaan mielessäsi, eikö kahden ihmisen välinen rakkaus sitten ole rakkautta lainkaan? Kyllä, se on rakkautta, sehän sisältää kaikki edellä mainitut rakkauden tunnusmerkit, mutta se ei suinkaan ole vielä täydellistä rakkautta. Kahden ihmisen välinen rakkaus on mitä mainioin esikoulu, ”harjoittelujakso”, jossa voi aloittaa opettelemaan rakkauden harjoittamista, niin että rakkaudesta pikkuhiljaa kasvaa elämänasenne, ihmisen koko luonnetta sävyttävä suhtautumistapa koko maailmaan.

Onnistuneen parisuhteen edellytykset, huomioonottaminen, tukeminen, me-tunne, hyväksyntä, myönteisyys ja antaminen sekä tietysti vapaaehtoisuus, ovat myös edellytyksiä elämänasenteessa rakkaus. On vain kyettävä vastarakkautta synnyttäviin tunteisiin, asenteisiin ja tekoihin nyt rajoituksetta kaikkia kohtaan. Jähmettyyhän kahden ihmisen rakkaus hyvin helposti lähötötelineisiin. Silloin kun yksilö ei pysty vapautumaan kantamastaan rakkauttomuuden painolastista, hän kietoutuu ”veljellisen” rakkauden seittiin, joka, kuten Erich Fromm havaitsi, kertoo rakkauden sijaan pikemminkin kyvyttömyydestä rakastaa loppujen lopuksi ketään. Rakkauden rajaaminen koskemaksi vain tiettyä ihmistä tai tiettyihin ihmisiin, ei koskaan luo edellytyksiä vihan kitkemiselle.

Sillä yhtä aikaa voi hyvin helposti olla myönteinen ja hyvä yhdelle sekä kielteinen ja paha kaikille muille. Mutta kuinka sinä silloin eroaisit sokeasti tottelemaan kasvatetusta, perhettään ja isänmaataan hillittömästi rakastaneesta, voimakkaasti velvollisuudentuntoisesta sekä aina uhrautumaan valmiista suuresta eläinten ja luonnon ystävystä, kuuden miljoonan juutalaisen tuhoamiseen osallistuneesta, Auschwitzin keskitysleirin komendantista, SS-Obersturmbannführer Rudolf Hössistä? Sitä kun ei aina tule ajatelleeksi.

NARKISSOS

Rakkaus siis alkaa ainoastaan silloin, kun sinä niin haluat ja se päättyy vain, jos sinä niin päätät. Meissä tai meidän ulkopuolellamme ei ole olemassa mitään erityistä nappulaa tai katkaisijaa, jota painamalla rakkaus noin vain itsestään syttyisi tai sammuisi. Rakkauden tunteen valtaan kukaan ei joudu vahingossa. Rakkaudelle antautuminen merkitsee sitä, että sinä valitset suoranaisen vihan tai sitä palvelevan apaattisen välinpitämättömyyden sijasta rakkauden. Rakkaus on vapaan tahdon omaavan ihmisen tietoinen ja vapaaehtoinen valinta. Rakkaudella ei ole mitään tekemistä ”uskonsoturi” Kalevi Lehtisen kirjassaan ”Rakkautta loppuun asti” esittämän ”minä vain säteilen” -toimintamallin kanssa:

Hedelmää syntyy kaikkialla, missä me säteilemme Jeesuksen rakkautta. Vastuu on kuitenkin hänen, me olemme vain työvälineitä.

Lehtinen sysää näin rakkauden ”hedelmän” syntymisen halpamaisesti Jeesuksen vastuulle. Hän vain säteilee Jeesuksen vastuulla.

Se, että kaksi ihmistä asuu ja parittelee yhdessä ja me kutsumme tuota liittoa ainoaksi oikeaksi rakkaudeksi, on mitä suurinta itsepetosta. Rakkaus ei milloinkaan edellytä fyysistä parisuhdetta, eikä fyysinen parisuhde rakkautta. Pelkkä fyysinen vetovoima pystyy herättämään sukupuolivietin, ja hormonit hyrräävät aivan yhtä pyöräyttävästi ilman rakkauttakin. Niinpä sellaiset sanonnat kuin rakkaus syttyi, rakkauden tunne, rakkautta ensisilmäyksellä, rakastua korviaan myöten, maistaa rakkautta ja palava rakkaus kuvaavat nimenomaan niitä usein äkillisiä ja hyvin vahvoja, ainakin osin myönteisesti ladattuja tunteita, joita ihminen kokee ihastuessaan, usein jopa alitajuisesti, fyysisesti lähinnä vastakkaiseen sukupuoleen, kohdatessaan sopivan parittelukumppanin. Ilmauksina nuo sanonnat kielivät lahjomattomasti, että kehomme on käymistilassa, kehomme tuottamat kemikaalit, joiden tarkoitus on saada meidät pariutumaan, ovat irti.

Ja kun ihastuksemme kohde sitten antaa rukkaset tai jos meillä on heikko itsetunto, emme luota itseemme, pelkäämme alinomaa hylätyksi tulemistä ja yksinjäämistä, me puhumme rakkaushuolista ja kärvistelemme rakkauden tuskissa, voimme kuvitella olevamme jopa jotenkin kahlehdittuja, ryhdymme mahdollisesti kaiken kukkuraksi syyttämään rakkautta sokeudesta tai puolueellisuudesta. Itsekäs päänäpintymä, että rakkaus yhdistäisi kaksi ihmistä kuin pakka nippusiteitä, johtaa yleensä sideharsorullalle.

Tyydyttämättömän sukupuolivietin aiheuttamat kielteiset seuraamukset, sukupuoli-vietin vaikea hallittavuus, rakkauden ja sukupuoli-vietin sekoittaminen toisiinsa ja kyvyttömyys ylipäättään rakastaa, kohdata rakkautta, ovat puolestaan syitä esimerkiksi sellaisille ilmauksille kuin ”rakkaudessa kaikki on sallittua”, ”onneton rakkaus” sekä ”he vihaavat niitä joita rakastavat”, sillä he vihaavat, koska he eivät voi saada sitä mitä he todella tarvitsevat – rakkautta – ja koska he eivät voi näyttää vihaansa pelätessään menettävänsä senkin vähän mitä saavat tai kuvittelevat saavansa..

Useimmat ihmiset sekoittavat kaiken kukkuraksi keskenään itsekkyyden eli narsismin ja itserakkauden. Itserakkautta pidetäänkin siksi hyvin yleisesti yhteiskunnassamme jonkinlaisena joutavanpäiväisenä, jollei jopa – kuten kristittyjen keskuudessa – vahingollisena, synnillisenä tunteena. Yhä edelleen voi lukea tällaista tekstiä:

Sana narsismi tarkoittaa itsensä rakastamista ja ihailemista, omahyväisyyttä ja kuvitelmia omasta suuruudesta.

Kyseinen lainaus on kristillisestä kirjakaupasta löytyvästä narsismia käsittelevästä tietokirjasta ”Naimisissa narsistin kanssa”. Tämä lainaus onkin oiva esimerkki siitä, kuinka uskonnon nimissä hämmennetään keittoa niin, että se takuuvarmasti palaa pohjaan. Erich Fromm:

Itsekkyyt ja itserakkaus eivät suinkaan ole yksi ja sama asia, vaan toistensa vastakohtia. Itsekäs ihminen ei kykene rakastamaan toisia ihmisiä; mutta aivan yhtä vähän hän kykenee rakastamaan itseäänkään.

Itserakkauden pitäisi kuitenkin kuulua kristillisiin perushyveisiin, sillä käsketäänhän Raamatussa ihmistä rakastamaan itseään, eikä suinkaan olemaan itsekäs:

Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi (Matt.19:19, 22:39).

Silti vuonna 2010 Suomen evankelisluterilaisen kirkon arkkipiispan, ”ensimmäiseksi vertaistensa joukossa” vaalit hävinnyt, Helsingin yliopistossa teologian tohtorina ja dogmatiikan professorina toimiva Miikka Ruokanen ei ymmärrä lainkaan, mistä Jeesuksen antamassa rakkauden kaksoiskäskystä ja itserakkaudessa on oikeastaan kysymys:

*Lankeemuksen jälkeen rakkaudenjärjestys on tuhoutunut. Tilalle on tullut rakkauden vääristymä (perversio). **Kaikki me olemme perkeleellisen itse-***

rakkauden vankeja, siksi meitä hallitsevat erilaiset himot, joista keskeisimpiä Augustinuksen mukaan ovat ylikorostunut seksuaalinen himo, rahan ja omaisuuden ahnehtiminen ja vallanhimo.

Ruokasella menevät jauhot ja vellit niin pahasti sekaisin, että hän ”siivooa” Herran Moosekselle antaman käskyn (3Moos.19:18) ja jopa Jeesuksen kultaesine sääntöineen ulos kristinuskosta suoraan jätesäiliöön:

Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille. (Matt.7:12)

Eli jos odotat ihmisiltä rakkautta, on sinun itse myös annettava rakkautta, kuten juuri oli esillä. Got it?

Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. (Matt.22:39)

Ja sinun on rakastettava lähimmäistäsi samoin kuin rakastat itseäsi ja lähimmäinen ei tarkoita muutamaa harvaa läheisintä ystävääsi tai perhettäsi vaan Jeesuksen mukaan kaikkia ihmisiä:

Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin?” (Matt:5:43–47)

Ja protestanttisen uskonsuunnan kalvinismin perustaja, itseään hurskaana kristittynä pitänyt Geneven hirmuhallitsija Jean Calvin vertasi itserakkautta vastoin Jeesuksen neuvoja 1500-luvulla jopa ruttoon.

Tässä yhteydessä voi todeta, että lukijan on syytä tehdä ja havaita ero kristittyjen, islamilaisten ja juutalaisten Jumalan, Vanhan testamentin Herran sekä Jeesuksen toiminnan, puheiden ja neuvojen välillä. Jeesus ei suinkaan edusta Jahvea tai Allahia, vaan kristittyjen väitteet Jeesuksesta Jumalan poikana ja syntien anteeksi antajana perustuvat tarpeeksi monta kertaa toistettuun valheeseen. Esimerkiksi synoptiset evankeliumit ja Paavalin kirjeet on kirjoitettu niin, että näiden kirjoitusten avulla on tavoiteltu kirjoittajan henkilökohtaista taloudellista etua eli vieraanvaraisuutta, kunniaa, yhteiskunnallista ja itsetuntoa hivelevää arvostettua asemaa Tätä kristittyjen kannalta ikävää tosiasiaa tarkastellaan hyvin yksityiskohtaisesti kirjassessa ”**Vale muuttuu lopulta totuudeksi**”. Entä voiko ihminen ”arvostaa” itseään liikaa, muuttua itsekkääksi? Lenne-Axelssonin mielestä kyllä!

Raja kulkee siinä, että lapsi tai aikuinen on oikeutettu tyydyttämään omat tarpeensa, mutta se ei saa tapahtua jonkun toisen ihmisen hyvinvoinnin ja menestyksen kustannuksella

Itsekäs eli narsistinen ihminen on ihminen, joka käyttää sanaa rakkaus myrkky-yöttinä, ansalankana. Itsekäs kokee tyydytystä vain heikompien ja mättömmimpien kustannuksella, näiden valvojana tai virallisena ”kaitsijana”. Narsismi on muuten saanut nimensä antiikin Narkissos-myytin mukaan. Tarun mukaan kaunis Narkissos-nuorukainen rakastui palavasti lammikosta heijastuvaan kuvajaiseensa ja lopulta nääntyi kuvajaisensa äärelle muuttuen kukaksi – narsissiksi. Tällaiselle omaan kuvaansa rakastuneelle tunnevaiselle yksilölle vain päämäärä, omien halujen ja toiveiden rajoittamaton tyydyttäminen sekä hallitseminen vaikkapa vain luuloteltu vallan tunne, merkitsee aivan kaikkea. Se jopa pyhittää keinot. Peck kirjoittaa:

Narsismi tekee ihmisen vaaralliseksi, ei pelkästään sen takia, että se saa hänet leimaamaan muut ihmiset syntipukeiksi, vaan myös siksi, että se vie häneltä myönteelämisen kyvyn ja kunnioituksen muita ihmisiä kohtaan. Paha ihminen kaipaa uhreja, joita uhrata narsisminsa alttarille. Ja hänen oma narsisminsa saa hänet unohtamaan, että muutkin ovat inhimillisiä olentoja.

Itsekyyden eli narsismin voi helposti tunnistaa siitä, että lähestyessään valitsemaansa saalista, se vetoaa hyvin usein uhrinsa tunteisiin muun muassa säälillä, surullisuudella, huolenpidon tarpeella ja turvattomuudella. Tai jos se huomaakin, että sinuun tehoaa paremmin lahjat ja imartelu, se on lipevä ja petollinen. Se käyttää sumeilematta hyväkseen yksinäisyyttäsi, ahneuttasi, vallanhimoasi ja varsinkin mahdollista herkkäuskoisuuttasi ja tyhmyyttäsi. Se tehopesee pyytämättä vaikka aivosi, jos saa siihen pienimmänkin tilaisuuden. Viimeistään silloin, kun itsekkyyden on varma siitä, että saalis on sotkeutunut perusteellisesti sen virittämään valheen verkkoon, se ottaa käyttöön kurin, kuuliaisuuden ja emävalheet. Itsekkyyden ei kaihda avointa uhkailua saati raakaa kidutusta pyrkiessään päämääräänsä, uhrinsa tahdon täydelliseen murtamiseen. Usein narsistin tehokkain saalistusväline on sana ”rakkaus”, johon se pukee kidutusmenetelmänsä. Itsekkyyden on pohjaton, pahuutta pulppuava lähde.

Niinpä me silmät pyöreinä päivittelemme median uutisotsikoita räikeimpien narsistien edesottamusten seisovassa pöydässä. Mutta narsismi ei ole yhteiskunnassamme rangaistavaa niin kauan kun et ryhdy fyysisesti alistamaan kanssaihmissä. Narsistin harjoittama henkinen väkivalta sen sijaan sallitaan poikkeuksetta ja sen on hyvin yleistä, yleisempää ilmeisesti kuin mikään

muu sairaus yhteiskunnassamme ja sitä jopa ihannoidaan sekä ylistetään aivan yleisesti. Ajatellaanpa – narsismin tuntomerkkejä ovat muun muassa:

1. Haluat johtaa ja hallita muita
2. Haluat tehdä vaikutuksen
3. Olet viehättävä
4. Tarvitset ihailua
5. Esittelet itseäsi mielelläsi
6. Et halua tietää muista ainakaan mitään oleellista
7. Etsit tapaamiesi ihmisten heikkouksia
8. Haluat seurueen keskipisteeksi
9. Haluat että keskustelu pyörii ympärilläsi
10. Laitat muut kärsimään
11. Odostat kuuliaisuutta
12. Sinulla on isokenkäisiä tuttuja

Eli narsismi ei ole ihmisessä suinkaan vain yksi ainoa piirre, vaan joukko narsistisia piirteitä toisiinsa sekoittuneina. Eikä tämäkään riitä, vaan narsisti voi olla myös pesunkestävä sadisti. Ja unohda, että narsisti on kumppanisi, tuttusi, ”hoito” tai joku treffejä kärkeä nettituttu, ei narsisti on kuka tahansa ihminen ympärilläsi ja vielä siellä missä sitä kaikkein vähiten odottaisi. Sillä sivistyneissä länsimaisissa demokratioissa, joissa suurten massojen hallitsemisesta pahuuden ja petoksen avulla on tehty varsinaista taidetta, ihmisiä aivopestään ja holhotaan pienestä pitäen mitä hienovaraisimmin, itse asiassa pelkällä illuusiolla hallittaville muka luovutetusta vallasta, mahdollisuudesta päättää itse vaaleissa, äänestämällä omasta kohtalostaan. Sinulle on opetettu, että vaalit ovat kansalaisvelvollisuus, vaikka vaalit ovat todellisuudessa pelkkä farssi. Valtaapitävät tarvitsevat ainoastaan mahdollisimman paljon äänestäjiä, korkean äänestysprosentin, jotta he voivat kirkkain silmin perustella saaneensa valtansa laillisesti kansalta. Mutta ajattele: sen sijaan, että ehdokkaat käytännössä palvelisivat äänestäjiä hyvillä töillä, auttamalla lähimmäisiään, he uhraavat vaalien alla huomattavia summia omia ja kansalaisilta verovaroin sekä erilaisin, jopa hämärin tulosiirroin kerättyä rahaa oman erinomaisuutensa kehumiseen. Tuon itsekehuun kerätyn rahan nämä ehdokkaat voisivat käyttää suoraan köyhien ja muiden vähäosaisten auttamiseen, jos he olisivat pyyteettömästi hyväsydämisinä lähimmäisiään kohtaan. Mutta silloinhan vaarana olisi, että he eivät tulisi valituksi edustamaan meitä, ajamaan etujamme.

Tällainen ällöttävää omaa kehua penikultien päähän löyhkäävä käytös kertoo, että suurin osa kansanedustajis-ta käytännössä ”ostaa” edustajapaikan-

sa ajattelemaan kykenemättömiltä äänestäjiltä rahalla, ei käytännön teoilla. Ja ylipäättään tällainen omakehu kertoo, että kyseisen henkilön psyyke on häiriintynyt, koska hänen heikko itsetuntonsa kaipaa jatkuvan omien kuvien ihailun lisäksi tuntuvaa ulkopuolista pönkitystä. Ja toisaalta vaalimainonnan avulla ”ansaitut” edustajapaikat paljastavat vääjäämättä sen, että kansanedustajan ”työ” ei suinkaan ole heitä äänestäneiden pyyteetöntä auttamista hyvyydellä, vaan että myös pahuus ja ahne eri ryhmien välinen itsekkyyks on aivan yhtä sallittua demokratiassa kuin diktatuurissakin. Näin ollen demokratia ei ole suinkaan mikään tae onnelasta, vaan aivan yhtä hyvin vaalikarjaa manipuloidulla enemmistö kansanedustajista voi toimia käytännössä juuri päinvastoin kuin kansan todellinen etu vaatii. Demokratia voi siis olla, aivan samoin kuin diktatuuri, vähemmistön mielivaltaa manipuloinnilla kurissa pidettyä enemmistöä kohtaan.

Entä miksi kansaa edustaville parlamentaarisille ei riitä riitelypaikaksi pelkkä vanha kunnon hiekkalaatikko, vaan tukkanuottasia varten pystytetään kaikkialla yleensä mahdollisimman monumentaalinen kivi- tai betonilinna. Tuolla hiekkalaatikolla voisi aivan hyvin jatkaa lapsena keskeytynyttä lälättelyä, loan ja kuran viskomista toisten silmille ja kissan pissalta tuoksuvasta hiekasta muitten rakentamien kakkujen kasaan potkimista. Mutta narsisti kaipaa ihailua ja valtaa, vähintään vallantunnetta.

Kaikkein huvittavinta on se, että mielivalta on mahdollista käyttämällä äänestäjiin menetelmiä, joilla heidän mielensä vallataan ja tunteet ja ajatukset suunnataan ja manipuloidaan hallitsevan harvainklikin etujen ja perimmäisten tavoitteiden mukaisiksi. Harvainklikin muodostavat demokratioissa niin sanotut banksterit, ylikansallisten yksityispankkien ahneet ja omatunnottomat omistajat ja näiden etupiirit. Tämän mustekalan lonkerot ulottuvat ylikansallisten teollisuus- ja mediajättien sekä niiden hännystelijöiden kautta kaikkialle elämäsi ja vailla tuon verenimijän hyväksyntää ei yksikään, ei edes demokraattinen valtio, voi toimia katastrofitta nykyaikana sukupolveakaan.

Näiden tosiasioiden seurauksena ajattelukykyiset kansalaiset totta kai turhautuvat ja jättävät äänestämättä. Eivätkä vaaleissa ”menestyneet”, omia kuviaan vaalimainoksiinsa painattaneet ja niitä ihailleet edustajamme suinkaan ajattele parastamme. Heille parasta on ”demokraattisissa” vaaleissa saadun suuren äänisaaliin avulla pönkitetty huono itsetunto, näennäisesti natsien lailla laillistettu oma (esimerkiksi palkkiovirka) tai oman ryhmänsä etu, joka ei missään tapauksessa voi olla vähänkään pitemmällä aikavälillä banksterilauman etujen vastainen. Niinpä nämä edustajamme unohtavat aina välittömästi vaalien jälkeen äänestäjilleen tekemänsä tyhjät lupaukset ja

istuutuvat tärkeän näköisinä ja itseään ihaillen äänestyskaruselliin. Gandhi kuvasi tällaista itseään korvaamattomana pitävää tärkeilijää seuraavasti:

Kun menestys tekee ihmisen turhamaiseksi, hän on kuin vaunun pyörässä istuva kärpänen, joka kuvittelee panevansa pyörän pyörimään.

Ja ainahan voit demokratiassa aivan vapaasti päättää, minkä saippuaoop-peran tänään katsoisit, minkä drinkin valitsisit, mitä pika- tai valmisruokaa söisit, minkä taivaskanavista avaisit viihdyttääksesi itseäsi. Jo ajat sitten ha-vaittiin, että kun lapsille tarjotaan uusi huvitus, ne, aivan kuten apinavau-vatkin, luopuvat siitä, mitä aikaisemmin niin kiihkeästi halusivat. Eikä ole suinkaan harvinaista, että huvitusten varjolla lapselle syydetään etuja ja ta-varoita, joita hän ei todellisuudessa tarvitse ja jotka ovat vain korviketta sil-le, mitä vanhemmat eivät oman henkisen hätänsä ja ajanpuutteensa vuoksi voi lapselle antaa.

Jo sylivauvasta lähtien sinua pakko ruokitaan äidinmaidossa olevalla de-mokratia-nimisellä lisäaineella. Ja syöttötuolistasi et pääse pakenemaan, jo-ten sinuun on helppo lusikoida karvaan makuisia, tyhjiä sanoja vapaudesta. Mutta ne eivät poista rakkauden kaipuutasi, nälkääsi. Egon Friedell kirjoit-ti todella terävästi:

Koulukirjoissa tosin enimmäkseen ilmoitetaan kansan sammumaton vapau-den jano suurten mullistusten syyksi. Mutta tämä on kaikista valheellisista perusteista, mitä voitaisiin valita, valheellisin. Kansa ei milloinkaan halua vapautta, ensinnäkin, koska sillä ei ole mitään käsitystä siitä, ja toiseksi, koska se ei sillä osaisi tehdä mitään.

Suurin osa ihmiskuntaa, jota kasvatus eikä filosofia ole tehneet kykeneväk-si olemaan vapaa, joutuisi kuitenkin mitä lohduttomimman ikävystymisen valtaan, elleivät tuhannet pakkotoimenpiteet kääntäisi sitä pois itsestään ja sisäisestä tyhjyydestään.

Mutta "suvereenin kansan" [lue demokratian] hallitusta varjelee kaikelta itserajoitukselta petollinen kehäpäätelmä, sillä se on oikeassa, koska se on joukkotahto, ja se on joukkotahto, koska se on oikeassa.

Alkoholi, huumeet, kaiken maailman julkkisten sekä kuninkaallisten pal-vonta, juorut, erilaiset rahapelit, massaviihde, kansallisuustunnetta kohot-tava huippu-urheilu mukaan lukien kotijoukkueen päättymätön tappioputki – jännityksestä jäykkänä, pää sumeana, silmät pyöreänä ja suu appo avoinna olet hallitsijoille, vallan marioneteille vaaraton, harkitsemaan, saati ajattele-maan kykenemätön elävä ruumis, tunnevammainen zombie, rullalautaileva

sirkuspelle, joka nauttii muiden ihmisten epäonnistumisista ja onnettomuuksista. Ja jotta ei mieleen tulisi ryhtyä syyttämään pelkästään kyvyttömiä päämiehiämme ja johtajiamme pahoinvoinnistamme, niin tästä pahuudesta ei suinkaan parannuta millään poppakonsteilla, propagandalla tai vaihtamalla johtajat. Mohandas Gandhi lausui:

Johtajien pahuus, sikäli kun he ovat pahoja, ei välttämättä eikä yksinomaan ole synnynnäistä vaan suuressa määrin ympäristön aiheuttamaa. Heidät pitäisi muuttaa muuttamalla heidän ympäristöään. Tuo ympäristö olemme me – kansa, joka tekee hallitsijoista itsensä kaltaisia. Hallitsijoissa korostuu se, mitä me kokonaisuudessa olemme.

Itserakkaus, joka on itsekkyyden vastakohta, tarkoittaa sen sijaan sitä, että ihminen, yksilö, asennoituu myönteisesti itseensä, hyväksyy itsensä. Hän ei aiheuta itselleen tarpeetonta tuskaa, ei kiduta itseään lävistämällä lihaansa hakaneuloilla tai kieriskelemällä nokkospuskissa, saati syytä aiheetta itseään menneistä tai hukuta itseään itsesäälin pohjattomaan suohon. Vain opettelemalla hyväksymään ensin itsensä, ihminen voi hyväksyä muut ihmiset. Vasta rakastamalla ensin itseäsi, voit rakastaa muita ihmisiä. Itserakkaus, kyky rakastaa itseään, on ehdoton ja ensimmäinen edellytys muiden rakastamiselle. Hyvä itsetunto, itsensä arvostaminen on itserakkauden ehdoton edellytys. Barbro Lenne Axelson kirjoitti kirjassaan "Rakkaus":

Itsensä arvostaminen – itsestään pitäminen – on kaiken muunlaisen rakkauden perusta. Itsensä arvostaminen merkitsee sitä, että ihmisellä on hyvä itsetunto, itseluottamusta, itsekunnioitusta, hän tunnustaa arvonsa ihmisenä, uskoo selviytyvänsä eteensä tulevista haasteista, uskaltaa tehdä aloitteita, uskaltaa ilmaista tunteensa, ajatuksensa ja mielipiteensä. Itsensä arvostaminen merkitsee myös sitä, että tuntee olevansa pitämisen arvoinen – vasta silloin uskaltaa olla lähellä muita ihmisiä.

Lenne-Axelson kiinnittää aiheellisesti huomion myös kristittyjen käytökseen:

Raamatussa sanotaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi". Lauseen jälkimmäinen osa on jäänyt aivan liian vähälle huomiolle kristikunnassa, missä epäitsekäs rakkaus on nostettu kunniaan, Jos on osoitettava rakkautta toista kohtaan, on ensin kyettävä rakastamaan itseään, muuten on olemassa vaara, että emme usko että meillä on mitään annettavaa emmekä sen vuoksi myöskään uskalla antautua läheisiin suhteisiin.

Mutta entä mustasukkaisuus? Mustasukkaisuus on yhteiskunnssamme niin normaalia, että juuri kukaan ei kiinnitä siihen mitään huomiota. Monissa kulttuureissahan opitaan, että rakkaus todistetaan aidoksi vasta mustasukkaisuuden avulla. Niinpä useat ihmisethän kuvittelevat, että mustasukkaisuus on osoitus suuresta rakkaudesta, että yksilö välittää toisesta yksilöstä erittäin paljon, jopa niin paljon, että tuo välittäminen saa toisinaan erittäin outoja, usein jopa groteskeja piirteitä, kuten silmittömän raakoja mustasukkaisuusmurhia.

Terapeuttisessa työssä on käynyt ilmi, että voimakkaimmat taipumukset mustasukkaisuuteen on epävarmoilla, huonon itsetunnon omaavilla ihmisillä. He pelkäävät menettävänsä kumppaninsa, he pelkäävät jäävänsä yksin. Vanhat alitajuiset haavat aukeavat – ehkä omat vanhemmat ovat aikoinaan hyljänneet, pettäneet tai alistaneet tämän mustasukkaisuudessa kituvan – mustasukkaisuudessa kyse on kuitenkin aina rakkaudettomuuden aiheuttamista enemmän tai vähemmän syvistä haavoista. Ihmisen, jolla on vahva itsetunto, on helpompi hallita mustasukkaisuuttaan. Hän pääsee irti mustasukkaisuudesta todettuaan, ettei ole mitään syytä epäluuloon, ei ole mitään aihetta kuvitella olevansa epäkelvoinen.

Voimakas mustasukkaisuus liittyy hyvin harvoin "syvään" rakkauteen, vaan se on sen sijaan voimakkaan riippuvuuden ja huonon itsetunnon merkki. Mitä vähemmän ihmisellä on henkilökohtaista voimaa ja valtaa, sitä hankammin hän käyttää muita ihmisiä häikäilemättä hyväkseen vartioinnin, uhkailujen ja fyysisten voimannäytteiden avulla. Mustasukkaisuus vahvistuu myös, jos henkilö itse on huonossa psyykkisessä tai fyysisessä jamassa, jos hänen itseluottamuksensa on kokenut kovia, pirstoutunut, jätetty lapsuudessa huomiotta tai hylätty. Toisin sanoen; mitä voimakkaampi mustasukkaisuus on, sitä vähemmän sillä on mitään tekemistä rakkauden kanssa aivan samoin kuin kapiolakanan reiän koolla. Ja yhteiskunnat, jotka ovat kaikkein tunneköyhempiä, avoimesti rakkaudelle vihamielisiä, ovat kaikkein julmimpia. Esimerkiksi islamistisissa yhteiskunnissa esiintyvät itse rakkaudettomuudesta kärsivien kukkahattutätien kauhistelemat naisten hunnuttaminen, naisten ulkonaliikkumiskielto ilman miespuolista saattajaa, naisten sukupuolielinten silpomien sekä kunniamurhat ovat mustasukkaisuutta groteskeimmillaan. Mustasukkaisuus on suoraan rakkauden vajaatoiminnan seurauksena puhjennut vakava henkinen sairaus.

RAKKAUSRUTTO

Sen sijaan epäitsekäs rakkaus, jota aivan yleisesti kuulee mainostettavan mitä arvostetuimpana ja jalostuneimpana rakkauden muotona on, kuten jo edellä oli esillä, vihonviimeisempiä asioita, joilla on mitään tekemistä rakkauden kanssa. Epäitsekäs ihminen ei halua itselleen edes rakkautta. Tästä myrkkypikarista Fromm totesi tyhjentävästi:

Epäitsekäs ihminen ei halua mitään itselleen, hän elää vain toisten hyväksi, hän on ylpeä siitä, että hän ei pidä itseään lainkaan tärkeänä. Hänen kykynsä rakastaa ja nauttia elämästä ovat surkastuneet. Hän on itse asiassa täynnä vihamielisyyttä elämää kohtaan, ja hänen epäitsekäisyytensä taakse kätkeytyy vaikeasti todettava, mutta silti voimakas itsekkeskeisyys.

Taipumus itsensä uhraamiseen – etenkin jos siihen liittyy vääristynyt käsitys kristillisestä kehotuksesta ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi – on miellyttävä vain tiettyyn rajaan asti... Liian suuri huoli toisen ihmisen tunteista on vain kaapu, jonka taakse kätkeytyy yritys hankkia lapsellisin keinoin rakkautta.

Erittäin hyvä esimerkki kristillisestä, epäitsekästä, ehdottomasta, kärsivästä sekä uskovasta rakkaudesta on äiti Teresa. Tämä kristillinen rakkaus elää useimpien ihmisten mielessä puhtaana ja pyhänä kuin Neitsyt Maria mutta todellisuus on jotain aivan muuta. Tämä vuonna 1979 Nobelin rauhankorvauksen saanut nunna kertoo rakkaudesta:

Tosi rakkaus tekee kipeää. Ja sen täytyykin tehdä aina kipeää. Jos rakastan jotakuta, sen täytyykin tuottaa minulle tuskaa... Kun ihmiset menevät naimisiin, heidän on luovuttava kaikesta muusta rakastaakseen toisiaan... Kärsimys, joka otetaan yhdessä vastaan ja yhdessä kannetaan, on iloa.

Tämä rakkauden masokismiksi mieltäneen nunnan, Äiti Teresan järjestöllä ei ollut Kalkutassa sairaalaa, eikä kaupungissa edes annettu ruoka-apua köyhille. Aroup Chatterjeen kirja ”Mother Teresa: The Final Verdict” mukaan järjestön toiminta rajoittui pääosin siihen, että se ylläpiti saattokotia köyhille. Saattokodissakaan ei ollut lääkäreitä, kertakäyttöruiskuja eikä jäädytettyä ruumishuonetta. Samoin Chatterjee kuvaa saattokodin potilaiden hoitoa huonoksi ja väittää, että kuolleille annettiin kaste heidän uskonnostaan ja omasta tahdostaan riippumatta. Vuonna 1994 lääketieteellisen ai-

kakauslehden The Lancetin toimittaja kertoi, että äiti Teresan klinikoilla ei ollut lainkaan ohjeita parannettavien ja parantumattomien tunnistamiseksi ja erottelemiseksi toisistaan. Intian rationalistiliiton pääsihteeri Sanal Edamaruku taas on kertonut, että vaikka äiti Teresan sairaaloissa hoidettiin tarttuvia tauteja sairastavia potilaita, siellä ei kiinnitetty laisinkaan huomiota hygieniaan, haastattelujen mukaan rajallisen lääkinnällisen koulutuksen saaneet työntekijät antoivat potilaille kymmenestä kahteenkymmeneen vuoteen vanhoja lääkkeitä ja ulosteisiin tahriutuneita peittoja pestiin samassa altaassa astioiden kanssa. Injektioneuloja käytettiin useita kertoja eikä kipulääkitystä ollut juurikaan käytössä.

Lisäksi Chatterjeen kirjassa kritisoidaan äiti Teresalle lahjoitettujen rahavarojen käyttöä. Järjestön saamia hoitolaitteita ei käytetä oikein, jos yleensä käytetään lainkaan, tai ne myydään, ja sairausautojen tehtävänä oli vain kuljettaa nunnia kaupungilla. Ja kun äiti Teresa itse sairastui, hän lentää kalifornialaiseen yksityissairaalaan hoidettavaksi. Lahjoitusvaroja käytettiin pääasiassa uskonnolliseen työhön – kuten pappien kouluttamiseen – eikä köyhien auttamiseen. Chatterjeen kirjan arvioinut Bill Cooke pitääkin sitä kuvaa, joka äiti Teresasta levitetään ja on länsimaissa, puhtaan kristillisen propagandan tuotteena. Hänen avustustyönsä tarkoitus oli pääosin sielujen pelastaminen, ei köyhien parantaminen ja hoitaminen. Hän ylisti sairautta ja köyhyyttä Jumalan lahjoina Tässä yhteydessä on myös muistutettu äiti Teresan lauseesta:

”Me emme ole sairaanhoitajia, me emme ole lääkäreitä, me emme ole opettajia, me emme ole sosiaalityöntekijöitä. Me olemme uskovaisia, me olemme uskovaisia, me olemme uskovaisia.”

Rahavarojen käyttämisestä Sanal Edamaruku kysyi:

”Mihin kaikki tämä raha on mennyt? Ei ainakaan parantamaan niiden oloja, joille se oli tarkoitettu. Nunnat saattoivat antaa heille lautasellisen keittoa ja jotkut sairaudesta sekä puutteesta kärsivät saivat suojaa ja huolenpitoa. Maailman rikkain sääntökunta ei ole kovinkaan antamishaluinen, koska se haluaa opettaa köyhyiden auvoisuuden.

Äiti Teresan rakkauteen verhoutuneen masokistinen mielenlaadun takaa paljastuu myös puhdasverinen sadismi:

‘Köyhien kärsimys on erittäin kaunista, tämä näyte kurjuuden ja kärsimisen ylväydestä auttaa maailmaa suuresti’

Pitäisikö tästä omalaatuisen miljardöörin opetuksesta olla kiitollinen, Edamarku jatkaa:

»Äiti Teresa ei auttanut Kalkutan köyhiä vaan länsimaiden rikkaita, jotka saivat hänen avullaan rauhoitettua huonon omatuntonsa – ja Äiti Teresa sai heiltä miljardeja dollareita. Jotkut hänelle lahjoituksia antaneet olivat diktaattoreita tai rikollisia, jotka yrittivät pestä likaisia käsiään. He saivat Äiti Teresan pyhän kunnioituksen sopivaa rahasummaa vastaan. Suurin osa hänen kannattajistaan oli kuitenkin rehellisiä, hyvää tarkoittavia ja lämminsydämisisiä ihmisiä, jotka lankesivat siihen harhaan, että 'Katuojien Pyhimys' kuivaisi kaikki kyyneleet, lopettaisi kaiken kurjuuden ja korjaisi kaiken epäoikeudenmukaisuuden maailmassa. Illuusioon rakastuneet kieläytyivät usein näkemästä totuutta.»

Äiti Teresaa kritisoidessa on myös huomautettu, ettei hän oikeastaan juuri pyrkinyt vähentämään rakenteellista köyhyyttä, vaan pikemminkin pahensi sitä tiukan konservatiivisilla mielipiteillään, kuten vastustamalla syntyvyyden säännöstelyä. Nobel-palkintotilaisuudessa äiti Teresa totesi, että suurin maailman rauhaa uhkaava tekijä on abortti. Hän myös rinnasti abortin ja ehkäisyn moraalisesti yhtäläisiksi ilmiöiksi. Ja äiti Teresan keräämät rahat käytettiin pääosin hänen mukaansa nimettyjen luostarien rakentamiseen. Tätä varten äiti Teresa otti vastaan lahjoituksia myös talousrikollisilta ja esimerkiksi Haitin diktaattorisuvulta Duvaliereilta, joiden hallintoa hän kiitokseksi kehui. Äiti Teresan Rakkauden lähetyssisarjet-järjestön tilintarkastukset ovat salaisia yhä tänäkin päivänä. Äiti Teresalle myönnetty Nobelin rauhanpalkinto onkin samanlainen floppi palkinnon historiassa kuin lobotomian keksimisestä António Monizille vuonna 1949 myönnetty lääketieteen, sekä Myanmarin Aung San Suu Kyille 1991 myönnetty rauhan Nobel.

Toinen epäitsekkyuden kaapuun, tai itseasiassa vielä antaumuksellisuuden viittaana pukeutunut rakkauden lähettiläs on äiti Amma. Tämän myrkkypikarin sisältöä mainostetaan Amman interetsivustolla seuraavasti:

*Kaikki konfliktit ovat lähtöisin ihmisen sisäisistä ristiriidoista. Mistä tämä sisäinen hämmennyksen tila on lähtöisin? Se johtuu siitä, että emme ole tietoisia omasta todellisesta luonnostamme, tuosta Elävästä Totuudesta sisälämme, josta me kaikki olemme osia. Tässä todellinen henkisyys, todellinen uskonto tulee mukaan kuvaan. **Todellinen uskonto herättää meissä tämän tietoisuuden ja auttaa meitä kehittämään itsessämme sellaisia ominaisuuksia kuten rakkaus, myötätunto, suvaitsevaisuus, kärsivällisyys ja nöyryys.***

Rakkaus on univeraali uskonto, jollaista yhteiskunta välttämättä tarvitsee. Rakkauden tulisi ilmetä kaikissa sanoissamme ja teoissamme. Tämä rakkaus on jo sisällämme kaikessa täyteydessään. Elämää ei voi ilmetä ilman rakkautta, ne ovat erottamattomat. Elämä ja rakkaus eivät ole kaksi eri asiaa, ne ovat yksi ja sama... Olimmepa kuinka rikkaita hyvänsä, jos meillä ei ole myötätuntoa kanssaihmissä kohtaan, elämme todellisessa köyhyydessä. Myötätunto toisia kohtaan on kuin tuoksuva kultaa, jotain todella ainutlaatuista. Sen arvo on sanoin kuvaamatonta.

Amma käsittää rakkauden halaamiseksi, ilmaisuksi äidin rakkaudesta lapsiaan kohtaan. Amma kumartaa ennen aloittamistaan nöyrästi kaikille, istuu ja ottaa jokaisen vuorollaan syliinsä. Hän halua meitä, pitäen meitä olkaansa vasten ja suukottaen poskiamme. Hän kuuntelee loputtomasti ja rakastavasti ihmisten ongelmia, pyyhkii kyyneleitä ja lohduttaa särkyneitä sydämiä:

“Tässä maailmassa, missä niin monet ihmiset elävät yltäkylläisyydessä, on samanaikaisesti monia, jotka kärsivät köyhyydestä ja jopa kuolevat ravinnon puutteeseen. Meidän tulisi palvella maailmaa epäitsekäästi yhteistyössä toistemme kanssa ja rakkauden innoittamina, odottamatta mitään vastineeksi... Olimmepa kuinka rikkaita hyvänsä, jos meillä ei ole myötätuntoa kanssaihmissä kohtaan, elämme todellisessa köyhyydessä.

Joka tapauksessa rajatonta jumalrakkautta säteilevä äiti Amma ja hänen hallinnoima säätiö on Intian rikkain naispuolinen uskonnollinen johtaja. Omaisuutta hänellä on satojen miljoonien eurojen arvosta. Tarkkaa summaa ei tiedetä, koska kirjanpito ei ole avointa. Äiti Amman ashram sijaitsee parin sadan metrin päässä Arabianmeren rannasta. Vehreän palmuston keskellä kohoa Amman rakennuttama kaunis, isokokoinen hindulainen temppleri, joukko muita rakennuksia, mm. pesula, rättivarasto, ruokailu- ja juhlatiloja sekä kaksi 16 kerroksista pilvenpiirtäjää, joissa länsimaiset vieraat asuvat. Päivisin Amma halailee ihmisiä ja leikkii pyhimystä sekä tietysti – kerää rahaa, siviilissä hän lukuisten todistajalausuntojen mukaan kiusaa alistaa ja lyö palvelijoitaan. Gail Tredwell, joka oli 16 vuotta (1983 – 1999) äiti Amman läheinen avustaja, on kertonut kirjassaan “Holy Hell - A Memoir of Faith, Devotion, and Pure Madness”, että Amma nauttii paapomisesta ja palvottuna olemisesta – ja mitä enemmän hän on saanut suosiota osakseen, sitä enemmän häikäilemättömiin tekoihin kykenevä pimeä puoli on saanut hänessä valtaa. Amma vaatii oppilailtaan ehdotonta kuuliaisuutta ja palvontaa. Tärkeä osa Amman imagoa jumalallisena inkarnaationa on myös se, että

hänen väitetään olevan seksuaalisuuden tuolla puolen elävä jumalatar. Gail Tredwellin, mukaan Äiti Ammalla on kuitenkin ollut seksisuhteita useiden miesten kanssa ja hänen biologinen koneistonsa on toiminut aivan samoin kuin naisilla yleensäkin. Amman oikkujen ja kurinpidon lisäksi Tredwellin elämän ashramissa teki ”pyhäksi helvetiksi” äidin uskottu mies – ja yksi hänen seksikumppaneistaan – nimeltään Babu. Tredwell kertoo Babun pakottaneen hänet yhdyntään useita kertoja. Äiti Amman vaaliman antaumuksellisen rakkauden sisältö paljastuu hänen seuraajilleen esittämästä kysymyksestä (4. joulukuuta 2009, Amritapuri):

Me istuimme tässä ja uskoimme vakaasti, ettei ala sataa. Nyt sade alkoi. Mitä tehdä? Onko usko loppunut? Joten minkälainen usko meillä tulisi olla?

Yksi Amman seuraajista vastasi:

*Meidän odotuksemme eivät välttämättä ole Jumalan tahto. Joten **meidän tulee kehittää antautumisen asennetta**. Usko siirtyy älylliseltä puolelta sydämeen, rajallisuudesta avoimuuteen.*

Eli vastauksesta paljastuu autuaallisesti hymyilevän ja ylimaallisesti iloitsevan äiti Amman julistaman rakkauden antaumuksellinen luonne. Rakkaus on ensinnäkin äiti Ammalle antautumista eli jumalan edessä nöyrytmistä ja toisekseen lahjoitusten eli rahan antaumuksellista antamista hänen hallinnoimalleen säätiölle. Äiti Amman temppeli on Kali-temppeli. Temppelein pääsalin etuosassa, alttarikuvana, kahden Äiti Amman kuvan välissä, on Kali, se paha naisjumala, se hirviö, joka ei muuta tee kuin tuhoaa. Intialaiset pitävät Kalista erityisesti sen tähden, että Kali tuhoaa ihmisen egon. Egon tuhoaminen onkin hindulaisen äiti Amman tavoite aivan sanoin kuin se on buddhalaisten mestarien, kristinuskon sekä islamin opetuksen ydin.

Ja kun ihaillaan äidin hyväntekemistä, rakkaudellisuutta, niin on huomioitava, että hänen on ehdottomasti murto-osalla lahjoitusvaroista rakennettava silmänlumeeksi sairaalala jos toinenkin sekä tieysti kouluja ja asuntoja, muutenhan rahavirrat mahdollisesti kuivuisivat. Nyt käy jopa päinvastoin – rahavirrat sen kuin vain muuttuvat yhä vuolaammiksi. Mikäs siinä on lahjoitusvarojen turvin kunnioitettuna kohdeltuna, 150 avustajahaaremin kera, kuten Suomen vierailulla, maailmaa kierrellä halaamissirkusta sekä miljoonabisnestä pyöritellen myyntiartikkeleina t-paitoja, mukeja, avainperiä ym. vastaavaa rihkamaa. Ehkä kaikkein bizarrein tuote on yksityisiin palvontahetkiin tarkoitettu Amma-nukke, jota on saatavilla kolmea eri kokoa. Amman köyhille kalastajavanhemmille ja muille sukulaisille Amma-kult-

ti on ollutkin lottovoitto, koska he ovat saaneet osansa ihmisten Amman ashramille, meditaatiokeskuksen, luovuttamista rahoista ja niitä käytetty mm. talojen hankkimiseen sekä oman henkilökohtaisen elintason huomattavaan kohentamiseen. Jotain Amma-liikkeen varallisuudesta ja varainkäytöstä kertoo esimerkiksi se, että Amman ensimmäiseksi perustettu Amerikan osasto omistaa nykyisin mm. vain 8 miljoonaa dollaria maksaneen kartanon Marylandissa.

Eikä epäitsekästä tai anteliasta ”rakkausruttoa” pidä missään nimessä sekoittaa pyyteettömään rakkauteen. Edward Westermarck totesikin terävästi ja yksiselitteisesti:

Pyyteettömyys on moraalisten tunteiden oleellinen ominaisuus, jota vail-la ei voisi lainkaan olla olemassa moraalisääntöjä.

Tuohon voisi lisätä, että pyyteettömyys on nimenomaan myönteisten, vastarakkautta synnyttävien tunteiden ja tekojen ominaisuus, kun taas epäitsekään käytöksen tavoite ei suinkaan ole vastarakkauden synnyttäminen vaan ainoastaan näennäisen uhrautumisen, valerakkauden avulla tapahtuva muiden pettäminen – ja hyvin usein taloudellisen hyödyn tavoittelu. Epäitsekkyys ja avuliaisuus ovat kantajalleen vain kulissi, jolla pyritään naamioimaan pohjaton itsekkyyys ja sammumaton viha elämää kohtaan.

On usein aivan mahdotonta heti sanoa, onko kulloinkin kyseessä rakkauteen oleellisesti kuuluva pyyteettömyys vai salakavala epäitsekkyys – käytetään näitäkin sanoja aivan yleisesti jopa toistensa synonyymeinä. Usein vasta asiayhteys, joissa kyseisiä sanoja viljellään, paljastaa totuuden. Ohjeeksi voisi todeta, että pyyteettömyys on poikkeuksetta huomaamaton elämänsäsenne, pyyteettömyyttä eivät ulkopuoliset yleensä edes havaitse. Sen sijaan epäitsekkyys taas liittyy hyvin usein sen seikan julkiseen korostamiseen, etten minä tarvitse tai halua mitään. Minä ja minun ”jalo” epäitsekyyteni ikään kuin korotetaan kaikkien ihailtavaksi jalustalle ja siitä mainostetaan hyvin mielellään näkyvästi ja nimenomaan kuuluvasti.

Onkin ymmärrettävä, että sanat itsekäs ja epäitsekäs, vaikka ne näyttävät pelkkinä sanoina täysin vastakkaisilta ikään kuin ne tarkoittaisivat päinvastaisia asioita, ovat nimenomaan rakkaudesta puhuttaessa sisällöltään lähes identtiset. Todellisuudessa ne ovat kuin kyljellään seisova kaksikasvoinen kolikko. Tämä kyseinen ajatusharha syntyy siitä hyvin yleisestä virhepäätelmästä, että sanat, jotka kuvaavat vastakohtia, kuvaisivat muka myös aina joko hyvää tai pahaa. Mutta ajatellaanpa vaikka jäätelöä; jos se on hyvin kylmää, siis todella jääkylmää, sitä ei voi syödä, koska lusikka ei yksinkertaisesti vain uppoa siihen ja jos se on tulikuumaa, se ei todellakaan ole enää

jäätelöä. Purjehtijankin kannalta sekä myrsky että tyyni ovat purjehtimisen kannalta sääilmiönä yhtä huonoja vaihtoehtoja. François de La Rochefoucauld kirjoitti aforismissaan jo 1660-luvulla:

Itsekkyys puhuu kaikkia kieliä ja näyttelee kaikkia osia, jopa epäitsekkyysden.

Sachs kirjoitti itsekkydestä näin:

Kiihkeä halu antaa pois, luovuttaa, kaksin käsin ammentaa rakastetulle olennotte ruumiin ja sielun arvokkaimpia anteja ilmentää rakkauden uhrautumistarvetta, sen pyrkimystä minuuden rajojen ylittämiseen. Sen rinnalla kulkee kuitenkin pimeänä maanalaisena virtana itsekään nautinnonhimon tyydyttäminen. Se ei vähääkään välitä kohteen persoonallisuudesta eikä vaadi muuta kuin niitä ominaisuuksia, tekoja ja liikkeitä, jotka kiihottavat mielihyvän aistimuksia huippuun, orgasmiin asti.

Tämä maanalainen itsekyyden virta pulppuaa pimeyden ytimeistä. Kuvi-tellaan, että virran vedellä voi sammuttaa ne himon liekit, jotka syttyvät minuuden mätänemisprosessissa. Suojellakseen itseään uhkaavalta hajoamiselta yksilö tarrautuu väkivallan tarjoilemaan mielihyvään ja ryhtyy repimään maailmaa riekaleiksi. Minuuden tulvavallit, itsekkyys ja epäitsekkyys asennoitumistapana ovat kummatkin yhtä optimaalisia kasvualustoja sadismille. Erich Fromm:

Sadismilla ei ole minkäänlaista käytännön päämäärää, se ei ole arkipäiväistä vaan antaumuksellista. Se on voimattomuuden muuntamista kaikki voipaisuuden kokemukseksi, se on henkisesti rampojen uskontoa.

Sadisti ihailee ja rakastaa syvällä sisimmässään niitä, joilla on voimaa ja alistuu mielellään heidän valtaansa. Hän halveksii ja samalla haluaa hallita niitä, jotka ovat voimattomia eivätkä kykene puolustamaan itseään. Aina pätee tämä sama sääntö: minun on alistuttava korkeampien voimien edessä – mitä ne sitten ovatkin – mutta heikompia, heitä minä valvon – ehdottomasti. Sadismi naamioituu useissa tapauksissa ystävällisyydeksi joka tietyissä tilanteissa näyttää tiettyihin henkilöihin tai ryhmiin kohdistuvalta hyväntahtoisuudelta. Hän on hellä perheenisä, asiallinen esimies ja hyvä toveri, hymyilevä, siisti ja kohtelias ja järjestää hyväntekeväisyyskeräyksiä sekä käy säännöllisesti kirkossa 3–4 kertaa viikossa, aivan kuten Euroo-

pan verikoiraksi kutsuttu, SS:n ja Gestapon päällikkö, kanafarmari Heinrich Himmler, joka 1943 julisti:

*Yhden periaatteen tulee ehdottomasti olla ensimmäinen SS-miehen kohdalla: hänen täytyy olla rehellinen, kunnollinen, uskollinen ja toverillinen omia verikumppaneitaan kohtaan mutta ei ketään muita. Minulle on samantekevää, mitä tapahtuu venäläisille tai tšeikeille. Me pidämme huolen siitä hyvästä verestä, jota muiden kansojen purossa ehkä on, ryöstämällä heidän lapsiaan, jos se on tarpeen, ja kasvattamalla heidät omiimme joukossa. Se, elävätkö muut kansat yltäkylläisyydessä vai kuolevatko ne nälkään, kiinnostaa minua vain sikäli kuin me tarvitsemme orjia omaan kulttuuriimme; muussa tapauksessa se ei kiinnosta minua. Kuoleeko tankkikaivantojen rakentamisen yhteydessä 10 000 venäläistä naista vai ei kiinnostaa minua vain sikäli, tulevatko esteet valmiiksi palvelemaan Saksaa. **Me emme koskaan ole julmia emmekä sydämettömiä, milloin se ei ole tarpeen.***

Ilmaisuja universaali rakkaus, rajaton rakkaus ja rakkauden energia näkee käytettävän paljon muun muassa new-age uskonnoissa ja niin sanotuissa kanavoiduissa teksteissä sekä äiti Amman kaltaisten gurujen rahantekokoneiden käyttövoimana. Vaikuttaa epäilyttävästi siltä, että näitä kauniita ja yleviltä kuulostavia sanoja käytettäisiin marenkikuorrutuksena, pelkkänä hämäyksenä. Nämä rakkauden sanat sirotellaan, kuin suussa sulavat sokereivokset, sopivasti sinne tänne ilman minkäänlaista sisältöä tai tarkoitusta. Ja vaikka kukaan niitä viljelevä ei koskaan selvennä, mitä ne sanoina tarkoittavat tai mitä ne konkreettisesti sisältävät, niin silti kauppa käy kuin siimaa.

Kumotkaamme siis vielä yksi myrkkypikari. Benjamin Creme väittää, että kauan odotettu Maitreya, suuren myötätunnon omaava valaistumismieli, on vihdoinkin tullut, että tämä suurenmoinen rakkauden ruhtinas on täällä. Creme välitti tämän mestarin, maailmanopettajan ja vapahtajan ensimmäisen viestin 1. syyskuuta 1977:

*Rakkaat ystäväni. Enää ei ole pitkä aika siihen, kun tulette näkemään kasvoni. Kun se aika tulee, minä otan teitä kädestä ja johdatan teidät Hänen luokseen, jota me yhdessä palvelemme. Maallinen kehoni on valmis ja toteutettu. Minä olen nyt maailmassa... Tulette pian tuntemaan minut, ehkä seuraamaan minua ja rakastamaan minua. **Rakkauteni virta lävistää alati teidät kaikki. Ja rakkauteni ihmiskuntaa kohtaan on tuonut minut tänne.** Minä tulen muuttaakseni tuon kaiken näyttääkseni teille tien eteenpäin, kohti yksinkertaisempaa, järkevämpää ja onnellisempaa yhteistä elämää. Ei*

*enää mies miestä vastaan, eikä kansa kansaa vastaan, vaan yhdessä, veljinä, menemme uuteen maailmaan. Ja ne, jotka ovat valmiit, tulevat näkemään Isän kasvot. **Tulkoon ainoan Jumalan taivaallinen rakkaus ja valo sekä voima mieliinne ja sydämiinne. Johtakoon se rakkaus ja valo ja voima etsimään Sitä**, mikä aina on sydämenne syvyydessä. Löytäkää Se ja toteuttakaa Se.*

Maitreyan toimintaa esittelevä Share-internetsivusto kertoo julkitulon päivästä seuraavasti:

*Samanaikaisesti hänessä (Maitreya) ruumiillistuneena oleva energia, Kristus-prinsiippi, **rakkauden energia, tulee virtaamaan valtavana vuoina läpi kaiken ihmisyyden sydämien.** Hän on sanonut: "On kuin syleilisin koko maailmaa. Ihmiset tulevat tuntemaan sen jopa fyysisenä tuntemuksena." Tämä tapahtuma tulee aikaansaamaan intuitiivisen, sydämellisen reaktion hänen viestiinsä. Samanaikaisesti, fyysisellä tasolla tulee tapahtumaan tuhansia ihmeeparantumisia läpi koko planeetan. Näillä kolmella tavalla tulemme tietämään, että Maitreya on Maailmanopettaja, joka on tullut ohjaamaan kaikkia ryhmiä, olivatpa nämä uskonnollisia, tai uskonnoista riippumattomia.*

Tämä "mestari" esittää ihmisten ongelmien ratkaisumalliksi yksinkertaisesti jakamista:

*Maitreya tulee osoittamaan, että ongelmamme, vaikkakin moninaiset, ovat ratkaistavissa; että ratkaisu on jo ulottuvillamme; että jakamisen yksinkertainen teko, ainoana, omaa voiman muuttaa elämä Maassa parempaan. Hän tulee pyytämään ihmisiä luottamaan Häneen, Vanhempana Veljenä, että Hän ei tule johtamaan heitä muuanne kuin heidän viitoitetulle **rakkauden ja harmonian polulle, ja ettei heillä ole muuta pelättävää kuin pelko itsessään**, ja että reitti eteenpäin on jo Luojan viitoittama. Täten Maitreya tulee helpottamaan ihmisten kynnystä astua muutoksen matkalle, joka on kooltaan valtava, ja johon liittyvät miehet ja naiset kaikkialla. Tuo muutos tulee lähettämään ihmiskunnan loistokkaaseen tehtävään, Maa-planeetan ennallistamiseen sen oikeutettuun asemaan sen sisarplaneettojen joukkoon tässä järjestelmässä.*

Huomioikaa sanaleikki meillä ei ole muuta pelättävää kuin pelko, sillä siihen palataan myöhemmin, rakkaudessaan ei ole pelkoa. Kun äiti Amman mukaan ongelmat ratkeavat antamalla, niin Maitreyan mukaan jakamalla!

Share-internetsivustolta löytyykin näppärästi ”Haluaisin auttaa” -sivu, jossa muun muassa hienotunteisesti pyydetään jakamaan rahalahjoituksia:

*Tähän tarkoitukseen annan teille lyhyen henkisen vaatimuksen, jota pyytäisin teitä kaikkia käyttämään ja korvaamaan sillä kaikki tähän asti käyttämänne **rukoukset, meditaatiot, tai invokaatiot rahan saamiseksi**, mitä olette tähän asti ehkä käyttäneet. Se on lyhyt ja voimakas, mutta se vaatii yhdistyneen ryhmän tai totisesti yhdentyneen persoonallisuuden sitä käyttämään.*

Ja aivan yhtä vaarallinen ja torjuttava on sekin laajalti levinnyt ajatus, että tekemällä ensin pahaa, voisimme aikaansaada lopulta jotain hyvää. Tai luulo, että jos hiukan mietiskelisimme, niin voisimme nostaa värähtelytasoaamme niin, että muuttuisimme lähes jumalten kaltaisiksi henkiolennoiksi. Ja rupusakki jäisi edelleen tänne maan päälle materian tasolle taistelemaan pilvien raosta taivaallisilta pitopöydiltämme alas pudonneista muruksista, niinkö?

Onkin aika vaikeasti ymmärrettävissä, miksi niin moni meistä niin kiihkeästi tavoittelee edes kuuluisuutta, saati jumaluutta. Ja kaikki jumaluuden tavoittelijat tahtovat saavuttaa jumaluuden tai yhtyä, sulautua jumalaansa ilman ainoatakaan hyvää tekoa.

Tässä yhteydessä voisi myös puuttua opetukseen, jota levitetään edesvas-tuuttomasti tunnuslauseella: Voi hyvin – ajattele positiivisesti. Monet ymmärtävät tämän tarkoittavan kirjaimellisesti sitä, että negatiivisista asioista ei saa puhua, niitä ei saa edes pohtia. Ainoastaan hyvät ja kauniit uutiset ovat työpaikan kahvitauolla kelvollisia märehdittäväksi. Mutta mistä me voimme tietää, mikä on positiivista, jos me suljemme negatiiviset asiat jatkuvasti ajattelumme ulkopuolelle? Sitä paitsi aivotoiminta, jota voidaan nimittää ajatteluksi, edellyttää eri vaihtoehtojen olemassaoloa. Pelkän yhden ainoan oletaman jatkuva toistaminen on pikemminkin itsehypnoosia, joka on kätevä ja halpa tapa pyykätä yhdellä ainoalla mantralla aivonsa vapaaehtoisesti syväpuhtaaksi. Tällaisen huuhteluohjelman läpikäyneelle on helppo uskotella, että kiiltokuvat, vaahtokarkit ja hauskaisti helisevät sanat ovat avain ikuiseen onneen, henkisesti korkeammalle värähtelytasolle, positiiviseen paratiisiin.

Pelkällä ajattelulla, siis ei edes positiivisella, ole muutenkaan mitään tekemistä rakkauden kanssa. Ajattelu ja ajatukset ovat sanoina neutraaleja ja ilmaisevat korkeintaan muun muassa sellaisia asioita kuin harkitsemista tai suunnittelua sekä vertaamista. Silti eräät kirkonmiehet väittävät, että ajatukset voivat olla syntejä. Kuinka ihmeessä ihminen voi erottaa hyvän ja pahan,

jos hän ei uskalla synnin tai pahanolonpelon vuoksi pohtia eri vaihtoehtoja, ajatella toisinaan myös ”kiellettyjä” ja negatiivisia asioita?

Ja muista, hymy ei suinkaan ole mikään rakkauden, ei edes ystävyyden tai luotettavuuden tae. Jos vanhemmat ovat kasvattaneet lapsen lahjomalla, lapsi on oppinut nopeasti hymyilemään aina, kun hän on halunnut saada oman tahtonsa läpi. Tekohymy on mestarimanipuloijan tavaramerkki. Silti kaikki meistä eivät ikinä opi tunnistamaan tätä ”hurmaavaa” tekohymyä, joka naamioi hymyn taakse piiloutuneen pelon, kylmyyden, välinpitämättömyyden ja vihamielisyyden. Nämä ihmiset naruttavat itsensä ja nauttivat toisten naruttamisesta.

Läpinäkyvimmillään tämän myrkyllisen tekohymyn voi hetkellisesti havaita poliitikon tai pankinjohtajan kasvoilla. Iljettävimmillään ja irtokkaimmillaan tekohymy ilmenee kiihkouskovaisten, etenkin valittuina ja itseään muita parempina pitävien Jehovan-todistajien, hymyyn väkisin vääntyneissä suupielissä heidän tyrkyttäessään sinulle tilaajalahjana valmiiksi puhkautuneen pelastusrenkaan sisältäviä propagandalehtisiään.

Miksi sitten ihmisiä aivan yleisesti neuvotaan pistämään pää pensaaseen? Jos rakkaus on tietoinen valinta kahden eri vaihtoehdon välillä, niin paimennettava ei saamiaan neuvoja noudattaen kuuna päivänä pysty löytämään oikeaa laidunta saati valitsemaan rakkautta, vain pelkkiä kitkeriä rikkaruohoja. Gandhi kirjoitti:

Päämäärämme olkoon viisas valikoiminen, ei ajattelematon matkiminen.

RAKKAUDEN VAJAATOIMINTA

On myös olemassa lukemattomia ihmisiä, jotka keräilevät ties mitä, pellin-paloja, pahvia, paperia, muovia tai vaikkapa lasia. He väittävät vakavissaan rakastavansa näitä cd-, kortti-, kirja-, nukke-, pullo-, wc-paperikotelo ym. kokoelmiaan. Mutta voiko keräilyssä kyseessä olla lainkaan rakkaus? Herättääkö rakkautesi näiden esineiden vastarakkauden? Vai olisiko kyseessä vain pelkkä rakkauden korviketoiminto? William Reich kirjoitti:

Rahan ja vallan tavoittelu ovat korviketoimintoja. Niiden pohjana on tyydyttämätön rakkauden kaipuu.

Ja Anthony Storr säesti:

Sukupuolielämässä kokemiensa pettymysten salaamisessa itseltään ja niiden kompensoimisessa osoittavat sekä miehet että naiset niin pohjatonta mielikuvitusta, että sen selvittämiseen tarvittaisiin kokonainen pino kirjoja.

Voisiko William Reich erehtyä väitteessään, vai voisivatko esimerkiksi pakkonomainen keräilyharrastus tai varsinkin vallan ja rahan hamstraus todella olla sijaistointia, korvata läheiset, rakkauteen perustuvat ihmissuhteet? Anthony Storr väittikin kirjoissaan ”Ihmisen aggressiot” ja ”Seksuaalinen poikkeavuus”:

Silloin kun ihminen menestyy ulkonaisesti, hän on sisäisesti koko ajan suuren hellyyden puutteessa

Monet seksuaalisesti poikkeavat (häiriintyneet) ihmiset ovat sen takia melkein hillittömän kunnianhimoisia ja yrittävät kompensoida tuntemansa alemmuuden hankkimalla sellaisen vaikutusvallan ja menestymällä jossain niin ylivoimaisesti (huippu-urheilijat) että voivat olla varmat ihmisten kunnioituksesta ja ihailusta, vaikka eivät voi saadaakaan kanssaihmistensä rakkautta ja kiintymystä

Jos näin, niin kuin epäilemättä on, niin rakkauden korviketoiminnot, rahan ja vallan tavoittelu, edistävät ensin kaikkialla vihaa, pelkoa, kostonhimoa ja katkeruutta ja niihin liittyviä, vastarakkautta tuhoavia asenteita tunteita ja tekoja – narsismia. Sitten nämä vastarakkautta tuhoavat asenteet, tunteet ja teot puolestaan vuorostaan synnyttävät uutta korviketoimintaa, vallan ja rahan tavoittelua – narsismia? Ja narsismin pyörittäessä kampea tämä tivo-

lin karuselli pyörii hypnoottisesti viettelevän monotonisen musiikin säestämänä aina vaan ja loputtomasti.

Ja tietysti voit väittää vastaan, että kunnioitetuilla ja ihailluilla henkilöillä sitä vasta käykin myös hyvä viuhka rakkaudessa. Tämä voi olla ja on kuitenkin pelkkää harhaa, sillä aina on olemassa jossain vastakkaisen sukupuolen julkisuuden kipeitä edustajia, jotka ovat yhtä lailla häiriintyneitä, eksyksissä romahtaneen itsetuntonsa raunioilla etsimässä kuuluisaa paritelukumppania.

Tarkkasilmäinen samoalaispäällikkö Tuavii totesikin meistä papalageista eli taivaansärkijöiksi nimittämistään eurooppalaisista ja rakkautemme korvikkeista jo viime vuosisadan alussa seuraavasti:

Te kaikki voitte todistaa, että lähetyssaarnaaja sanoo: Jumala on rakkaus. Lähetyssaarnaaja on valehdellut ja pettänyt meitä, papalagit ovat lahjoneet hänet petkuttamaan meitä Suuren Hengen sanoilla, sillä pyöreät metallinpalat ja raskaat paperit, joita he kutsuvat rahaksi, ovat valkoisten todellinen Jumala...

Monet valkoiset ovat uhranneet rahalle ilonsa, kunniansa, omatuntonsa, onnensa, vaimonsa ja lapsensakin. Melkein kaikki menettävät terveytensä sen tähden. Pyöreiden metallinpalojen ja paperin tähden... Vain yhdestä asiasta Euroopassa ei tietääkseni vaadita rahaa: ilmaa jokainen saa hengittää, niin paljon kuin vain haluaa...

Papalagit haaveilevat aina vain enemmistä ja uusista tavaroista. Heidän kätensä tarvitsevat, kasvonsa muuttuvat tuhkanharmaiksi ja selkänsä koukistuvat; mutta he säteilevät onnesta kun onnistuvat keksimään uuden tavarat: Siinä samassa kaikki haluavat uutta tavaraa, rukoilevat sitä, kuvittelevat sen mielessään ja ylistävät tavaraa puheissaan...

Papalagit ovat köyhiä, koska tavarat omistavat heidät. He eivät voi elää ilman tavaroita...

Tavarat ripustautuvat heihin ja ryömivät heidän ylitseen kuin pienet hietamuurahaiset. He tekevät kylmin sydämin mitä rikoksia hyvänsä saadakseen tavaroita... Euroopassa on ihmisiä, jotka ampuvat itseään tuliputkella ottaen, koska haluavat mieluummin kuolla kuin elää ilman tavaroita...

Tässä vaiheessa tutkimusretkeämme rakkauden lähteille sekä todellisuuden ja olevaisen pimeisiin peräkammareihin voi kysyä, onko maapallon ongelmien, ympärillämme rehottavan pahuuden syy yksinkertaisesti ja yksiselitteisesti todellakin vain pelkkä rakkauden puute? Ovatko osoitteeton väkivalta, viha ja kaikkinaisen vastarakkautta tuhoava pahuus vain ja ainoastaan välitöntä seurausta kyvyttömyydestämme valita rakkaus, rakastaa?

Yrittävätkö toiset meistä lääkitä rakkausanemian aiheuttamaa puutostilaansa bongaamalla lintuja tai lentokoneita. Taistelevatko jotkut tarhakettujen puolesta turkishuutokauppoja vastaan siksi, että he eivät kykene ottamaan itseään niskasta kiinni ja ryhtyä nujertamaan sisimmässään piileskelevää pahua kuten Mohandas Gandhi väitti? Ainakaan he eivät kovasydämisyydessään piittaa lukemattomien linnunpoikasten, jyrsijöiden, sammakoiden, kalojen ja rapujen kohtalosta, joita turkistarhasta ”vapautetut minkit” teurastavat. Kettutyttöjä ei ”suuressa hyvyydessään” hetkauta lainkaan se, että tulokaslajina minkki on Suomessa vahingollinen ekosysteemien alkuperäisille populaatioille populaatioille – aivan samoin kuin ihminen..

Mutta mielenkiintoisinta ja traagisinta koko rakkausproblematiikassa on joka tapauksessa se, että hyvin yleisesti rakkaudeksi mielletyn sukupuolivietin hallitseminen pelkällä tahdonvoimalla on usein hyvin vaikeaa, jopa mahdollonta. Ja vaikka sukupuolivietin tarkoituksena pitäisi olla evoluutioteorian mukaan vain saada meidät lisääntymään, niin ihminen, joka ei toistuvasti tuossa tilanteessa saa viettiään tyydytetyksi, voi aiheuttaa käytöksellään katastrofaalisia seurauksia – ei vain itselleen, vaan koko yhteiskunnalle.

Tyydyttämätön sukupuolivietti on historian valossa seurauksiltaan vaarallisinta, kuten kuten jo sivuttiin, Pyhien, kirkkoisä Origenesin (185–254) ja kristillisen luostarilaitoksen perustaja Pakhomiuksen (292–346) esimerkit kertovat, silloin, kun se temmeltää ihmisessä, jonka tahtoa on manipuloitu. Ja ihmisen, jonka tahtoa on manipuloitu, on vaikeaa solmia tasavertaisia, teeskentelemättömiä ja luottamuksellisia suhteita lajikumppaniinsa ja vastakaiseen sukupuoleen ja siten tyydyttää sukupuoliviettiään.

Ennen muinoin tyydyttämättömät vietit, kupeiden tuli, sammutettiin yleensä väkivallalla, nykyaikana nämä vietit purkautuvat useimmiten evoluution ja uskon hullunmyllyssä, pelastajaa odottavien nöyrien lauma-automaattien rakkauden korvikkeeksi kehittämissä kerskakulutussyhlyissä tai sodan sivistyneessä versiossa, hurmahenkisissä urheiluotteluissa. Erich Fromm kirjoitti jo yli puoli vuosisataa sitten:

*Tämän päivän länsimaaisessa yhteiskunnassa ryhmään liittyminen on helpoimpia keinoja erillisyyden tunteen voittamiseksi. Se merkitsee liittymistä, jossa yksilö lakkaa huomattavalta osaltaan olemasta yksilö ja jossa päämääränä on laumaan kuuluminen. Jos minä olen kuten kuka tahansa, jos minulla ei ole mitään tunteita tai ajatuksia, jotka poikkeavat muiden tunteista ja ajatuksista, jos minä olen tapojeni, vaatetukseni ja mielipiteitteni puolesta mahdollisimman tarkkaan ryhmän muiden jäsenten kaltainen, olen pelastettu – pelastettu pelottavalta yksinäisyyden tunteelta. **Totalitää-***

riset valtiot käyttävät uhkauksia ja pelottelua tähän päämäärään päästäkseen; demokraattiset valtiot taas suggestiota ja propagandaa...

Useimmat ihmiset eivät ole edes tietoisia halustaan olla samanlaisia kuin kaikki muut. He kuvittelevat elävänsä omien näkemystensä ja halujensa mukaista elämää, he kuvittelevat olevansa individualisteja, jotka ovat päätyneet mielipiteisiinsä itsenäisen harkinnan avulla – ja heidän mielestään on puhdas sattuma, että heidän näkemyksensä niin tarkkaan lyövät yksiin ihmisten enemmistön edustamien näkemysten kanssa. Tämän yhtäpitävyyden he katsovat olevan todistuksena heidän näkemyksensä oikeutuksesta...

Nykypäivän kapitalismi tarvitsee ihmisiä, jotka pystyvät luistavaan yhteistyöhön suurissa joukoissa; jotka haluavat kuluttaa yhä enemmän ja joiden maku on yhdenmukainen ja sellainen, että siihen voi helposti vaikuttaa ja että sen voi helposti ennakolta arvata. Se tarvitsee ihmisiä, jotka uskovat ja kuvittelevat olevansa vapaita ja riippumattomia, vapaita kaikenlaisista auktoriteeteista ja periaatteista ja omastatunnosta – ja kuitenkin he taipuvat käskettäviksi, tekemään mitä heidän edellytetään tekävän ja sopeutumaan kitkattomasti yhteiskunnalliseen koneistoon; joita voidaan ohjata ilman pakkoa, johtaa ilman johtajia ja viedä mukanaan ilman päämääriä – poikkeuksena tämä ainoa; olla hyödyllinen, olla liikkeellä, olla toiminnassa ja pyrkiä eteenpäin...

Ihmissuhteissa on oleellisesti kysymys toisistaan vieraantuneiden lauma-automaattien välisistä suhteista, jokaisen perustaessa turvallisuudentunteensa mahdollisimman kiinteään toisten kaltaisuuteen, ajatusten tunteiden ja tekojen samanlaisuuteen toisten kanssa. **Koska jokainen pyrkii olemaan niin lähellä kuin mahdollista kaikkia muita, jokainen on lopulta täysin yksin, turvaton, täynnä ahdistuneisuutta ja syyllisyydentuntoja...** Ellei työelämän rutiini riitä, ihminen hukuttaa tiedostamattomana piilevän epätoivonsa rutiinihuvituksiin, huviteollisuuden tuottamiin äänien ja merkkien passiiviseen ahmimiseen tai alituisen uusien esineiden ostamiseen ja näiden vaihtamiseen jälleen uusiin...

Onnellisuus merkitsee tämän päivän ihmiselle samaa kuin pitää hauskaa. Ja hauskuuden lähteiksi kelpaa kaikki, minkä ihminen voi hankkia, ottaa vastaan ja kuluttaa: tavarat, näköalat, ruuat, juomat, tupakka, vieraat, esitelmät, kirjat, elokuvat – kaikki kulutetaan, kaikkea ahmitaan. Maailma on meidän ruokahalumme suunnaton kohde, suuri omena, suuri rintaa; me olemme sylilapsen asteella, ikuisia odottajia, ikuisia toivojia – ja ikuisia pettyjiä... Elämällä ei ole muuta tavoitetta kuin että eletään, ei mitään muuta periaatetta kuin tehdä hyviä kauppvoja, eikä mitään muuta tyydytystä tarjottavana kuin kuluttaminen...

Onnetonta rakkautta ei siis ole olemassakaan, on vain lukemattomia ihmisiä, jotka eivät yksinäisyyden tuskan, menettämisen pelon ja/tai huonon itsetunnon vuoksi rohkene kohdata itseään ja maistaa vapautta. Nimenomaan nämä ihmiset sysäävät hyvin mielellään epätodellisista haavekuvista kutomansa kuvitellun vaaleanpunaisen saturakkauden sokaisemina syyn kyvyttömyyteen rakastaa ehkä vielä vakavammin haavoitetun partnerin tai jonkun epäilyttävän ulkopuolisen ryhmän huterille harteille.

Ja jollei lynkattavaa syyllistä oman pahanolon lievittämiseksi pystytä osoittamaan, niin elinkautistuomio rakkaudettomuuden häkissä aiheuttaa väistämättä jossain vaiheessa itsensä vanginneelle eriasteisia mielenterveys- ja tunnehäiriöitä. Nämä häiriöt saattavat ilmetä meissä, kuten eläintarhoihin suljetuissa apinoissa, muun muassa kieroutuneina tapoina ja tarpeina tyydyttää sukupuoliviettiämme. Toiset tyytyvät ahmimaan vain pornokuvia, jotkut räpläävät tuntitolkulla omia tai toistensa ulkoisia sukupuolielimiä. Joku ei saa millään ja joku toinen ei pysty lainkaan pidättelemään. Hyvin moni ei nauti lainkaan ilman dominointia, alistavaa tai kipua tuottavaa, ruoskaa heiluttavaa partneria tai jonkinlaista jumalaa ja päinvastoin, alistumista.

Eikä rakkautta saati sukupuolielämämme normalisoitumista edistä ainaakaan se, että valtaosa ihmisistä häpeää luonnottomasti luonnollista suvunjatkamisviettiään ja lisääntymiseen tarvittavia ruumiinosiaan enemmän kuin mitään muuta maan päällä. Voisiko syy häpeään piillä vietin hallitsemattomuudessa? Mistä historian hämärästä moinen häpeä on peräisin? Mitä tekemistä uskonnoilla on häpeäntunteen synnyn kanssa? Häpeän, pelon ja kyvyttömyyden yhteisvaikutuksestako esimerkiksi osa miehistä tyydyttää sukupuoliviettiänsä ja pohjattoman rakkauden kaipuunsa mieluummin parittelemalla kumiankkojen, lampaiden tai toistensa kanssa? Sachs kirjoitti:

Outoja korvikkeita ja naurettavia muunnelmia luomalla se (mielikuvitus) kytkee orgastiseen jännityksen laukaisuun sellaiset haitalliset tunteet kuin häpeän ja inhon, syyllisyyden tunteen ja ahdistuneisuuden. Näiden traagisten ja groteskien ilmiöiden keskipisteenä on ikuinen ”jumalten tyytymättömyys”, pysyvä muistutus siitä, että nautinto joko kuivuu kokoon kuin sadepisarat autiomaassa tai virtaa sammumiseen kuten joki mereen.

Entä pedofiilit? Onko pedofiili syntymästään lähtien pedofiili? Pitäisikö meidän yhtä mittaa kiertää naistenklinikoiden synnytysosastoja karsiaksemme potentiaaliset pedofiiliksi kasvavat pienokaiset jo tuolloin, heti syntymän jälkeen pois keskuudestamme. Tai tehdä tarkastuskäyntejä kodeissa, joissa viattomien ja kunniallisten vanhempien kehtoon on ilkeä paholainen tai hyvä Jumala käsittämättömistä syistä pannut moisen hirviön. Aiheuttai-

siko pedofilian joku murrosiässä nauttimamme elintarvike, kuten liian suolaiset perunalastut tai vain liian pitkään jatkunut rintaruokinta, imetys? Vai onko pedofilia ominaisuus, joka kehittyy vasta myöhemmällä iällä? Voisiko syyn vierittää väkivaltavihteelle ja tietokonepeleille, kuten kouluammuskelijain yhteydessä? Olisiko pedofilian takana illuminaatin pirullinen salajuoni vai löytyisivätkö pedofilian syyt yksinkertaisesti niistä olosuhteista, joissa meidän pitäisi kypsyä kohti aikuisuutta? Olisiko pedofiili ihminen, joka kerran oli pieni hymyilevä lapsi, jota varhaislapsuudessa käytettiin seksuaalisesti hyväksi ja/tai jonka minä, itsetunto, pirstottiin perusteellisesti pikkiriikkisiksi palasiksi jo hyvin nuorella iällä, viimeistään ennen murrosikää? Anthony Storr:

*Joissakin tapauksessa he (lapset) vammautuvat pysyvästi, niin että eivät aikuistuttuaan ehkä koskaan kykene pääsemään likeisiin emotionaalisesti tyydyttäviin suhteisiin kenenkään kanssa... **He** (vammautuneet) **ovat kuin eksyksiin joutuneita lapsia, jotka kaiken aikaa etsiskelevät äitiä tai isää, vanhempia, joiden löytäminen on mahdotonta***

Alice Miller on sitä mieltä, että

.. lapset, joita on lyöty, lyövät aikanaan itsekin, uhatut uhkaavat, nöyryytettyt nöyryyttävät ja ne joiden sielu on tapettu tappavat... Lapsiin kohdistuneet rikokset ovat teon tekijän piilotajuinen yritys ilmaista ihmisille omaa menneisyyttään, jota hän tuskin edes pystyy muistamaan.

Se väkivallan ja seksuaalisen kiihotuksen yhdistelmä, jolle aivan pienet lapset joutuvat alttiiksi silloin kun vanhemmat käyttävät heitä hyväkseen omaisuutenaan, ilmenee myöhemmin usein perversioina ja rikollisena käyttäytymisenä.

Alistetun lapsen on vaikeaa, lähes mahdotonta ymmärtää sitä, että sama käsi hyväilee ja lyö. YK:n koontitutkimukseen perustuvan, varovaisenkin arvion mukaan 275 miljoonaa lasta maailmanlaajuisesti altistuvat fyysiselle väkivallalle kotonaan. Kotona tapahtuva väkivalta rikkoo lapsen perusoikeutta kokea häntä ympäröivä maailma turvalliseksi. Kodeissa, joissa perheenjäsen käyttäytyy väkivaltaisesti, jopa pienet vauvat kokevat niin voimakasta tunne-elämän ahdinkoa, että se esiintyy somaattisina oireina ja saattaa häiritä aivojen kehitystä. Eikä kukaan edes tiedä, tai uskalla arvioida, kuinka moneen sataan tai tuhanteen miljoonaan lapseen maailmassa kohdistuu vanhempien taholta henkistä väkivaltaa.

Niinpä tällainen yksilö, jonka fyysinen koskemattomuus ja/tai itsetunto on lapsena murskattu perustuksiaan myöten, ei koskaan varmasti kasva henkisesti aikuisesti. Hän pelkää aikuisia ihmisiä. Hän kykenee kohtamaan ilman nöyryyttävää pelkoa vain henkisesti ikäisiään, toisia lapsia. Hän jää tunne-elämältään ikuisesti lapseksi, joka tuon hyväksikäytön ja/tai kasvatuksella tapahtuneen itsetunnon tuhoamisen vuoksi ei koskaan saanut mahdollisuutta aikuistua, kasvaa tunne-elämältään tasapainoiseksi yksilöksi. Ja kun hän varttuu fyysisesti, hänen sukupuoliviettinsä herää automaattisesti. Kenen kanssa hän voisi solmia edes fyysisen suhteen, ellei vertaisensa – toisen lapsen.

Pedofilia on klassinen esimerkki siitä, kuinka vahinkoa oikeaoppisesti kierätetään. Sillä juuri me itse, eikä mikään sattuma, Jumala tai Saatana, syysäämme kukin kiltisti omalla vuorollamme eteenpäin kaksinaismoraaliin perustavan tapamme jakaa ihmiset valittuihin ja hylättyihin. Tuon pedofiiliksi varttuneen yksilön lapsuudenkodissa tai hänen naapuristossaan saatettiin kyllä pitää huolta ja välittää osasta perheenjäseniä ja muista pikkulapsista, mutta osaa heistä välteltiin, jopa halveksuttiin ja ivattiin. Melko suurella varmuudella sellaisen lapsen, josta tulee aikuiseksi vartuttuaan pedofiili, itsetunnon tuhoavat tahot löytyvät lapsuudenkodista tai sen lähipiiristä, omista vanhemmista, häntä ympäröivistä lähisukulaisista tai yhteisöstä, sen kovasydämisistä jäsenistä. Alice Miller totesi:

Syytetty ei koskaan ole ainoa syyllinen, vaan traagisten tapahtumaketjujen uhri.

Kaikissa tapauksissa tuon lapsen itsetunnon tuhonnut, tuolle lapselle tunnevamman aiheuttanut taho, onkin itse saman, kaikkialla yhteiskunnassamme vallitsevan yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden uhri. Kun lapsi on tarpeeksi monta kertaa henkisesti tai jopa fyysisesti raiskattu, kuullut aina vaan toistettavan, että hän ei ole mitään, eikä hänestä tule koskaan mitään, hän ihan varmasti sairastuu mieleltään. Hänestä tulee uhri, joka etsii kadonneita, äitiään ja isää, uhri, jota kukaan ei auta, vaan jonka kaikki haluavat tuomita. Ja karuselli sen kuin jatkaa hilpeän karusellimusiikin tahdittamana pyörimistään.

Pedofilin oikeudenkäynnissä voikin parhaassa tapauksessa, joko tuomarina, lautamiehissä, todistajina tai ainakin pedofilin hirvittäviä tekoja päivittelevänä sivustakatsojana, olla henkilö tai henkilöitä, jotka aikoinaan aiheuttivat omalla röyhkeän rakkaudettomalla käytöksellään tuomittavan hirvittävät teot. Myös se väite on aivan varmasti totta, että yleensä vain miespuoliset ja lapsettomat pedofiilit jäävät kiinni ja saavat rangaistuksen. Ajattelimme

kapea-alaisuutta kuvaa sekin, että lapsia varoitellaan pedofiileistä usein puhekielisellä nimityksellä "namusetä" ja nimitystä käytetään ajoittain myös tiedotusvälineissä. Namusetä on terminä sinänsä harhaanjohtava, koska pedofiili voi olla myös naispuolinen henkilö eivätkä kaikki pedofiilit houkuttele lapsia suinkaan pelkästään karkilla, ei alkuunkaan.

Tiedemiehet sen sijaan ovat esittäneet, että pedofilian syy olisi aivoissamme, koska pedofilialla on havaittu yhteys aivojen kehitykseen ja matalaan älykkyysosamäärään. Tällöin herää kysymys, mikä yhteys avuttomaan lapseen kohdistetulla raa'alla henkisellä alistamisella on aivojemme kehitykseen ja psyykkisiin häiriöihimme? Eikö aivojen kehitys ja matala älykkyysosamääräkin ole vain seuraus eikä syy? Voiko henkinen väkivalta jopa ehkäistä lapsen älykkyyn normaalia kehitystä ja vaurioittaako se synapseja, jotka ovat hermosolujemme eli neuronien liitospintoja, kuten lasinsirpaleet ihoa? Eikö juuri, hermoimpulssien liikennettä helpottavan, niin sanotun valkoisen aineen vajaus kerro vaurioituneista neuronien liitospinnoista? Onhan näytetty toteen, että voimakkaat tunne-elämän vauriot, kuten stressi sekä masennus, saattavat häiritä ihmisen aivojen kehitystä sekä aiheuttavat muun muassa sydäntauteja useille eläinlajeille.

Hyvin outoa on myös se, että kaikkialla maapallolla rangaistavana pidetään ihmisyksilöiden keskinäisissä suhteissa ja kanssakäymisessä yleensä korkeintaan vain sitä, jos toisen ihmisen fyysistä koskemattomuutta rikotaan tai jos sitä uhataan. Ja monessa maassa tämä rangaistuksen uhka ei koske lainkaan naisia vaan ainoastaan miehiä. Joissakin itseään sivistysvaltioina pitävässä maissa myös toisen ihmisen tai ihmisryhmän solvaaminen ja kunnan loukkaaminen sekä kansanryhmän kiihottaminen toista kansanryhmää vastaan on luokiteltu vasta aivan viime vuosina rikokseksi. Mutta entä ihmisuus? Miten henkiset rikokset, henkinen väkivalta ihmisyyttä ja yhteiskuntaa vastaan on kriminalisoitu? Itse asiassa ei mitenkään.

Voi tietysti väittää, että on olemassa sellaisia tuomioistuimia, jotka käsittelevät rikoksia ihmisyyttä ja yhteiskuntaa vastaan, mutta nuokin tuomioistuimet käsittelevät pelkästään ihmisen fyysiseen puoleen kohdistuneita sota- ja kansanmurharikoksia. Ne eivät tutki lainkaan sitä henkistä väkivaltaa ja kasvatuksen sekä koulutuksen nimissä harjoitettavaa mielenmuokkausta, jota erilaisten laillistettujen yhteiskunnallisten ryhmien, kuten puolueiden, uskonnollisten ja erilaisten kiihkoisänmaallisten yhteisöjen, sadistiset jäsenet, varsinaiset "pikku Hitlerit" harjoittavat lain suojaamina ja virkavallan suojelmina yksityisiä kansalaisia, lapsia ja muita lähimmäisiään kohtaan. Toisen ihmisen, myös lapsen itsetunnon tuhoaminen, minän järjestelmällinen rampauttaminen ja henkinen alistaminen sekä pelolla hallitseminen ja itsetunnon pirstalointi on kaikkialla sallittua. Fromm:

Henkistä julmuutta, halua nöyryyttää toista ja loukata hänen tunteitaan, esiintyy luultavasti vielä laajemmin kuin fyysistä sadismia. Tämän tapainen hyökkääminen on sadistille paljon turvallisempaa, hänhän ei käytä ruumiillista voimaa vaan ainoastaan sanoja. Toisaalta henkinen tuska voi olla yhtä voimakasta ja pahempaakin kuin vastaava ruumiillinen.

Vaikkakin joissakin länsimaissa lapsen fyysinen koskemattomuus on nykyään laissa ainakin ”nimellisesti” kriminalisoitu, niin lasten henkinen koskemattomuus on yhä kaikkialla laissa, saati käytännössä, suojaamatta. Eläimiä varten on olemassa eläinsuojelulaki, mutta missään maassa ei ole säädetty sellaista lastensuojelulakia, joka suojelisi lasta vanhempiensa, viranomaisten tai erilaisten yhteisöjen ”kunnan kansalaiseksi” -kasvatuksen nimissä harjoittamalta henkiseltä mielivallalta, todelliselta tyrannialta. Niin kuin Alice Miller totesi:

...kaikkialla minne katsonkin, näen käskyn kunnioittaa vanhempiaan, mutta missään en ole nähnyt käskyä, joka vaatii kunnioittamaan lapsia...

Niinkin edistyneeseen maahan kuin Englanti, perustettiin vasta 1895 yhdistys lapsiin kohdistuvan fyysisen väkivallan ehkäisemiseksi. Mutta sielläkin henkinen väkivalta, yli vuosisata myöhemmin, fyysinen väkivalta vain yhä edelleen jatkuu ja jatkuu. Anthony Storr:

Eläimet voivat tosin kovakouraisesti ojentaa ja hillitä jälkeläisiään, joskus jopa syödä niitä, mutta olisi vaikeaa kuvitella, että eläin hakkaisi pentunsa kuoliaaksi.

Erilaisissa sosiaali- ja terveys- ja turvallisuusvirastoissa näperrellään alkoholin myyntirajoitusten, tupakoinnin kieltämisen ja potkukelkkailijoiden kypäräpakon parissa, kun samaan aikaan henkistä väkivaltaa saa harjoittaa aivan rauhassa lain suojaamana ja jopa saman viraston viereisessä työhuoneessa – virallisesti. Ehkäpä kaksinaismoraalista luopuminen on näille tyhjiöpakatuille ja virkaintoisille maailmanparantajille paljon vaikeampaa kuin tupakan tumppaaminen tai sitten siitä luopuminen ei edes voi viran puolesta tulla kysymykseen. Ketäpä sitten työksesi kiusaisit? Esimerkiksi tupakoivien ihmisten syyllistäminen ja heidän kimppuunsa hyökkääminen on vain terveyden varjolla tapahtuva jatko-osa kaikelle muulle henkiselle kiusaamiselle, valvonnan kiihkolle. Ikään kuin fyysinen väkivalta sikiäisi neitseellisesti tyhjästä, vaikka fyysisen väkivallan juuret ovat aina henkisessä

terrorissa. Eikö henkinen pahoinpitely nimenomaan ole kaiken pahuuden alku ja juuri?

Voi vain kuvitella, millainen lapsen maailma oli muinoin ja on sitä edelleen useimmissa osissa maapalloamme: aikuisten arvot, harhakuvitelmat, uskomukset ja typerimmätkin käyttäytymismallit siirretään seuraaville sukupolville vitsan ja jatkuvan henkisen ja ruumiillisen väkivallan, pakottamisen, avulla – ”mustan” pedagogiikan keinon. Kuvitellaan yhä yleisesti, että Paavalin heprealaiskirjeessä antama ohje, se joka ”*kuritta kasvaa kunniatta kuolee*” on pyhän pedagogiikan ydin:

sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa.(Heb.12:6)

Ja se jonka aivot on pesty perusteellisesti, ei edes ehkä koskaan tajua joutuneensa jo hyvin varhaisessa lapsuudessa alkaneen kasvatuksen nimissä tapahtuneen aivopesun kohteeksi. Niinpä koulutettu ”uhri” omaa ajattelumattomuuttaan laittaa vuorostaan vahingon kiertämään. Mitä isät ja äidit edellä, sitä pojat ja tyttäret perässä ja sääntöjä noudattavat viranomaiset viime kädessä. Ja jos tieltä kerran eksytään, päästään sille ani harvoin takaisin. Mutta kuinka tällainen henkinen kontrolli on syntynyt ja levinnyt esteettä kaikkialle maapallolla? Mikä oikein on sen evolutiivinen alkuperä tai uskonnollinen tarkoitus? Ainakin se sokaisee meidät tehokkaammin kuin barbaarien polttoraudat. Henkisen kontrollin vaikutus on niin tehokas, että nytkin useat ajatuksiani tänne asti vastahakoisesti seuranneet puhisevat vihasta ”röyhkeydelleni.” He eivät koskaan voi ymmärtää olevansa täydellisesti kontrolloituja, pesunkestäviä aivopestyjä. Jopa aivopesun määritelmän muotoillut Edward Hunter ei ymmärtänyt sitä, että aivopesua ei voida määritellä niin, että se vain ja ainoastaan kuuluu tilanteisiin, jossa uhri tietää olevansa vihollisen käsissä.

Entä jos aivopesu on aloitettu niin varhain ja se on niin tehokkaasti ja taitavasti suoritettu, että pesty ei edes ymmärrä olevansa vihollisen käsissä? Hänellä ei ole mitään muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä se mikä on, ja hän tekee sen ilman näkyvää alistumista ”epäinhimilliseen” kohteluun tai ”kidutukseen”, koska hänellä ei ole tietoa mistään muusta. Hän on kuin eläintarhassa kaltereiden taakse syntynyt simpanssi.

RIIKINKUKOT

Mutta vaikka pedofiliaa päivitellään, niin sotien kauhut ja siviilien ruumisröykkiöt eivät saa koskaan aikaan samanlaisia iltapäivälehtien lööppejä, saati sytytä yhtä suurta intohimojen roihua Facebookin keskustelupalstoilla, kuin yhden ainoan pedofilin teot, vaikka molemmissa tapauksissa on kyse samoista rakkaudettomuuden alttarilla teurastetuista uhreista. Silti sota ja sodan edellyttämä aggressio ansaitsevat oman erityishuomionsa, sillä onhan todella mielipuolista, että ensinnäkin me lajina pidämme sotaa niin luonnollisena käyttäytymismuotonamme ja toiseksi, että äidin rakkauksessa kasvatetut nuorukaiset tapatetaan rintamalinjojen molemmin puolin isänmaanrakkauden nimissä. Ateenalaisten laulussa, Suomen kadettikoulun kunniamarssissa, koko sotahulluus tiivistyy seuraavaan säkeeseen:

*Kaunis on kuolla, kun joukkosi eessä urhona kaadut,
taistellen puolesta maas, puolesta heimosikin.
hehkuvin mielin puoltaan nouse syntymämaatas,
riemuiten lastesi vuoks uhriksi henkesi suo!*

Tämä sankarilliseksi ja urheaksi kuvattu isojen poikien verileikki on mitä oivallisin oppitunti tämän maailmanlaajuisen sairauden, rakkausanemian tuhoisista sivuvaikutuksista, ei mistään muovipyssy- tai kuula-aseleikistä, vaan ihan oikeasta ja aidosta raatokärpästen pirunpolskasta.

Useimmat tai ainakin monet äidit rakastavat lapsiaan etenkin niiden ollessa pieniä. Heillä on lasta kohtaan myönteisiä, vastarakkautta synnyttäviä tunteita. Mutta koska maailmamme on miesten maailma, äidin on mukauduttava ennemmin tai myöhemmin ja ”vaaran” uhatessa aina tarvittaessa enemmän tai vähemmän isän tahtoon. Ja isien, miesten aggressiivissävyinen ”hyökkäävä” tahto synnyttää tuossa tilanteessa yhteiskuntaan lähes poikkeuksetta ilmaston, joka suhtautuu varauksellisesti, ellei jopa vihamielisesti kaikkea naisellisuutena pidettävää, ennen kaikkea vastarakkautta synnyttäviä tunteita kohtaan.

Ankarimmillaan tunneilmasto on silloin kun miehen ja naisen suhde on pelkkää mekaanista suvunjatkamista, raakaa seksiä ilman henkistä läheisyyttä ja hellyyttä. Mies tyydyttää tällöin viettinsä, himonsa, nyrkin ja helan välissä tai purkaa paineensa pelkästään kapiolakanaan tehdystä reiästä. Niinpä suurella työllä ja vaivalla, ehtymättömällä äidinrakkaudella kasvatetut pikkuruiset poikakullat saavat tunnevammaisten isien ohjaamassa yhteisössä hyvin usein uhrilampaan osan. Erich Fromm:

Tuntuu jotenkin samantekevältä, tappaako isä poikansa omin käsin, niin kuin lapsia uhrattaessa, vai käyttääkö hän hyväkseen koneistoa, jonka avulla vanhemmat tappavat toistensa lapsia, kuten sodissa.

M. Scott Peck, joka oli jäsen Yhdysvaltain hallituksen nimittämässä komissiossa, joka tutki, miten amerikkalaisen C-komppanian 16.3.1968 luutnantti Calleyn johdolla suorittama ja sittemmin aluksi esimiesten peittelemä pohjoisvietnamilaisen My Lain kylän verilöyly oli mahdollinen, kuvaa sodan juuria näin:

Armeija suosii ryhmänjohtajuuden mallia, joka on täysin vastakkainen kuin se malli, mihin psykoterapia kannustaa. Sotilaiden ei oleteta ajattelevan. Ryhmän jäsenet eivät valitse johtajiaan joukostaan, vaan heidän ylempänsä määräävät heille johtajan, jonka valta on ehdoton. Tottelevaisuus on kaikkein tärkeintä. Sotilaan riippuvuutta johtajastaan ei pelkästään rohkaista, vaan se on määrätty pakolliseksi. Armeija aivan tieteen tahtoon rohkaisee sotilaiden luonnollista taipumusta taantua ja tulla riippuvaiseksi ryhmästä.

Charlie-komppanian sotilaat tappoivat My Laissa satoja siviilejä joista suurin osa oli vanhoja miehiä, naisia, lapsia ja vauvoja. Uhreja kidutettiin ja raiskattiin. Kymmeniä ihmisiä vietiin ojaan ja teloitettiin automaattiaseilla. Uhrien tarkka lukumäärä vaihtelee lähteestä riippuen, tavallisimmin mainitaan 347 tai 504 kuollutta. Paikalle pystytetyssä muistomerkissä on 504 nimeä, joiden iät vaihtelevat 82 vuodesta aina yhteen ikävuoteen asti. Armeijan tiedusteluhelikopteri keskeytti teurastuksen laskeutumalla amerikkalaisjoukkojen ja bunkkeriin piiloutuneiden henkiin jääneiden vietnamlaisien väliin. 24 vuotias pilotti Hugh Thompson Jr. ilmoitti joukkojen johtajille, että hän avaa tulen, mikäli joukot jatkavat siviilien tappamista

On aika käsittämätöntä, että armeijan käyneet ja vieläpä upseerikoulutuksen saaneet, aseet tanassa tahdissa, kuin kukkona tunkiolla tepastelevat miehet ovat yleisen käsityksen mukaan mitä mainiota ellei jopa sitä parasta yritysten johtaja-ainesta. Peckin havaintojen mukaan upseerikoulutuksen pitäisi itse asiassa vaikuttaa uranvalintaan aivan päinvastoin: upseerit ovat koulutuksensa perusteella todellisuudessa kaikkein epäsoveliaimpia yksilöitä johtamaan muita ihmisiä. On vaikeaa edes kuvitella, kuinka sellaiselta ihmiseltä, joka on opetettu ainoastaan sokeasti tottelemaan ylempäänsä ja käskyttämän alempaansa, onnistuisi edes koirien kouluttaminen.

Ja jos vanhempien keskinäisen kunnioituksen, läheisyyden ja rakkauden tilalla on enemmän tai vähemmän peitelty fyysinen sekä/tai avoin henkinen alistussuhde, yhteiskuntaan syntyy väistämättä rakkautta korvaavia

toimintoja, kuten omaisuuden kasausta. Tämä taas poikii yhä uudelleen ahneutta, itsekkyyttä ja vallanhimoa. Mitä rakkaudettomampi yhteiskunta on, sitä patriarkaalisempi se on. Mitä hunnutetumpia naiset ovat, sen sairaalloisempi on miesten vallanhimo. Mitä pienempi reikä kapiolakanassa on, sitä varmemmin se ennustaa luodinreikiä. Ja mitä vallanhimoisempia miehet ovat, sen väkivaltaisempi yhteiskunta on. Ahdistus tekee pelosta diktaattorin. Fromm kirjoitti:

Yksi tehokkaimmista ahdistuksen torjuntakeinoista on kiukku. Kun ihminen voi irrottautua passiivisesta pelosta ja ryhtyä hyökkäämään, pelkoon liittyvä tuska katoaa.

Sairaalloinen vallanhimo taas poikii sata prosenttisella varmuudella kansallistunten tai pakkomielteen tapaisen kuvitelman jumalallisesta tehtävästä, joka törmää ennemmin tai myöhemmin, jos ei mihinkään muuhun, niin ainakin kuviteltuun ulkopuoliseen uhkaan, sillä jokaisella ideologialla ja uskonnolla on aina myös valmiiksi valittuna yksi tai useampia syntipukkeja oman suurenmoisen, erehtymättömän ja valitun ryhmänsä ulkopuolelta. Eli ellei vihollista ole, se on yksinkertaisesti pakko luoda. Hanns Sachs lainaa kirjassaan englantilaista kirjailijaa Samuel Johnsonia:

Isänmaallisuus on rikollisen viimeinen pakopaikka.

Rakkauteen kyvyttömälle ja rakkaudessa epäonnistuneelle miesvaltaiselle yhteisölle tilanne on nautinnollinen – puute on käsin kosketeltavaa ja vietien tyydytystä veriorgioiden muodossa on jo kaivattukin kiihkeästi. Peck:

On aivan yleisesti tiedossa, että paras tapa vahvistaa ryhmän yhtenäisyyttä on kiihdyttää heidän vihaansa ulkopuolista vihollista kohtaan. Oman ryhmän puutteet voidaan sivuuttaa, kun keskitytään vihollisryhmän vikoihin ja synteihin...

Epäonnistunut ryhmä on kaikkein taipuvaisin pahuuteen. Epäonnistuminen haavoittaa ylpeytämme ja juuri haavoittunut peto on kaikkien vaarallisin. Jos ihminen on terve, epäonnistuminen vain kannustaa häntä itsetarkkailuun ja itsensä arvostelemiseen. Mutta paha ihminen ei voi hyväksyä itseensä kohdistunutta arvostelua ja epäonnistuminen saa hänet hyökkäämään jonkun toisen kimppuun. Samoin on ryhmän laita. Epäonnistuminen haavoittaa ryhmän ylpeyttä ja yhtenäisyyttä. Sen takia ryhmänjohtajat pyrkivät aina kohentamaan ryhmän yhteishenkeä kiihdyttämällä jäsenten vihaa ulkopuolisia tai vihollista vastaan.

Niinpä niin, kun pelko kiteytyy, niin nautinto kasvaa. Lopulta kansallistune, joka itse asiassa vaikuttaa olevan vain pelkkää rakkaudettomuudesta johtuvaa patoutunutta pelkoa, riistäytyy hallinnasta ja massat ovat valmiit aloittamaan viettien tyydyttämisen kaukana rintamalinjojen takana turvassa tepastelevien munattomien riikinkukkojen johdolla. Irvokkainta sodan silmittömässä teurastuksessa on se, että isänmaanrakkauden nimissä puolustetaan nyt sitä, mitä on kerätty ja kasattu sekä kerääntynyt ja kasaantunut juuri sen vuoksi, että rakkautta ei ole ollut.

Kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescott on tutkinut seikkaperäisesti ruumiin mielihyvää ja väkivallan alkuperää. Hänen tutkimustuloksensa johdattavat meidät aggressiivisen käyttäytymisemme alkulähteille. Prescottin havainnot liittyvät väkivaltaisen käyttäytymisen syyt yksilön varhaiseen kokemusympäristöön ja ennen kaikkea fyysisen läheisyyden ja huolenpidon puuttumiseen persoonallisuuden kehityksen kannalta tärkeinä kausina. Prescott pitää väkivaltaisuutta eräänlaisena ihmiskuntaa vaivaavana globaalina epidemiana, joka ei suinkaan ole geneettinen, vaan puhkeaa tietynlaisessa arvomaailmassa. Jo vuonna 1975 hän kirjoitti:

Neuropsykologisen näkökulman mukaan suurin uhka maailmanrauhalle tulee niiden kansakuntien taholta, jotka tarjoavat virikeköyhimmän ympäristön lapsilleen ja tukahduttavat eniten seksuaalista nautintoa ja naisten sukupuolisuutta.

Katsokaamme ympärillemme. Mitkä valtiot muodostavat tänä päivänä suurimman uhan maailmanrauhalle, alueellisille levottomuuksille ja/tai ihmisoikeuksille: Yhdysvallat, Venäjä, Kiina, Israel, Pohjois-Korea, Iran, Pakistan, Irak, Päiväntasaajan Guinea, Turkmenistan ja Afganistan. Osassa näistä maista on vallassa maailmankatsomuksellisesti rakkaudelle avoimesti vihamielinen ja/tai ajattelukyvytön ääriuskonnollinen valtaeliitti ellei jopa rutikuiva raha. Toisten valtioiden sisällä toimii puolestaan erittäin vaikutusvaltaisia, ulko- ja sisäpolitiikkaa kulusseista ohjaavia erilaisia fundamentalistisia uskonnollis-aatteellisia ja/tai kansallisuustunnetta lietsovia kuppikuntia, jotka sokeasti vannovat joko oman korkeimman johtajansa/totuutensa/aatteensa tai ainoan Jumalansa nimeen. Nämä kuppikunnat ovat paiseita, jotka esimerkiksi syvässä taloudellisessa kriisitilanteessa puhjetessaan sokaisevat tuhoisin seurauksin jopa maan omien kansalaisten silmät. Tuolloin sodan uhka ei kohdistu pelkästään ulkoihin vihollisiin, vaan paiseesta vuotava myrkyllinen visva voi sytyttää maan sisäisiä verisiä levottomuuksia, pahimmassa tapauksessa sisällissodan. Psykologi Prescott jatkakoon:

Viimeaikaisten tutkimustulosten mukaan fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä...

Toisin kuin väkivalta, mielihyvä näyttää olevan ilmiö, jota maailmassa ei ole koskaan riittävästi. Ihmiset ovat alati etsimässä uusia nautinnon muotoja, mutta näyttävät löytävän etupäässä korvikkeita luonnolliselle aistilliselle nautinnolle, kosketukselle...

Mirja Kalliopuska puolestaan toteaa:

Hyökkäävästi käyttäytyvän itsetunto on eriasteisesti vaurioitunut... Hyljeksivästi ja rankaisevasti suhtautuvilla vanhemmilla on aggressiiviset lapset.

Ja Erich Fromm:

On paljon helpompi kiihottua vihan, raivon, julmuuden tai tuhoamishalun voimasta kuin rakkaudesta ja tuttavasta ja aktiivisesta kiinnostuksesta; edellinen vaihtoehto ei vaadi yksilöä ponnistelemaan – häneltä ei kysytä kärsivällisyyttä eikä itsekuria, hänen ei tarvitse oppia, keskittyä, kestää pettymyksiä, ajatella kriittisesti, voittaa omaa narsistisuuttaan eikä ahneutetaan. Jos ihminen ei ole onnistunut kasvaa, käsillä on aina yksinkertaisia ärsykeitä tai niitä on helppo tuottaa. Lehdistä voi lukea, radiosta kuunnella tai televisiosta katsella uutisia onnettomuuksista, tulipaloista, rikoksista ja sodista. Ihmiset voivat tuottaa vastaavanlaisia ärsykeitä myös omassa mielessään etsimällä syitä vihata, tuhota tai hallita toisia.

Tiedetään myös varsin hyvin, että vanhemmat, jotka kohtelevat huonosti jälkeläisiään, ovat poikkeuksetta itse jääneet vaille fyysistä hellyyttä omassa lapsuudessaan ja heidän omien vanhempiensa sukupuolielämä on ollut poikkeuksellisen köyhää. Vähemmän julkisuudessa on painotettu sitä valtaeliitille, sen henkisen terveyden kannalta erittäin epämiellyttävää tosiasiaa, kuinka voimakas aggression ja pelon yhdistelmä vaikuttaa ihmisiin, jotka eivät kykene antamaan saati vastaanottamaan rakkautta. Psykiatri ja psykoanalytikko Anthony Storr kuvasi kirjassaan ”Ihmisen aggressiot” tätä pimeää puoltamme seuraavasti:

Fysiologiset seikat osoittavat, että aggression, aggressiivisten tunteiden ja aggressiivisen käyttäytymisen fyysikaalinen mekanismi on sikäli todella vais-

tomainen, että se on kuin synnynnäinen automaattiasie, joka helposti laukeaa. Mutta onko pakko painaa liipaisinta?

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriihi päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin... Nauttiminen toisen tuskasta on – sikäli kuin nykyään tiedetään – ominaista vain ihmiselle...

Aggressiot ovat usein kietoutuneet sekavaksi vyyhdiiksi pelon- ja sukupuolisten tunteiden kanssa.

Vihastumisen aiheuttamat fysiologiset muutokset nostattavat subjektiivisen hyvänolon- ja virkistävän tarkoituksenmukaisuuden tunteen, joka jo sinänsä on palkinto.

On siis todettu (ja samalla tehokkaasti yritetty vaieta), että samalla kun rakkaudettomuus, rakkauden puutostauti synnyttää sijaistoimintona rahan ja vallan hamstraamista, niin se myös synnyttää myös aggressioita, vihan tunteita. Ja tämä yhdistelmä on ominainen niille, jotka yhteiskunnassa ovat nimenomaan henkisen sairautensa, rakkauden puutostaudin vuoksi ja siksi vallankahvassa.

Pelon ja aggression yhdistelmä, piinaava jännitys pyrkii nostamaan kehomme ja mieleemme suorituskykyä ja virittymään vastaamaan haasteeseen. Kehomme kemikaalituotannon käynnistyessä adrenaliinin ja noradrenaliinin erityis lisääntyvät, sydämen sykenopeus nousee, hengitys tihentyy, veren sokeripitoisuus nousee, vatsassa ja lantion seudulla saattaa tuntua kihelmöintiä tai kuin kuumien hiilien synnyttämää hehkua, hekumaa. Mielihyvän tunteita aikaansaavia endorfiineja purkautuu verenkiertoon. Vahva endorfiini-humalatila saa lopulta lantion ”käynnistymään”. Tukahdetut vietit ovat vihdoin valmiit purkautumaan kuin unesta heräävä räjähdysvalmis tulivuori. Viha kiteytyy nautinnoksi. Benedikt Kaytsky on kertonut:

*Jotkut (natsien) keskitysleirin vartijat saivat sukupuolista tyydytystä van-
kien pieksemisestä ja eräät heistä raiskasivat sekä mies- että naisvankeja*

Onko tässä räjähdysheikkien kemikaalien tuotannossamme evoluution suurin paradoksi: elämää synnyttävä vietti muuttuu tyydyttämättömänä elämää tuhoavaksi? Vai voiko se olla pelkkä pirullinen sattuma, että jos emme saa osaksemme rakkautta ja emme pysty osoittamaan rakkautta, tyydyttämään hallitsematonta suvunjatkamisviettiämme luonnollisella tavalla, niin tyydyttämme viettiämme luonnottomasti, jännityksellä ja pelolla, sekä jos vain suinkin mahdollista, kahmimalla valtaa ja rahaa? Ja jos jännityksen ja pe-

lon tunteiden liikkeelle panemien hormonien mukanaan tuoma nautinnollinen huumaa ei riitä, niin äärimmäisessä tapauksessa saamme tyydytettyä sukupuoliviettimme käyttäytymällä aggressiivisesti, tappamalla, tuhoamalla elämää. Tähän paradoksiinhan pohjautuvat sodissa hyvin yleiset joukkoraiskaukset sekä sotilailla esiintyvä voimakas sukupuolisen kiihottuneisuuden tila esimerkiksi isänmaallisessa uhossa tehdyn hyökkäyksen – veristen joukko-orgioiden aikana. Ilmankos hyökkäyksen ja sukupuoliaktin terminologia on yhtenevä: käydä päälle! Kyllä se luonto on ihmeellinen, varsinkin ihmisen luonto. Fromm:

Tuhoaminen ja julmuus tuottavat ihmiselle voimakasta tyydytystä; verenhimo voi yhtäkkiä vallata suurenkin ihmisjoukon.

Adolf Hitlerin vankkumaton mielipide olikin:

Mitä miehen kohtaaminen on tytölle, sitä on sota miehelle.

Toimintajännitystä kaipaavalle rakkaudettomuuden uhrille on nykypäivän yhteiskunnassa onneksi tarjolla roppakaupalla muitakin vaarattomampia viikkoja viettiensä tyydyttämiseen kuin sota ja ihmisten silpominen, esimerkiksi penkkiurheilu, porno, kauhu- ja väkivaltaelokuvat, raha- ja videopelit sekä tietysti politiikka. Houkuttelevimpia vaihtoehtoja nautintoa kiihkeästi metsästäville ovat kautta aikain tarjonneet myös kaikki sadistis-mystiset kärsimysuskonnot, kuten vaikkapa korkein totuus kaasuhyökkäyksineen, viime vuosisadalla riehunut fasismi tähtiportteineen ja pari tuhatta vuotta vanha kristinusko ristiretkineen ja pimeää keskiaikaa valaisseineen noitarovioineen. William Reich sohii seuraavin sanoin fasismin syvintä olemusta onnistuneesti kirjassaan ”Fasismin massapsykologia”:

Fasismi on tosiasiallisesti mystisen uskonnollisuuden ääri-ilmiö. Se kannattaa kaikkea sukupuolisuuuden kieroutumisesta kumpuavaa uskonnollisuutta ja se muuntaa isänvallan ajoilta periytyneen masokistisen kärsimysuskonnon sadistiseksi...

Fasismi on tulos ihmisen vuosituhantisesta kieroutumisesta. Fasistiseksi voi kehittyä mikä tahansa maa, mikä tahansa kansakunta...

Fasistin mielenlaatu on vähäväkisen, orjuutetun, auktoriteettia epätoivoisesti etsivän ja samalla kapinallisen pienen miehen mielenlaatua...

Pakon sanelema sukupuolinen itsehillintä ja jatkuva seksuaalinen torjunta aiheuttavat kouristuksenomaisia ja erityisen vahvasti tunnepitoisia kuvitelmia kunniasta ja velvollisuudesta, urheudesta ja kurinalaisuudesta...

Hitler tähdentää teoksissaan monin kohdin, että massoja on käsiteltävä sen tunteisiin ja uskomuksiin eikä suinkaan järkisyihin, todisteluihin ja sivistykseen vedoten...

Ja jos edellä olevissa lainauksessa esiintyvien sanojen fasismi sanan tilalle vaihdettaisiin sanat kiihkouskonnollisuus, kristinuskko tai kommunismi ja sanojen Hitler tai Stalin tilalle piispa, paavi tai puoluejohtaja (pääsihteer, puhemies tai vaikkapa esipaimen käyvät myös mainiosti), niin muuttuisiko ajatus lainkaan?

Rakkausanemian synnyttämä fasismi on, ellemme sitten vieritä syytä evoluutiolle, eittämättä tulos vuosituhatvuotisesta sukupolvien kieroosta kasvattamisesta, syvälle alitajuntamme kätköihin ja sisuskaluihimme jo lapsuudessamme poltetuista syyllisyyden- ja alemmuudentunteista, hellyyden puutteesta, itsetuottamuksemme murskaamisesta sekä itsetunton manipuloinnista. Tänä päivänä naiset on esineellistetty kasvavan miessukupolven silmissä aivottomiksi nautinnontuottamiskoneiksi, joihin ei tarvitse luoda minkäänlaista henkistä kontaktia ja tajunnan yhteyttä – ainoastaan rojut torveen ja sillä siisti.

Sodat ja fasistien, aivan samoin kuin anarkistienkin mielenosoitusmarssit loppuisivat tältä istumalta jos valitsisimme rakkauden vihan sijaan, jos rakastaisimme lajikumppaneitamme, lähimmäisiämme, myös teoissa. Kuinka kukaan hyökkäisi maahamme, jos joutavanpäiväisen riitelyn, tykinpiipuilta osoittelun, kauppasaarrolla uhkailun sekä vinosilmäiseksi räppääryssiksi nimittelyn sijaan kutsuisimme vihollisemme hyvissä ajoin kylään pullakahville ja tarjoaisimme vastapaistettuja korvapuusteja ja juuri leivottua lämmintä mustikkapiirakkaa?

Rakkauden valinta vaatisi meiltä ainoastaan henkilökohtaista sankaruutta, sisimmässämme, omalla siniviivalla väijyvän pedon päihittämistä. Mutta suurin osa maapallomme ihmisistä elää ilman vähäisintäkään itsetuntoa ja itsetuottamusta niin suuren pelon alla, että he saavat nautintonsa lähes yksinomaan piinaavalla jännityksellä ladatusta massaviihteestä. Mitenkään muuten ei ole selitettävissä muun muassa kaikki ne ympäri länsimaita urheilutuotteluissa voittamisen kunniaksi nykyisin organisoidut mestaruusriehat, oikeat joukko-orgiat, joissa kaikki päänsä täyteen vetäneet sivustakatsojakin pitävät itseään oikeina sankareina. Tässä joukkoridemussa kaikki aiemat nöyryytykset voi viimeinkin kuitata, on lupa huutaa ja riehua aivan vapaasti. Verta kuummentavat kostonhimon lieskat sytyttävät voitonhuuman rovon, jonka lämmössä voi itsetunnoltaan murretuinkin yksilö tuntea olevansa edes häviävän pienen hetken jotain ja osallistua historiaan ainakin hävinneiden kustannuksella. Tälle ihmisjoukolle on ylimmäinen maan päällä

saavutettavissa oleva onni ja autuus muiden jatkuva maahan polkeminen, voittaminen. Erich Fromm kirjoittaa kirjassaan ”Tuhoava ihminen” seuraa-
vasti:

*Ryhmänarsismilla on omat tehtävänsä. Se ensinnäkin lisää ryhmän sisäistä lujuu-
tta ja solidaarisuutta ja sen ansiosta on mielipiteitä helpompi ma-
nipuloida vetoamalla narsistin ennakkoluuloihin. Toiseksi se on erittäin
merkityksellinen suodessaan tyydytystä ryhmänsä jäsenille ja etenkin niil-
le heistä, joilla ei juuri ole muuta syytä ylpeyteen ja itsetuntoon. Ryhmän
surkein, köyhin ja vähiten kunnioitettuinkin jäsen saa jonkinlaista korvausta
voidessaan ajatella: Minä kuulun maailman suurenmoisimpaan ryhmään.
Minä, joka todellisuudessa olen pelkkä maan matonen, muutun jäsenyyte-
ni ansiosta jättiläiseksi.*

*Ne joiden narsistiset tunteet kohdistuvat heidän ryhmäänsä itsensä asema-
ta, ovat yhtä herkkiä kuin yksilönarsistitkin ja reagoivat raivostuen kaikkiin
ryhmänsä loukkaamisiin, niin todellisiin kuin kuviteltuihinkin. Usein he rea-
goivat voimakkaammin ja ennen kaikkea tietoisemmin. Yksilö, ellei hän ole
jo varsin sairas, saattaa ainakin hiukan epäillä narsistisen minäkuvan pä-
tevyyttä. Ryhmän jäseniä eivät sen sijaan tällaiset epäilykset vaivaa, sillä
he ovat kaikki samaa mieltä kuin enemmistö. Ryhmien välisissä ristiriidois-
sa juuri ryhmänarsismiin kohdistuva uhka synnyttää vahvaa vihamielisyyt-
tä. Oman ryhmän ihannointi nostetaan korkeimpaan pisteeseensä samalla
kun toista halvennetaan niin pitkälle kuin mahdollista. Omasta ryhmästä
tulee ihmisarvon, säädyllisyyden, moraalien ja oikeuden puolustaja. Toinen
saa omakseen paholaismaisia piirteitä, se on petollinen, julma ja pohjim-
miltaan epäinhimillinen.*

Nämä massoina vaeltelevien laumojen jäsenet eivät koskaan ole kuulleet
Gandhin sanoja:

*Sankaruutta ei osoita se, että taistelee kuvittelemiaan ulkoisia vihollisia
vastaan, mutta samalla on kykenemätön kohottamaan sormeakaan omassa
sisimmässä asuvia todellisia vihollisia vastaan, puhumattakaan siitä, että
mahdollisesti erehtyy pitämään niitä ystävinään.*

HÄMÄRÄN RAJALLA

Rakkaudesta elämänasenteena on paljon vaikeampi puhua kuin pahuudesta, koska suurin osa rakkautta käsittelevää puhetta joko ensinnäkin keskittyy kahden ihmisen välisiin tunteisiin sekä heidän väliseen sukupuolielämään – ja toiseksi, loput pohdiskelijoista kiinnittävät huomionsa valerakkauteen, rakkauteen jolla naamioidaan puhujan perimmäiset tarkoitukset. Rakkauden syvin olemus ja rakkaus elämänasenteena eivät kiinnosta juuri ketään. Rakkaus elämänasenteena onkin koko lailla kääntämätön lehti,

Paljon mieluummin pohditaan sellaisia muka ”elämänasenteita” kuin esimerkiksi optimismia, realismia tai pessimismia, vaikka nämä asenteet ovat vain laadullisia, seurausta koko elämäämme rytmittävistä perusasenteistamme kuten rakkaus, viha ja vaikkapa välinpitämättömyys. Vai mikä perusasenne se sellainen on, jos tuntee optimismia vihaa kohtaan tai käytännöllisesti vaikenee ympärillään vellovasta vääryydestä?

Sana rakkaus pitäisi suomen kielessä käsittää sisällöllisesti pahuuden, pahan ja vihan vastakohtaksi. Kun taas sanan viha vastakohta voi suomen kielessä olla myös hyvyys. Käytännössä rakkauden vastakohtia ovat kaikki vastarakkautta tuhoavat asenteet ja tunteet. Sellaisia sanoja kuin hyvyys sekä nykyisin muodissa olevaa myötätunto viljellään laajalti sanan rakkaus korvikkeena, koska näillä sanoilla, etenkin sanalla myötätunto, pystytään niin helposti naamioimaan niitä kylvävän henkilön omissa teoissa ilmenevä kaksinaismoraali. Totta kai kielelliset ja kulttuurilliset erot voivat olla huomattavia, onhan esimerkiksi kreikan kielessä peräti viisi rakkautta tarkoittavaa sanaa, *agape*, *fileo*, *filanthropia*, *eros* sekä *stergo*, jolloin rakkaudesta puhuttaessa kuulijan on helpompi saada käsitys siitä, mitä sanalla rakkaus kulloinkin tarkoitetaan. Mutta jos me puhumme rakkaudesta, on meidän puhuttava myös pahuudesta, sillä pahuuden ongelmaa ei voi erottaa hyvydestä ja rakkaudesta, samoin kuin yötä ei voi erottaa päivästä tai kissaa karvoista. Fromm sanoikin:

Suhteissa toisiin ihmisiin ovat perustavina vaihtoehtoina joko tunne kyvystä herättää rakkautta tai kyvystä aiheuttaa pelkoa tai kärsimystä.

Hyvän ja pahan välisellä hämärällä rajalla valo hiipuu ja ellemme ole varuillamme, pimeys hiipii huomaamatta varjoista sydämiimme. Pahuuden peittävä naamio on kaksinaismoraali, tapamme puhua yhtä ja tehdä toista. Tapamme vastata hymyyn hymyllä mutta iskeä ensimmäisen tilaisuuden tullen tikari selkään.

Pari kertaa jo aiemmin mainittua kaksinaismoraalia voisikin nimittää tehokkaimmaksi käytössä olevaksi henkiseksi kontrolliksi, jonka avulla yksilön ajatusmaailma ja arvot, koko identiteetti, on muutettu palvelemaan pahuutta niin, että yksilö itse on täysin tietämätön koko prosessista. Ja tämän muutoksen ovat aikaansaaneet saman mielenmuokkauksen aiemmin omassa lapsuudessaan läpikäyneet läheiset ja ystävät. Tällaiset mieleltään muokatut yksilöt eivät yleensä koskaan näe mitään vikaa omassa kaksinaismoraalissaan tai käytöksessään. Useat heistä hyökkäävät yleensä raivoisasti niitä henkilöitä vastaan, jotka rohkenevat huomauttaa heidän pahuutta kylvävästä moraalistaan. He eivät yksinkertaisesti ymmärrä, että kaikki mitä he tekevät, ajattelevat tai tuntevat sekä se tieto, joka heille annetaan, on kontrolloitua viimeistä pistettä myöten. He käyttäytyvät ja tekevät työtä, huvittelevat ja suorittavat yhteiskunnalliset rituaalit kuten kuka tahansa muu ryhmän jäsen. Heille väitetään, että oppi on tieteellisesti todistettu ja että se on totuus. Mieleltään muokattuja syyllistetään ja pelotellaan. Oppilaitokset, sanomalehdet, televisio, radio, koko tiedonvälitys tähtää ainoastaan heidän sitomiseensa tietämättömyyden ja ajattelukyvyttömyyden avulla ”kultin” kuuliaiseksi jäseneksi, häkkiin sulkemiseen. Erityisesti heitä leimaa heidän tukahdutettujen seksuaalisten halujensa aiheuttama voimakas syyllisyyden- tai alemmuudentunne.

Otetaanpa yhdessä kaksinaismoraalin malka pois silmästä. Se tuskin käy kädenkäänteessä ja siihen tarvitaan aimo annos tervettä järjenjuoksua, sillä koko yhteiskuntamme on niin kaksinaismoraalin läpisaastuttama, että esimerkiksi kaiken tietävä Wikipedia määrittelee seuraavasti:

Kaksinaismoraali tai kaksoisstandardi tarkoittaa ristiriitaa yksilön tai yhteisön normien ja omien tekojen välillä.

Entä jos yhteisön normit ovat myös yksilön normien lailla kaksinaismoraaliset? Kuinka käy Wikipedian määritelmän silloin? Tällaiseen tieteen varjolla syötettiin humpuukiin törmää etiikan eli moraalifilosofian yhteydessä tuon tuosta.

Ajatellaanpa – jos olet hyvä vain läheisille tai ehkä jopa naapureille, mutta käyttäydyt pahansuopaisesti tuntemattomia muukalaisia kohtaan, niin oletko hyvä ihminen? Olet varmaan hyvä niiden mielestä, joille olet hyvä, mutta et niille, joita kohtelet pahantahtoisesti. Ja jos olet paha vain läheisille tai ehkä jopa naapureille, mutta käyttäydyt ystävällisesti tuntemattomia muukalaisia kohtaan, niin pidetäänkö sinua hyvänä ihmisenä? Tuskinpa.

Tämän ajatusleikin avulla näemme selkeämmin kuinka kaksinaismoraali toimii. Jakamalla hyvyyden joko arvostetuksi käyttäytymiseksi tai hyväk-

sytyksi epäinhimillisyydeksi, kaksinaismoraali peittää taitavasti pahuuden. Hyvin selkeästi käyttämämme kaksinaismoraali tulee esille siinä, että vaikka väitämme ja luulemme rakastavamme, niin emme edes tiedä mitä rakkaus on.

Rakkauden väärinkäsittäminen ilmenee erityisesti veljellisen rakkauden käsitteen sisällössä. Tuo veljellinen rakkaus, rakkaus muita kuin läheisiä ja/tai uskonveljiä kohtaan, on kaikkien kaksinaismoralistien käyttämä piilo, naamio, jolla välttyään paljastamasta kyvyttömyys rakastaa. Erich Frommhan kirjoitti:

.. Senkaltainen työnjako, jonka tunnusmerkkinä on oman perheensä rakastaminen, mutta tunteettomuus vieraita kohtaan, on ilmaus perustavaa laatua olevasta kyvyttömyydestä rakastaa...

Veljellisen rakkauden takana lymyten on helppo tekohymyillä, jakaa makeisia kilteille lapsille, silittää heidän hiuksiaan ja nostaa heidät syliin sekä peittää vihamielinen suhtautuminen muukalaisiin, ”Lähesty Jehovaa” lehti kertoo:

Jehovan todistajien odotetaan ilmaisevan epäitsekästä rakkautta ja vielä niin selvästi, että rakkautemme näkyy niillekin, jotka eivät kuulu kristilliseen seurakuntaan. Uhrautuva veljellinen rakkaus on tuntomerkki, josta meidät tunnistetaan Kristuksen tosi seuraajiksi.

Huh, huh, voisiko sen selvemmin ilmaista? Jehovan todistajien on ilmaista-va veljellistä rakkautta niin selvästi, että se näkyy niillekin, jotka eivät kuulu kristilliseen seurakuntaan. Mutta se on vain nähtävä, siihen ei saa koskea ja ennen kaikkea, se ei saa kohdistua hyvinä tekoina lähimmäiseen.

Ja siitä, kuinka kaksinaismoraali on juuttunut käytökseemme kuin pikaliima, kertoo valaisevasti se kuinka koko elämänsä kaksinaismoraalin varaan rakentaneet ihmiset, jotka kohtelevat saman aiheen vuoksi eri tavoin lähimmäisiään, suhtautuvat rattijuoppouteen. Marraskuussa 2017 julkaistun tutkimuksen mukaan yli puolet suomalaisista pitää rattijuoppoja suurimpana uhkana liikenneturvallisuudelle heti teiden huonon kunnon jälkeen. Tästä huolimatta 15 prosenttia autoilevista suomalaisista sanoo ajaneensa, nautittuaan ainakin yhden lasillisen alkoholijuomaa. Tutkijan mukaan tämä kertoo pahimmillaan jonkinlaisesta kaksinaismoralismista, josta on syytä olla huolissaan. Ikään kuin yhteiskunnan ongelma ei olisikaan kaksinaismoraali sinällään, vaan ainoastaan autoilijoiden kaksinamooraalisen elämänasenteen synnyttämä kaksinaismoraalinen suhtautuminen rattijuop-

pouteen. Mutta koko yhteiskuntaa vaivaavasta kaksinaismoraalista ei tarvitse olla lainkaan huolissaan.

Raamatun kaikki käskyt, kuten rakkauskäskytkin, ulottuvat Raamatun tekstin ja esimerkiksi Jeesuksen sanojen vastaisesi käytännössä vain veljiin aivan kuten Koraaninkin, eivät naapureihin, muukalaisiin saati vieraisiin kansoihin tai vihollisiin. Tämä käskyjen kaksinaismoralistinen luonne lataa-kin automaattisesti sen niin helposti sarjatulella toimivan automaattiaseen. Järjen käyttö on ilmeisesti kriminalisoitu. Aina on rakkaudettomuuden savuavalla uhrialttarilla valmiina seuraava välipala vihattavaksi: lapsia, vaimoja, koiria, vankeja, sairaita, oppositiopoliitikoita, uskonnollisia ja rodullisia vähemmistöjä.

Onkin aivan luonnollista, että itsensä vanginneet tuntevat ajatuksiani kohtaan syvää moraalista närkästystä, koska he ovat sokeita ja kuuroja. Heidän pitäisi vapautuakseen avata silmänsä ja korvansa, ryhtyä lööppien, pörssikurssien, puolueiden kannatuslukemien ja seurapiirijuorujen, tosi-tv tähtien sekä horoskooppien ja naapurin verokalenteritietojen märehtelemisen sijaan ajattelemaan kriittisesti omilla aivoillaan – ottaa kaksinaismoraalin malka ensin pois omasta silmästään.

Ja jo aiemmin lainattu M. Scott Peck on kirjoittanut omiin henkilökohtaisiin kokemuksiinsa ja työhönsä perustuvan seikkaperäisen tutkielman pahuudesta nimeltä ”Pahan psykologia”. Tässä hänen tarkkanäköistä ja erinomaista analyysiaan:

Yksi syy, miksi pahuudesta on niin vaikea kirjoittaa, on sen salakavaluus... Silmiinpistävämpiä piirteitä minun pahoiksi määrittelemien ihmisten käytöksessä on kuitenkin heidän taipumuksensa tehdä muista syntipukkeja. Omasta mielestään he ovat kaiken moitteen yläpuolella, joten he käyvät kenen tahansa kimppuun, joka julkenee moittia heitä. He uhraavat muita ihmisiä voidakseen säilyttää käsityksensä itsestään täydellisyyden perikuvana. Pahat heijastavat oman pahuutensa itsensä ulkopuolelle. He eivät koskaan ajattele olevansa itse pahoja, mutta näkevät hyvin paljon pahaa muissa. Pahuus on kuin poliittista vallankäyttöä, jossa ihminen pyrkii alistamaan muut omaan tahtoonsa käyttäen välitöntä tai peiteltyä pakkoa – jotta nämä eivät voisi avartaa itseään tai ravita henkistä kasvuaan...

Pahat ihmiset ovat, kumma kyllä, usein tuhoisia juuri sen takia, että he yrittävät tuhota pahuuden. Ongelma piilee siinä, että he ovat sijoittaneet pahuuden väärään kohteeseen. Heidän pitäisi tuhota oma sairautensa, ei muita. Elämä uhkaa usein heidän täydellistä käsitystä itsestään, joten heidän aikansa kuluu elämää vastaan taistelemisessa ja elämän tuhoamisessa – useimmiten vielä oikeamielisyyden nimissä...

Pahat ovat keskittyneitä pitämään täydellistä kuvaa itsestään. Pyrkimys vaikuttaa moraalisesti moitteettomalta, vie kaiken heidän aikansa. Moraalisuus on heille erittäin suuren huolen aihe. Yhteiskunnan normit ja muiden ihmisten mielipide ovat heille tärkeitä asioita. Pahoilla ei tunnu olevan minäkäänlaista tahtoa tai pyrkimystä hyvyteen, mutta he haluavat erittäin kiihkeästi vaikuttaa hyviltä. Heidän hyvyytensä on kokonaan teeskenneltyä. Se on pelkkää valetta...

Pahoilla on poikkeuksellisen voimakas tahto, ja he ovat vakaasti päättäneet pitää oman päänsä. He yrittävät kaikin voimin hallita muita... Pahat valehtelevat silmiinpistävän johdonmukaisesti...

Jos haluat löytää pahoja ihmisiä, helpoin tapa on etsiä ensin uhreja...

Kaikista tunteista pelko on kaikkein tuskallisin. Paha ihminen elää koko ajan pelon vallassa, vaikuttipa hän sitten ulospäin kuinka tyyneeltä ja hillityltä tahansa. Pelko ja kärsimys ovat muodostuneet niin olennaiseksi osaksi hänen elämäänsä, että hän ei ehkä edes tietoisesti tunne niitä...

Edellä esitettyjen Peckin huomioiden ja aikaisempien johtopäätösten pohjalta voi pahuuden ja sen tunnistamista helpottavat tuntomerkit listata seuraavasti:

1. paha on salakavala
2. paha on taitava naamiotumaan.
3. paha pyrkii tekemään muista syntipukkeja
4. paha on mielestään kaiken moitteen yläpuolella
5. paha pitää itseään täydellisyyden perikuvana
6. paha pitää itseään moraalisesti nuhteettomana
7. paha heijastaa oman pahuutensa itsensä ulkopuolelle
8. paha eivät myönnä olevansa paha
9. paha näkee hyvin paljon pahaa muissa
10. paha hyökkää mielellään muiden kimppuun
11. pahalle moraalisuus on erittäin suuri huolenaihe
12. paha tuhoaa oikeamielisyyden nimissä
13. pahalla on poikkeuksellisen voimakas tahto
14. paha pyrkii alistamaan muut tahtoonsa
15. paha yrittää hallita muita
16. paha uhraa muita ihmisiä
17. paha valehtelevat johdonmukaisesti
18. paha on ylimielin
19. paha hallitsee pellolla

20. pahan rakkaus on valerakkautta.
21. helpoin tapa etsiä pahuutta on etsiä uhreja

Kaikkien edellä esille tulleiden havaintojen ja johtopäätösten perusteella sekä ennen kaikkea rakkauden määritelmän pohjalta voi pahuudesta tiivistää seuraavan määritelmän:

Pahuus on rakkautta tuhoava tahto/taho, joka pyrkii vastarakkautta tuhoavia tekoja, asenteita ja tunteita hyväksi käyttäen alistamaan, useimmiten salakavalasti rakkaudeksi naamioituneena ja johdonmukaisesti valehdellen, kaikki muut tahtoonsa.

Määritelmä herättää monta mielenkiintoista kysymystä. Keksivätkö ihmiset ihan itse pahuuden? Kenen toimesta yhden ihmisen pahuudesta tuli joukko-pahuutta? Miten pahuus ja evoluutio sopivat yhteen? Mitä tekemistä pahuudella on evoluution päämäärien kanssa? Stanfordin vankilakoeohan (1971) viittaa ainakin evoluution osasyllisyyteen. Kokeen mukaan jokainen ihminen on raakaan pahuuteen pystyvä olento, jos hänelle vain annetaan siihen rajaton valta. Vai onko niin, että Stanfordin vankilakokeeseen osallistujiksi valittiin vain ne, jotka eivät kieltäytyneet ja ne jotka olivat valmiit miellyttämään yhteistyöhalullaan kokeen järjestäjää Philip Zimbardo? Entä jos Zimbardon koe kertoo se karun tosiasian, että suurin osa meistä on kasvatettu autoritäärisesti? Nytemmin koko koe on sitä paitsi paljastunut (HS 14.6.2018) täydelliseksi teatteriksi.

Onko pahuus kehitysosittisesti ihmislajin etujen mukaista vähänkään pitämällä aikajänteellä? Vai tarkoittaako se luonnollinen valinta sitä, että kun evoluutio muuttaa populaatiota kohti suurempaa sopeutumista niin ihminen muuntautuu sopeutumalla lopulta tahdottomaksi orjaksi? Ainakin kaukaisen ”sukulaisemme” meritupen käyttäytyminen viittaisi siihen? Jos näin todella on, niin onko omassa käyttäytymisessämme yhä havaittavissa kaikuja miljoonien vuosien takaisen ”esi-isän” omalaatuisesta tavasta:

Nuori merituppi vaelttaa meressä etsien sopivaa kiveä tai korallia kiinnittäkseen siihen ja tehdäkseen siitä elinikäisen kodin itselleen. Tätä tehtävää varten sillä on alkeellinen hermojärjestelmä. Kun se löytää paikkansa ja asettuu siihen, se ei tarvitse enää aivojaan, joten se syö ne!

Jos ihminen siis olisi evoluution tuote, niin voisi varmaan kysyä, kuinka luonnollinen valinta ihmisen kohdalla muuttui näin luonnottomaksi? Entä kuinka todennäköistä on, että yksi väärään paikkaan osunut salamanisku,

merenpohjan kuumat lähteet tai radaltaan harhautunut komeetta synnytti pahuuden, joka opetti ihmiset murtamaan itse oman tahtonsa?

Vai olisimmeko me lainkaan pahoja, jos meitä opetettaisiin tunnistamaan rakkaus ja jos meidät kasvatettaisiin jo lapsesta lähtien rakkauteen? Kuinka moni tunne-elämältään tasapainoinen ihminen haluaisi rakkauden löydettyään ehdoin tahdoin hakata päätään seinään metallimusiikin tahdissa, ajella päänsä paljaaksi kuin mikäkin kuli tai ryhtyä vainoamaan vääräuskoisia, vyöttämään ympärilleen räjähdysaineita, polttamaan synagogia, potkimaan ”neekereitä” tai ravata kieli ulkona uran ja rahan perässä?

Eikö juuri sisukalujamme yötä päivää kalvava pelko omasta mitättömyydestämme saa meidät tarrautumaan viimeisenä oljenkortena vallanhimoon ja tee meistä pieniä, paperin taakse piiloutuvia sydämettömiä byrokraatteja ja tuimailmeisiä lipuntarkastajia? Eikö avuttomuutemme, tarve kuulua ryhmään ja hyväksymisen kaipuu pakota meidät pukeutumaan yhdenmukaisesti ja liittymään vaikkapa poliittiseen puolueeseen, vapaamuurareihin, pelastusarmeijaan tai moottoripyöräjengiin, tatuoimaan itse otsaamme Kainin merkin? Peck:

Maailmassa on todella sellaisia ihmisiä ja ihmisten luomia instituutioita, jotka suhtautuvat vihamielisesti hyvyyteen ja haluaisivat tuhota kaiken hyvän, jos se olisi heidän vallassaan. He eivät ole tietoisesti pahoja, vaan sokeita omalle pahuudelleen...

Mikä tahansa ryhmä voi menettää omantuntonsa ja muuttua läpikotaisin pahaksi, ellei sen jokainen jäsen katso olevansa vastuussa koko ryhmän teoista... Joukkopahuus on hyvin yleistä, kuten yksilöllinenkin pahuus. Itse asiassa se on vielä yleisempää. Se on niin yleistä, että sitä ei pidetä edes poikkeavana...

Joka tapauksessa se, että ihmisiä hallitaan pahuudella, mahdollistaa pahuuden ja toisaalta taas pahuus mahdollistaa hallinnan, koska hallitun ryhmän itsetuntoa manipuloidaan, jolloin hallitutkin ryhtyvät tavoittelemaan hallitsemista. Entä mitkä ovat ne keinot, joita hallitsijat ja heidän lakeijansa käyttävät alamaisiinsa saadakseen heidät märehcimään toissijaisia totuuksia oleellisten sijaan, muuttaakseen meidät lyhytmuistiseksi, lauhkeaksi ja helposti lypsettäväksi vaalikarjaksi? Adolf Hitler kerskui:

Mikä onni hallitseville, että ihmiset eivät ajattele.

On myös vinha perä siinä, että kun kaikki ajattelevat samoin, yleensä kukaan ei ajattele. Erich Fromm kirjoitti:

Hallitun ryhmän itsetunto pysyy sopivasti alhaalla niin, ettei kapinasta ole pelkoa... Psyykkisesti rampautunutta ihmistä voidaan käyttää helpommin hyväksi kuin

Ja vielä ihmetellen kysyt, miksi, miksi tai huudahdat: Jumalani, missä olit? Yhteiskunnassa vallitseva kaksinaismoraali on pahuuden syy, ei seuraus. Kaksinaismoraali on hedelmällinen kohtu, josta sikiää niin koulukiusaaminen kuin kasvihuoneilmiökin, alkoholismi ja itsemurhat, sodat ja nälkä tai ahneus ja yksinäisyys. Ja pahuuden alttarille uhrautuvina kättilöinä toimivat henkisesti enemmän tai vähemmän sairaat arkipäivän maanikot, narsistit, sadistit, masokistit, traumaatikot, skitsofreenikot, sosiopaatit, paranoidit ja psykopaatit, jotka kyllä näkevät, jos yleensä mitään enää näkevät, rikan veljensä silmässä, mutta eivät näe ottaa rikkaa omasta silmästään. Onneksi olkoon – ja pyörä pyörähtää...

HENKISESTI RAMPOJEN USKONTO

Kaikkialla maapallolla käytössä on vain yksi, mutta sitäkin tehokkaampi menetelmä, jolla ihmiset rampautetaan henkisesti. Se on kasvatuksen ja koulutuksen avulla ja mielellään vielä vapauden, opetuksen ja/tai sekä tietysti pelastuksen nimissä varhaisessa lapsuudessa suoritettu lasten mielten muokkaus, ”kevätkyntö”. Kun ihmisille ei opeteta eikä kerrota koskaan totuutta, ihmiset eivät yksinkertaisesti tiedä totuutta. Niinpä he silmät kirkkaina väittävät että ei ole olemassa yhtä totuutta, vaan totuuksia on useita. Bertrand Russel kuvaa yhtä sivistyksemme kehtoa, koululaitostamme seuraavasti:

Kouluopetus, joka alun perin tehtiin pakolliseksi siitä syystä, että kaikki saivat oppia lukemaan ja kirjoittamaan, on havaittu muihinkin tarkoituksiin käyttökelpoiseksi. Teroittamalla mieliin typeryyttä se tekee kansasta yhdenmukaisen ja synnyttää joukkoinnostuksen. Jos kaikkien maiden vallanpitäjät opettaisivat samaa typeryyttä, vahinko ei olisi aivan yhtä suuri. Pahaksi onneksi jokaisella valtiolla on kuitenkin oma typeryyden lajinsa, ja oppien moninaisuus synnyttää vihollisuutta eri oppien yltiöpäisten kannattajien kesken.

Yksilö ei opi käytössä olevien kasvatus- ja opetusmenetelmien vuoksi ikänä tunnistamaan rakkaudeksi naamioitunutta pahuutta. Yksilöitä ei suinkaan opeteta ajattelemaan, ei ainakaan loogisesti, kuinka voitaisiinkaan, koska opettajatkaan eivät osaa. Yksilöä ei opeteta etsimään tietoa, vaan muistamaan ulkoa mitä pesuainepaketin kyljessä lukee tai mitä tuloksia kyseisen pesuaineen käytöllä on yhteisössä saatu. Ja kun oppiminen ei perustu johdonmukaisuuteen, niin ajattelukin on lyhytjänteistä, jos sitä yleensä on lainkaan, kuten Hitler huomautti. Bertrand Russel totesikin että koulutus tähtää älykkyymisen kehittämisen sijaan typeryyden mieliin teroittamista. Ja yksilöä, joka luulee olevansa oppinut, on helppo taluttaa nenästä vetäen pitkin pihattoa. Ja niin nenästä vedetty pahaa aavistamatta siirtää oppinsa, uskomuksensa, tapansa ja totumuksensa sukupolvelta sukupolvelle. Lapsi uskoo ennen kaikkea siihen, mihin vanhemmat ja ympärillä oleva yhteisö uskovat. Ja nimenomaan ne lapset, jotka ovat kasvaneet vanhempiensa vihattujen osien vainottuina kantajina, käytännöllisinä säiliöinä, käymälöinä tukahdutuille, syyllisyydentuntoisille haluille ja pirullisuudelle, malttavat tuskin odottaa, että saisivat itse siirtää tämän pimeän puolensa johonkuhun toiseen. Vääjäämättä vastassa on päivä, jolloin astia kaatuu. Miller jatkaa:

Ei ole olemassa täydellisempää alistamista kuin se, jolle annetaan vapauden hohde. Sillä tavoin voidaan alistaa jopa lapsen tahto... Tietysti hän saa tehdä mitä tahtoo, mutta hän saa tahtoa vain sitä, mitä te toivotte hänen tahtovan.

Kaikki nenästä vetämiseen syyllistyvät vanhemmat ovat myös itse kokeneet lapsuudessaan saman nenästä vedon. He kierrättävät vapaaehtoisesti yhteisesti hoivattua pahuutta tajuamatta lainkaan, mitä he itse asiassa tekevät. Anthony Storr:

Oman käyttäytymisensä antamalla esimerkillä vanhemmat useinkin siirtävät lapsiinsa huomaamattaan (ajattelematta) sellaisia asenteita, joita he itse tietoisesti vastustavat, mutta joita he eivät (edes) havaitse ja jotka ovat heihin syvälle istutettuja oman yhteiskunnan käsityksiä ja käyttäytymiskuvioita.

Vanhemmat kuvittelevat kasvattavansa heihin itseensä sovelletuilla kasvatusmenetelmillä lapsistaan hyviä ihmisiä ja kelvollisia sekä kunniallisia että kuuliaisia kansalaisia, mutta lopputulos on usein juuri aivan päinvastainen kuin he toivovat. Peck jatkaa:

Jos vanhemmat kohtelevat lasta huonosti, lapsi arvelee itse olevansa paha... Vanhempien selvä pahuus johtaa kaikkein todennäköisimmin siihen, että lapsi tulkitsee tilanteen väärin ja uskoo, että pahuus asustaa hänessä itsessään...

Lapsi on heikko ja suojaton ja täysin sidottu vanhempiinsa. He ovat syntymästään lähtien vanhempiensa vallassa. Ei siis ole mikään ihme, että suurin osa pahuuden uhreista on lapsia. He eivät ole tarpeeksi vapaita tai voimakkaita pakenemaan...

Ajatellaanpa, jos ala-asteen liikuntatunnilla lasten pelatessa polttopalloa, paikalle pyyhkäisi yksi poika, joka ilmoittaisi, että tästä lähtien tytöt eivät saa enää polttaa ketään, pallo pois heiltä heti. Polttaja saa olla vain poika. "Opettaja sanoi niin." Ja jos joku lapsista, tyttö tai poika olisi eri mieltä, määrällijä aloittaisi uhkailun huonoilla arvosanoilla ja pelottelun jälki-istunnolla. Pahimmassa tapauksessa tämä poika kävisi käsiksi ja uittaisi vastaan panevien lasten pipot kuralätäkössä. Polttopallon heittokiellon pojalta saaneiden tyttöjen korvissa kaikuisi vielä koko kotimatkan pojan ilkkuminen; "Juo kuravettä päälle."

Tässä on koko yhteiskuntaamme vaivaavan kaiken, niin koulu- kuin vaikkapa sukupuoliseen suuntautumiseen tai ihonväriin kohdistuvan kiusaami-

sen ydin, Kiusaamiseen ei ole mitään muuta syytä! Lapset tekevät juuri ja ainoastaan sitä samaa, sitä mistä aikuiset näyttävät edellä opettavaa esimerkkiä. Lapset tekevät sitä mitä olemme heille itse opettaneet. On yksin yhteiskunnan jäsenten aivan oma henkilökohtainen vika, että he sallivat joidenkin (pikemminkin useiden) aikuisten ihmisten kiusaavan toisia aikuisia sekä lapsia, ihmisiä. Erik H. Erikson kirjoittaa:

Ehkäpä maailmassa kerran on vallalla viisas, harkitseva ja silti innostunut vakaumus, että lapsen henkinen silpominen on pahin kaikista kuolemansynneistä.

Lasten täytyy olla kuuliaisia ja totella. Itsepäisyys on kitkettävä lapsesta ensin nuhteiden ja lopulta vaikka ”näkymättömän” vitsan avulla. Kuvitellaan yhä yleisesti, että lapsen on taivuttava vanhempiensa tahtoon, sillä muuten hän ei voi menestyä maan päällä. Kaiken on oltava hyvässä järjestyksessä, lelujenkin. Ja näissä lapsen ensimmäisissä elinvuosissa on useiden vanhempien mielestä se etu, että silloin voidaan käyttää peiteltyä, jopa aivan avointa väkivaltaa ja pakkoa, koska kuvitellaan erheellisesti, että lapset vuosien myötä unohtavat kaiken sen, mitä heille varhaislapsuudessa on tapahtunut. Antropologian professori Sherwood Larned Washburn totesi:

Nykyään olemme täysin varmoja siitä, että parin ensimmäisen elinvuoden kokemukset (henkinen ilmapiiri) ***ovat ratkaisevan tärkeitä sekä nuoren reesusapinan että ihmislapsen elämässä.***

Ja jos lapsen kasvatusta onnistuu esimerkiksi petkuttamalla niin, ettei hän edes huomaa, mitä hänelle tehdään, ja jos kasvatusta aloitetaan riittävän varhain, lapsi myöhemmin aikuisena kokee toisen ihmisen tahdon omaksi tahdokseen. Alice Miller kuvaa kirjassaan ”Alussa oli kasvatusta” lasten tunteiden tukahduttamista näin:

Lapsen elävien tunteiden tukahduttamiseen käytettyjä keinoja ovat: ansojen virittäminen, valehtelevä väkkaus, salailu, manipulointi, pelottelu, rakkauden kieltäminen, eristäminen, epäluottamuksen osoittaminen, nöyryyttäminen, halveksiminen, pilkkaaminen, häpäiseminen, väkivalta aina kidutukseen asti...

Mustaan pedagogiikkaan kuuluu myös virheellisten tietojen ja käsitysten välittäminen lapsille alusta alkaen. Ne siirtyvät sukupolvelta toiselle, ja lapset omaksuvat ne kunnioittavasti, vaikka ne eivät ole pelkästään oikeiksi todistamattomia vaan todistettavasti virheellisiä.

Niinpä lapsista, joita aikoinaan on lyöty oikein olan takaa, tulee lapsiaan olan takaa lyöviä isiä ja äitejä. Se jolle on saarnattu yötä päivää moraalia, saarnaa yötä päivää moraalia. Se jota on nuhdeltu, nuhtelee. Se jota on pilkattu, pilkkaa. Se jota on nöyryytetty, nöyryyttää. Se jota on vahdittu, vahtii ja se jonka itseluottamus on palasina, itsetunto on surmattu, oppii surmaamaan. Ihminen kohtelee itseään ja muita myöhemmin koko elämänsä ajan kuten häntä on pikkulapsena kohdeltu. Hän tekee sen toisille mitä hänelle on tehty, ei sitä, mitä hän haluaisi itselleen tehtävän. Ja näiden henkisesti ja fyysisesti lyötyjen joukosta kasvavat kaikkein luotettavimmat teloittajat, ilmiantajat, keskitysleirien kapot, kyylät, kiduttajat ja verotarkastajat. Valvonnan kiihko on sadistin ravinto. Oletko koskaan tavannut pientä lasta, joka ei kykene sanomaan sanaa minä? Tai lasta, joka toistaa koko ajan sanaa minä?

”No hei”, sinä huudahdat, ”etkö tiedä, että tuollaiset keppi ja porkkana-kasvatusmenetelmät ovat menneen talven lumia? Nykyisin lapset kasvatetaan vapaasti, ehkä liiankin vapaasti. Ja minua ei ainakaan ole aivopesty, sinullahan on vilkas mielikuvitus. Olet varmaan katsonut liikaa agenttisarjoja. Minulla on sitä paitsi älykännykkä”

Siinä olet oikeassa, että osa vanhemmista kasvattaa lapsensa todellakin ehkä liiankin ”vapaasti”, toiset jopa pyörittelevät lapsiaan pelkässä pumpulissa. Mutta se ei sulje suikaan pois sitä tosiseikkaa, että vapaan kasvatuksen ohella lukemattomia lapsia kasvatetaan yhä ruumiillisen ja nimenomaan henkisen väkivallan uhalla. Pumpulissa-kasvatus menetit ovat muun muassa seuraavat:

1. Valvo lasta herkeämättä
2. Älä salli lapsen kosketella vieraita esineitä
3. Varoita jokaisessa mahdollisessa käänteessä lasta vaarasta
4. Älä anna lapsen tutustua itsenäisesti mihinkään uuteen.
5. Estä uteliaisuus
6. Estä itsenäinen oppiminen
7. Älä anna lapsen itse tehdä, vaan sano: ”Anna minä näytän”
8. Huomauta erehtymisestä
9. Noudata lapsen pyyntöjä viipymättä
10. Suostu lapsen oikkuihin
11. Älä anna lapsen kuulla tai nähdä ikäviä uutisia
12. Älä anna lapsesi itsenäistyä

Ainoakaan lapsi ei voi kokeilla voimiensa lisääntymistä uimalla siirapissa. (Storr) – saati seisomaan omilla jaloilla.

Entä mikä siinä vapaassa kasvatuksessa sitten on niin ihmeellisen erinomaista, etenkin jos kasvatusta on ”liian” vapaata? Sanaa vapaa käytetäänkin nykyisin kasvatuksen yhteydessä hyvin yleisesti synonyyminä sanalle välinpitämätön. Ja on myös oletettavaa, että hyvin usein tuon vapaan kasvatustavan valitsevat koulutetut ja itseään sivistyneinä pitävät vanhemmat, koska he ovat lukeeet esimerkiksi opiskeluaikanaan lasten ”tekniistä” kasvatusta käsittelevää kirjallisuutta. Mutta jos he itse eivät osaa näyttää tunteitaan avoimesti, tunne rakkautta, toimia esimerkillisesti hyvää todella tarkoittaen, eivätkä koskaan uskalla seisoa pelkäämättä periaatteensa puolesta – jos edes mitään periaatetta edes on olemassa, heille ei jää muuta vaihtoehtoa kasvat-
taa lapsensa kuin taloudellisilla ”kannustimilla” kuorutettu välinpitämättömyys – ja vaatimalla riippumattomuutta esimerkiksi avain kaulassa koulusta tyhjiin kotiin kulkevalta aivan liian varhain. Tekniikka ei ole ratkaisevaa vaan rakkaus ja siitä kumpuava oma esimerkki. Anthony Storr kertoo kirjassaan ”Ihmisen aggressiot”:

*Vanhempien hämmästykseksi niistä lapsista, joiden kasvatuksessa on nou-
datettu äärimmäisen suurta suvaitsevaisuutta ja vapaamielisyyttä, tullut
tunne-elämältään häiriintyneitä ja usein aggressiivisempiä kuin ankaram-
man kasvatuksen saaneet lapset*

Tämän vapaan eli lapsista välinpitämättömän kasvatustavan tuloksena on etenkin länsimaissa havaittava, jo alle kouluikäisiin lapsiin ruton laila iskevä kulutushysteria, tavaroiden ja viihteen ahmiminen, syömishäiriöt, erilaisten julkkisten palvonta, heihin samaistuminen ja haave tulla kaikkien ihailemaksi suosituksi tähdeksi. Kuvitelmista, fiktiosta, viihdeohjelmista on tullut todellisuutta, ja todellisuus on muuttunut epätodelliseksi. Etsiessään epätoivoisesti hyväksyntää, läheisyyttä ja lämpöä, jotkut jopa alle kymmenvuotiaat tytöt pukeutuvat samoin kuin heidän yhdyntäliikkeitä esiintymislavalla viljelevät idolinsa, pornotähdiksi ja ylimeikatuiksi, mekaanisia seksipalveluja myyviksi prostituoiduiksi.

Vieläpä aivan pienissä, päiväkotikäisissä lapsissa voi havaita orastavan narsismin nuput. Näiden itsetunnon kristallinauraiden ”vapauteen” hylättyjen lasten ”minä ensin”, ”minulle myös”, ”nyt ja heti” -asenteen alle tulevat tallautumaan ensin empatia, sitten lähimmäiset, lopulta koko elinympäristömme ja puistojen kukkaistutukset. Välinpitämätön kasvatustapa ohjaa lapsillemme menolipun sadan vuoden lohduttomaan yksinäisyyteen.

Ja kuten Erich Fromm totesi, narsistinen ihminen kaipaa uhreja, syyllisiä. Itsekäs ihminen ei kykene kunnioittamaan ketään.

Toisaalta meillä on taipumus hoivata lapsiamme silloinkin kun tämä ei ole tarpeen. Tutkimuksissa onkin todettu, mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piileviä aggressioita häneen kasaantuu. Tällaisen kohtalon kokeneilta puuttuu normaali itseluottamus tai sitten he ovat lapsuudessaan saaneet alistua ankaraan kuriin, joka saa heidät pitämään kaikkea itsevarmuutta rikoksena. Storr:

Eli jos vanhemmat eivät milloinkaan vaadi otettavaksi huomioon omia yksilön oikeuksiaan, vaan jatkuvasti alistuvat lapsen vaatimuksiin, lapsi joko alkaa luulla olevansa kaikkivoipa ja vaatii, että sen on saatava tyydyttää jokainen oikkunsa heti, tai sitten se pitää kaikkea itsevarmuutta vääränä ja kuvittelee, ettei sillä ole oikeutta tuntea tyydytystä mistään.

He (lapsena riippuvaiseksi kasvatetut) ovat joko aivan kylmiä toisia ihmisiä kohtaan, tai sitten he vaativat näiltä niin paljon, ettei kukaan pysty täyttämään heidän vaatimuksiaan.

Mutta siinä, että sinua ei olisi muka aivopesty, olet erehtynyt pahanpäiväisesti. Vai todistaako se, että elät ja käyttäydyt samoin kuin kaikki naapurit tai muut ihmiset ympärilläsi, että näillä kanssaihmisilläkin on varmasti myös ”terveen” paperit? Kerro sitten seuraavaksi mitkä ajatuksesi ovat sinun ihan omia ajatuksiasi, eivät oppikirjoista, lööpeistä, viihdeohjelmista, mainoslehtisistä tai muualta mediasta imuroituja? Entä kuinka oleellisesti ajatuksesi eroavat muusta pihattosi vaalikarjan röyhtäilyn säestämästä ”musta tuntuu”-märehdinnästä? Suljetko silmäsi, peitätkö korvasi ja vaikenetko sinäkin silloin, kun näet vääryyden tapahtuvan tai totuutta kierrettävän? Mikä sinussa on omaa ja aitoa, ei päälle liimattua kuuliaisuutta ja kunniallisuutta tai koirakoulussa painotettua nöyryyttä? Tiedätkö mitä rakkaus on?

Ja tuo fyysinen ”keppi ja porkkana” kasvatustametri on muovautunut monin paikoin henkistä minää hienotunteisen manipuloivaksi, vanhempien tahtoa tyrkyttäväksi ”ole niin kiltti ja tee isän ja äidin mieliksi niin lauantaina on karkkipäivä-” tai läheisyyttä kaipaavaksi ja yksinäisyyttä huokuvaksi ”kun tulet koulusta kotiin, niin jääkaapissa on makaronilaatikkoa, pärjääthän varmasti-” kasvatustametri.

Kuten jo aivan alussa oli esillä esimerkiksi poliitikot suosivat ennen kaikkea manipulointitratetriaa, jossa ikävä puheenaihe vaihdetaan ensi tilassa sopivammaksi, keskitytään näennäisargumentteihin ja esitettyyn kysymykseen vastataan merkityksettömän monisanaisesti. Kirkko käyttää lähetystyössään läpiviemisstratetriaa, jossa manipuloija käyttää sellaisia tekniikoita kuin ar-

vovallalla pelottelu ja tunnetason hyväksikäyttö. Keskustelussa sinuun luodaan epävarmuutta, jonka sinulle tuputettu ehdoton joko – tai -vaihtoehto muka ratkaisisi. Sinua voidaan uhkailla ja painostaa. Sinulle voidaan valheella ja kerrottua tietoa voidaan valikoida. Huono omatuntosi pyritään herättämään horjuttamalla tunteitasi. Ja koska Jeesus ei ole paikalla, sinulle voidaan esittää ”auktorisoitu” eli virallinen, mutta silti kuvitteellinen ja/tai vääristelevä näkökanta hänen opeistaan. Menetelmä on erittäin tehokas silloin, kun henkilö, johon vedotaan, ei ole paikalla.

Vanhasta testamentista löytyvissä Joosefin ja Mooseksen tarinoissa Raamatun tekstin kirjoittaja on käyttänyt manipuloinnin tekniikoita, joita opetetaan tunnistamaan nimellä: tunteiden manipulointi, jossa tapahtumille haetaan hyväksyntää vetoamalla kuulijan tunteisiin, sekä virhepäätelmiin nojautuvaa manipulointia, jossa oman henkilökohtaisen vakaumuksen vastaiset tosiasiat yksinkertaisesti kielletään ja esitetään kuulijalle asioiden kulusta yksipuolinen näkökulma.

On olemassa vielä yksi erittäin kiintoisa manipulointitekniikka, joka on ehkä kaikkein yleisin ihmisyksilöihin käytetyistä sumutusmenetelmistä. Siitä ei julkisuudessa puhuta juuri lainkaan, eivätkä psykologit kiinnitä siihen mitään erityishuomiota ehkä juuri siksi, että he eivät ymmärrä tulleensa itse manipuloituksi juuri kyseisellä tekniikalla. Voimme perehtyä tähän manipulointi kikkaan kristittyjen yleisesti esittämän väitteen ”*on todisteita siitä, että Pyhä Henki on parantanut sairaita*” avulla. Väitteen esittäjä päättelee, että jos joku tekee vain yhdenkin hyvän teon, niin tuon tekijän kaikkien tekojen täytyy olla ilman muuta automaattisesti hyviä. Mutta mitä itse Herra ilmoittaa profeetta Danielin suulla:

Ja keskellä sortoa heille suodaan pieni menestys, ja monet liittyvät heihin teeskennellen. (Dan.11:34)

Tässä se on, alaston totuus ilman minkäänlaista vyöverhoa. Jakeet kertovat yksiselitteisen lahjomattomasti, että pienen menestyksen myöntäminen (mm. luvattu maa) on yksi Herran erittäin menestyksellisesti käyttämistä manipulointimenetelmistä. Koraanista löydämme sitä paitsi aivan vastavan ajatuksen:

Almut on tarkoitettu... niille, joiden sydämet on voitettava. (9:60)

Uskovaiset käyttävät tätä ”pienen hyvän teon” -taktiikkaa kerskuessaan, mitä hyvää uskonnot, kirkko ja yksittäiset Pyhän Hengen ohjaamat hurskaat uskonmiehet ovat maan päällä saaneet aikaan hämärtääkseen Herran to-

delliset, rakkaudelle vihamieliset tarkoitusperät. Demokratioissa poliitikot tarjoilevat äänestäjilleen tätä kyseistä ”leivän varastamista muruja ripottelemalla” -taktiikkaa heihin tyytymättömien kansanjoukkojen rauhoittamiseksi todella taitavasti. Niinpä jos et ole koskaan nähnyt leipää, on sinulle helppo uskotella murujen olevan juuri se leipä tai että leivästä ei todella-kaan ole, kuten poliitikot uskottelevat, enää mitään jäljellä, mitään muuta jaettavaa kuin ne budjettiriihessä tarjoiltavat murut, joita he aina niin epäitsekkiään avuliaasti jakelevat kaikkinaisen hädän ja murheen, leivän puutteen lievittämiseksi.

Ja kaikki unohtavat autuaallisesti, tai todennäköisesti eivät ole koskaan kuulleet, että Kansallissosialistien kansanhuolto oli erittäin mittava ja erinomaisiin tuloksiin vähävaraisten auttamisessa yltänyt avustusjärjestö. Esimerkiksi Ilta-Sanomien päätoimittaja Ulla Appelsinin päivittelee 16.7.2014 sisäministeri Päivi Räsäsen möläytysten aiheuttamaa joukkoeroa kirkosta kommentissaan ”Kenen kasvot kirkolla on” muun muassa seuraavasti:

*Kuinka moni kirkon jättänyt esimerkiksi tietää, että **kolmasosa kirkon tuloista menee lapsi- ja nuorisotyöhön**? Kirkon rahoilla lukemattomat pienet suomalaiset koululaiset ovat saaneet turvaa iltapäiväkerhoista. Ilman iltapäiväkerhoa moni 7-vuotias olisi yksin kotona.*

*Kirkon **perheneuvonta on pelastanut monia avioliittoja, moni köyhä on saanut kirkosta ruokaa. Ilman kirkkoa monella elämän murjomalla ihmisellä ei olisi yhtään olkapäätä, jota vasten nojata.** Kirkko joutuu vaalimaan myös yhteistä kulttuuriperintöämme: harva taitaa haluta – tuskin kansanedustaja Viitameskään – että **ikivanhat kirkkomme romahtavat huollon puutteessa lahonneina maahan.***

*On niin kovin helppoa klikata hiirellä pari kertaa nettisivuilla. Hyvästi, kirkko! Klik. Siitäs sait, Räsänen! Klikklik. **Harva lienee ajatellut samalla vievänsä varoja myös rippikoululeiriläisiltä, perhekerhoissa käyviltä äideiltä ja apua hakevilta alkoholisteilta.***

*Kyllä: kirkolla on nyky-yhteiskunnassa isoja ongelmia, jotka sen on itse selvitettävä. Joihinkin se on myös itse syyppää. Mutta on väärin antaa kirkolle vain Päivi Räsäsen kasvot. Sillä silloin **me unohdamme ne kirkon toiset kasvot – ne, jotka kumartuvat itkevän ekaluokkalaisten puoleen ja ne, jotka hymyilevät yksinäiselle vanhukselle.***

Appelsinin historiantuntemus ja historiallisten tapahtumien kokonaistaju ovat tekstin perusteella ohuempaa kuin hämähäkinseitti. Ulla ei yksinkertaisesti kohdallaan vuosikymmeniä jatkuneen manipulaation vuoksi näe lainkaan, että toiminnallaan kirkko imagosyistä pelkästään paikkailee oman

rakkaudettoman toimintansa aiheuttamia vaurioita, yksinäisyyttä, kariutuneita avioliittoja, asunnottomuutta, alkoholismia ja nälkää. Ja Ulla vielä haluaa lisää rahaa kirkon harjoittaman aivopesun yhä edelleen jatkamiseen rippikoululeireillä ja päiväkerhoissa sekä kirkkojemme, keskitysleirien komendanttien päiväkäskyjen julistamispaikkojen kunnostamiseen. Eikä Ulla ole mielipiteineen suinkaan yksin.

Appelsin ei hänkään ole kuullut halaistua sanaa Natsi Saksan Kansanhuollostasta, Talviapu keräyksistä, Elämän-lähde kodeista, Voimaa ilosta kampanjasta, Hitler Jugendista tai Saksan tyttöjen liitosta. Rahaa ja taloudellista tukea kerättiin köyhille, vähävaraisille ja aliravituille, lapsilisät, äitiysavustukset sekä lomarahat otettiin käyttöön, vankilasta vapautuneita rikollisia tuettiin, kansakunnan sikoja ruokittiin kotitalousjätteillä, työtä oli tarjolla moottoritietyömailla, ahkeruus, siveys ja vanhempien kunnioitus olivat arvossa, työolosuhteita parannettiin. Vuodesta 1938 lähtien pronssisia, hopeisia ja kultaisia äidinristejä jaettiin lapsirikkaille naisille. Kuinka moni saksalainen lapsi saikaan turvaa iltapäiväkerhoista? Kuinka moni avioliitto pelastuikaan? Kuinka moni köyhä sai ruokaa tai olkapäähän johon nojata. Ja etteivätkö natsit vaalineet muka kulttuuriperintöä? Ja kaiken kukkuraksi kadut puhdistettiin alkoholisteista, taskuvarkaista, sutenööreistä, prostituoiduista ja kaiken maailman kerjäläisistä. Kristittyjen logiikkaa käyttämällä natsit olivat siis varsinaisia laupiaita samarialaisia, ellei peräti Herran enkeleitä.

Entä ihmisten vahtimiseen ja valvomiseen liittyvät erilaiset ammatit, ovatko ne pohjimmiltaan todellisia kutsumusammatteja vai vaun suojatyöpaikkoja – sadisteille? Nöyryyttävä luukulta luukulle juoksuttaminen, käsittämätön munkkilatina ja vaikkapa vaatimus pilkuntarkasta byrokraattisten ohjesääntöjen noudattamista? Kuinka kukaan, joka ei omaa sadistin luonteenpiirteitä, voisi tehdä vapaaehtoisesti päivääkään tuollaista työtä ilman pakkoa? Kirjassa ”Rakkaus on elämä” Erich Fromm kirjoitti:

Sadismin olemus on kuitenkin siinä, että ihminen haluaa kontrolloida, valvoa toista elävää olentoa, valvoa häntä täydellisesti ja ehdottomasti. Kun joku pystyy pakottamaan toisen ihmisen sietämään tuskaa voimatta puolustautua, se on äärimmäisen valvonnan muoto mutta ei ainoa...

*Sadisti valvoo heikkoja, mutta hänellä on itsessään liian vähän elinvoimaa pystyäkseen mätelematta elämään voimakkaamman tahdon alla. Jollei sadisti voi madella ihmisen edessä, hän valitsee historian, menneisyyden, luonnonvoimat, jotka ovat häntä voimakkaampia. **Aina pätee sama sääntö: minun on alistuttava, minun on alistuttava korkeampien voimien edessä – mitä ne sitten ovatkin – mutta heikompiä minä valvon...***

Sadisti on siis henkilö, joka saa nautintoa henkisen tai fyysisen kärsimyksen tuottamisesta toiselle osapuolelle. Kirjassaan ”Tuhoava ihminen” Erich Fromm kirjoittaa:

*Sadisti ihailee ja rakastaa niitä joilla on voimaa ja alistuu heidän valtaansa ja hän halveksii ja haluaa vallita niitä jotka ovat voimattomia eivätkä kykene taistelemaan vastaan... Sadismilla ei ole minkäänlaista käytännön päämäärää; se ei ole arkipäiväistä vaan antaumuksellista. **Se on voimattomuuden muuntamista kaikkivoipaisuuden kokemukseksi, se on henkisesti rampojen uskontoa... Sadismi naamioituu useissa tapauksissa ystävällisyydeksi ja joksikin sellaiseksi, joka näyttää tietyissä tilanteissa tiettyihin henkilöihin kohdistuvalta hyväntahtoisuudelta.***

Masokisti puolestaan on henkilö, joka saa nautintoa joutuessaan alistetuksi, nöyryytetyksi, sidotuksi, pahoinpidellyksi tai joutuessaan kärsimään jollain muulla vastaavalla tavalla. Kirjassaan ”Rakkauden vaikea taito” Fromm:

*Masokistinen ihminen pakenee eristyneisyyden ja erillisyyden tunnetta, jota hän ei voi kestää, liittämällä itsensä toisen ihmisen osaksi ja jäseneksi ja antamalla tämän toisen ihmisen johtaa, ohjata ja suojella häntä, ikään kuin hän ei lainkaan voisi elää ilman tätä toista. **Olkoon ihminen tai Jumala, sen olennon valta, johon liitytään, koetaan rajattomaksi: hän on kaikki, minä en mitään, paitsi osana tätä mahtavaa. Toisen mahtavamman osana minä olen samalla osa toisen mahtavuutta, valtaa ja turvallisuutta.** Masokistisen ihmisen ei tarvitse tehdä mitään ratkaisuja eikä ottaa mitään riskejä; hän ei ole koskaan yksin – mutta hän ei ole riippumaton; hän ei ole kokonainen, hän ei ole henkisesti vielä edes syntynyt ihmiseksi.*

Anthony Storr puolestaan:

Epävarmoilla ihmisillä, jotka eivät ole saaneet täyttä seksuaalista tyydytystä, on usein seksuaalisia mielikuvia, joita he syvästi häpeävät... Tällaiset mielikuvat ovat usein sisällykseltään sadomasokistisia.

Storr olisi voinut kiertelemättä sanoa, että itsetunnoltaan murretut ihmiset eivät pysty saamaan täyttä seksuaalista tyydytystä ja että tuollainen ihminen kärsii usein täydellisestä tai osittaisesta impotenssista – usein tiedostamattomien pelkojen seurauksena.

Sadomasokismissa taas yhdistyvät sekä sadistiset että masokistiset piirteet. Sadomasokismi ei ole pelkästään seksuaalista poikkeavuutta, kuten hy-

vin yleisesti ja mielellään kuvitellaan, vaikka se ilmeneekin hyvin selvästi joidenkin ihmisten seksuaalisessa kanssakäymisessä, joko nöyryyttävänä alistamisena, ruoskaa heiluttavana, mustiin nahkavaatteisiin pukeutuneena naisena tai nöyränä alistumisena, suukapuloituna ja narutettuna siementöterönä. Nämä ihmiset nauttivat kivun tuottamisesta ja kivusta, eivätkä he pidä tätä luonnottomuutta mitenkään epäluonnollisena tai outona, hehän ovat henkisesti vammautuneita rakkaudettomuuden uhreja.

Sadismi, masokismi ja sadomasokismi ovat kaikki ihmisen luonnetyyppejä, koko elämän pituisia sairaskertomuksia: lyö sinä minua niin minä lyön sinua tai jotain toista, ketä tahansa, jopa itseäni. Ja vaikka Fromm toteaa tyhjentävästi sadismista seuraavaa, niin nämä samat sadismin tekijät ovat myös masokismin ja sadomasokismin taustalla:

Sadistisuutta lisäävät kaikki sellaiset tekijät, jotka saavat lapsen tai aikuisen tuntemaan itsensä tyhjäksi ja voimattomaksi. Tällaista on kaikki pelkoa herättävä, kuten esimerkiksi väkivaltaiset rangaistukset, toisin sanoen sellaiset, joiden ankaruutta ei ole tarkasti rajattu, jotka eivät ole selvässä suhteessa rikkomukseen, vaan jotka ovat mielivaltaisia, rankaisijan sadistisuutta tyydyttäviä ja pelottavan voimakkaita. Lapsen temperamentti voi olla sellainen, että tämän tapainen pelko muuttuu koko hänen elämässään hallitsevaksi voimaksi, hänen henkinen eheytensä alkaa vähä vähältä murtua, hänen itsekunnioituksensa heikkenee ja lopulta hän on ehkä joutunut pettämään itsensä niin usein, ettei hänellä enää ole identiteettintuntoa, ettei hän enää ole hän.

Panu Rätty päivitteli Tiede-lehden artikkelissaan 9/2017, että keskuudessamme elää ihmisiä, joilla on pedon luonne. Näille pedoilla esiintyy Rädyn mukaan yhdessä kolme eri persoonallisuuspiirrettä: narsismi, machiavellismi ja psykopatia. Sadismin Rätty autuaallisesti unohti!

Narisimi ei suinkaan tarkoita itserakkautta, kuten Wikipedia erheellisesti väittää, vaan pohjatonta itsekkyyttä, itsensä ihailua. Narsismi kuvaakin itseriittoista, itsekästä, ylemmyydentuntoista, erityishuomiota kaipaavaa ja omahyväistä käytöstä. Narsismi on itse asiassa itserakkauden vastakohta, kuten Erich Fromm totesi:

Itsekäs ihminen ei kykene rakastamaan toisia ihmisiä; mutta aivan yhtä vähän hän kykenee rakastamaan itseäänkään

Machiavellismilla taas tarkoitetaan muun muassa voimapolitiikkaa, joka ei menestystä tavoitellessaan kunnioita minkäänlaisia moraaliperiaatteita ja

jolle tarkoitus pyhittää kaikki keinot. Machiavellistin yksi keskeisimmistä keinoista on manipulointi, jonka avulla hän pyrki aktiivisesti vaikuttamaan toisten toimintaan ja ajatuksiin. Machiavellistiset henkilöt näkevät ihmisten välisen vuorovaikutuksen pelinä – kuin pokerina tai shakkina. He ajattelevat, että on parempi manipuloida muita kuin joutua itse manipuloituksi. He hyödyntävät tietoisesti muiden haavoittuvuuksia ja pitävät samanaikaisesti omat haavoittuvuutensa visusti kätkössä. Kirjoittaessaan, että machiavellistinen politiikka keskittyy vallan hankkimiseen ja sen säilyttämiseen kansan mielipiteistä piittaamatta, Rätty ei näe, että machiavellistia nimenomaan kiinnostaa kansan mielipide. Mitä muuta hän pyrki manipuloimaan, itseään vai?

Oikeuspsykiatrian mukaan psykopatia puolestaan on viralliseen tautiluokitukseen sisällytymätön luonnehäiriö. Sen piirteitä ovat lipevyys, mahtipontisuus, itsekeskeisyys, syyllisyydentunteen ja empatian puuttuminen, valehtelu, petollisuus, tunteettomuus, tunne-elämän pinnallisuus, impulsiivisuus ja toistuvat rikokset. Psykopaatit kyllä ymmärtävät muiden ihmisten tunteiden merkityksen, mutta käyttävät niitä häikäilemättömästi hyväkseen. Itse asiassa psykopatia, kuten narsisminkin, kertoo äärimmäisestä itsekkyydestä vailla katumusta tai myötätuntoa. Psykopaatitkaan eivät kaihda väkivallan käyttämistä, jos se on tarpeen päämäärän saavuttamiseksi ja he suhtautuvat hyvin raastaviin eläimiin. Ja vaikuttaa jopa sille, että psykopatia on synonyymi narsismille. No oikeuspsykiatritkin väittävät osin puuta heinää, koska he eivät myöskään tajua, että myötätunnon, empatian kohde voi olla sekä myönteinen että kielteinen, hyvä tai paha.

Vahvasti sadistinen ihminen taas ei pelkästään nauti ihmisten satuttamisesta, vaan on todella valmis myös panostamaan aikaansa ja energiaansa kärsimysten lisäämiseen. Sadisteilla näyttää olevan sisäinen tarve tuottaa kipua uhreilleen. Sadistit eivät ole välttämättä sarjamurhaajia tai seksuaalisia hyväksikäyttäjiä, mutta he saavat jonkunlaista henkistä mielihyvää aiheuttamalla tai vain katselemalla toisten kärsimistä.

Vaikka psykopaatit eivät epäröi vahingoittaa muita ihmisiä, väkivalta on heille ennen kaikkea väline. Narsistit taas puolestaan eivät yleensä reagoi aggressiivisesti, ellei heidän haurasta minäkuvaansa uhata. Machiavellistit ovat taas aivan liian laskelmoivia ottaakseen riskiä mahdollisesta kostosta, elleivät koe saavansa aggressioistaan hyötyä. Sadistille sen sijaan sopii mikä tahansa kidutus, henkinen tai ruumiillinen, kunhan tuo tuska vain joutaa katkeamattomien orgasmien tulikehään. Kuten Fromm tiivistä sadismin:

Se on voimattomuuden muuntamista kaikkivoipaisuuden kokemukseksi, se on henkisesti rampojen uskontoa...

Joka tapauksessa kaikki neljä käsitettä viittaavat erikseen yhdessä ja ristiin pahantahtoiseen persoonallisuuteen, jonka käytöspiirteisiin kuuluu omahyväisyys, ylemmyydentunne, emotionaalinen kylmyys, kaksinaamaisuus ja aggressiivisuus. Siinä missä narsismiin liittyy äärimmäinen itsekorostus, itsekeskeisyys ja psykopatiaan äärimmäinen syyllisyydentunteen puute ja yleinen tunteettomuus, machiavellismia luonnehtii muiden ihmisten manipulointi, kyynisyys ja näkemys, että tarkoitus pyhittää keinot ja sadismi, se vasta veriorgiat opettaa. Storr luotasi:

*tarvitaan poikkeuksellista tarkkanäköisyyttä, jotta voisi huomata, että henkilö, jolle rakkaus näyttää täysin yhdentekevältä, onkin erityisesti sen tarpeessa, ja että ylemmyydentuntoisen riippumattomuuden **naamion taakse kätkeytyy kaiken nielevä rakkaudennälkä.***

KASVATUKSEN PIMEÄ YDIN

On hyvin paljon ihmisiä, joita estää tästä (molemminpuolisesta tunne-elämyksestä, rakastamisesta) jokin lapsuudessa koettu. He eivät uskalla rakastaa estottomasti eivätkä luota siihen, että toinen rakastaa heitä

Anthony Storrin sanat kertovat koruttomasti, mitä tapahtuu kun lapsen itsetunto ja sitä myötä koko tunne-elämä vaurioituvat häneen kohdistetun psyykkisen ja/tai fyysisen väkivallan seurauksena. Kirjassaan ”Mitä toivot lapsellesi” Wayne W. Dyer erittelee niitä keinoja, joilla lapsen itsetuntoa heikennetään ja mitä hyötyä sekä etuja tuosta tehtävästä heikennyksestä seuraa sen toteuttajalle. Lapsen itsetuntoa heikennetään ja ahdistusta lisätään hänen mukaansa ja muutamalla oheen liiteyllä lisämenetelmällä höystettynä seuraavasti:

1. Pidä lapseen etäisyyttä, älä helli, älä pidä lasta liikaa sylissä
2. Moiti virheistä, muistuta erehdyksistä.
3. Kaikki on tehtävä niin kuin ennenkin, älä salli kyseenalaistamista.
4. Vaadi kunnioitusta ja tottelevaisuutta, kiellä perustelematta.
5. Käske – älä neuvo, kiellä kyselemästä.
6. Pidä tyhmänä, nimittle loukkaavasti, nitistä huomautuksilla.
7. Viittaa syyllisyyteen, nimittle syntiseksi.
8. Nöyryytä, halveksi, pilkkaa, kiduta, häpäise.
9. Salaile, eristä, vaani, pelottele, rankaise selittämättä.
10. Opeta lapsesi pelkäämään
11. Estä kasvu riippumattomaksi, vahva omanarvontunto on vahingollinen
12. Suosi rangaistuksen uhkaa, viritä ansoja.
13. Älä luota, älä kehu, lahjo.
14. Älä opeta anteeksiantoa, opeta kostamaan.
15. Poista viha kielloilla
16. Käytä ruumiillista väkivaltaa, kurita, käytä arestia.
17. Älä epäroï hyväillä lastesi pakaroita remmillä, raipalla tai nahkavyöllä
18. Tukkapöllyt sekä luunapit ovat yhtä tärkeitä lapselle kuin jokapäiväinen leipä.
19. Opeta lapsi häpeämään alastomuutta ja sukupuolisuutta, ihmisruumis on likainen ja vastenmielinen
20. Pakota lapsesi syömään vaikka hän ei pidä syötävästä
21. Älä korosta lapsesi vahvuuksia, vaan vertaa häntä mieluimmin muihin, joiden suhteen hän ei ole yhtä hyvä

22. Älä salli lapsen ilmaista tunteitaan avoimesti
23. Opeta teeskennelty kiitollisuus ennen kuin rehellinen kiittämättömyys
24. Se millä tavalla ihminen käyttäytyy, on tärkeämpää kuin se, mitä hän on
25. Ole autoritaarinen, ole tuomari ja vartija.
26. Riko lapsellesi tekemät lupaukset
27. Kutsu ihmisiä idiooteiksi, vaikka he eivät olisikaan idiootteja.
28. Vanhemmat ovat vapaita kaikista vieteistä ja syyllisyydestä
29. Vanhemmat ovat aina oikeassa
30. Siirrä oma maailmankatsomuksesi lapselle.
31. Opeta lapsesi arvostamaan tavaraa ja rahaa
32. Oma urasi on tärkeämpi kuin läheisyys lapsen kanssa
33. Aseta rakkaudellesi lastasi kohtaan ehtoja

Kuinka tämä voi olla mahdollista? Tutustumalla Raamattuun huomaa välittömästi, että Vanhan testamentin Kaikkitietävä Herra käyttää oikeastaan lähes kaikkia edellä mainittuja menetelmiä ja keinoja, joilla lapsen itsetuntoa heikennetään ja ahdistusta lisätään, valittuun kohtaan? Ei kai Jumalan tarkoitus ole yksiselitteisesti alistaa ihminen, tehdä hänestä kuuliainen, pelokas ja itsetunnon alainen, joka kasvattaa omat lapsensa Jumalansa tavoin:

Jos jollakin on uppiniskainen ja kovakorvainen poika, joka ei ota kuullakseen mitä hänen isänsä ja äitinsä sanovat, eikä tottele heitä, vaikka he kurittavat häntä. Silloin kaikki hänen kaupunkinsa miehet kivittäkööt hänet kuoliaaksi. Poista paha keskuudestasi, ja koko Israel kuulkoon sen ja peljätköön. (5Moos.21:18,21)

Eli sinun on isänä heitettävä ensimmäinen kivi ja tapettava lapsesi, kun hän luopuu kristinuskosta tai ei tottele sinua ruumiillisesta kurituksesta huolimatta. Herran määräämät rangaistukset ovatkin ankarampia kuin ilmeisesti yhdessäkään kiihkouskonnollisessa kristillisessä lahkossa nykyään: ”Henki hengestä, silmä silmästä, käsi kädestä, jalka jalasta, hammas hampaasta, palovamma palovammasta, haava haavasta”, jopa ”mustelma mustelmas-ta” ovat ainoat hyväksyttävät ja Herra Jumalaa miellyttävät tavat jakaa tuomiota (2Moos.21:23–25). Kasvatettavia on käskettävä ja aina nimenomaan rangaistuksen uhall (2Moos.22:20). Uhkailu (2Moos.32:14), pelottelu (2Moos.19:16) ja kostaminen jopa kolmanteen, vieläpä neljanteen sukupolveen asti (2Moos.32:34, 34:7), sekä nöyryyttäminen (5Moos.8:2–3) ovat myös Kaikkivaltiaan suosimia menetelmiä kasvatettaessa tulevia su-

kupolvia Herran nuhteeseen. Osa muslimeistakin vannoo yhä näiden aivan samojen Allahin Koraanissa antamien henkisestä kidutuksesta kumpuavien käytösohjeiden nimeen. Näiden kaikkien pilkuntarkkaa tottelevaisuutta tähdentävien kasvatusten menetelmien tavoite ei ole ilmiselvästi mikään muu kuin se, että kansa oppisi pelkäämään Herraa Jumalaa sekä toisaalta Allahia ja että se opettaisi myös lapsensa elämään jatkuvassa pelossa:

Että he oppisivat pelkäämään minua, niin kauan kuin elävät maan päällä, ja opettaisivat lapsensakin siihen. (5Moos.4:10)

Ovatko nämä niitä kristillisiä kasvatuserityksiä? Onko tämä sitä kristillistä lähimmäisen rakkautta?

Ennen kuin palaamme yksityiskohtaisemmin tähän kristilliseen kasvatukseen, sen ihanteisiin, käytettäviin menetelmiin ja päämääriin, paneudumme vielä hetkeksi lapselle vihamieliseen kasvatuksen käytännön maailmaan. Dyer jatkaa listaamalla itsetunnon menettämisestä vanhempien saamat hyödyt:

1. Kuuliaisia, syrjäänvetäytyviä lapsia on helpompi käsitellä.
2. Saat ylemmydentunteen lapseesi nähden.
3. Sinun ei tarvitse ottaa vastuuta mistään, koska voit syyttää alistamaasi lasta kaikista epäonnistumisista.
4. Jatkuvassa riippuvuussuhteessa voit helposti hallita lasta pelolla ja muistuttaa kuinka oikeassa aina olet.

Wayne W. Dyer unohtaa kuitenkin listauksestaan autuaallisesti itsetunnon menettämisestä tuleva kaikkein suurimman hyödyn: Yksilö luopuu oikein käsiteltynä ennen pitkää vapaasta tahdostaan. Hän toimii lopulta kuin robotti, tanssii täydellisesti toisen pillin mukaan, rukoillen:

”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”

Niinpä ei ole ihme, että esimerkiksi Jumalan sanan henkisesti vakavasti vammauttamien Jehovan todistajien mukaan (Mitä raamattu todella opettaa, 2005) Jumalan tarkoitus ihmisen rampauttamiseen on:

”Hän haluaa, että se olisi täynnä onnellisia, terveitä ihmisiä... Koko maapallosta tulee paratiisi. Kauniit uudet talot ja puutarhat koristavat maata... Pahuus, sodat, rikollisuus ja väkivalta ovat poissa... Kukaan ei näe enää

nälkää...Ihmisten ja eläinten välillä on rauha... Sairauksia ei enää ole... Miten loistava tulevaisuus odottaakaan.”

Ei Herra Jumala! Yksilö pitää siis ensin aivopestä perusteellisesti syväpuhtaaksi, hänen tahtonsa on murrettava, jotta hän sen jälkeen kertoisi toisille ”pesulan” asiakkaille ”valkaisussa” käytettävien myrkylliseksi luokiteltujen ”aineiden” olevan itse asiassa tosi turvallisia ja erittäin ympäristöystävällisiä sekä tietysti luonnonmukaisia. Nimenomaan näitä aineita käyttämällä paratiisi tulee lopulta maan päälle!

Ja jos Jumala sittenkin on vain pelkkää silkkaa mielikuvituksen aikaansaamaa harhaa, niin miksi ihmeessä ihmiset sitten noudattavat yhä näitä Pyhistä kirjoista löytyviä Jumalan opetuksia ja nöyryyttäviä käyttäytymismalleja? Miksi koko maapallon mittakaavassa ihmisten itsetuntoa vieläkin pyritään lähes kaikkialla heikentämään? Miksi häntä vanhempien ja virkavallan toimesta pelotellaan, kielletään, syyllistetään, estetään kasvamasta kohti riippumattomuutta ja itsenäisyyttä? Siksikö, että häntä olisi helpompi hallita ja tarvittaessa tehdä tykinruokaa? Vai onko niin, että kerran aivopesity ei yksinkertaisesti pysty muuhun, kuin aivopesemään muita. Vai onko henkisen minä silpominen geneettistä, evoluution aikaansaama helvetinpyörä? Eikö evoluutio kurkotakaan kohti sopeutumista vaan valmistele romahdusta? Entä miksi evoluutio tai Herra eivät vahvista ihmisen omaa tahtoa, anna hänelle mahdollisuutta kasvaa itse? Miksi Herra ei kuuntele ja neuvo, auta ihmistä tekemään oikein? Mitä Herra oikein salailee? Mikä oikein on Evoluution/Herran/Allahin kaikkein perimmäinen, se lopullinen tarkoitus?

Kenen etujen mukaista tuo henkinen kontrolli, ihmisten pettäminen ja vangitseminen maan päällä siis oikein on? Sen seurauksistahan kärsivät aivan yhtä lailla niin vangit kuin vangitsijatkin – vai kärsivätkö? Voisiko evoluution peruskaava olla näin typerä? Vai olisiko Albert Einsteinin sittenkin pitänyt miettiä kahdesti ennen kuin totesi:

En voi uskoa Jumalan heittävän noppaa maailmankaikkeuden kanssa.

Vaikuttaahan erehdyttävästi sille, että nuo nopat ovat jopa painotettuja. Mutta kuka ne oikein on painottanut? Herrahan, kuten ei evoluutiokaan, kohtelee tai käytä ihmistä kohtaan, ainuttakaan seuraavan Dyerin lasten itsetuntoa vahvistavan listan mukaista käyttäytymismallia:

1. Lapsi, joka erehtyy, ei ole erehdys. Erehdys antaa hänelle mahdollisuuden kasvaa.

2. Tarjoa tilaisuus lapselle vastuun kantamiseen ja päätöksentekoon.
3. Opeta lapsi nauttimaan elämästä.
4. Kiitä lasta mieluummin kuin moiti.
5. Mitä me ajattelemme – sellaisiksi me tulemme. Ajattelumme määrää minäkuvamme, joka edelleen määrää tunteemme ja käyttäytymisemme.
6. Rohkaise lasta valitsemaan itsenäisyys riippuvuuden sijasta.
7. Pyri vähentämään ulkonaisten menestyksen merkkien korostamista.
8. Opeta ennakkoluulottomuuteen – vihaamaan oppineiden lasten täytyy padota viha sisimpäänsä, jotta he voisivat ottaa sen käyttöön, kun näköpiiriin ilmestyy joku jota heidät on opetettu vihaamaan.
9. Auta lasta tekemään oikein.
10. Kuuntele lasta.
11. Tue lapsen itsenäisyyspyrkimyksiä – älä pelkää, että hänen itsenäisyytensä olisi uhka sinun etevämmyydellesi.
12. Auta lasta muodostamaan myönteinen minäkuva.
13. Anna lapselle mahdollisuus oppia tyyneyttä ja sisäistä rauhaa.
14. Kun lasta on kerran muistutettu tai rangaistu, sen jälkeen unohda koko asia – älä kaivele mennyttä.
15. Vältä syyllisyydentunteita lietsovia lauseita.
16. Jos rankaiset, varmistu että lapsi tietää, mistä syystä rangaistaan.
17. Osoita lapsellesi, että hän on ihmisenä arvokas ja rakastamisen arvoinen
18. Rakasta lastasi ehdoitta ilman vaatimusta vastalahjoista

Eikä kohtelu tai käytös muutu miksiäkään, jos puhutaan aikuisten itsetunnon vahvistamisesta – vai muuttuuko. Ensin Liisa Keltinkangas-Järvinen suorastaan möläyttää kirjassaan ”Hyvä itsetunto”:

Uskonto taas ei ole yhteydessä itsetuntoon mutta sen sijaan moniin sellaisiin asioihin, joita virheellisesti pidetään itsetuntona tai sen puutteena... Esimerkiksi nöyryys ja vaatimattomuus ovat hyveitä kaikissa uskonnoissa.

Liisa ei ensinnäkään ymmärrä nöyryyden olemusta ja toisekseen hän ei näe, että kristinuskon, islamin ja juutalaisten Jumalan harjoittama itsetunnon pirstominen aiheuttaisi mitään ongelmia, vaikka Anthony Storr erittelee kirjassaan ”Ihmisen aggressiot” hyvin seikkaperäisesti, kuinka itsetunnon vaurioittaminen synnyttää ihmisessä alitajuisia vihaa:

(Vainoharhaiset, skitsoidit) *projisoivat* (alitajuisen) *vihamielisyytensä toisiin ihmisiin ja luulevat olevansa viattomasti vainottuja.*

Tämä Herran paimennettaviinsa kohdistaman pyhän vihan seuraukset näkyvät niinkin yksinkertaisessa asiassa kuin siinä, että jos sanot ihmistä uskovaiseksi, hän aloittaa välittömästi meuhkaamisen. Sinä, vaikka vain toteat asiantilan, kuulemma syytät häntä. Seuraavaksi ”syytetty” kertoo, että vihaat uskovaisia, vaikka vakuuttaisit, että et vihaa muitakaan mielenvikaisia, et edes mielisairaiksi luokiteltuja skitsofreenikkoja. Näin Herran opetus Luukkaan ja Pietarin suulla kerrottuna, on syöplynyt kristityn alitajuntaan kuin kuuma veitsi voihin:

Autuaita olette te, kun ihmiset vihaavat teitä ja erottavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja pyyhkivät pois teidän nimenne ikään kuin jonkin pahan – Ihmisen Pojan tähden (Luuk.6:22)

Sillä se on armoa, että joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kärsien. (1Piet.2:19)

Vaan vaikka saisittekin kärsiä vanhurskauden tähden, olette kuitenkin autuaita. ”Mutta älkää antako heidän pelkonsa peljättää itseänne, älkääkä hämmästykö” (1Piet.3:14)

Uskovaiset pukevatkin mielellään päälleen marttyyrin sädehtivän kruunun, vaikka ainoatkaan raatelevaa petoeläintä ei olisi edes satojen kilometrien sisällä, koska heille se on opetettu. He olettavat alitajuisesti, että marttyyrius, vaikka vain kuviteltukin, käy suosituksesta taivaanportilla Silti heti äskeisen älynväläyksensä perään Liisa kuvaa, unohdettuaan autuaallisesti uskonnon kaikkein henkisten manipulointimenetelmien ulkopuolelle, tarkkanäköisesti:

Kohtuuttomat syyllisyydentunteet eivät enää toimi ihmisen sisäisenä kontrollina eivätkä tee hänestä empaattisempaa ja muita huomioon ottavaa, vaan lukkiuttavat koko hänen elämänsä ja ilmentävät jo jonkinasteisia mielenterveyshäiriöitä.

Autoritääriset vanhemmat asettavat lapsille tarkat käyttäytymisstandardit. He painottavat ja vaativat tottelevaisuutta ja yrittävät saada lapset kaikessa mukautumaan heidän omaan arvomaailmaansa. Lapsille annetaan paljon selviä määräyksiä. Tuloksena on, että lapset ovat tottelevaisia ja

sopeutuvaisia mutta riippuvaisia ja passiivisia, vailla itseluottamusta ja tunnetta omasta vastuusta.

*Ei kuitenkaan saisi koskaan käyttää pelkkää rankaisemista, sillä se ei riitä ohjaamaan käyttäytymistä uuteen suuntaan; rankaisun jälkeen täytyy ottaa käyttöön muut kasvatusmenetelmät, opettaa lapselle jotain uutta tilalle ja vahvistaa hänen hyvää käytöstään. **Rankaiseminen sinänsä ei opeta oppilaalle mitään...** Rankaisemisessa aikuinen vain osoittaa lapselle, että tämä ei osaa, tämä on huono. Rankaisemisessa on myös se sivuvaikutus, että kasvattajan ja kasvatettavan tunneside rikkoutuu.*

Akatemiaprofessori, ihmisen kehityksen ja sen riskitekijöiden huippututkimusyksikön johtaja Lea Pulkkinen puolestaan kirjoittaa kirjassaan ”Nuoret ja kotikasvatus” itsetunnoltaan heikkojen lasten vanhempien yleisistä tunto-merkeistä seuraavasti:

Heikosti itseään hallitsevien lasten vanhemmat laiminlyövät opetustehtävät, antavat harvoin vastuuta, eivät itse ole luottamuksen arvoisia, ovat epäjohdonmukaisia, eivät ota lasten mielipiteitä huomioon, käyttävät ankaria rangaistuksia, heillä ei ole aikaa lapsille, he osoittavat vähän huomiota ja heillä on hyvin vähän tai ei lainkaan odotuksia kasvatettavien suhteen.

Ja Anthony Storr kirjoitti:

*Kun **lapsi ensimmäisissä kokemuksissaan äidistä ei ole voinut vakuuttua äidin ”hyvyydestä”.** Silloin sen on mahdotonta varmistua omasta ”hyvyydestään ja siitä että on rakastamisen arvoinen, ei siinä synny sisäistä omanarvontuntoa, jonka varassa voisi elää.*

Voi näyttää siltä, että tällaiset lapset, jotka julkisilla pakoilla riippuvat äitinsä helmoissa ja pelkäävät liittyä joukkoon, rakastavat erityisen paljon äitiään. Tosiasiallisesti he ovat epävarmoja sekä äidin rakkaudesta että omasta rakkaudestaan, ja heidän on Harlowin apinoiden tavoin jatkuvasti varmistuttava siitä, että äiti on lähellä – sen sijaan että he luottaisivat hänen rakkauteensa.

Ja Kaikkietävä käyttää valittuihinsa juuri niitä samoja kasvatusmenetelmiä, joiden seurauksia nyky-yhteiskunnassamme ovat lisääntyvä lasten ja nuorten henkinen pahoinvointi, huostaanotot sekä itsemurhat. Tai paremmin, yhteiskuntamme apinoi kaikkia niitä mahdollisia raamatullisia kasvatusmenetelmiä, jotka vain soveltuvat pedagogisiin käsityksiimme. Ja

pedagogiset käsityksemme puolestaan ovat syntyneet kristinuskon kehdoista, Vanhasta testamentin opetuksista. Ja kaikilla näillä Vanhassa testamentissa mainostetuilla kasvatusmenetelmillä onkin yksi ja yhteinen, todella kammottava nimittäjä – pelko. Ja yksi yhteinen tekijä – pahuus.

Yhdeksi sopaksi maljaan sekoitettuna ja siten kasvatuksen nimissä lapsille pakkosyötettynä ne tuhoavat ihmisen itsetunnon ja tahdon ennen pitkää täydellisesti. Ihminen ei tuon jo varhaislapsuudessa aloitetun ja aikuisuuteen, aina kuolemaan asti jatkuvan pakkoruokintaa muistuttavan mielen muokkauksen jälkeen ole enää koskaan oma itsensä. Hän luovuttaa tahdonsa vapaaehtoisesti isäntänsä omistukseen. Hänestä tulee hallisijastaan täysin riippuvainen, kuin liekaan sidotusta lypsylehmästä, omistajastaan ja omistajansa tahdosta. Hän tottelee niin esimiestensä kuin viranomaisten käskyjä sokeasti. Tämän Korean demokraattinen kansantasavalta ja Raamattu todistavat:

Herraa, sinun Jumalaasi pelkää, häntä palvele, hänessä riipu kiinni ja vannoo hänen nimeensä. (5Moos.10:20)

Sitä paitsi uskonnonopettajat Arola, Kouki ja Ruokasen veljekset, Miikka ja Tapani, opettavat lapsille käytännössä hyväksi havaittua ja erittäin tehokasta lahjontaa:

Todellisen onnen perusta ei ole ulkoinen menestys, vaan riippuminen kiinni Jumalassa. Jumalan valtakunnan kansalaisia ovat erityisesti ne, jotka eivät löydä omasta elämästään onnen aineksia, mutta turvautuvat Jumalaan. Kaikki mitä heillä on, on Jumalan lahjaa (AKRR, Um)

Onkin hyvin yleisesti väitetty, jopa aukottomasti todistettu, eikä syyttä suotta, että Kolmannen valtakunnan nousun ja sen tuhoamiskoneiston toiminnan mahdollistivat juuri näiden vanhatestamentillisten kasvatusmenetelmien mukaan kasvatetut nöyrät ja tottelevaiset Saksan kansalaiset. Muun muassa Auschwitzin komendantti Rudolf Höss kertoi muistelmissaan omasta kasvatuksestaan:

*Aivan erityisesti minua kehoitettiin aina viipymättä täyttämään ja toteuttamaan vanhempien, opettajien, pappien yms., niin, kaikkien aikuisten ja jopa palvelijoiden toivomukset ja käskyt. En saisi antaa minkään estää minua siitä [tottelemasta]. **Se mitä aikuiset sanoivat, oli aina oikein.** Nämä kasvatusperiaatteet ovat menneet minulla veriin.*

Herran raamatussa antamat kasvatustopilliset ohjeet oli tietysti myös hakattu tulikirjaimin jo varhain lapsuudessa pikku Adolfin sydämeen. Valtakunnan kansleri julisti:

*Minun pedagogiikka on ankara. Heikkous on taottava pois. Minun linoituksessani kasvaa nuoriso, jonka edessä maailma vielä vapisee. Minä tahdon väkivaltaisen, käskevän, pelottoman, julman nuorison. Kaikkea sitä nuorison on oltava. Sen on kestävä kipua. Siinä ei saa olla mitään heikkoa eikä herkkää. **Vapaan, suurenmoisen pedon on loistettava sen silmistä.** Vahvaksi ja kauniiksi minä tahdon nuorisoni... Silloin minä voin luoda uutta.*

Vanhan testamentin kirjoitukset voi tietysti pelkällä olankohautuksella kuitata pienen, rodultaan kirjavan ja sukurutsaisen paimentolaisheimon suusta suuhun sukupolvelta toiselle siirtyneiksi olemassaolon oikeutusta tukeviksi erilaisiksi taruiksi ja myyteiksi. Siinä tapauksessa kirjoituskokoelma kertoisi vain voimakkaasti väritettyinä menneisyydestä ja niistä kulloiseenkin tilanteeseen nähden aiheellisista keinoista, joilla he selviytyivät hengissä ja valloittivat sekä asuttivat palan maata siihen aikaan Lähi-idässä vaeltelevien lukemattomien muiden sotaisten heimojen ja kansojen puristuksessa. Mutta selittämättä jää, kuinka israelilaiset keksivät tekojensa motiiviksi muihin kansoihin nähden niin yliveraisen oikeutuksen, muita Jumalia huomattavasti voimakkaamman Jumalan. Herran, joka jopa soti heidän puolestaan (5Moos.3:22, 9:3).

Vielä suurempi arvoitus Vanhan testamentin kirjoitusten perusteella on kuitenkin se, kuinka valittu kansa vielä hoksasi niin hemmetin ovelasti alistaa itse itsensä vapaaehtoisesti henkiseen orjuuteen. Tämä alistaminen meni niin pitkälle, että he kirjoituksissaan jopa tuomitsivat Jumalansa suulla oman kansansa tuhoutumaan. Herra kertoo pilvenpatsaasta Moosekselle:

Ja Herra sanoi Moosekselle: "Katso, sinä käyt lepäämään isiesi tykö; silloin tämä kansa nousee ja lähtee kulkemaan vieraiden Jumalien jäljessä, joita palvellaan siinä maassa, johon se menee, ja hylkää minut ja rikkoo liiton, jonka minä olen tehnyt sen kanssa. Sinä päivänä minun vihani syytyy, ja minä hylkään heidät ja peitän kasvoni heiltä, niin että he joutuvat tuhon omiksi, ja suuret onnettomuudet ja ahdistukset kohtaavat sitä. (5Moos.31:16–17)

Jakeet ovat kaiken aivopesun äiti, sillä Herrahan pystyy paaduttamaan Raamatun kirjoitusten mukaan kenet tahansa kuten esimerkiksi israelilaisten

”orjuudesta” kertovassa tarinassa Egyptin faaraon. Ja Herra tietää etukäteen pilkulleen, mitä tulee tapahtumaan Hän kirjoittaa ja ohjaa näytelmän, hän-hän on Kaikkivaltias, Kaikkinäkevä ja Kaikkitietävä. Sinä olet vain pelkkä marionetti.

Vai voivatko valitun kansan uskonnon nimissä harjoittama itsensä henkinen kiduttaminen sekä autiomaavaelluksen aikaiset pelkät fyysiset koetelemukset johtaa kokonaisen kansan, kuudensadantuhannen ihmisen, minuuden täydelliseen romahtamiseen? Jollei Jumalaa ole olemassa, niin seuraava, muuten yksi pöyristyttävimmistä Raamatuista löytyvistä jakeista, on todellinen sadomasokistinen uskontunnustus.

*Ja niin kuin Herra ennen iloitsi teistä, siitä, että teille hyvää ja antoi teidän lisääntyä, niin **Herra silloin iloitsee teistä, siitä, että hävittää ja tuhoaa teidät.*** (5Moos.28:63)

Onko evoluutio siis pohjimmiltaan puhdasta sadomasokismia? Vai voisiko Vanhassa testamentissa kuvatun kaltainen Jumala todellakin olla olemassa muuallakin kuin mielikuvituksessamme? Jumala joka ensin opettaen uhoaa:

*Jos sinun keskuudessasi, niiden kaupunkiesi porttien sisäpuolella, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, on mies tai nainen, joka tekee sitä, mikä on paha Herran, sinun Jumalasi, silmissä, rikkoo hänen liittonsa, ja menee ja palvelee muita jumalia ja kumartaa niitä: aurinkoa, kuuta tai kaikkea taivaan joukkoa, minkä minä olen kieltänyt, ... niin vie se mies tai se nainen... **ja kivitä heidät kuoliaaksi.*** (5Moos.17:2,3,5)

Ja sitten Mooseksen suulla oikein opastaa:

*Israel, mitä Herra, sinun Jumalasi, sinulta muuta vaatii, **kuin että pelkääät Herraa**, sinun Jumalaasi, että aina vaellat hänen teitänsä **ja rakastat häntä**, ja että palvelet Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi, **noudattaen Herran käskyjä ja säädöksiä**, jotka minä sinulle tänä päivänä annan, **että menestyisit.*** (5Moos.10:12–13)

Herra yksiselitteisesti määräystään siis uhalla tehostaen käsklee (vaatii) valittujaan yhtä aikaa rakastamaan, pelkäämään ja palvelemaan häntä: Jos vaellat Herran tietä, noudatat hänen käskyjä, säädöksiä ja elämänohjeita, niin saat kumartaa, elää, lisääntyä ja tämä Kaikkivaltias kaiken kukkuraksi vielä siunaa sinua luvatussa maassa, jonka menet ottamaan omaksi. Herra

ei ilmeisesti ole koskaan kuullutkaan, että rakkauteen pakottaminen pelolla on käytännössä mahdotonta. Apostoli Johannes muuten huomauttaakin:

Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta (1Joh.4:18)

Tätä Herran suosittellemaa ”rakasta ja pelkää”-menetelmää ovat historian saatossa käyttäneet epäonnistuneesti muun muassa ainakin sellaiset kansansa ”ihailemat suurmiehet kuin Stalin, Mao, Pol Pot, Bokassa, Amin, Sese Seko ja Il-Sungin sukudynastia Koreassa.

Tätä rakkauteen pakottamisen menetelmää voisi muuten verrata aivan hyvin prostituutioon. Herra edellyttää itsestään selvyytensä, että valitut ilman muuta huoraavat, eli ovat ”rakastavinaan” häntä menestystä, siis taloudellista korvausta vastaan. Herralle rakkaus on puolestaan henkisellä väkivallalla ahdinkoon ajetulta valitulta ostamaa tekorakkautta. Herra hyvyys on kokonaan teeskentelyä. Herra näyttelee hyvää vain havaitessaan, että joku on pyydystettävissä, saatavissa saaliksi tai että joku olisi valmis mukisematta tanssimaan hänen pillinsä mukaan, toteuttamaan hänen tahtonsa. Ja silti vielä kasvatustieteen professori Tapio Puolimatka tyytyykin kasvatuksen nimissä kirjassaan ”Usko, tieto ja myytit” julistamaan pahuuden hyvydeksi näin:

Pyhyys on ennen kaikkea ääretöntä eettistä hyvyyttä ja oikeudenmukaisuutta.

Ja Eero Junkkaala uskottelee kirjassaan ”Miksi Jumala sallii pahan (Kirjapaja 2002):

*Kaiken pahan takana on lopulta hyvä Jumala. Mikään vastoinikäyminen ei tule Jumalan sallimatta. **Paha lopulta palvelee Jumalan hyviä suunnitelmia. Jumala on erikoistunut muuttamaan pahan hyväksi.***

*Jumala on hyvä silloinkin, kun kaikki näyttää pahalta... **Jumala on ehdottoman oikeudenmukainen ja sen lisäksi suurin mahdollinen rakkaus...***

Miikka Ruokanen puolestaan väittää kirjassaan ”Ydinkohdat”:

Raamatun Jumala ei ole aggressiivinen despootti, vaan rakkaus.

No niinhän Kim Jong-unkin on rakkaus, eikä suinkaan mikään vainoharhainen despootti. Ja maamme entinen arkkipiispa John Wikström kirjoittaa ruoska kädessä kuin sadistinen sutenööri näistä Herran harjoittamista

rakkaudellisista kidutusmenetelmistä kirjassaan ”Etsimme vastausta uskon kysymyksiin” seuraavasti:

Raamattu on Jumalan rakkausruno meille. Jumala on rakkaus. Kaikki mitä hän tekee, on rakkautta. Hän ei voi muuta kuin rakastaa.

Kuinkahan nämä Herran rakkauden teot eroavat Aadolf Hitlerin rakkauden teoista? Eihän Aadolfkaan kai voinut muuta kuin rakastaa omaa kansakuntaansa? Entä miten näillä Herran suosimilla kasvatusmenetelmillä sekä hänen osoittamalla käytösmallilla voisi ketään koskaan pelastaa, sillä noudattamalla Herran opetuksia ja seuraamalla Herran antamaa esimerkkiä, vain vangitsee itsensä ja muut?

Käskyt on annettu rangaistuksen uhalla noudatettaviksi, eikö niin? Mutta kuinka voi yhtä aikaa rakastaa sekä pelätä? Sehän on yhtä mahdotonta, kuin että vesi olisi kattilassa yhtä aikaa sekä kiehuvan kuumaa että jääkylmää. Ja miksi sitten Johannes kirjoittaa (1Joh.4:18) kirjeessään päinvastoin, että rakkaudessa ei ole pelkoa? Entä kuinka ketään voi koskaan käskää rakastamaan? Ei kai voi olla mahdollista, että israelilaisille annettiin tahallaan sellaisia käskyjä, joita on käytännössä mahdoton noudattaa? Ainakin heille aivan selvästi Kaikkivaltiaan toimesta uskoteltiin, samoin kuin tänä päivänä Pohjois-Korean johtaja Kim Jong-un’inkin tekee, että palveleminen ja käskyjen noudattaminen/totteleminen on rakkautta vaikka vapaudessa elävä ihminen kutsuisi tuota pahemman luokan kyykyttämiseksi, ellei jopa orjuuttamiseksi. Ja kaiken kukkuraksi: jollet rakasta ja pelkää, uhataan sinua ikävillä seurauksilla. Lauti Turunen kirjoittaakin kirjassaan Ihmisen kasvatus:

Ihmiselle ei voi opettaa mitään pakolla... Olemme yhtä kuin tahtomme... Ihmisen arvoitus näyttää kätkeytyvän juuri tahtoon. Ehkä se pelkistyy sellaisiin kysymyksiin kuin, kuka syvimmiltään tahtoo, kenen tahto toteutuu, mistä tahto on peräisin...

Mooses myös kertoo kansalle:

Hän [Herra] tahtoo olla sinun Jumalasi. (5Moos.26:17)

Kyseinen jae herättää pari mielenkiintoista kysymystä. Ensinnäkin jae kertoo, että Jumalana oleminen ei olekaan Herralle itsestään selvyys, että olisi mahdollista valita muita, ehkä jopa oleellisesti parempia, esimerkiksi lempeämpiä vaihtoehtoja. Ja toiseksi, miksi Herra oikein haluaa olla israeli-

laisten Jumala. Mikä on hänen käytöksensä perimmäinen tarkoitus? Mitä Herra tekisi maanpäällisessä paratiisissa tai taivaanportin takana tahdottomilla orjilla?

Mutta olipa tämän myrkyllisen mykysopan pääkokki kuka tahansa, tarinakertojan oma kieroutunut käsitys onnettomuuksien alkuperästä, evoluution aiheuttama mutaatio, itsetuntonsa kadottaneen kokonaisen kansan kollektiivinen mielikuvitus tai sitten kostolla ja verellä herkkutteleva Jumala, niin yhdessä asiassa hän on onnistunut lähes täydellisesti. Pahuus on naamioitu erittäin taitavasti, johdonmukaisesti ja salakavalasti rakkaudeksi.

Ilmiselvästi sopan keittäjän ainoa pyrkimys, sanojen, tekojen ja opetusten, on alistaa muut täydellisesti omaan tahtoonsa. Rakkaus on hänelle vain sisällötön, kauniisti helisevä sana, uhrialttarin sakea savuverho, jonka taakse hän on piiloutunut. Savuverho ei kuitenkaan peitä palavan iهران suolien ja veren hajua – tuskanhuutoa, kuolevien korahtelua. Rakkaudeksi naamioituneen pahan hyvyys onkin kokonaan teeskenneltyä.

Ja mitä ihmiskunta tekee – matkii Herraansa, teeskentelee perässä rakkautta? Huoletta voi sanoa että ylivoimaisesti suurin osa maapallon asukkaista joko teeskentelee tai sitten vain kuvittelee rakastavansa. Se mitä ihmisille on uskoteltu olevan rakkautta, ei todellisuudessa ole rakkautta. Jos ihminen liittyy joihinkin harvoihin ihmisiin tunnesiteen kautta, ei tarkoita että tuo tunne olisi rakkaus. Aivan yhtähyvin tuo tunne voi kertoa läheisyyden kaipuusta tai vaikkapa sisukaluja jäytävästä yksinäisyyden pelosta ellei sitten peräti vihasta ryhmän ulkopuolisia jäseniä kohtaan. Frommhan totesi yksikantaan:

.. Senkaltainen työnjako, jonka tunnusmerkkinä on oman perheensä rakastaminen, mutta tunteettomuus vieraita kohtaan, on ilmaus perustavaa laatua olevasta kyvyttömyydestä rakastaa...

PAHUUDEN KOHTU

Mutta mikä on se pimeys, josta tämä pahuus sikiää? Kuka oikein on sen isä? Voisiko joku paimentolaispäällikkö keksiä aivan itse määkivien lammasmaumojensa keskellä ajankulukseen ajatuksen taivaassa majailevista Herran vihollisista, jotka tulevat vielä jossain vaiheessa varisemaan alas taivaalta kuin tähdet? Lammaspaimenko keksisi ajatuksen, että jumalatkin luodaan ja että kaiken olemassaolon tarkoitus on se, että vain jumalat ovat olemassa ja nekin vain itsensä vuoksi, ei ihmisten? Kenen mielikuvitus on niin sairaalloinen, että se synnyttää seuraavanlaiset selitykset? Raamatun jakeista suorastaan huokuu Kaikkivaltiaan uho sekä ihmisiin kohdistuva pilkka:

Sinä päivänä Herra kostaa korkeuden sotajoukolle korkeudessa ja kuninkaille maan päällä. (Jes.24:21)

Nyt minä nousen, sanoo Herra, nyt minä itseni korotan, nyt minä kohoan korkealle. (Jes.33:10)

Kaikki taivaan joukot menehtyvät, taivas kääritään kokoon kuin kirja, ja kaikki sen joukot varisevat alas. (Jes.34:4)

Ennen minua ei ole luotu yhtäkään Jumalaa, eikä minun jälkeeni tule toista. (Jes.43:10)

Oman nimeni tähden minä olen pitkämielinen, ylistykseni tähden minä hillitsen vihani, etten sinua tuhoaisi. Itseni, itseni tähden minä sen teen. (Jes.48:9,11)

Me odotamme oikeutta, mutta sitä ei tule, pelastusta, mutta se on kaukana meistä. (Jes.59:11)

Silloin te odotatte valoa, mutta hän muuttaa sen pilkkopimeäksi, tekee sen synkeydeksi (Jer.13:16).

Eikä Herran viha asetu, ennen kuin hän on toteuttanut ja täyttänyt sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen hyvin ymmärtämään. (Jer.23:20)

Uskonnon opettajat Arola, Kouki ja Ruokanen sen sijaan uskottelevat lapsille:

Kristinuskon mukaan paha ja kärsimys eivät ole Jumalasta, vaan ihmisille annetun vapauden väärinkäytösten seuraus. ”Jumala on pyhä ja hyvä. Paha ei ole alkuisin Jumalasta, eikä hän ole luonut mitään pahaa” (AKRR, Um)

Kun taas Riane Eisler kirjoittaa tästä Vanhan Testamentin kuvottavan verisestä sisällöstä kirjassaan ”Malja ja miekka” seuraavasti:

Vanhan testamentin luvut toisensa jälkeen kuvaavat sitä, miten Jehova käskkee tuhoamaan, ryöstämään ja tappamaan – ja miten nämä käskyt kuuliaisesti täytetään. Auktoriteetin uhmaaminen ja halu ottaa selvää siitä, mikä on hyvää ja mikä pahaa, kuvataan Raamatussa rikoksista kammottavimmaksi.

Ja kuinka ollakaan, kristityt palvovat yhä tänä päivänä tätä verenhimoista kostajaa muistuttavaa Kaikkivaltiasta Jumalanaan. He liittävät lapsensa Herran yhteyteen kastattamalla heidät. He pääsevät ripille ja menevät naimisiin tämän Herran huoneessa. Heidät haudataan tämän Herran pyhittämään maahan. He jopa maksavat kuuliaisesti veroa tälle Herralle. Heistä tämä on aivan luonnollista käyttäytymistä. Mutta olisivatko kansalaiset lainkaan seurakunnan maksavia jäseniä, kuuliaisia lampaita, jos heille olisi vaikkapa esipaimenten toimesta kerrottu selkokielellä koko totuus vaikkapa raamatun tulkinnan pohjalta tehdyistä valheellisesta väittämistä tai pelkkiin olemattomuuksiin perustuvista olettamuksista värittämättä tätä pyhästä kirjasta jokaisen henkilökohtaisesti luettavissa olevaa tekstiä luulotaudin myrkkymaljaan kostutetulla kaksinaismoraalin pikimustalla pensselillä?

Sallisiko yksikään länsimainen demokratia tänä päivänä kristinuskon periaatteilla ja toimintaohjelmalla varustautuneen uuden yhdistyksen edes rekisteröityä saati osallistua vaaleihin puolueena? Mitä oikeusoppineet sanoisivat sellaisista avoimesti puolueohjelmaan kirjatuihin peruseriaatteista kuten lasten fyysinen ja henkinen kiduttaminen aina itsetunnon murtamiseen saakka tai väkijoukkojen hallitseminen avoimesti pelolla, uhkailulla sekä terrorilla? Nämähän ovat juuri niitä samoja, länsimaissa voimakkaasti paheksuttuja menetelmiä, joita Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu käytti muun muassa Kuubassa Quantanamon vankileirillä.

Eivätkö nämä Vanhasta testamentista, juutalaisten laista löytyvät Herran valittujaan kohtaan käyttämät Jumalan rajatonta rakkautta ylitsevuotavasti

pursuavat kasvatus-, koulutus- ja paimennusmenetelmät täytäkä Peckin aiemmin esittämiä pahuuden tunnusmerkkejä? Herra metodivalikoimaan sisältyvät, vain yleisimmät menetelmät mainittuna, muun muassa toistuva törkeä lahjonta, imartelu, törkeät petokset, heitteillejättö, valehtelu, kostaminen, yllyttäminen rikolliseen tekoon, uhkailu, kiristys, sopimuksen yksipuolinen purku, ryöstöt, pelottelun avulla alistaminen, kansanmurhat, murhat, yksipuoliseen sopimukseen pakottaminen, katteettomat lupaukset, mielen myrkyttäminen, ihmisten uhraaminen varoittavana esimerkkinä, teloitukset ilman oikeudenkäyntiä sekä mielipiteen-, sanan- ja kokoontumisvapauden rajoittaminen, jotka kaikki kertovat kristittyjen mielestä täydellisen hyvistä, oikeudenmukaisesta Jumalasta. Niinpä Tapio Puolimatka ylopeilee kirjassaan ”Usko, tieto ja myytit”:

*Kristillisen teismän mukaan on olemassa täydellisen hyvä, oikeudenmukainen, kaikkietävä ja persoonallinen Jumala, joka on luonut maailmankaikkeuden... Jumalan olemus on nähtävissä hänen luomisteoissaan, ja ihminen vaistoaa Jumalan hyvyyden omassatunnossaan... Jumalan arvo-olemusta kutsutaan Jumalan pyhyydeksi, koska **pyhyiden ytimessä on moraalinen hyvyys. Pyhyys on ennen kaikkea ääretöntä eettistä hyvyttä ja oikeudenmukaisuutta.***

Moraalinen ja ääretön eettinen hyvyys on Tapiolle kuten kaikille muillakin ”Jeesuksen seuraajina” itseään pitävillä synonyymi muiden ihmisten käyttämälle ilmaisulle päättymätön ja osoitteeton pahuus. Ja jopa Raamattu (uusin painos) kerskuu Herran sadistisen kohtelun kohteeksi joutuneen vihaavan kaikkea pahaa paitsi tietysti Herran häntä kohtaa osoittamaa pohjantonta pahuutta – Herran rakkautta:

Joka Herraa pelkää, vihaa kaikkea pahaa (Sl.8:13)

Mutta eiväthän diktatuureissakaan pesunkestävät aivopestyt rautakoron alla kuuliaisesti elävät alamaiset ymmärrä, eikä heidän sallita ymmärtää, mitään muuta kuin se, mitä heille on aina sylivauvasta alkaen syötetty. Alamaisten tehtävä on vain osoittaa suosiotaan rakkaalle hallitsijalleen tahdikkaasti käsiään taputtaen, vilkuttaa hänelle huokaillen ja heiluttaa rytmikkäästi lippuja verenheimijälleen hurraa huutojen säestäminä, sekä tietysti – totella. Heinrich Himmler korostamat moraaliseen uudelleen koulutukseen tähtäävien keskitysleirien tavoitteet olisivat voineet olla aivan yhtä hyvin 1950-luvun Yhdysvaltojen tai Englannin häirikkönuorille tarkoitettujen kasvatuslaitosten, miksei myös papiston toiveajattelun, kuvausta:

On vain yksi tie vapauteen. Sen virstanpylväät ovat nimeltään tottelevaisuus, ahkeruus, rehellisyys, sääntällisyys, raittius, totuudenmukaisuus, uhrimieli ja isänmaanrakkaus.

Saatat miettiä, että maalaan piruja seinälle. Eihän kristillinen kirkko enää nykyisin suinkaan kohtelee pakanoita tai väärauskoisia kuin teuraaksi vietäviä uhrilampaita. Papit eivät nyt hiisku saarnoissaan sanallakaan sinulle helvetin polttavasta tulesta, ei koska kirkon keskuudessakin on lopulta tajuttu, että pelottelun sijaan massoihin tehoaa tuhat kertaa tehokkaammin pelastuksen sijaan konkreettiset tarjoukset: yösiija, lääkintä, ateriat, ruoka-apu. vaatteet, kesäleirit tai vaikkapa erilainen kerhotoiminta sekä tietysti vanhuksista, häiriytyneistä, yksinäisistä äideistä ja asunnottomista huolehtiminen. Tänä päivänä ei välittömästi kaiveta esiin tulusrautaa eli karkkua ja ukonkiveä eli limsiötä tai peukaloruuvia, vaan avoimen ja usein julkisen fyysisen kidutuksen ja tappamisen ovat korvanneet ”kaupunki-lähetysten”, hädänalaisten avustamisen lisäksi erilaiset pitkälle jalostetut manipulointitekniikat, henkinen hyväksikäyttö, jossa ennalta arvattavia reaktioitasi, käytetään hyväksikäyttäjän hyödyksi poikkeuksetta.

Eikä nykyisin kansaa manipuloi pelkästään kirkko, vaan ”leikkiin” ovat ryhtyneet Aadolf Hitlerin, pienen viiksekkään miehen, antaman esimerkin mukaan myös myös hallitseva yläluokka, pääoma piirit sekä heidän kätyrinsä, poliitikot. Nykyisin pääministerin sanat, pörssikurssien vedätykset tai jopa kulmakarvojen kohottaminen saattavat riittää pelon kipinän sytyttämiseksi ja eriävän mielipiteen tai arvostelun vaimentamiseksi. Ja leikkejä on tietysti valvomassa yhteiskuntamme haukansilmäiset moraalinvartijat, niin sanotut siveyspoliisit – kukkahattutädit. Anthony Storr maalaa kirjassaan ”Seksuaalinen poikkeavuus”:

Lempeä ääni, joka selittää, että junilla (ja nukeilla) leikkiminen on sopivampaa kuin puuhaileminen itsensä kanssa, saattaa olla monelle lapselle yhtä tehokas ehdollistaja, kuin korvapuusti tai vihaiset sanat.

Jeesuksen suuhun sopiviksi istutetuilla ja mukavaksi muokatuilla, todentuntuisilla mutta valheellisilla sanoilla ”ihanan näköiseksi” kuorutettu Jeesuksesta kertova ”ilosanoma” on kristillis-kapitalistisen kulttuurin sekä sivistyksen ydin. Paimennettavia viedään kuin pässiä narussa. Tahdosta luopuminen, kieroutuneet kasvatustekniikat ja ideologia Jumalan oikeutetusta vihasta elävät ja voivat kerrassaan mainiosti ”köyhiä ja sairaita auttavan hyvän tekijä” -kulissien takana ja väijyvät vain mahdollisuutta, esimerkiksi olemassaoloamme kyseenalaistavaa kriisiä, muuttuakseen

konkreettisiksi teoiksi, kristittyjen, valittujen oikeutetuksi vihaksi heidän arvomaailmaansa vastaisiin ja niitä tuhoaviin asioihin, syntisiin. Vai onko koskaan historian saatossa kristitty luopunut Herrastaan, jos vastakkain ovat olleet Herran tahto ja hänen oma omatuntonsa? Kristityt ovatkin aina valinneet korkeintaan pienemmän pahan suuremman sijaan sekä pitäneet suurempaa pahaa ainoastaan omaan kristilliseen käsitykseensä nähden harhaoppina. Tapio Puolimatkakkin kirjoittaa kristittyjen arvomaailmasta yksiselitteisesti ja avoimesti, vieläpä rinta rottingilla ylpeillen:

Jumala ei voi antaa pahoja tekoja anteeksi ilman että pahoista teoista suoritetaan täysi hyvitys, koska se olisi ristiriidassa hänen oikeudenmukaisuutensa kanssa eikä Jumala voi olla itsensä kanssa ristiriidassa.

[Kun] Kaiken pyhän lähteeksi ymmärretään rakkauden täyttämä ääretön ja kaikkivaltias persoona, Jumala, myös viha saa oikeutetun paikkansa osana pyhän todellisuutta. Jumalan viha kohdistuu siihen, mikä on rakkauden vastaista. Samalla tavalla myös ihmisen viha on oikeutettua ja perusteltua, sikäli kun se kohdistuu arvon vastaisiin ja arvoa tuhoaviin asioihin elämässä.

Tässä paljastuu peittelemättä kaikkien kristittyjen tekohymyn takana, heidän sisuskalujaan piinaava piilevä viha. Hei eivät kiellä Raamatun kertomia Herran tekemiä hirmutekoja, sillä jos he sanoutuisivat niistä irti, he eivät olisi kristittyjä. He nielevät nuo Herran järjestämät veriorgiat oikeutettuna pienempänä pahana vaikka eivät edes tiedä, mikä se suurempi paha olisi. Tänä päivänä oikeutettua vihaa on vaikea kohdistaa oikeaan osoitteeseen mutta aivan varmasti yhteiskunnallisessa kriisitilanteessa oikeutetun vihan suuntaamisessa rakkauden ja kristittyjen arvojen vastaisiin sekä arvoja tuhoaviin asioihin ja ihmisiin ei synny minkäänlaisia ongelmia.

Nykyisin pyhän vihan avoimen osoittamisen sijaan kristityt ovat tyytyneet etupäässä hymyilemään herttaisesti samalla kun he siivilöivät hyttysiä, vaikka samaan aikaan nielevät laumoittain kameleja. Jeesuksen seuraajat vastustavat homoja, eutanasiaa, seksuaalikasvatusta, naispappeja, vapaata kasvatusta, evoluutiota, abortteja sekä näpertelevät ruokakaupoissa myytävän alkoholin aiheuttamissa seurauksissa. Nyt jaetaan seurakuntatiloissa ylistyshoosianna huutojen tahdittamana ryynejä ja näkkileipää. Ja Raamatua saa lukea kuka tahansa ihan omin päin ilman rangaistuksen uhkaa. Totta, kaikki on nykyisin pääosin paljon tahdikkaampaa, pumpuliin käärittyä. Ei siksi, että kirkot olisivat muuttaneet toimintatapojaan vapaaehtoisesti, vaan siksi, että niiden on ollut pakko muuttaa niitä. Ihmisten opittua lu-

kemaan ja kouluttauduttua, tiedon lisääntytyä ja taikauskon murentuessa kirkon määräysvalta ja ehdoton auktoriteettiasema on pirstoutunut pala palalta. Enää ei paimennettaviin pure lammasten vaatteissa tuomiota ulvovan suden hampaat.

On myös todella muodikasta soittaa myös kirkonkelloja vaikkapa pommituksista televisiossa näytettyjen uutiskuvien kotisohvilla synnyttämien mielenliikutuksien tai perkeleellisen ilmastomuutoksen aiheuttaman uhan vuoksi sekä saarnata ihmistä vaanivan katalan globalisaation uhista. Tai lirkutella seurakuntalaisille täyden kolehtihaavin toivossa saarnassaan Rakkauden Jumalasta, jonka nimissä on viimeisen 1500 vuoden kuluessa tapettu eri tavoin ainakin yli 200 miljoonaa ihmistä. Niinpä silti yhä suurin osa meistä palvelee tuota samaa Herra Jumalaa ja noudattaa enemmän tai vähemmän hienovaraisesti yhä kasvatus- ja johtamismenetelmissään tuota raskasta reppua, pirullista rakkauden tuhoavaa epäinhimillistä taakkaa, yksilön itsetuntoa rampauttavia menettelytapoja. Mutta kaksinaismoraali, se on yhä täysin peittelemätöntä ja hyväksyttyä.

Ja on perin huvittavaa, että useat kristityt vielä korostavat uskonnon olevan kaiken moraalin alkuperä. Onpa jopa rohjettu väittää moraalin olevan niin riippuvaista uskonnosta, ettei uskonnottomalla voi olla moraalialia. Jopa niinkin ”suvaitseva” ja ”valistunut” henkilö kuin John Locke oli aikoinaan sitä mieltä, ettei ateistin sanoja tarvinnut pitää tosina, koska hän oli siveellisesti lainsuojaton.

Mutta jo Kungfutse (551–479 eaa.) noin 500 vuotta ennen Jeesuksen uuvaa kultaisen säännön noudattamisesta *”Älä tee toiselle mitään, mitä et haluaisi itsellesi”* toisti aivan saman ajatuksen:

»Tzu-kung kysyi, ”Onko yhtä sanaa, joka kävisi käyttäytymisen ohjaukseksi koko elämän ajalle?” Kungfutse sanoi, ”Se on ’huomioon ottaminen’. Älä määrää muille sellaista, mitä et haluaisi itsellesi määrättävän.”»

Ja esimerkiksi Edward Westermarck kirjassaan ”Moraalin synty ja kehitys” kertoo, että on aivan kaikkien tosiasian vastaista väittää alkukantaisien kansojen olevan vailla omaatuntoa. Jopa Charles Darwinin väitti, että korkeammat eläimet ilmentävät merkkejä omastatunnosta, joista ihmisen omatunto on kehittynein.

Kristittyjen etiikka perustuu pelkoon jolla heidät pakotetaan tottelemaan, jopa kirouksen uhalla rakastamaan Jumalaansa aivan kuten diktatuureissa.

Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu! (1Kor.16:22)

Vaikka aivan yleisesti ollaan sitä mieltä, että ketään ei voi pakottaa aina-kaan rakastaman. Kristityt ovat ”geneettisesti” perisynnin turmelemia, heidän älylliset kykynsä ovat kuulemma tuon perisynnin vuoksi vaurioituneet ja heidän Jumalansa on ennalta määrännyt toiset pelastukseen toiset kadotukseen – sattumanvaraisesti. Heidän etiikkansa mukaan heidän on noudatettava Jumalansa tahtoa. Siksi he tekevät tekonsa, jopa hyvät tekonsa vain, jos Jumala niin suo. Kirjassaan ”Kristillinen siveysoppi” Yrjö Alanen (WSOY, 1952) kristillistä lähimmäisenrakkautta käsitellessään kiertää neuvon rakastaa vihollista toteamalla, että ”*siihen ei ihminen pysty omasta voimastaan*” ja jatkaa melkein samaan hengenvetoon siirtää koko ongelman taivaalliseksi:

Niinpä hän (kristitty) ei sydämessään kohtaa vihollistaan maan kiistojen synnin ja rikkomusten kentällä, vaan Jumalan armon kirkastamalla taivaallisen rakkauden alueella.

Siivotessaan Jeesuksen neuvot omaltatunnoltaan Alanen toteaa:

Kristillinen rakkaus on universaalista tämän sanan laajimmassa merkityksessä. Se kohdistuu erotuksesta kaikkiin ihmisiin, yhtä hyvin muukalaisiin kuin oma kansan jäseneen, vihamieheen kuin ystävän. Mutta sen on usein tyytyminen olemaan vain rakkaustahtona, se ei pääse kehittymään rakkaudenyhteydeksi, jos rakkauden kohteella on toinen mieli ja henki. Rakkaushan ei ole sisimmältä olemukseltaan vain auttamista, palvelemista, uhrautumista, vaan se on yhteyttä.

Eli kristillinen lähimmäisenrakkaus ei voi toteutua, jos rakkauden kohteella on eri maailmankatsomus ja sittenkin ehkä se jää vain pelkäksi ilmaukseksi, näennäiseksi tahdoksi, jos siihenkään. Alasen mukaan niin vihollisen kuin muukalaisenkin rakastaminen onnistuu vain ”*Jumalan armon kirkastamalla taivaallisen rakkauden alueella*”. Tarkoittikohan Jeesus juuri tätä? Ehkä kristittyjen kannattaisi väittää seuraavaksi, että uskonnot ovat myös kaiken kaksinaismoraalin alkuperä. John Stuart Mill kirjoittikin jo vuonna 1859 teoksessaan ”Vapaudesta” seuraavasti:

Se vähäinen velvollisuus yhteisöä kohtaan, jonka nykyinen siveysoppi tunnustaa, on peräisin kreikkalaisista ja roomalaisista lähteistä, ei kristillisistä, samoin kuin se, mitä yksityiselämän siveellisyydessä on jalo- ja ylevämielisyyttä, persoonallista arvokkuutta, vieläpä kunniantuntoakin, on johtunut kasvatuksemme inhimillisestä, ei uskonnollisesta puolesta eikä

*olisi mitenkään voinutkaan versoa siveellisestä järjestelmästä, jossa ai-
noastaan tottelevaisuudella on suoraan tunnustettu arvo.*

Kohtu joka kantaa pahuutta on kaksinaismoraali ja kaksinaismoraalin on
siittänyt eittämättä Psalmien ylistämä, pimeydessä lymyilevä "rakas" ju-
malamme.

Sinä verhoudut valoon niinkuin viittaaan (Ps.104:2)

KYYNELISSÄ KUUN KIMALLUS

Kansalaisten kaikkalainen pelottelu ja ruotuun ojentaminen alkaa usein jo tämän varhaislapsuudessa: jollet ole kiltti lopeta heti sitä kitisemistä ja tottele nyt vanhempiasi menetät mahdollisesti tissin, tutin, helistimen, sylin, halin, pehmonallen, jälkiruuan, karkkipäivän, viikkorahat ja joululahjat, pahimmissa mahdollisissa vaihtoehdossa vanhempiesi, isäsi ja äitisi, rakkauden ja vaippojasi ei sitten ainkaan vaihdeta – saat mennä yksin häpeämään. huoneeseesi – olet kirjaimellisesti täydellisessä kusessa. Anthony Storr kuvasi lasten koirakoulua näin:

*Jo hyvin varhain lapsi sisäistää hyvän ja pahan standardit. Se merkitsee sitä, että pikkulapsi tavallaan kyselemättä nielee vanhempiensa asenteet sellaisenaan ja omaksuu ne... **lapsi havaitseekin pian, että vanhempien rakkautta ei saa ehdottaa***

On parempi syödä lautaselle pantu ruoka kuin heittää se lattialle. On parempi suorittaa tarpeensa potalla kuin kastella vuoteensa. On parempi olla urhea ja äänetön, jos sattuu loukkaamaan itsensä, kuin ryhtyä itkeä pillittämän

Julminta, mitä lapselle kuitenkin voi tehdä, on uhkailla häntä yksin jättämisellä, hylkäämisellä. Rakkauden menettämisen pelko tekee kenet tahansa mielipuoleksi ja lietsoo hänessä aika ajoin muun muassa käsittämättömiä sadomasokistisia raivonpurkauksia, tutki vaikka Raamatusta valittujen harjoittamaa verellä pyhitettyä ”rakkaudellista” käytöstä. Kristityillekin nousee kylmä hiki otsalle ja horkka hiipii luihin ja ytimeen jo pelkästä ajatuksesta, että Herra mahdollisesti mielivaltaisesti hylkäisi heidät ja he eivät pelastuisi. Kun kasvat aikuiseksi, otteet vain sen kun kovenevat. Jos et käyttäydy kuten muut kunnialliset kansalaiset, sinua uhkaillaan tilanteen mukaan vaikkapa maineen menettämällä, häpeällä, työttömyydellä, pakolaisilla, kilpailukyvyn katoamisella, markkinavoimilla, valuuttaputkella, pörssiromahduksella, ulosotolla, geenimanipuloidulla ruualla, kasvihuoneilmiöllä, terroristeilla, tietokone- ja noroviruksilla, pandemialla sekä maailmanlopulla, Euroopan yhdentymisellä helvetin tulella, pahalaisella, veronkorotuksilla ja tietenkin poliisilla unohtamatta uuden älypuhelimien viimeisimmän mallin saatavuutta. Ole kiltti, ajattele positiivisesti ja ennen kaikkea ja nimenomaan – tottele. Fromm kirjoitti näistä osaansa nurkumatta tyytyvistä kasvottomista uusa-vuttomista seuraavasti:

Passiivinen ihminen on kuin vauva. Loppujen lopuksi on yhdentekevää mitä hän kuluttaa: hän odottaa niin sanoakseni aina suu auki pulloa. Ja saa sitten verkalleen tyydytyksensä joutumatta itse tekemään yhtään mitään.

Tehokkaana uhkailun muotona on kautta aikain käytetty myös lauman ulkopuolelle joutumisen uhkaa, eristämistä. Jo Platon kirjoitti:

Lauman keskuudessa olemme toisillemme ystävällisempiä kuin monet eläinlajit. Niitä kohtaan, jotka jäävät lauman ulkopuolelle, me kuitenkin olemme yhtä julmia kuin mikä tahansa eläinlaji, kaikista moralistien ja uskonnollisten julistajien opetuksista huolimatta. Älymme tekee meidät vielä kykeneviksi rajoittamaan sellaisten yksilöiden elintilan niin ahtaaksi, että kaikkein verenhimoisemmekin pedolle moista elintilaa pidettäisiin riittämättömänä.

Itse asiassa Platon erehtyi – me olemme vielä julmempia. Ihminen on ilmeisesti ainoa kädellinen, joka tappaa ja kiduttaa oman lajinsa jäseniä ilman mitään syytä – huvikseen ja joka tuntee seksuaalista mielihyvää sekä saa sukupuolista tyydytystä niin tehdessään. Anthony Storr:

Nauttiminen toisen tuskasta on – sikäli kuin nykyään tiedetään – ominaista vain ihmiselle...

Puhe eläinten julmuudesta on suureksi osaksi myytti; ihmisen julmuus on julma tosiasia... Ihmisen epämiellyttävän luonteenpiirre onkin ehkä juuri taipumus lyödä lyötyä...

Myös kuoliaaksi vaikenemista, sensuuria ja yleistä mielipidettä on testattu menestyksellisesti, koekaniinina tietysti toisinajattelijat. Useimmat tiedotusvälineissä työskentelevistä toimittajistakin vaikenivat mieluummin hankalien uutisten yhteydessä, kuin kyseenalaistavat työnantajansa mielipiteen, työpaikkansa ja mahdollisen uraputkensa. Eiväthän he, uljaat sananvapauden sopulit, oikeat esitaistelijat, voi purra sitä kättä, joka ruokkii heidät. Vapaa lehdistö on tänä päivänä lähes kaikkialla vain suhteellisen vapaa – vapaus yltää yhtä pitkälle kuin nuora, joka on toimituksessa sidottu kuuliaiseksi koulutetun vapauden vahtikoiran kaulaan.

Toisinajattelijoita on myös yritetty kautta aikain todistaa mielenvikaisiksi tai heistä on yritetty tehdä naurettavia pellejä, maanpettureita, vihollisen vakoojia, kristittyjen toimesta jopa pahojen henkien riivaamia tai itse Saatanan kätyreitä, paholaisen asianajajia. Ja mikäli eriyvän mielipiteen esittä-

jä ei kaikista varoituksista ja painostuksesta huolimatta ota opiksi ja mikäli hänen ajatuksensa lähtevät leviämään kuin kulovalkea tai mikä vielä pahempaa, paljastavat vallanpitäjille epämiellyttäviä tosiasioita, osuvat oikein pahasti märkivään haavaan, on lopputulos poikkeuksetta toisinajattelijan väkivaltainen kuolema.

Entä kuinka halvalla sinä olet valmis myymään sielusi? Mitä vallanpitäjät ovat valmiit sinulle tarjoamaan, jotta hiljentäisit omantuntosi, vaikenisit ja ummistaisit silmäsi – luopumaan vapaudestasi?

Jos sinua ei saada kurilla ja sanelupolitiikalla ruotuun, niin lahjonta on ollut kautta aikain ehkä tehokkain voiteluaine pelottelun ohella hallittaessa niin yksilöitä kuin massojakin. Yhteisö palkitsee aina avokätisesti vankimmat tukipilarinsa. Raha, palkkiovirat, työn sankarin ja vaikkapa erilaiset neuvoksen tittelit, kunniakirjat, diplomit, apurahat, arvomerkit, pokaalit, omakotitalotontti, ikuinen elämä sekä kutsu itsenäisyyspäivän vastaanotolle ovat kaikki ulottuvillasi, mikäli käyttäydyt juuri niin kuin sinun odotetaan käyttäytyvän, kumarrat kyselemättä ja kuuliaisesti kultaista vasikkaa tai tangon päähän (kuten 2Moos.32:4,24 tai 4Moos.21:8) korotettua käärmettä.

Mutta se arvokkain lahja, jonka hallitsijat voivat sinulle ojentaa, on hyväksyntä, arvostus, ehkäpä jopa pikkiriikkinen nokare valtaa, tunne, että olet oman kohtalosi herra – amerikkalainen unelma. Nämä lahjat odottavat sinua, kunhan olet oppinut sisäsiistiksi, läpäissyt ulkolukuharjoitukset kunnialla, saanut stipendejä, hymypatsaan sekä valkolakin – ja aina tarvittaessa kumartanut kyllin syvään. Nämä lahjat tuovat myös mukanaan, kuin kaupan päälle, nopean nöyristelijän etuna huumaaavimman tunteen, jonka valtaan pieni ihmiskokoinen voi maanpäällisen vaelluksensa aikana joutua: olen menestynyt, olen arvostettu, valittu, parempi kuin muut. Mitäpä silloin on väliä sillä, vaikka suuhun olisi jäänyt ällöttävän paha maku ja kielikin olisi nuoleskelusta hiukan ruskea. Sitä varten on keksitty ne suusuihkeet.

Voi myös hämmästellä, miksi eri uskonnot yhteen ääneen opettavat, että lihan mahti on murrettava hinnalla millä hyvänsä. Seksiä eivät Jumalan lapset saa harjoittaa pelkän rakkauden ja nautinnon vuoksi opettavat useat, itse asiassa kaikki esipaimenet, se on syntiä.

Kristillisen siveysopin mukaan kaikkalainen seksuaalinen nautinto, jopa kahden avioliitossa elävän henkilön, mies- ja naisen, on vähintään epäkristillistä eli peräti pahemman laatuista syntiä. Yhdynnästä on suoriuduttava välttämällä liiallista partnerin koskettelua ja ihokontaktia sekä ennen kaikkea vailla himoa. Pakollisesta yhdynnästäkin on selvittävä alta aikayksikön. Suuseksi ja muut esileikit kuten ”sormipillu” sekä tietysti luonnoton, mielisairautta aiheuttava itsetyydytys ovat kerta kaikkiaan kauhistuksen

kanahäkki, koska tuollainen porsastelu on pelkästään heikumallista oman minäkeskeisen sammumattoman janon täyttämistä, eivätkä suinkaan ole millään muotoa tarpeellisia jälkeläisen siittämisen vuoksi.

Ainakin vielä vajaat 50 vuotta sitten muutamissa Yhdysvaltain osavaltioissa määriteltiin sukupuolielinteen suutelu, suuseksi – sekä fellaatio että cuninilignus – rikoksi luontoa vastaan, joista saattoi saada hyvin ankarat rangaistukset.

Muuten useissa muslimimaissa itsetyydytys on vielä tänäkin päivänä saatannallinen synti. Abd al-Aziz bin Baz, Saudi-Arabian suumuftivainajan varoittavia sanoja itsetyydytyksestä levitetään päivittäin Inter Islam ja Islamin ääni -kanavilla. Niiden mukaan onanointi turmelee ruuansulatusjärjestelmän, vahingoittaa näköä, tulehduttaa kivekset, hapertaa selkärangan ja aiheuttaa vapinaa ja kouristuksia. Se vaikuttaa myös aivorauhasiin, mistä seuraa älykkyysosamäärän lasku ja lopulta mielisairaus. Lisäksi siemenneste laimenee ja väljähtyy ja estää heitä myöhemmin tulemasta isäksi. Koraa-ni:

'Sano uskovaissille miehille, että he hallitsisivat katseensa ja varoisivat jäsentään...(24:30)

Islam, ismaelilaisten uskonto, muuten merkitsee alistumista Jumalan, Allahin tahtoon.

Sukupuoliyhdyntä olikin kristittyjen keskuudessa hyväksyttävää, ei esiaviollisen ilonpidon vaan, vain ”pullan uuniin” mekaanisen sijoittamisen vuoksi. Eikä vain siveetön ”riettaus” ja nautinnon lähteessä rypeminen ole säädyttömyyttä, koska se on vastoin kaikkia Herran antamia hurskaita sukupuoliohjeita, vaan kaikki kahden ihmisen välinen läheisyys sekä myönteisiä tekoja, asenteita ja tunteita sisältävä sekä vastarakkautta synnyttävä kanssakäyminen on tuomittavaa – saatannallista. Kristillinen siveysoppi suhtautuu kaikkien käytännön sekä tutkimusten todisteiden vastaisesti, vihamielisesti kaikkeen pinnallista yhteistyötä sekä ystävyyttä sisältäviin pikkuisenkin syvempiin henkilösuhteisiin.

Pienet ystävälliset teot, pienet rakkauden sanat auttavat meitä tekemään maailmasta taivaallisen paikan. (Julia A. Fletcher Carney)

Mitä pahaa ihmisen seksuaalisuudessa oikein voi olla? Ei kai Jumala tehnyt jonkinlaista valuvirhettä luodessaan ihmisen? Vai onko Jumalalla vain yksinoikeus taivaallisiin virrenveisuun säestämiin rave-bileisiin? Kuten jo aiemmin oli esillä, James W. Prescott totesi:

suurin uhka maailmanrauhalle tulee niiden kansakuntien taholta, jotka tarjoavat virikeköyhimmän ympäristön lapsilleen ja tukahduttavat eniten seksuaalista nautintoa.

Ja tuon seksuaalisen nautinnon tukahduttaminen koskee koko yhteiskuntaa ja kaikkia sen kansalaisia, ei suinkaan pelkästään lasten lääkrileikkejä. Ja Anthont Storr säestää:

Fyysinen intohimo ei siis ole vain seksuaalisen tarpeen tyydyttämistä vaan suuri omanarvotunnon lähde

Vai olisiko niin, että vain sellainen seksuaalisuus, johon liittyy häpeän ja likaisuuden, synnin tunne, olisi hyväksyttävää, synnitöntä – kristillisesti siiveää, koska tuo synnitön seksi ei tuo koskaan toista ihmistä henkisesti toisen lähelle. Jos sukupuoliyhdyntä vain välttämätön fyysinen kosketuspinta suvunjakamistarkoituksessa on sallittua, niin tällaiset mekaanisesti limakalvojaan toisiaan vastaan hetken hinkkaavat lajitoverit jäävät ainaiseksi vieraiksi toisilleen. He eivät pysty koskaan murtautumaan ulos pimeästä häkäpöntöstä, rakkaudettomuuden häkistä. Mitä kauemmin he häkissään kyyhöttävät, sen kauemmaksi sen kalterit etääntyvät. Ja jo lapsena häkkiin huomaamatta suljetulle on hyvin helppo edelleen uskotella, että pimeys on valoa tai – viha rakkautta.

Vielä häpeästä ja siisteyskasvatuksesta: Vanhemmilla on tapana syövyttää jo pikkulasten mieliin, että virtsaaminen ja ulostaminen, samoin kuin niiden tuotteet, ovat luonnollisen sijasta ”likaisia”. Lapsi saattaa yhdistää sukupuoliseen käyttäytymiseensä saman ”likaisuuden”, koska elimet, jotka liittyvät sukupuolisuuteen, ovat joko samoja tai varsin lähellä niitä, joita tarvitaan ruumiineritteiden poistamiseen. Jos voimakas inho saadaan kiinnittymään ruumiineritteisiin ja niiden poistamiseen tarvittaviin elimiin, inho helposti leviää käsittämään myös sukupuolisuuden.

Mutta onko ihminen peto, joka Jumalan on pakko häkittää? Kuinka häkki voi olla ainoa paikka, josta johtaa polku autuuteen, nirvanaan? Siksikö sellainen seksuaalisuus, joka perustuu kahden ihmisen väliseen hellyyteen, läheisyyteen, luottamukseen, kunnioitukseen, teeskentelemättömyyteen sekä tunteiden avoimuuteen, on uskonnollisten auktoriteettien opetusten mukaan kiellettyä koska se on este autuudelle? Luonnollinen seksuaalisuus, kahden ihmisen välinen häpeämätön ja nautinnollinen rakkauselämä haittaa myös itsetunnon tuhoamista, eikö vaan? Vai eikö uskontojen perimmäinen takaja-ajatus ja opin ydin sittenkään ole ihmisen pettäminen ja vangitseminen?

Aidon kristillisen pedagogiikan mukaan ruumiillinen kuritus vahvistaakin lapsen käsitystä siitä, että on alistuttava korkeamman tahtoon, koska sillä on nöyryyttävä eli vanhurskauttava vaikutus ja samalla lapsi saa tuntea isällisen rakkauden kaikessa voimassaan. Lapsen on siis mahdollisimman varhaisessa vaiheessa opittava kieltämään itsensä ja kehonsa, hyväksymään vain sen mikä on otollista Jumalalle. Jumalan ei sen sijaan tarvitse alentua näyttämään esimerkkiä eikä nöyrytyä koskaan pyytämään anteeksi. Aidon uskovan ei tulekaan koskaan kysellä Jumalan motiiveja. Riittää, että hän on sisäistänyt sanat:

”Sitä jota Jumala rakastaa, hän kurittaa”!

Näin käytännössä juuri ihmisen luonnollisen seksuaalisuuden läheisyyden ja nautinnon sekä kaikkinaisen henkisen kasvun ja itsetunnon vahvistumisen kieltävät uskonnolliset opinkappaleet estävät ihmistä näkemästä saati astumasta koskaan ulos häkistään, avaamasta ovea, koska oven avaaminen ulos maanpäällisestä helvetistä edellyttäisi vankkaa tahtoa löytää ja valita rakkaus

Maapallo muistuttaakin erehdyttävästi merkillistä keskitysleiriä, mielisairaalan suljettua osastoa. Sen skitsoidi-paranoidiset asukkaat kyykkivät vapaaehtoisesti, kenenkään pakottamatta, kukin toisiaan päilyillen omassa sellissään. Palkattuja vartijoita ei ole lainkaan, sillä he kuuliaisesti itse vartioivat itseään ja vieläpä veloituksetta toinen toistaan ja vuorotta. Edes se ei riitä, että he ovat huomaamattaan vanginneet käytöksellään toinen toisensa, he jopa estävät itse itseään vapautumasta. He kontrolloivat toisiaan henkisesti, he pettävät itseään ja muita omasta vapaasta tahdostaan. He jopa rankaisevat itse itseään: jokaisella ruoskan sivalluksella näet heidän kyyneleissään kuun kimalluksen. Hanns Sachs kuvaa kirjassaan tätä aavemaista tapahtumaketjua itsensä lukitsemiseksi huoneeseen, jonka ovet ovat auki. Jo aiemmin lainattu samoalaispöytäkirja Tuavii tekikin hyvin osuvan huomion jo toista sataa vuotta sitten:

Eurooppa tekee itsemurhaa. Papalagit ovat tulleet hulluiksi, he tappavat toinen toisiaan. Kaikki on verta ja kauhua ja hävitystä. Valo heidän käsisään on sammumaisillaan. Pimeys peittää heidän tiensä, kuullaan vain isojen lepakkojen pelottavat siiveniskut ja pöllöjen kirkuna.

Tuohon voisi ainoastaan lisätä sen, että koko maailma, ei pelkkä Eurooppa, näyttää tekevän itsemurhaa.

LUOVU ITSESTÄSI, ÄLÄ PERUUTA

Vielä reilusti puoli vuosisataa sitten hyvin suuri enemmistö vanhemmista (vieläkin hyvin huomattava osa) kasvatti omat lapsensa menetelmillä, joita ei enää suvaita ja jotka ovat nykyisin osin kriminalisoitu. Eikä kasvatusta rajoittanut pelkästään vanhempiin, vaan näitä kyseenalaisia keinoja käyttivät myös muut ammattikasvattajat, opettajat, päivähoito- ja erityisten kasvatustieteiden sekä lastentarhojen ja päiväkerhojen työntekijät. Nämä nykyisin pääosin hylätyt kasvatustieteelliset menetelmät olivat koko yhteiskunnan virallisesti hyväksymät ja niitä teroitettiin lakkaamatta lapsille ja nuorille sekä opetettiin aina kinkereistä alkaen korkeakouluja ja yliopistojen kasvatustieteen laitoksia myöten tunnustettuna tieteellisenä toimintamallina.

Näitä sallittuja, osin aiemmin mainittuja, tieteellisiä kasvatustieteellisiä menetelmiä ja käytösmalleja olivat ja ovat osin yhä muun muassa: Pidä lapseen etäisyyttä, älä helli lasta liikaa. älä pidä lasta liikaa sylissä, vältä liikaa läheisyyttä, moiti virheistä, vaadi kunnioitusta, käske – älä neuvo, kiellä kyselemästä, pidä tyhmänä, nitistä huomautuksilla, muistuta erehdyksistä, älä salli kyseenalaistamista, kaikki on tehtävä niin kuin ennenkin, viittaa syyllisyyteen, nimittele loukkaavasti, kiduta, nimittele syntiseksi, estä kasvu riippumattomaksi, salaile, eristä, nöyryytä, halveksi, pilkkaa, häpäise, vaani, suosi rangaistuksen uhkaa, pelottele, älä luota, älä kehu, lahjo, viritä ansoja, opeta kostamaan, älä opeta anteeksiantoa, rankaise selittämättä, kurita, käytä arestia, käytä ruumiillista väkivaltaa, kiellä perustelematta, siirrä oma maailmankatsomuksesi lapselle, ole autoritaarinen, ole tuomari ja vartija.

Edellä mainittuja menetelmiä ja keinoja käyttäen lapsen itsetunnon heikentäminen ja ahdistuksen lisääminen tapahtuu sivistyksen nimissä muita mutkitta. Kasvattajan osin tiedostamaton päämäärä oli yksiselitteisesti alistaa ihminen, tehdä hänestä kuuliainen, pelokas ja itsetunnoton esivalalle ja Jumalalle sovelias alamainen, joka puolestaan kasvattaa aikanaan omat lapsensa samoin.

Nämä kasvatustieteelliset menetelmät ja käyttäytymistavat, musta pedagogiikka, omakuttiin kritiikittä valtaosin kautta koko länsimaisen yhteiskunnan ylimpänä viisautena ja viimeisenä totuutena pitämän pyhän Raamatun Vanhan testamentin Herralta ja hänen Pyhän Hengen johdattamilta palvelijoilta, kirkonmiehiltä.

Ja koska yhteiskunnassamme vallitseva maailmankatsomus oli kristillinen, niin aina 1900-luvun alkuun saakka maamme kasvatustiede oli käytännössä teologiaa, lapsi oli kasvatettava yhtä aikaa sekä pelkäämään että rakastamaan – palvomaan nöyränä ja kuuliaisena alamaisena Herraa. 1900-luvun

alussa kasvatuksen painopiste siirtyi kristillisfilosofisista pohdinnoista kokeellisen psykologian piiriin. Tämä tarkoitti, että nyt askarrettiin etupäässä sellaisten metodien, ei siis suinkaan ihmisten itsetunnon kehittämisen parissa, jotka mahdollistivat ihmisen käyttäytymisen yksityiskohtien käsittelyn kokeellisesti ja tilastollisesti. Vasta 1960-luvulla maassamme alkanut ja nopeasti kiihtynyt yhteiskunnan henkinen murros kyseenalaisti hissukseen kasvatustieteen menetelmien suositteleman henkisen ja ruumiillisen väkivallan. Silti vielä tänäkin päivänä kuvitellaan aivan yleisesti Jumalan antaman kasvatusmallin olevan se ainoa oikea. Että muka uhkailemalla, pelottelemalla ja kostamalla sekä vaatimalla ehdotonta tottelevaisuutta ja kuuliaisuutta vanhempia ja esivaltaa kohtaan lapsista kasvatettaisiin kunniallisia ja menestyviä kansalaisia. Mooses vieläpä välittää Herran valituille seuraavan isällisen ja hyvin yksityiskohtaisen neuvon, yhä vielä kouluissamme käytössä olevan tavan, toiston tärkeydestä:

Teroita niitä lastesi mieliin ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. (5Moos.6:7)

Ja Mooses opastaa jäähyväispuheessaan:

Herra, sinun Jumalasi, kasvattaa sinua, niin kuin isä kasvattaa poikaansa. (5Moos.8:5)

Näitä Pyhän Herran omalla esimerkillä antamia, suurelta osin Vanhasta testamentista löytyviä absoluuttiseksi hyvyydeksi miellettyjä ja Jumalan ihmisiä kohtaan osoittamalla rakkaudella kuorrutettuja, kasvatustieteen menetelmiä, mustaa pedagogiikkaa jälkeläisiin sovellettaessa tämän itsetunto vaurioituu väistämättä – enemmän tai vähemmän. Ja tällainen vaurioituneen itsetunnon omaava yksilö sysää vuorollaan tämän saman ”rakkaudellisen” pyhän pahuuden eteenpäin ja jälleen uusi sukupolvi pitää silmitöntä pahuutta osoituksena taivaallisesta rakkaudesta ja jatkaa rakkaudella kuorrutettujen myrkkysyöttien holtitonta kylvämistä ympäristöönsä – ikiliikkuja.

Sinuakin varmaan kiinnostaa se, kuka alun alkaen suunnitteli ihmiskunnalle tällaiset lapsen itsetuntoa ja itseluottamusta pirstovat ja henkistä minää murtavat ”ehdottoman oikeat” kasvatustieteen menetelmät ja antoi niihin vielä vuosituhansia maan päällä pätenneet ”käyttöohjeet?” Et ainakaan voi milään muotoa uskoa, että Jumala olisi jakanut vallitsevat kristilliset kasvatusohteet, koska sinulle on vakuutettu kerta toisensa jälkeen, että Jumala on hyvä. Niinpä jos sinäkin haluat varmasti kasvattaa lapsesi täydeksi nolaksi, itsensä mitättömäksi tuntevaksi jätepussin turhaksi täytteeksi, rikkoa

lapsesi itsetunnon ja minuuden kuin hauraan posliinimaljakon niin pieniksi pirstaleiksi, että lapsesi ei löydä palasia koko elämänsä aikana, mikäli hän haluaisi koota itsensä ehyeksi, usko vain se mikä sinulle sanotaan. Toiveesi täyttyy, jos päätät, että lapsesi itsetunto ja itseluottamus kannattaa nujertaa ehdottomasti rakkaudellisin kristillisin kasvatusmenetelmin. Rovastin arvon vuonna 2000 saanut, teologian tohtoriksi Åbo Akademista 2006 väitellyt ja Suomen Lähetyksenseurassa raamattukouluttajana vuodesta 2006 toiminut Eero Junkkaala opastaa kaikkia halukkaita kuulijoita henkisen kiduttamisen jalon taidon syvimmästä olemuksesta kirjassaan ”Miksi Jumala sallii pahuuden” näin:

*Lapsella ei ole mitään erivapauksia, siksi heidät tulee kastaa ja heille tulee antaa kristillistä opetusta, jotta usko voi syntyä ja vahvistua... Varsinainen syy lasten kastamiseen on asia, jota kutsumme perisyyniksi... **Lapsi ei synny maailmaan valmiiksi pelastettuna, vaan valmiiksi kadotettuna...** Syntiinlankeemuksen perusteella ihminen on syntinen, Jumalasta erossa ja paha. Pikkuvauvasta tätä on vaikea havaita, mutta jostain hän kuitenkin oppii itsekkyuden, vaikka kukaan ei ole sitä opettanut... Hänen [kristityn] tulee vastustaa pahaa ja riippua hyvässä kiinni. Mutta pelastuksen kannalta niillä [hyvillä teoilla, lähimmäisen rakastamisella ja heikommista ihmisistä huolehtimisella] ei ole mitään merkitystä. Merkitystä on vain sillä, että uskoo Jeesuksen antavan joka päivä synnit anteeksi...*

*Jumalan valintaan sisältyy näennäinen ristiriita, joka loukkaa meidän ajatteluaamme mutta joka on Jumalan ilmoittama tosiasia. **Jokainen joka pelastuu, pelastuu armosta ja Jumalan valinnan tähden.** Jokainen joka menee kadotukseen, menee sinne omasta syystänsä ja siksi, ettei ole ottanut vastaan Jumalan armoa. Menikö yli ymmärryksen? Niin pitikin, sillä mikään inhimillinen logiikka ei johda tähän. Siihen johtaa vain Jumalan ilmoitus. Siksi sitä ei pidä loputtomasti tutkiskella, koska ymmärrys ei sitä koskaan täysin avaa. Enemmän kuin pohdinnan, sen tulisikin olla ylistyksen aihe...*

Kyseinen Junkkaalan kirjoitus on kaikkein pahimman laatuista henkistä sarjamassapedofiliaa. Se ei kohdistu vain yhteen lapseen, vaan useisiin tuhansiin, kymmeneen, satoihin, miljooniin tuhansiin lapsiin. Ja se tekee lasten vanhemmista osarikollisia kristittyjen harjoittamaan lapsiin, kaikkiin ihmisiin ja sitä myötä koko yhteiskuntaan kohdistuvaan kidutukseen. Rovastin ajatusmaailma on psykopaatin fasistin sadistinen ajatusmaailma, siinä ei ole mitään eroa Aadolf Hitlerin ajatuksiin. Ja Junkkaalan viljelemää, myrkyllistä valerakkaudella peitattua vihapuhetta kylvetään kristittyjen toimesta alinomaa, mutta kukaan ei kuule sitä, koska se ei kohdistu pakolaisi-

in tai tummaihoisiin, eikä se kiinnosta lainlaatijaa, ainuttakaan “suvakkia” tai kukkahattutätiä – lapset ovat ilmiselvästi uskovaisille edelleen ikuisen kadotukseen ennalta käsin tuomittuja, harmillista ongelmajätettä.

Ja tämä mielipuolinen hulluus, lasten aivopesu, muun muassa uskonnon varjolla, on Suomessakin lailla suojattu, sillä nimenomaan sinä annat vaaleissa äänesi lain laatijoille. Ihmisten henkinen käyttäytyminen, etenkin uskovien käyttämä tahdon murtamiseen tähtäävä manipulaatio, on kuin Intiassa keskellä moottoritietä makaava pyhä lehmä. Eikö vaikenemisen muuria voisi vihdoinkin kaataa, kuten Berliinin muurille tapahtui 1989? Vai uhkaako kristittyjen markkinoima Helvetin tulla yhä omaatuntoasi ja ihmisyyttäsi – ja lastesi tulevaisuutta? Tällainen pahuuteen pohjautuva painajaismainen kasvatusmenetelmä, musta pedagogiikka, on evoluution loukkaantumisesta tai Herran mahdollisesta vihasta huolimatta yksinkertaisesti pantava poikki. Ihmisille ei saa uskotella pahan olevan hyvää, ei edes, että pahaa tekemällä voi tehdä hyvää. Ihmisten itsetuntoa on kasvatuksella vahvistettava – rakkaus on tärkein itsetunnon lähde ja yksilöistä on kasvatettava itsenäisiä ja riippumattomia yksilöitä. Kaksinaismoraalista on luovuttava nyt ja välittömästi:

- 1) Ihmisiä ei tule jaotella ulkonäön tai uskomusten perusteella valittuihin ja hylättyihin, hyväksytyihin ja vihattuihin.
- 2) Kohdellaan, ei vaan läheisiä, vaan kaikkia myös kaukaisia ystävällisesti.
- 3) Kaikille ihmisille on opetettava anteeksiannon taito (ei vain huulilla, vaan sydämessä).
- 4) Kaikki ihmiset on opetettava tunnistamaan, aivan samoin kuin myrkylliset marjat ja sienet, pahuus sekä hyvydeksi naamioitunut pahuus. Ihmisille on teroitettava alinomaa, että he nimenomaan sanojen ja omien toiveiden sa kuuntelemisen sijaan seurasivat ennen kaikkea tekoja. Kaikille ihmisille on kerrottava seuraavat tuntomerkit, joilla he pystyvät jo kaukaa näkemään pahuuden sekä erottamaan pahuuden hyvydestä:
- 5) Kaikki ihmiset on kasvatettava niin, että heille muodostuu vahva itsetunto, että he luottavat itseensä.

Mutta luuletko ihan oikeasti että kukaan todellakaan tekee yhtään mitään? Rakkauden puolelle asettuminen ei tuo ainakaan poliitikoille ainuttakaan irtopistettä, saati palkkiovirkoja ja mainetta. Kunniaa ja maallista mammonaa tavoittelevalle kansalaiselle ei myöskään heru uusia osinkotuloja tai jaeta hyvä-veli hallintoneuvostojen jäsenyyksiä. Kansleriksi tultuaan Aadolf Hitler antoi hallinnolleen kaukoviisaasti vuonna 1933 seuraavanlaisen kristittyä “koulutusta” koskevan ohjeen:

Valtiomielisyyteen ja aitoon kansalaisjäsenyyteen pyrkivä kasvatus saa suurimman sisäisen voimansa kristillisistä totuuksista. Uskollisuus ja vastuuntunto omaa kansaa kohtaan ankkuroituvat syvimmin kristilliseen uskoon. Siksi tunnustan erityiseksi velvollisuudeksi aina taata kristillisen koulutuksen olemassaolo, vapaa kehitys ja oikeus kaiken kasvatustyön pohjaksi.

Seuraavista Vanhan testamentin lainauksista löytyvät muuten hyvin mielenkiintoiset termit ”ympärileikkaamaton sydän”, ”särjetty henki” ja ”murtunut sydän.” Lainausten perusteella vaikuttaa erehdyttävästi siltä kuin Herran hartain toive olisi se, että valittujen ”ympärileikkaamattomat sydämet nöyrytyvät”, heidän ”henki särkyy” ja ”sydän murtuu.”:

Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää. (Ps:51:19)

Ympärileikatkaa sen tähden sydämenne älkääkä olko enää niskureita. (5Moos.10:16)

Ympärileikatkaa itsenne Herralle ja poistakaa sydämenne esinahka (Jer.4:4)

Ja te häviätte kansojen sekaan, ja vihollistenne maa nielee teidät... minäkin kävin heitä vastaan ja vein heidät heidän vihollistensa maahan. Silloin heidän ympärileikkaamaton sydämensä nöyrytty, ja silloin he sovittavat syntivelkansa (3Moos:38,41)

*Vaan tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: **Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä**; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.(Jer.31:33)*

Edellisestä viidestä jakeesta löytyy Herran itse ilmoittamana se, miten hän aikoo perimmäisen tarkoituksensa saavuttaa ja mikä se perimmäinen tarkoitus oikein on: Herran tarkoitus on henkisetä kidutusta käyttäen murskata ihmisen itsetunto, minuus niin, että tämä lopulta luopuu vapaaehtoisesti omasta, vapaasta tahdostaan – ja antaa sen Herra Jumalalle. Kaikkivaltias käyttää vapaasta tahdosta ilmausta **särjetty henki, särjetty ja murtunut sydän, ympärileikattu sydän ja sydämen esinahka**. Vapaata tahtoasi ei kukaan voi ilmeisesti viedä tai varastaa, ellet itse luovu omasta vapaasta tahdosta va-

paaheitoisesti. Muutenhan tämä “*sydämesi esinahka*” olisi jo iät ajat sitten päätynyt Herran aarrekammioon muiden sulotuoksuisten sukukalleuksien joukkoon. Kukaan ei siis voi vangita sinua, ellet vangitse itse itseäsi.

Esimerkiksi Martti Luther kertoo aikuisiällä läpikäymästään aivopesusta, ideologisesta ”uudelleen koulutuksesta”, että mentyyään luostariin, hän paastosi, piinasi ruumistaan piiskaamalla sitä, vietti pitkiä aikoja yksinäisyydessä rukoillen ja ripittäytyi jatkuvasti. Luther totesi:

Olin pyhä mies. Tapoin vain itseni.

Luostarissa käytetyillä mietiskelymenetelmillä ihminen saattoi sukeltaa henkisen maailman uumeniin, mistä hän palasi mukanaan ”uskon kultaa ja viisauden jalokiviä”. Aistien paasto, vaikutelmatyhjiö (buddhalaiset puhuvat mielen tyhjentämisestä ja esimerkiksi muslimit sekä juutalaiset ”huojuvat” hypnoottisen rytmikkäästi edes takaisin rukoillessaan) sekä hypnoottinen toisto (mantra) aseinaan prosessi muistuttaa nykyajan aivopesu- ja uudelleen koulutus menetelmiä, jotka ovat muuttaneet vanhan intuitiivisen viisauden kylmäksi psykologiseksi ja poliittiseksi tieteeeksi. Luostarin priorin huomauttikin Martille:

Tahto voidaan kuolettaa vain kovan kurin avulla.

Tuomas Kempiläinen (1380–1471), katolinen munkki, mystikko ja skolastikko, kirjoitti kuuluisassa hartauskirjassaan ”De imitatione Christi” (noin 1410–20, ”Kristuksen seuraamisesta”), joka on Raamatun jälkeen todennäköisesti luetuin kristillinen kirja, sydämen särkemisestä ja tahdon luovuttamisesta paljastavasti muun muassa:

*Jos tahdot päästä eteenpäin, pysy Jumalan pelossa ja karta liian suurta vapautta. Pidä sen sijaan kaikki aistit kurissa äläkä antaudu sopimattoman ilon valtaan. **Suostu sydämesi särkymiseen, niin löydät hurskauden. Poikani, jätä itsesi, niin löydät minut.** Pidättäydy itse valitsemasta ja ole vaillo omaasi, niin voitat aina. **Vielä suuremman armon saat heti, kun luovut itsestäsi etkä peruuta. Kuinka voit olla minun ja minä sinun, ellet sinä ole sekä sisäisesti että ulkoisesti vailla kaikkea omaa tahtoa?***

Ja seuraava lainaus Tuomaalta on suunnattu kaikille totuuden etsijöille:

Mitä nopeammin näin teet (luovut tahdostasi), sitä parempi on olosi, ja mitä täydellisemmin ja vilpittömämmin, sitä enemmän olet minulle mieleen ja

sitä runsaampi on voittonsi. Olen sanonut sinulle sangen usein ja sanon nyt jälleen: **jätä itsesi, luovu itsestäsi**, niin olet nauttiva suurta sisäistä rauhaa. Anna kaikki kaikesta, älä etsi mitään, älä vaadi mitään takaisin, pysy puhtaasti ja lujasti minussa, niin saat omistaa minut.

Poikani, varo tutkimasta korkeita aiheita ja Jumalan salattuja tuomioita: miksi toinen hylätään ja toinen otetaan niin suureen armoon ja miksi toinen joutuu niin suureen ahdinkoon ja toinen korotetaan niin ylen määrin. Tämä käy yli kaiken inhimillisen ymmärryksen, **eikä Jumalan tuomion tutkimiseen kykene mikään järki eikä selvittely**. Kun siis vihollinen tällaista mieleesi johtaa ja kun uteliaat ihmiset sitä kyselevät, vastaa profeetan sanalla: Sinä olet vanhurskas, Herra, ja sinun tuomiosi on oikea. Ja tällä: Herran tuomiot ovat oikeat, ne ovat vanhurskaat sinänsä. **Minun tuomiointani on pelättävä eikä tutkittava, sillä ihmisten ymmärrykselle ne ovat käsittämättömät... Varo siis poikani, käsittelemästä uteliaasti sellaista, mikä ylittää tietosi.**

Ja Hitler, mies joka oli Kaitselmuksen valittu välikappale, mies, joka tunsi historian avaimen, mies, jonka piti pelastaa maailma, puheissaan oppaas-taan ja tehtävästään kertoo muun muassa seuraavaa:

Tehtäväni on häiritä ihmisen tahdonvapautta... Toteutan käskyjä, jotka Kaitselmus on antanut minulle... Mikään mahti maailmassa ei voi järkyttää Saksan valtakuntaa nyt, jumalallinen Kaitselmus on tahtonut, että minä täytän germaanisen tehtävän.

Mikäli minulla ei ole horjumatonta vakaumusta ”tämä on ratkaisu”, en tee mitään. En edes vaikka koko puolue yrittäisi ajaa minut toimintaan. En toimi; odotan, tapahtuipa mitä hyvänsä. **Mutta jos ääni puhuu, silloin tiedän että on tullut aika toimia... tuntee velvoituksen yhdessä maailmankaikkeutta hallitsevan Ikuisen Tahdon kanssa edistää paremman ja vahvemman voittoa ja vaatia huonomman ja heikomman alistumista...**

Erik H. Erikson taas kirjoittaa aikuisiällä tapahtuvasta ”vapaaehtoisesta” ideologisesta koulutuksesta kirjassaan ”Nuori Luther” seuraavasti:

Koulutettaessa yksilöä ideologisesti uudelleen hänet on eristettävä ulkomaaailmasta niin pitkäksi aikaa, että hänen aikaisemmin omaksumansa arvot lakkaavat kokonaan vaikuttamasta hänen aikomuksiinsa ja pyrkimyksiinsä. Prosessin täytyy synnyttää hänessä niin vahvoja uusia vakaumuksia, että ne pystyvät korvaamaan suuren osan siitä, mitä hän on lapsena op-

pinut ja nuorena soveltanut käytäntöön. Koulutus on pakostakin eräänlaista shokkihoitoa, koska sen odotetaan lyhyessä ajassa tunkevan syrjään kaiken, mikä on kasvanut monien kehitysvuosien kuluessa. Oppilailta on jyrkästi vaadittava kieltäymyksiä ja heille täytyy jaella runsaskätisesti täsmällisiä tietoja ja rohkaisua.

Yksilö on eristettävä hänen tunteistaan maailmasta. Hänen mietiskelyään ja itsekritiikkiään on kannustettava identiteetin hajoamiseen mutta ei psyykkiseen pirstoutumiseen asti. Samaan aikaan hänet on koetettava palauttaa maailmaan uudet vakaumukset niin lujasti ankkuroituna piilotajuntaan, että hän lähes hallusinaatiomaisesti kokee ne jonkun jumalolennon tai historian tahdoksi, ei hänen mieleensä istutetuiksi vaan siellä aina piilleiksi ja vapautustaan odottaneiksi asioiksi.

Näin menettelivät vaihtuvien osien muinaisina muun muassa rakkaat ja suuret johtajat Lenin, Hitler, Stalin ja Mao kouluttaessaan kaadereitaan sekä kristityt lähetystyöntekijät kääntäessään pakanoita pois pahuudesta kohti Herran rakkautta. Mutta entä tänä päivänä? Entä jos ei koskaan aikaisemmin elämässään ole omaksunut mitään muita arvoja kuin rahan ja kaksinaismoraalin? Entä jos lapselle ei opeteta mitään moraalisesti oikeaa, jota voisi vartuttuaan soveltaa käytäntöön, ainoastaan oma etu? Tarvitaanko silloin lainkaan shokkihoitoa tai kieltäymyksiä? Eikö identiteetti jää kokonaan muodostumatta? Mitään minuutta ei ole koskaan kehittynyt pirstottavaksi, on vain itsetunnon tyhjiys. Ja jo pariin otteeseen aiemmin esillä ollut Eero Junkkaala uskotteleekin kirjassaan ”Miksi Jumala sallii pahan (Kirjaja 2002):

*Pelastuksessa **ihmisen tahto ei ole vapaa**, mutta muilla elämän alueilla se on... Me saamme ihmetellä ja kiittää Jumalaa siitä, että uskoessamme olemme päässeet valittujen joukkoon. Mikä armo ja etuoikeus! Tänne kannattaa houkutella muitakin! Usko on tyhjä käsi. **Minun mahdollisuuteni pelastaa itseni on tasan nolla.***

Kristillisen saarnamiehen Billy Grahamin kirjasta ”Onnellisen elämän avaimet” voi löytää:

*Oman tahdon luovuttaminen jumalallisen tahdon alaisuuteen näyttää kielteiseltä tapahtumalta, mutta se antaa myönteistä osinkoa... Evankeliumi huolehtii tahdostamme. Se huolehtii siitä, että **voimme luovuttaa tahtomme kaikkivaltiaan Jumalan tahtoon ja sillä tavoin vahvistaa omaamme.***

Siis jos annat valepoliisille puhelimessa pankkikorttisi tunnusluvun, saat ainakin sata uutta, niinkö? Ja todistaakseen Jumalan olevan rakkaus, Arola, Kouki ja Ruokasen veljekset tekevät yhtä täydellisen mahalaskun:

Miehen ja naisen rakkaus on Jumalan rakkauden ilmentymää; se että jokin vetää heitä vastustamattomasti puoleensa, paljastaa, että heidän Luojansa on rakkaus (A.K.R.R Ihp)

Onko tuossakaan mitään tolkkua? Samalla logiikalla voisi väittää, että viina on Jumalan alkoholismien ilmentymää; se että alkoholi vetää joitakin valittuja vastustamattomasti puolensa, paljastaa, että heidän Luojansa on alkoholisti. Miikka Ruokanen puolestaan väittää kirjassaan ”Ydinkohdat”:

***Ei Jumala ole verenhimoinen, vaan me ihmiset. Halutessaan pysyä itse omana pikku jumalanaan ihminen on niin murhanhimoinen, itseään vihaava ja kyvytön hyvään, että hän mieluummin tappaa Jumalansa kuin nöyrytyä to-
tuuteen. Raamatun Jumala ei ole aggressiivinen despootti, vaan rakkaus.***

Junkkaalan ja Ruokasen veljesten, Miikan ja Tapanin mielestä ilmeisesti Aadolf Hitler siis ainoastaan palveli Jumalan hyviä rakkaudellisia suunnitelmia! Hitlerkin oli erikoistunut muuttamaan pahan hyväksi. Ja uskonnon oppikirja Religio 2 jatkaa sumutusta:

Koska ihminen ei ymmärrä Jumalan aivoituksia, on hänen vain nöyryyttävä Jumalan tahtoon... Jumala johdattaa ihmistä myös kärsimysten keskellä. Jumalalla on hyvä tahto ihmistä kohtaan.

Miksi Herra valitsi keihäänkärjekseen tällaisen älykääpiön kuin Paavali? Siksikö, että puolitiedottomassa tilassa uinuville massoille soveltui tien näyttäjäksi ja tahdon luovutustilaisuuteen taluttajaksi parhaiten itseään muita parempana ja tärkeämpänä pitävä, riittävän luku- ja kirjoitustaidon sekä heikot hoksottimet omaava, hyväuskoinen tompperi, joka oli helppo saada uskomaan, että pimeys on valoa ja viha rakkautta. Ja kun olet lopulta kaikes-
ta pihalla kuin puutarhaletku, niin ei olekaan mikään ihme, että kiiltokuvat, vaahtokarkit ja hauskasti helisevät sanat muuttuvat vuosisatojen saatossa kuin riittävän suuri vale totuudeksi, avaimeksi ikuiseen onneen, henkisesti korkeammalle värähtelytasolle, positiiviseen paratiisiin – mestauspölkylle.

”Tapahtukoon sinun tahtosi myös taivaissa niin kuin maan päällä.”

PERVERSSIT PYHYYDET

Historiaa ei opiskella menneisyyttä, vaan tulevaisuutta varten, vain tunte-malla menneisyyden voi ymmärtää tulevaisuuden, eikö niin? Historian avul-la ymmärrämme, miksi maailma on nyt sellainen kuin se on, tai niin ainakin yleisesti uskotellaan. Väitetään myös, että ymmärtämällä historiallisten ilmi-öiden syyt ja seuraukset voimme tehdä omaa elämäämme, yhteiskuntaamme ja koko maailmaa koskevia perusteltuja päätöksiä. Historiantutkimus auttaa näin menneisyyden avulla ymmärtämään nykyisyyttä ja kurkistamaan tule-vaaisuuteen. Ilman historiantutkimusta emme ymmärrä miksi me uskomme niin kuin me uskomme, ajattelemme niin kuin me ajattelemme ja toimim-me niin kuin me toimimme.

Historiankirjoituksessa on kuitenkin yksi perustavanlaatuinen ongelma: vain voittajat kirjoittavat historian, opetettavan virallisen näkemyksen mu-kaisen historiallisen totuuden. Häviäjien, toiseksi jääneiden totuus yleensä katoaa, koska usein heitä ei ole enää, varsinkin ennen muinoin, edes ole-massa. Meille opetettu historia onkin siksi, koska olemme olemassa, poik-keuksetta vihan ja rakkaudettomuuden historia.

Nykyisin, jolloin tallennustavat ja -menetelmät ovat kehittyneet ja moni-puolistuneet, voittajat poikkeuksetta hautaavat omastaan poikkeavan ja eri-tyisesti epämiellyttävän totuuden mitä erilaisimmilla menetelmillä. Ennen muinoinhan aina uusi voittajien historia korvasi, hävitti vanhan historian ja siksi ei ole olemassa yhtenäistä historiallista kronologista tarinaa mennei-syydestä tähän päivään. Yleisimmät historian hautaamistavat menneisyyden tunkiolle ovat aina olleet vaikeneminen, salailu, muuntelu ja valehtelu. Val-he toistetaan tarpeeksi monta kertaa, jolloin se muuttuu lopulta totuudeksi. Muuntelu tehdään usein niin, että oleellisia seikkoja vääristellään, toisia li-sätään ja toisia taas ei lainkaan oteta huomioon. Salailu taas tapahtuu niin, että kaikista asioista ei kerrota totuudenmukaisesti ja osa tapahtumista jä-tetään kokonaan kertomatta, painetaan villaisella. Vaikeneminen hoituukin kaikkein helpoiten – vaikenemalla.

Mutta eikö sinunkin olisi jo aika saada tietää länsimaisen historian ja sitä myötä kristinuskon rakkaudettomuuden, koko historian totuudenmukainen ja kaunistelematon, vieläpä yksityiskohtainen koko alaston, peittelemätön menneisyys? Ehkä meidän pitäisi vilauttaa jälkikasvullemme pölyntyneitä videonauhoja sielunvihollisesta, viimeisestä tuomiosta ja helvetin loimua-vasta tulipätsistä. Miksi me emme enää jo viimeistään esikoulusta lähtien opeta lapsillemme kaikkea tätä kristinuskon valtakaudella vallinnutta juma-

lallista Pyhän Hengen jakamaa viisautta esimerkiksi jäniksen peräaukosta tai pierun pyhydestä?

Tuota menneisyyttä, jota nyt tulemme vain hienovaraisesti hipaisemaan ei tosin löydy ainoastakaan oppikirjasta, saati yhtenäisenä esityksenä yhdenkään arkiston kätköistä, sisältämänsä julmuuden vuoksi ei edes ikärajasuosituksella varustettuna versiona, mutta se on löydettävistä tuhansista ja tuhansista muistelmista, muistiinpanoista, katkelmista, pöytäkirjoista, määräyksistä ynnä muista asiakirjoista ellei sitten jopa joinakin yksittäisenä teoksena, kuten Dee Brownin kirja "Haudatkaa sydämeni Wounded Kneehen", joka kertoo etupäässä Pohjois-Amerikan preeria-intiaanien tarinan.

Tällaista hävinneiden historiaa, kuin preeria-intiaanien kohtaama murhenäytelmä, ei yleensä ole kirjoittanut yksikään sadistinen psykopaatti tai vallanhimoinen machiavelli-narsisti, ellei sitten kyse ole ollut kyseiset luonteenpiirteet omaavien, rakkaudettomuuden puutostautia potevien, yksilöiden keskinäisestä kuka kukin on kukkotappelusta. Hävinneiden historiat antavat aivan toisen kuvan menneestä kuin valtaan ja rahaan, kunniaan ja maineeseen pohjautuva rakkauden puutostaudista kärsivä kristitty länsimainen historiankirjoitus. Tuo kristittyjen voitonsoturien jalkoihin jääneiden historiankirjoitus ei yleensä mairittele pelolla ja vihalla hallinnejä, ei tee patsaita mielipuolista isänmaan toivoista tai häivyttä menneisyyden hautausmaalle lopullisena viisautena kansalle totuutena tyrkytettyä hulluutta.

Kristikunnan historia on autuaan onnellisesti "unohdettu". Menneisyydestä on ensinnäkin vaiettu jo yksinomaan siksi, koska ihmisille, jotka eivät mitään mistään tiedä, on helppo uskotella aivan mitä tahansa. Ja toiseksi, kun kukaan ei tunne kristittyjen pimeää puolta, niin kukaan ei voi uskoa, eikä hevin edes usko, että näiden kilttien mustakaapuisten setien (ja nykyään myös tätien) järjestö pesisi rikoshistoriallaan koska tahansa ennen tullen minä tahansa maailmanlaajuisista rikollisjärjestöistä. Kolmanneksi, liian monen silmäätekevän suurmiehen ja kansallissankarin kädet ovat tahriintuneet tutuilta ja tuntemattomilta ryövätyistä kullasta ja – verestä. Mutta Jeesuksen "seuraajien" ihanaa toiviotietä alkukristittyjen "rakkauden aterialta" aina Auschwitzin parakkiin vetisen soppalautasen ääreen on kuitenkin hiukan vaivaa näkemällä vaivatonta seurata, kun tarkkailee sen varrella massoitain lojuvia ruumiskasoja, yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden uhreja. Se, että kansakunnat sekä uskontokuntien jäsenet ovat käyttäytyneet menneisyydessä mielipuolisesti tai että yksittäinen ihminen ei tiedä mitä hän tekee, ei suinkaan voi tarkoittaa sitä, että näistä teoista pitäisi vaieta. Eihän niistä silloin mitään voi oppiakaan. Vai voisiko menneisyyden virheet muka korjata pistämällä suunsa suppuun ja päänsä pensaaseen – unohtamalla ne autuaallisesti? Ja se, että niihin ei omalla käyttäytymisellään mitenkään

puutu, osoittaa ainoastaan sen, että vaikenemalla hyväksyy tapahtuneet sekä nyt vielä tänäkin päivänä tapahtuvan tosiasioiden peittelyn kuten uskonnon oppikirja ”Religio 2” kirjoittaja Ole Högberg hurskastelee:

Ihmiskunta on tehnyt ratkaisuja, jotka ovat aiheuttaneet kärsimystä. Usein on kuitenkin väärin etsiä syyllisiä kärsimykseen. Syyttely ja syyllisten etsiminen lisää niiden kärsimystä, joiden harteille syyllisyys säilytetään.

Huomaa kuinka Ole nimeää kärsimyksen aiheuttajaksi kasvottoman yhteiskunnan eikä suinkaan yhteiskunnan kristittyä eliittiä, sen marionetteja tai kuuliaista tykinruokaa Kaiken kukkuraksi saman tekijän uskonnonoppikirja Religio 4 toteaa:

Ihmisen mielen myrkyttäminen on yhtä tuomittavaa kuin hänen hengitysilmansa myrkyttäminen.

Högberg ilmiselvästi omaatuntoaan keventääkseen viittaa kyseisellä hurskastelullaan kirkon yli 1500 vuotiseen veriseen, suoraan rakkauden Jumalan nimissä eri tavoin ainakin yli 230 miljoonaa ”valloitus sodissa” ja niiden yhteydessä Jumalan nimissä tehtyihin puhdistuksiin, tapettuun ihmiseen. Mittavimmat näistä kristittyjen organisoimista pakanoiden sekä toisinajattelijoiden tuhoamisoperaatiosta (kuolleet miljoonia) ovat olleet: Keski- ja Pohjois-Amerikan kolonisaatio 1492–1691, ainakin 100 miljoonaa, Espanjan Etelä-Amerikan kolonisaatio 1492–1542, ainakin 50 miljoonaa, Azteekkien valloitus 1519–1632, ainakin 24 miljoonaa, Inca valtakunnan tuho 1533–1572, ainakin 8 miljoonaa, Iberian niemimaan takaisin valloitus 711–1492, ainakin 7 miljoonaa, Natsinen juutalaispuhdistukset 1938–1945), 6 miljoonaa, 30-vuotinen sota 1618–1648, lähes 6 miljoonaa, Hugenotti sodat 1562–1598, lähes 3 miljoonaa, 100-vuotinen sota 1337–1453, lähes 3 miljoonaa, ristiretket 1095–1291, lähes 2 miljoonaa, Espanjan Yucatanin valloitus, 1,5 miljoonaa, 7-vuoden sota 1756–1763, yli miljoona, Britannian kansalaissota 1639–1651, lähes miljoona, Espanjan vallanperimys sota 1701–1714, yli puoli miljoonaa, Albigienssi ristiretki 1208–1229, lähes puoli miljoonaa (en.wikipedia.org/wiki/List_of_wars_by_death_toll). Edellisten lisäksi on ollut lukemattomia sotia, joissa kuolonuhreja on vain alle puolimiljoona tai huomattavasti vähemmän, tai laajamittaisia ”kansallisia” veriorgioita, joissa usko ei ole näytellyt merkittävintä pääosaa, vaan omalla uskolla on omille joukoille tai itselle perusteltu omasta ahneudesta sikiävää silmitöntä teurastusta, kuten Belgian Kongossa 1877–1908, ainakin

10 miljoonaa uhria, tai muuten vaan muukalaisten/vihollisten tappamista, kuten esimerkiksi II-maailmansodassa Suomen rintamilla. Eikä tämä "kenttäpappien" suorittama Suomen joukkojen tappamiseen oikeuttava siunaaminen varmasti ole ainoa lajissaan ja tässä yhteydessä esillä ovat vain sodat, ei kansallisia vainot, teloitukset tai joukkomurhat, puhumattakaan kristittyjen uskonkiihkossaan aiheuttamista henkilökohtaisista yhtä henkilöä tai kokonaista perhettä koskevista järkyttävistä murhenäytelmistä.

Syyllisiä ei siis Högbergin mielestä saa etsiä, mutta ilman myrkyttäjät on tuomittava? Vai tarkoittaako tämä sitä, että on väärin etsiä, mutta oikein tuomita, mikäli tuo teko sopii omiin tarkoituksiin? Ja tuomita varsinkin silloin, kun on mahdollisuus langettaa pyhä tuomio? Entä ne, jotka ovat kärsineet tehdyistä ratkaisuista, vähentääkö se, että syyllisiä ei nimetä, että he eivät saa koskaan oikeutta, heidän kärsimystään?

Tuomioiden jakamiseen ja syyllisten etsintään onkin viimeisen kahdentuhannen vuoden aikana erikoistuneet etupäässä ja lähinnä kaikki kristilliset kirkkokunnat. Nyt kun vihdoinkin ja viimein Pyhän Hengen johdattaman väkivaltakoneiston teot tulevat lopulta päinvaloon, niin niistä ei saisi puhua. Ikävä kyllä kuin päänsä pensaaseen pistävä jänis, mieluiten vaikeneva ja auktoriteettien selän taakse piiloutuva rivijäsen tuomitsee ennen kaikkea itse itsensä – välinpitämättömyydestä ja vaikenemisesta.

Kristinuskon yksi eniten onnettomuutta aiheuttanut opinkappale, kaiken pahan alku ja juuri, on ilmeisesti se, jonka mukaan synti johtuu oman tahdon luvottomasta käytöstä Eedenissä, siis vapaasta tahdosta. Tämä oppi johtaa väistämättä kaikkein kiihkeimpien uskonsoturien keskuudessa jopa "syn-tisen" sukupuolivietin kaikkinaiseen kieltämiseen, ikään kuin mies olisi saanut "munansa" vasta paratiisissa käärmeeltä. Koska sukupuoliviettä on ihmisyksilön hyvin vaikea hallita tahdolla, se tulkitaan pahalaisen pirulliseksi salajuoneksi. Siemenet tähänkin itsensä kiduttamisen viisauteen kylvi Paavali, kukas muukaan, opettaessaan "hullutukseksi" nimittämää evankeliumiaan Pyhän Hengen johdattamana kuulijoilleen:

Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta. (Kol.3:5)

...vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi. (1Kor.9:27)

Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihan-sa himoineen ja haluineen. (Gal.5:24)

Se tapahtumasarja, joka kuvaa erinomaisesti Paavalin luonteenlujuutta ja rakkaudetonta seksuaalista puutostilaa ja jonka päätteeksi hän päätyi kidutamaan itse itseään, käy ilmi seuraavasta:

*Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle. Mitä siis sanomme? Onko laki syntiä? Pois se! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä **en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ”Älä himoitse”**. (Room.7:5,7)*

Lailla Paavali tarkoittaa juutalaisten lakia eli Vanhaa testamenttia ja nimenomaan käskyä ”Älä himoitse”. Eli kun Paavali lukee käskyjä ja tulee kyseisen kymmenennen käskyn kohdalle, niin hänen himonsa heräävät pelkästä ”Älä himoitse” sanaparin kohdalla, kuin pornolehteä selailtaessa, mielikuvituksen lantion seudulle synnyttämän synnillisen kutinan seurauksena. Näin Pyhän Hengen ohjaamana sukupuolivietti samaistettiin lihaan, sanasta sukupuolivietti tuli sanan liha synonyymi ja lopputulos, lihan ja synnin naittaminen, josta seurasi varsinainen maanpäällinen helvetti – rakkauden Jumalan nimissä tapettiin, kuten jo edellä tuli ilmi, seuraavan 1500 vuoden kuluessa eri tavoin ainakin yli 220 miljoonaa ihmistä. Ja itsekiduttamiseen, ruoskan iskun rakastamiseen, siihenkin löytyy, totta kai, hebrealaiselta apostoli Paavalilta mustasta pedagogiikasta Pyhän Hengen ilmoittama yleispätevä selitys:

...sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa. (Hep.12:6)

Olivathan jo Paavalin heimoveljet heprealaiset pitäneet naista pahuuden ja kuoleman lähteenä:

Naisesta sai alkunsa synti ja hänen kauttansa me kaikki kuolemme. (Jeesus Siirakin kirja 25:24)

Minkähän takia jumala ylipäätään loi uskonmiehille sukupuolielimet, ne hän ovat aina vain aiheuttamassa harmia ja kaikkinaisen pyhyiden tiellä? Ei olisi hengenmiesten tarvinnut katkoa kalujaan niin kuin jo mainitut Pyhät, kirkkoisä Origenes (185–254) ja Pakhomius (292–346) tai sekaantua pikkupoikiin, kuten Pyhän Hengen ohjaamat katolisen kirkon paimenpiru parat ovat tehneet iät ja ajat.

Laumoittain rakkaudettomuuden uhreja sulkeutuukin vuosisatojen ajan ja yhä vielä tänä päivänäkin lukkojen taakse luostareihin, mutta hormoni-toimintaa ei siitä ei lamaannu. Rakkausanemiaa ja sukupuoliviettiä eivät paksuimmatkaan kivimuurit tai Pyhä Henki pysty pysäyttämään. Jo edellä mainitusta luostarilaitoksen perustajasta, Pyhästä Pakhomiuksesta (292–346) kerrotaan:

Toiset tehostivat taistelua voitelemalla elimet katkerouutteella, toiset päättivät lopettaa vaivansa yhdellä iskulla ja leikkasivat irti tuon kaiken pahan alun ja juuren, minkä jälkeen ei ollutkaan muuta vaihtoehtoa kuin elää siveästi. Ne jotka eivät tehneet yhtä radikaalia kertaratkaisua, saivat kärsiä kadotettujen piinaa. Ylivoimaiset himon rynnäköt ajoivat Pyhän Pakhomiuksen etsimään yksinäisyyttä erämaasta, missä hän ei odottanut joutuvansa kiusaukselle alttiiksi. Mutta siellä tulikin kaunis neekerinainen pitämään hänelle seuraa, istui hänen syliinsä ja kiihotti häntä kaikin tavoin. Sen seurauksena Pakhomius teki, minkä hänen itsensäkin mielestä kuka tahansa tavallinen mies olisi niissä oloissa tehnyt. Mutta kun tämä kauhea toimitus oli ohi, hän teki juuri sen, minkä niin moni onneton ihminen siihen aikaan: syytti paholaista ja antoi neekerinaista korville. Hänen paholaispäilynsä olivat ilmeisesti oikeat; tyttö oli paholainen itse, ja Pakhomiuksen käsi haisi niin hirveältä, että hän melkein pyörtyi hajun tuntiessaan.

Ja niin kaksi vastakkaista sukupuolta olevaa ihmistä eivät enää vainoharhaisina vihan uhreina kykene kohtaamaan toisiaan ja vahvistamaan myönteisiä tunteitaan. Ja miehen, joka pelkää tai halveksii naista, on mahdotonta tuntea mielihyvää, täyttymyksellistä tyydytystä nopeasti ohimenevän mekaanisen ilon sijaan. Yhdynnästä tuleekin näin vain voimakas yksinäisyyden ja vierauden kokemus läheisyyden ja yhteisyyden sijasta. Kehosta tulee yhä selvemmin pelkkä kone ja tämän tyyppinen seksuaalisuus johtaa ajan mittaan siihen, että ihminen tekee väkivaltaa omalle itselleen. Anthony Storr:

Tyydyttävä sukupuolisuhde edellyttää molempien osapuolien luottamuksellista tunne-eläytymistä,

Ilman yhteistä molemminpuolista yhteenkuuluvuuden tunnetta, mies ja nainen eivät uskalla rakastaa estoitta, eivätkä he luota siihen, että toinen rakastaa heitä.

Hylätessään Jeesuksen antaman rakkauskäskyn Pyhän Hengen avittamat tunnevammaiset hengenjättiläiset ryhtyvät markkinoimaan taivaallista siiveyttä ensin kerettiläisten vainon ja sittemmin uskonsotien ohella. Kau-

neuden ja kaikkien siihen liittyvien nautintojen ajatellaan olevan isästä perkeleestä ja niin kristityt alkavat ylistää rumuutta ja likaa. Ruumiin puhautta pidettiin sielun saastaisuutena. Eniten ihailuja saavat osakseen ne pyhimykset, jotka ovat muuttuneet patinoituneen lian peittämiksi massoiksi. Itseruuskintaa käytetään suoranaisena ja välttämättömänä menetelmänä jo tehtyjen syntien hyvittämiseksi. Siveyslupauksen antaneet nuoret naiset eivät pidä neitsyyttä minkään arvoisena, jollei siihen liity voimakas lihan kidutus, vaiteliaisuus, eristäytyminen, köyhyys, paastot, pesut ja jatkuva rukoilu. Esimerkiksi Julianus luopion aikalaiset oikeauskoiset pyhimykset ylpeilevät sillä, että heidän parrassaan on paljon eläjiä. Puhtautta inhotaan ja täit ovat pyhyyden merkki. Pyhimykset, mies- ja naispuoliset, kerskailevat sillä, ettei vesi ole koskettanut heidän jalkojaan muulloin kuin heidän joutuessaan kahlaamaan joen poikki.

Väkivaltaisen käyttäytymisen ja kaikki tyydytystä tuovaan verenvuodatukseen johtavat aggression syyt sikiävät rakkauden vajaatoiminnasta, yleisestä ja yhtäläisestä rakkauden puutostaudista. Ihmisyksilö opetetaan ja varhaislapsuudessa häpeämään kehoaan ja sukupuolisuuuttaan. Häntä esitetään tyydyttämästä sukupuoliviettiään luonnollisesti ja normaalisti. Hänestä kasvatetaan sukupuolisesti kieroutunut perverssi. Se, että kieroutunut sukupuolivietti ei kykene saamaan tyydytystä luottamuksellisesta, teeskentelemättömästä läheisyydestä, saa yksilön etsimään tyydytystä korvauksenomaisesti alistamisesta, nöyryyttämisestä ja nujertamisesta. Seksuaaliset poikkeavuudet johtuvatkin pääasiassa siitä, että aikuinen ihminen tuntee yhä lapsuudenaikaista syyllisyyttä ja alemmuutta.

Se, että yksilöltä puuttuu ennen kaikkea fyysinen läheisyys, huolenpito ja luottamuksen kipinä varhaisessa kokemusympäristössään persoonallisuuden kehityksen kannalta tärkeinä kausina, tekee ihmisestä pahan eikä suinkaan mikään geneettinen perimä, luonnollinen valinta. Pahuudeksi muuttunut rakkaus saa yksilön myöhemmin aikuisiällä ajoittain muuttamaan raivohulluksi riikinkukoksi tai saalistavaksi rukoilijasirkaksi. Pedofiilin synnyn, kuten jo aiemmin oli esillä, ja kaikkinaisten perversioiden, kuten fetisismien, koprofilian, nekrofilian tai zoofilian perimmäinen syy ei suinkaan ala hedelmöitymisen hetkestä tai synnytyslaitokselta, vaan Heran suosimista ja ihmisten ihan itse käyttämistä ihanan pyhistä kasvatus-, nimenomaan sukupuolikasvatus menetelmistä.

Sytykkeet varsinaisen naisvihan ja kaikkinaisen luonnollisen sukupuolisouden kieltämisen kristittyjen "siveään" pesään heitti suuresti kunnioitettu Pyhä Paavali vierittämällä suoraselkäisen hurskaan miehen lailla syyn Eedenin muinaisista tapahtumista tietysti, kenenkäpä muun, kuin naisen niskaan:

*Oppikoon nainen hiljaisuudessa, kaikin puolin alistuvaisena; mutta minä en salli, että vaimo opettaa, enkä että hän vallitsee miestänsä, vaan eläköön hän hiljaisuudessa. Sillä Aadam luotiin ensin, sitten Eeva; **Eikä Aatamia petetty, vaan nainen petettiin ja joutui rikkomukseen.** Mutta hän on pelastuva lastensynnyttämisen kautta, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä ynnä siveydessä. (1Tim.2:11–15)*

...olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnankokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niin kuin lakikin sanoo. (1Kor.14:34) Mutta epäpyhiä ämmäin taruja karta ja harjoita itseäsi jumalisuuteen. (1Tim.4:7)

Pyhän Hengen hengenmiehille jakamasta suuresta ylimaallisesta luonnon-tieteellisestä viisaudesta kertoo apostolisiin isiin kuuluneen Barnabaan kirje:

Ylistetty olkoon meidän Herramme, veljet, kun hän on antanut meille viisauden ja järjen, että tajuaamme hänen salaisuuksiaan: Jäniksen peräpuoli nimittäin laajenee vuosi vuodelta: niin monta vuotta kuin se on elänyt, niin monta peräukkoa sillä on. Hyeena vaihtaa luontoaan vuodesta vuoteen, esiintyen milloin koiraana, milloin naaraana. Lumikko näet tiinehtyy suun kautta

Toisen vuosisadan aikana Pyhän Hengen kasvatuksellisena pääteemana on välienselvittely sellaisten kerettiläisten harhaoppien kuin markionismin ja gnostilaisuuden kannattajien kanssa. Markionismin murtaa lopullisesti vasta kristityn keisarikunnan kerettiläisvastainen lainsäädäntö, mutta gnostikot savustetaan seurakunnista välittömästi. Seuraavaksi kirkkoisät ottavat tähtäimeensä manikealaiset. Aseina käytetään seurakunnista erottamista, henkilökohtaista vainoa ja elävältä polttamista.

On ilmeistä, että jo useat alkukristityt kärsivät paranooisesta, vainoharhaisesta skitsofreniasta. Oman häpeällisen käytöksensä aikaansaaman heihin itseensä kohdistuvan vainon ja toisaalta Herran heidän kohdistaman alituisen nöyryyttämisen synnyttämän vihan he alitajuisesti käsittelivät, kuten Anthony Storr tiivisti, näin:

he projisoivat vihamielisyytensä (itseensä) toisiin ihmisiin ja luulevat olevansa viattomia vainottuja

Paranooista skitsofreniaa edeltävät usein kuvitelmat ja unet maailmanlopusta.

Ja mikä sattuma, juuri maailmanlopun kiihkeä odotus värittikin koko alkukristittyjen yhteisöä. Edellä mainittu, kirkkoisiin luettu Origenes (185–254) syyllistyy nuoruudessaan auttamattomaan virheeseen kastroidessaan itsensä, kun hän tulkitsee Matteuksen evankeliumia sanasta sanaan:

On niitä, jotka taivasten valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä avioon kelpaamattomiksi. (Matt.19:12)

Origenes esittää myös ensimmäisenä teorian, että Perkele oli hankkinut laillisen oikeuden ihmisiin ja että Kristuksen kuolema oli Perkeleelle maksetut lunnaat. 300-luvun lopulta löydämme ensi kerran paavin käskyn, joka määrää pysyvän selibaatin ehdottomana kurinpidollisena sääntönä alttaripapeille. Vuonna 313 keisari Konstantinus tunnustaa kristinuskon tasavertaiseksi muiden uskontojen kanssa. Ammianus Marcellinus kirjoittaa:

Mitkään villieläimet eivät ole ihmistä kohtaan niin kiukkuisia, kuin useimmat kristityt ovat toisiaan kohtaan.

J. Stevensonin kirjassa ”A New Eusebius” Celsus kuvaa varhaiskristittyjen käytöstä:

He palvovat tätä äskettäin ilmestynyttä miestä suorastaan järjettömästi. He ovat kuin lammikolle kerääntyneitä sammakoita väitellessään, kuka heistä on syntisin

Kunnianarvoisa kirkkoisä, länsimaisen teologian perustaja Quintus Septimius Florens Tertullianus (155 – 240) kirjoittaessaan naisista pani Pyhän Hengen tukemana lisää pötköä rakkauden roihuavaan pätsiin:

Te olette perkeleen porttikäytävä, te olette tuon [kielletyn] puun ilmituojat; te olette Jumalan lain ensimmäiset hylkääjät; te olette se, joka viekoitteli hänet, jonka kimppuun perkele ei kyennyt käymään. Te tuhositte niin helposti Jumalan kuvan, miehen

Tukea sanoilleen Tertullianus löytää Raamatusta:

Kuolemaakin katkerampi on nainen. Hän on pyydys, hänen sydämensä on ansa, hänen kätensä ovat kahleet. Jumalalle mieluinen hänet välttää, mutta synnintekijä takertuu hänen verkkoonsa (Sr.7:26 up)

Kristinuskon pesästä kasvoikin impotenssi käenpoika – juuri missään muussa kulttuurissa ei seksuaalisuuteen suhtauduttu yhtä suvaitsemattomasti kuin kristittyjen keskuudessa. Seksuaalinen syyllisyydentunnosta tuli alitajuinen taakka – perusarvo ja siitä kristillisinä perusarvoihin perustuvassa kulttuurissa, jota varjostaa vuosituhantinen kirkollinen paheksunta, pystyvät vapautumaan vieläkin vain harvat. Anthony Storr kirjassaan ”Seksuaalinen poikkeavuus”:

*Mutta varsin yleisesti yhä vaalitaan käsitystä, että pidättyminen seksuaalisuudesta on ilmaus ihmisen harvinaisen siveellisetä mittavuudesta ja että selibaattia on pidettävä hyveenä... Sellaisessakin yhteiskunnassa, joka on enää vain nimellisesti kristillinen ja jossa myös kirkko vähitellen muuttuu yhä vapaamielisemmäksi seksuaalisissa asioissa, **on vielä paljon ihmisiä, joiden mielestä sukupuoliisuus on vain toinen sana synnille.***

Bertrand Russell kuvaa tätä aikaa, jolloin nimenomaan kirkon johtajat itse henkilökohtaisesti valvoivat Pyhän Hengen johtamana niiden ihmisten ki-
duttamista ja teloittamista, jotka eivät hyväksyneet uutta järjestystä:

Saavutettuaan poliittista valtaa kristityt valitettavasti suuntasivat kiihkonsa toisiaan vastaan. Ennen Konstantinusta oli jo ollut verrattain paljon harhaoppeja, mutta ortodoksialla ei ollut mitään keinoja rangaista niitä. Kun valtio tuli kristityksi, kirkonmiehille tarjoutui suuria saaliita vallan ja varallisuuden muodossa.

Kirkko kerskaileekin, että se ei vuodata verta – syylliset poltetaan. Anthony Storr, kummastellessaan uskontojen synnyttämää kerettiläiskammoa:

Mitä pakottavampi ihmisiä yhdistävät siteet ovat sitä jyrkempiä ovat heitä erottavat erimielisyydet... Mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piileviä aggressioita häneen kasaantuu

Sama uskonto, joka vakavasti kehottaa kannattajiansa rakastamaan lähimmäisiään niin kuin itseään, on ollut syynä fanaattiseen vihaan ja vainoon. Kristityt...ovat olleet kaikkein suvaitsemattomampia niitä kerettiläisiä kohtaan, jotka tunnustavat likipitäen samaa uskoa mutta poikkeavat hiukan puhdasoppisuudesta.

Kerettiläisiä vainotaan, koska he uhkaavat uskovaisten varmuutta, ja ne raa'at rangaistukset, joita puhdasoppiset ovat käyttäneet toisinajattelijoita kohtaan, eivät todista uskon varmuutta vaan sen haavoittuvuutta.

Vuonna 367 hyväksytään melkoisen kiistelyn jälkeen kaanon eli Raamatun nykyinen sisältö – siis yli 300 vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen. Aleksandrian piispa Athanasius julistaa yhä tänäkin päivänä voimassa olevan absoluuttisen totuuden:

Nämä ovat pelastuksen lähteet, jotta janoava saisi niiden sanoista yltäkyläisen virvoituksen. Yksin niissä julistetaan hurskas oppi. Kukaan ei saa lisätä niihin mitään eikä ottaa niistä mitään pois.

Kirkonkirous otetaan käyttöön ja Keisari Theodosius, joka halusi itseään nimittettävän ”Näkyväksi Jumalaksi”, julistaa 381 kristinuskon ainoaksi lailliseksi uskoksi keisarillisella käskyllään:

*Meidän määräyksestämme kaikki ne henkilöt, jota tätä käskyä noudattavat, saavat kantaa nimeä katolinen kristitty. Mutta **kaikki muut, jotka Me julistamme heikkomielisiksi ja hulluiksi**, joutuvat kärsimään kerettiläisten oppien kunnioittomuudesta, heidän kokoontumispaikoilleen ei suoda kirkon nimeä, ja heidät kohtaa ensin jumalallinen rangaistus ja sen jälkeen Meidän julistamamme tuomio, minkä Me langetamme jumalallisen tuomion mukaan.*

Lopulta pyhän Pietarin heti ensimmäisenä helluntaina aloittaman ja 350 vuotta kestäneen ankaran henkisen terrorin sekä kirkon sisäisen kukkotappelun ja nokkapokan jälkeen kristillinen kirkko saa täydellisen monopoliaseman vuonna 392 Rooman valtakunnassa. Luomakunnan kruunujen, jotka eivät ole saaneet ilman häpeää tilaisuutta luonnolliseen fyysiseen kanssakäymiseen vastakkaisen sukupuolen kanssa ottavat asiakseen patoutumien sa purkamisen etsiessään vieteilleen tyydytystä. Homoseksuaalisuudesta tulee välittömästi kuolemallalla rangaistava teko ja toisinajattelijoiden vainot roihahtavat ilmiliekkeihin – kerettiläisyydestä tulee peräti valtionrikos. Kaikki sellainen kerettiläinen tieto, joka voisi uhata hierarkiaa, salataan tai tuhotaan.

Tarkoittikohan Jeesus sitä, että räksyttävistä, nilkassasi roikkuvista rakikoirista kuoriutuu Pyhän Hengen automana raivotautisia petoja, jotka vaahto suupielistä pärskyen samaisen Pyhän Hengen johdattamina iskevät rakkauden ilosanomaa levittäessään hampaat kurkkuusi? Uskonnon oppikirja ja ”Kristikunnan historia” sen sijaan uskottelee nuorisolle:

Kristinuskon uudenlaisena universaalina uskontona ylitti yhteiskunnan vahvoja rajamuureja; ihmiset ovat Jumalan edessä samanarvoisia rotuun,

kansallisuuteen, kieleen, sivistykseen, sosiaaliseen asemaan tai sukupuoleen katsomatta.

Niinpä jo keisari Konstantinuksen aikana 4. vuosisadalla raiskaus oli vakava rikos; myös uhreja rangaistaan, koska he eivät ole huutaneet kyllin äänekäästi apua. Myöhemmin raiskattu neitsyt saatettiin jopa polttaa roviolla. Pyhä Augustinus (354–430), jonka ajatukset vaikuttivat määräävästi kirkon teologiaan aina reformaatioon saakka sekä myöhemmin suureen osaan Lutherin ja Calvinin oppeja ja jota vielä nykyäänkin pidetään muun muassa maamme johtavien hengenmiesten keskuudessa erittäin suuressa arvossa, oli synnintunnoltaan sairaalloinen. Hän kehitti rukoukskammiossaan kristittyjen yhä käyttämän oikeutetun sodan käsitteen:

*Kun Kristus selitti, että jokainen joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu, hän tarkoitti vain sellaisia henkilöitä, jotka tarttuvat aseisiin vuodattaakseen toisten verta ilman laillisen esivallan käskyä tai lupaa. **Sodassa ei saa antaa julmuuden, vihan eikä kostonhimon vallita, vaan sodan oikea motiivi on rakkaus.***

Kirkkoisä Augustinuksen mielestä hyveellisen ihmisen on avioliitossakin ilman muuta suoriuduttava yhdynnästä himotta. Himon tarve sukupuoliyhdyntänsä on rangaistus Aatamin synnistä. Hänen tapanaan olikin nuoruudessa rukoilla:

Anna minulle puhtaus ja siveys, mutta älä anna sitä juuri nyt.

Samainen Augustinus päätteli Pyhän Hengen johdattalemana muuten myös, että on armeliasta rangaista kerettiläisiä vaikka kuolemalla, jos se voi pelastaa heidät ja muut ikuisesta kärsimyksestä. Hän ajoi kirkossa väkisin läpi ajatuksen helvetin ikuisuudesta ja unelmoi:

Kun vasemmalla olevat lähtevät ikuisen tuleen, lähtevät vanhurskaat ikuisen elämään, että he tuntevat sinut, ainoan tosi Jumalan, ja hänet jonka lähetit, Jeesuksen Kristuksen. Sen tunteminen, näkeminen ja katseleminen tyydyttää sielun kaipauksen yllin kyllin. Tämä yksin riittää, ei ole mitään muuta tavoiteltavaa, ei ikävöitävää, ei kaivattavaa.

Augustinus ajatteli myös, että Jumala on jakanut ihmissuvun valittuihin ja hylättyihin, ei heidän ansioidensa ja vikojensa perusteella vaan mielivaltaisesti. Kaikki ansaitsevat yhtäläisesti kadotuksen, ja siitä syystä hylätyillä

ei ole mitään aihetta valituksiin. Uskonnon oppikirja ”Kristikunnan historia” (WSOY 1997), ylistääkin lukijoilleen Augustinusta estoitta todetessaan:

Kirkkoisän ajattelussa on demokraattisen, kansanvaltaisen näkemyksen siemen.

Vuonna 391 kristityt polttavat Aleksandrian suuren kirjaston, joka on yksi viimeisistä muinaisen viisauden ja tiedon säilytyspaikoista. Kreikkalaisten akatemioiden ovet naulataan kiinni. Pyhä Kyrillos, slaavilainen apostoli, lynkkauttaa armon vuonna 415 Aleksandriassa Hypatian, kuuluisan naisen, joka harrastaa filosofiaa ja käyttää kykyjään matematiikan tutkimiseen. Apostolin mukaan on hävytöntä, että tämä oppinut nainen on rojhennut opettaa miehiä ja näin muodoin rikkonut Jumalan käskyä. Hypatia vedetään alas vaunuistaan, riisutaan alastomaksi ja laahataan kirkkoon, missä hänet epäinhimillisesti teurastavat Pietari Lukija ja joukko villejä ja armotomia fanaatikkoja. Hänen jäsenistään raavitaan liha terävillä osterinkuorilla, ja hänen raadellut jäsenensä heitetään tuleen. Tämä samainen, kirkon myöhemmin pyhimykseksi korottama patriarkka antaa alkusysäyksen laajamittaisille juutalaisvainoille ja ennakoi ghettojen perustamista yllyttäessään väkijoukon ajamaan juutalaiset pois Aleksandriasta samana armon vuonna. Itse kirkkoa repivät tuon tuosta rakkaudelliset erimielisyydet Pyhästä Kolminaisuudesta. Nämä kristologiset kiistat käsitelivät muun muassa kysymyksiä oliko Kristus jumala, ihminen, enkelimäinen olento vai kaikenlaisen luokittelun ulkopuolella oleva, muuttivatko Kristuksen tekemät ihmeet fyysisistä todellisuutta vai olivatko ne vain symbolisia, ja nousiko Kristuksen ruumis todella fyysisesti kuolleista vai oliko ylösnoussut Kristus yliluonnollinen olento? Kolme jumalaolentoa uskonnossa, joka nimenomaan väitti olevansa yksijumalainen. Kolme yhdessä ja yksi kolmessa, kukin toistensa kaltainen ja kuitenkin erilainen:

Jos sanotte, että Pyhä Henki on lähtöisin Isästä kuten poika, miksette sano silloin, että Pyhä Henki on Pojan veli? Ja jos hän taas on lähtöisin Pojasta, miksette sano häntä Isän pojanpojaksi?

Kirkossa alkaakin jo 300-kuvulla kyteä kiista puhdasoppisuudesta, joka johtaa yli 700 vuotisen tukkanuottasten jälkeen vuonna 1054 lopulta molempien osapuolten toistensa pannaan julistamiseen – avioeroon ja kirkon jakaantumiseen kahtia, kreikkalais- ja roomalaiskatoliseen, oikeaan ja yleiseen katolilaisuuteen.

Näin syrjään tungetusta rakkaudettomuudesta johtuva paranooinen skitsofrenia, mielisairaus jatkaa estoitta leviämistään kristittyjen keskuudessa kuin täiden levittämä pilkkukuumie, punainen viitta, Anthony Storr:

on alaryhmiä. joihin vainoharhat kohdistetaan ja joita siksi kohdellaan vihamielisesti ja halveksivasti...näitä pidetään saastaisina ihmisryhminä, joiden luullaan tartuttavan saastansa muihinkin...siinä miten tehokkaasti ne erotetaan muusta yhteiskunnasta ilmenee ihmisten pelko, että niillä on mahtia levittää saastaisuutta muihinkin

Kirkko huolehtii aina 600-luvulle asti pakanuuden vastaisesta taistelusta. Keisari Justianuksen aikana lainsäädäntöä tiukennetaan: muilta uskonnollisilta ryhmiltä kielletään laissa oikeus jumalanpalvelukseen omaisuuden takavarikoimisen ja kansalaisoikeuksien menettämisen uhalla. Kaikki pakanatemppeilit, kuten synagogat, tuhotaan ja juutalaisilta viedään lakiin vedoten viimeisetkin kansalaisoikeudet. Juutalaiset eivät tästä lähtien enää ole ihmisiä. Ilmeisen mielenvikaisen ja seksuaalisesti häiriintyneen Paavalin yhden ainoan totuuden oppiohje kuuluu:

Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle ja olemme valmiit rankaisemaan kaikkea tottelemattomuutta, kunhan te ensin olette täysin kuuliaisiksi tulleet. (2Kor.10:5,6)

Gregorius Suuri, joka toimii paavina vuosina 590–604, kieltää Viennan piispa Desderiusta opettamasta kielioppia. Tämän pyhimyksen esimerkkiin nojautuen opilliseen sivistykseen kohdistuva karsaus vallitseekin kirkon piirissä vuosisatoja. Pyhä Benedictus (n.480–547), benediktiiniluostarilaitoksen perustaja, jonka paavi Paavali VI julisti 1964 Euroopan suojelupyhimykseksi, on puhdasverinen masokisti. Lihan viettelykset, eroottiset päiväunensa, hän torjuu kaukonäköisesti kieriskelemällä tuntitolkulla ilman vaatteita orjantappurapensaissa ja nokkospuskissa.

Frankkien kuningas Kaarle Suuren aikana (768–814) kirkolle luodaan taloudellinen perusta niin sanotuilla kymmenyksillä. Tällöin alkaa käytäntö, jonka mukaan tärkeimmäksi keinoksi Kristuksen ja hänen maanpäällisen apulaisensa, paavin suosion saavuttamiseksi tulee suurten lahjojen antaminen. Tämän vuoksi kirkko saa nopeasti haltuunsa valtavia maaomaisuuksia. Seuraavaksi Herran palvelijat valjastavat pelon. Kirkko kehittää opin kiirastulesta, joka odottaa kuolevaa rajan tuolla puolen. Kun ihminen makaa

kuolinvuoteellaan ja tuntee kasvavaa pelkoa kiirastulessa odottavista mitä hirvittävimmistä tuskista, ei hänen anteliaisuudellaan ole ylärajaa. Ihmisarvon määrittelystä tulee näin pelkkä yksinkertainen laskutoimitus.

Paavi Johannes XII (955–964) joutuu syytteeseen muun muassa sukurutauksesta, murhasta, huoruudesta, pyhäinhäväistyksestä, simoniasta ja väärästä valasta. Latinalainen ja bysanttilainen kirkko julistavat toisensa pannaan 16.7.1054. Molemmipuoliset kirkonkiroustuomioiden puretaan vasta yli yhdeksänsataa vuotta myöhemmin, vuonna 1965. Tämä lähes tuhannen vuoden mittainen idän ja lännen kirkkojen verivihollisuuden ja keskinäisten massamurhien alkusyy on pelkkä hiusten halkominen, joka tunnetaan paremmin niin sanottuna Filioque-kiistana Nikaian uskontunnustuksen tekstistä – kiistana yhdestä ainoasta vaivaisesta sanasta.

Tunnustuksen kolmas kappale, joka käsittelee Pyhää Henkeä, kuului alun perin ”Et in Spiritum Sanctum, Dominum et vivificantem, qui ex Patre procedit”, (suom. Ja Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään, joka lähtee Isästä). Myöhemmin lännen kirkkojen piirissä tuli tavaksi lisätä lauseeseen sana Filioque (”Et in Spiritum Sanctum, Dominum et vivificantem, qui ex Patre Filioque procedit” (suom. Ja Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään, joka lähtee Isästä ja Pojasta’). Idän patriarkaatit eivät hyväksy tätä muutosta ja tuota pikaa Herran paimenet raatelevat yhden ainoan sanan vuoksi toisiaan kuin kiimaiset, reviiiriään raivoisasti puolustavat taistelulalat.

Pimeällä sydän keskiajalla Paavi Gregorius VII (1073–1085) julistaa paavin olevan erehtymätön. Ja kun Jumalan valtakunnan sisäiset viholliset on poljettu maanrakoon, niin Clermontin reformikirkolliskokouksessa vuonna 1095 paavi Urbanus kutsuu lännen kristittyjä ritareita. On tullut vihdoinkin viettien tyydyttämisen, vuosisataisten patoutumien purkamisen aika.

PYHÄT PALKKASOTURIT

Urhoolliset Herran soturit aloittavat Rauhan Jumalan kunniaksi ja Pyhän Hengen johdolla ristiretket, joilla Jerusalem vapautettaisiin pakanoiden ikeestä. Urbanus II ei esitä kokouksessa ristiretkiaatetta omana ajatuksenaan, vaan ilmoittaa sen olevan Jumalan tahto ja käsky. Lisäksi paavi *“antaa Jumalan hänelle suomalla vallalla kaikkien ristiretkissä menehtyneiden synnit anteeksi”*, kuten Urbanus II asian kirkolliskokoukselle pitämässään puheessa ilmaisee. Clermontin kirkolliskokouksessa Urbanus II myös lupaa jokaiselle taistelussa kuolleelle kristitylle taivaspaikan – ikuisen autuuden. Kirkko laillistaa näin Jumalan tahtona hyökkäyssodan ja kun ristiretkeläisten tielle osuu matkan varrella juutalaisia, merkitsee se heille henkilökoh-taista, mitä mainiota mahdollisuutta kostaa Kristuksen kuolema. Niin nämä laupiaat samarialaiset, rakkauden lähettiläät pukevat ylleen Herran, Rauhan Jumalan asepuvun Paavalin antaman ohjeen mukaan:

Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen ka-valat juonet.(Efe.6:11)

Ristiretkien yksi suositummista iskulauseista kuului:

”Me tapamme Jumalan rakkauden vuoksi. Olemme valmistautuneet mars-simaan pitkän matkan taistellaksemme Jumalan vihollisia vastaan idässä, ja katsokaahan, silmiemme edessä ovat hänen pahimmat vihollisensa, juu-talaiset. Heidät on kukistettava ensin.”

Oivana esimerkkinä natseille Ensimmäinen ristiretki johtaa jo matkareitin varrella raakoihin hyökkäyksiin juutalaisten kimppuun, ensin Pyhän Pieta-ri erakon johdolla Reinin laaksossa, sitten Böömissä ja Unkarissa. Arviol-ta 8000 juutalaista todetaan muitta mutkitta syyllisiksi Jeesuksen murhaan ja heidät tapetaan. Näin tämä apostoli Paavalilta kipinän saanut ja alkuseu-rakuntien kautta kirkkoon pesiytynyt syöpäläinen, tuhat vuotta kulisseis-sa kytynyt juutalaisviha, huipentuu ensi kerran näytävästi Pyhään maahan matkaavien rakkauden sanomaa levittävien Herran urhojen keskuudessa. Perinnetiedon mukaan noin 1000 juutalaisnaista kuitenkin tekee mieluum-min itsemurhan kuin antautuu vapaaehtoisesti kristittyjen osoittaman rak-kauden kohteeksi.

Jo Antiokian valtauksessa 1098, kahdeksan kuukauden piirityksen jälkeen, tapetaan ikään ja sukupuoleen katsomatta lähes kaikki kaupungin asuk-

kaat, rauhanomaisesti rinnakkain eläneet muslimit, juutalaiset ja jopa osa kristityistä. Ja Herran soturien saatua kaupungin haltuunsa joutuvat he nyt vuorostaan muslimien piirittämiksi. Mutta Pyhä Henki ei unohda omiaan. Munkki Peter Bartholomew on saanut piirityksen aikana taivaallisen näyn, jonka mukaan Antiokian Pietarin kirkkoon on haudattu pyhä keihäs. Toinen munkki Stephen of Valence raportoi puolestaan nähneensä Neitsyt Marian ja Jeesuksen. Kun keihäs löytyy lopulta kirkosta uskonnollinen hurmos leimahtaa ilmieliekkihin. Ristiretkeläiset ryntäävät 28.6.1098 ulos kaupungista Antiokiaa piirittävän muslimiarmeijan kimppuun ja silminnäkijät kertovat, että sinä päivänä Herra näytti suuruutensa, sillä ristiretkeläisten rinnalla vääräuskoisten kimppuun hyökkäsi myös joukko ”taivaallisia aaveratsastajia” 300-luvulla kuolleiden Pyhän Georgen, Pyhän Demetriuksen ja kuvitteellisen Pyhän Mauricen, Theban legioonan komentajan, johdolla. Muslimit eivät ihme kyllä jää odottamaan kristittyjen rakkauden osoituksia vaan pakenevat.

Kristinuskon historiankirjoittajat muuten kertovat avoimesti ja mielellään, että vuonna 312, päivää ennen kuin Konstantinus kukisti ja tappoi kilpailijansa Maxentinuksen Mulviuksen sillan taistelussa, myös hän näki ennen taistelua taivaalla merkin, punaisen ristin, ja kuuli äänen: *”Tässä merkissä olet voittava.”* Toisen version mukaan Konstantinus näki auringonlaskussa Jumalan lähettämän näyn, ristin, johon on kaiverrettu sanat *”in hoc signo victor seris”*, *”tämän merkin avulla olet voittava.”*

Antiokian jälkeen vuorossa on Maarat an-Numan -nimisen kaupungin veriorgiat 11.12.1098. Tämä on ristiretkien historiassa tapahtuma, josta kaikkein mieluiten vaiettaisiin. Murtauduttuaan kaupunkiin kahden viikon piirityksen jälkeen veren tuoksusta hullaantuneet Herran soturit lupaavat ensin, että he säästävät kaikki antautujat, mutta kun kaupungin väestö sitten antautuu, uskonsoturit aloittavat Jaakobin esimerkin mukaisesti (1Moos.34) silmittömän teurastuksen. Ristiretkeläiset tappavat Bohemondin ja Raymond of St. Gillesin johdolla kaikki kaupungin asukkaat, miehet, naiset, vanhukset ja lapset, muslimit, juutalaiset ja jopa kristityt sylivauvoja myöten. Orgasmin katkeamatonta ketjua tavoiteltaessa ketään ei säästetä ja kaiken huipuksi nälkiintyneelle soturilaumalle, uskollisille palvelijoilleen ei Pyhällä Hengellä ole veriorgioiden jälkeen tarjottavana urhoollisille taistelijoille muuta ruumiin ravintoa kuin teurastetut muslimit. Näissä kristittyjen kannibaalipidoissa aikuisia saraseenejä tarjoillaan ahnaille suille padoissa keitettynä tai avotulella paahdettuina, herkutellaan lapsilla, jotka on grillattu hiilloksella kuin seivästetyt syöttöporsaat. Eivätkö Pyhän Hengen armolahjat olekin ihmeellisiä?

Ensimmäinen ristiretki päättyy heinäkuussa 1099 ristiretkeläisten Jerusalemissa suorittamaan ennen näkemättömään verilöylyyn, kun Herran palkkasoturit kahlaavat nilkkojaan myöten pyhän kaupungin temppeliaukiolla muslimien, juutalaisten ja kristittyjen veressä.

Hevoset kahlasivat melkein polviaan myöten veressä, oikeastaan sitä ulottui valjaisiin asti. Se oli Jumalan oikeudenmukainen ja ihmeellinen tuomio.

Pyhät palkkasoturit olivat ymmärtäneet kiihdyksissään Jeesuksen suorittaman jalkojen pesun nurinkurisesti – jalat pestiin nyt veden sijaan höyryävällä verellä. Ja Kuolonuhrien määrän tietää vain Jumala, kuten ristiretkeläiset ylpeilevät. Joka tapauksessa arviot surmatuista siviileistä vaihtelevat 40 000 – 70 000 välillä. Jerusalemin valtausta edeltävät muuten jälleen jumalalliset näyt, ja ennen hyökkäystä ristiretkeläiset paastoavat ja sen jälkeen marssivat kaupungin muurien ympäri paljain jaloin soittaen trumpetteja ja laulaen psalmeja Jerusalemin puolustajien pilkan alla Raamatusta löytyvän Joosuan suorittaman Jerikon valtauksen esimerkin mukaan.

Toinen ristiretki on täydellinen katastrofi, mutta kolmannella Pyhä Henki johtaa jälleen yhdessä Rikhard Leijonamielen kanssa Herran nimeen vanovaa ja Pyhälle maalle peitset tanassa, ristin merkki rinnassaan marssivaa barbaarilaumaa. Tämä oikeamieliseksi ja jaloksi kristityksi ylistetty Rikhard teloituttaa 20.8.1191 muurilla 2700 Akkon muslimivankia miekalla. Näin vankien päiden pudotessa sana oikeamielisyys tulee korvaamaan vastedes kristittyjen kielenkäytössä sanan sotarikos.

Idän ja lännen kirkkojen eron sinetöi lopullisesti neljäs ristiretki, jonka aikana ristiritarit valloittavat ja hävittävät kristittyjen asuttaman Konstantinopolin kaupungin 1204. Domenico Tintoretton (1518–1594) teoksessa “Konstantinopolin valtaaminen”, säilyneen bysanttilaisen historioitsijan Niketas Khoniateen (1155–1215/16) kuvauksen mukaan valloitus oli äärimmäisen julma, eivätkä ristiretkeläiset säälineet edes naisia ja lapsia. Kirkkoja ja pyhänjäännöksiä häpäistään kalleuksia ryöstettäessä. Hagia Sofian kultainen alttaripöytä hakataan sotasaaliina kappaleiksi. Aarteita kuormataan alttariin tuotujen muulien ja hevosten selkään, ja kun ne kaatuilevat liukkaalla marmorilattialla, ristiretkeläiset surmaavat eläimet siihen paikkaan. Kolmessa päivässä Itä-Rooman pääkaupunki, jossa valloituksen edellä oli asunut arviolta 100 000–500 000 asukasta, hävitetään niin perinpohjaisesti, ettei sen väkiluku ennen turkkilaisten valloitusta vuonna 1453 enää ylittänyt muutamaa kymmentä tuhatta suuremmaksi.

Ristiretkeläisten, joilla oli punainen risti valkoisessa cisterciiliaiskaavussaan, suojelija oli Pyhä Bernhard, joka keksi taivaallisen rakkauden. Tunnetuim-

massa näyssään hän on polvistuneena Jeesus-lasta imettävän Neitsyt Marian patsaan edessä, kun se yhtäkkiä heräsi eloon ja Neitsyt puristi maitoa Bernhardin huulille.

Mooses Maimonides (hepreaksi Moshe ben Maimon, arabiaksi Mussa bin Maimun ibn Abdallah al-Kurtubi al-Israili, 1135–1204) on yksi harvoja keskiaikaisia juutalaisia filosofejä, joka vaikuttaa myös ei-juutalaisessa maailmassa. Yhä tänäänkin hän lukeutuu kaikkein arvostetuimpien juutalaisten filosofien joukkoon. Tämä filosofi kuvaa iljettävän nasaretilaisen harhaoppisen rankaisemista yhdeksi juutalaisten vanhinten suurenmoisimmista aikaansaannoksista. Hän vaatii, että Jeesuksen nimeä ei koskaan pidä lausua muuten kuin kirouksen yhteydessä, ja ilmoittaa, että Jeesuksen rangaistuksena on kiehua ulosteesta iankaikkisesti.

Juutalaisten uskotaan vastavuoroisesti kärsivän kammottavista peräpukamista ja märkivistä haavoista rangaistuksena Kristuksen murhasta sekä vastauksena heidän uskomattomasta rehvastelustaan viattomalle Pontius Pilatukselle. Ollaan myös varmoja siitä, että juutalaiset käyttävät kristittyjen verta kaikkeen poskipunasta ja lemmenjuomasta lepran ehkäisyyn sekä hääjuhlissaan pirskoteltavaksi.

Ehkä juuri osittain sen vuoksi, että juutalaisilla on jopa tapana ottaa ansio Nasaretilaisen ristiinnaulitsemisesta, Euroopan mantereen ensimmäinen juutalaisten massamurha ei suinkaan tapahdu Auschwitzin kaasukammiossa tai Babi Jarin soramontuilla vaan Yorkissa, Englannissa, vuonna 1190, kolmannen ristiretken aikana. Vuonna 1215 Innocentius III:n ollessa paavina Rooman kirkko antaa määräyksen, että kristillisissä maissa asuvien juutalaisten on käytettävä tunnusmerkkiä. Tapaa on tosin noudatettu käytännössä useissa kaupungeissa jo paljon ennen 1200-luvun alkua. Samana vuonna paavi julistaa itsensä Kristuksen maanpäälliseksi sijaiseksi ja lausuu julki seuraavan käsityksen kauniimmasta sukupuolesta:

Nainen tulee raskaaksi saastaisuudessa ja löyhkässä, hän synnyttää murheessa ja tuskissa, hän imettää ahdistuksessa ja vaivassa, hän valvoo hädässä ja pelossa.

Transsubstantiaatio-oppi hyväksytään vuonna 1215 IV:ssä lateraanikokouksessa. Näin vahvistetaan virallisesti oppi öylättien ja viinin muuttumisesta ehtoollisella Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Tästä lähtien on kiistaton fakta, että ehtoollisleipä todella muuttuu messussa Jeesuksen Kristuksen eläväksi ruumiiksi. Kun tämä uskomaton opinkappale on hypnoottisen toiston ansiosta ja kaikkien tyydytyksesi vakiintunut, kristityt alkavat murehtia, että nämä ”elävät vohvelit” saattavat joutua kerettiläisten ja juutalaisten käsissä

kaikenlaisen väärinkäytön ja jopa kidutuksen kohteeksi. Uskaltaako kukaan epäillä, että juutalaiset eivät yrittäisivät vahingoittaa Jumalan poikaa uudelleen, kun hänen ruumiinsa on nyt helposti saatavilla puolustuskyytymän keksin muodossa? Historialliset kuvaukset viittaavat siihen, että jopa 3 000 juutalaista murhattiin yhdessä ainoassa ehtoollisleivän häpäisy-rikoksesta langetetun tuomion perusteella. Ehtoollisleivän häpäisy-rikoksesta rangaistaan kaikkialla Euroopassa satojen vuosien ajan. Voidaan myös pohtia, miksi Jeesus ei kärsinyt silloin, kun kristityt järsivät hänen ruumistaan. Jo aiemmin mainitut kataarit teurastetaan. Pyhä Bernhard, joka yrittää ensin taistella kataarien karua oppia vastaan kirkon kaksinaismoralistisilla opeilla, toteaa surkean epäonnistumisensa syyt seuraavasti:

Mikään ei ole tuomittavampaa kuin kataarien puhe... ja sen mitä he sanovat, he todistavat teoillaan. Kerettiläisen moraalia kuvaa, ettei hän petkuta ketään, ei sorra ketään, ei lyö ketään; hänen poskensa ovat kapeat paastamisesta... hän hankkii elantonsa kättensä työllä.

Etelä-Ranskassa Albigenssi-ristiretkellä 1208–1209 kataarit teurastetaan kuin kananpojat oikeaoppisina itseään pitävien Herran palvelijoiden toimesta. Beziersin valtauksessa Edward Westermarck kertoo:

*Paavin lähetti kirjoitti riemuiten, että Beziersin valtauksessa tapettiin lähes 20 000 henkilöä – miehiä, naisia ja lapsia yhdessä. Kun jotkut sotamiehet kysyivät, kuinka he voivat erottaa oikeaoppiset kerettiläisistä, niin lähetti antoi käskyn: **Tappakaa heidät kaikki, sillä Jumala tuntee omansa.***

Vuodesta 1231 alkaen elävänä polttamisesta tulee säännöllinen teloitustapa. Usein tuomittu poltetaan elävältä verkkaisella tulella, minkä uskottiin antavan uhrille enemmän aikaa katua tekojaan. Eikä sotaisan rohkeuden psykologiaa ja rakkauteen verrattavaa huumaaavaa nautinnollisuutta ole tuskin milloinkaan ilmaistu niin selkeästi ja sattuvasti kuin näissä Le Jouvencelin sanoissa:

Sota on iloinen asia. Sodassa vallitsee suuri keskinäinen rakkaus.

Anthony Storr analysoi:

Kauhistuttavia julmuuksia on puolustettu sanomalla niitä "vanhurskaaksi vihaksi" ja aivan epäilemättä ihminen nauttiikin vihan elähdyttävästä voimasta (erityisesti) silloin, kun hän voi pukea sen oikeamielisyyden pukuun.

Gregorius IX (1224–1241) antaa kerettiläisten etsimisen erityisten inkvisiittoreiden tehtäväksi. Pyhä henki vihkii palvelijansa kidutuksen salaisuuksiin. Näin nämä rakkauden sanansaattajat johdattavat sinua epäitsekäästi ja ystävällisesti viimeisellä matkallasi:

Joudut olemaan vankeudessa täydellisessä pimeydessä kuukausista vuosiin. Sinua hakataan toistuvasti, pidetään nälässä ja venytetään kidutuslaitteissa. Joudut peukaloruuviin, varvasruuviin tai päärynänmuotoinen laite työnnetään suuhusi, vaginaasi tai peräaukkoosi, jota se venyttää kunnes tuskasta menetät tajusi. Sinut nostetaan kattoon kätesi selän takana väkipyörään kiinnitettyinä ja painot jaloissasi, jolloin olkanivelesi menevät sijoiltaan. Sinua roikotetaan näin, jolloin jalkoihin kiinnitettyjen painojen vuoksi nivelesi ja raajasi venyvät. Tai sitten pääset ”espanjalaiseen tuoliin”, jossa rautaiset salvat lukitsevat niskasi ja raajasi liikkumattomiksi. Sielusi pelastamiseksi hehkuvia hiiliä asetetaan paljaiden jalkateriesi alle, jolloin ne paistuvat hitaasti. Koska synnin tahra on imeytynyt sinuun syvälle, ihoasi voidellaan laardilla, jotta se ei palaisi liian nopeasti. Sinut voidaan sitoa penkkiin selälleen ja kattilallinen eläviä hiiriä käännetään nurinpäin paljaalle mahallesi. Kun rautakattilaa kuumennetaan, hiiret alkavat pakotietä etsiessään kaivautua mahaasi.

Jos tässä äärimmäisessä tilanteessa myönnät kiduttajillesi, että olet todella kerettiläinen, velho tai noita, joudut vahvistamaan tarinasi tuomarin edessä – ja kaikki yritykset perua tunnustuksesi, väittää että sinut pakotettiin tunnustamaan kiduttamalla, vievät sinut takaisin kiduttajien käsiin tai suoraan roviolle. Jos tuomion saatuaasi kadut syntejäsi, nämä lempeät ja oppineet miehet – joiden huolenpidolla ikuisen sielusi kohtalosta ei ole ylärajaa – ystävällisesti kuristavat sinut hengiltä ennen rovion sytyttämistä.

Kristityt väittävät mairea tekohymy kasvoillaan, että Pyhä Henki on antanut heidän sydämeensä asumaan rakkauden mutta Anthony Storr lataa:

Ihminen, jonka sydämessä asuu viha, nauttii voidessaan pitkittää avuttoman uhrin kärsimyksiä ja hän on äärettömän nokkela keksimään kidutuksia, jotka aiheuttavat mahdollisimman paljon tuskaa ja hyvin hitaan kuoleman.

Kirkko kehittää käsityksen kiirastulesta, johon joutuvat ne lukemattomat ihmiset, jotka eivät ole pyhimyksiä, (sillä nämä pääsevät suoraan taivaaseen), eivätkä tuomittuja (joiden kohtalona on ikuinen helvetti). Kiirastullessa sielut kärsivät rangaistusta synneistään siksi, kunnes ne ovat vapaita pääsemään taivaaseen. Tuomas Akvinolainen, siveyden suojelupyhimys,

määritteli, että velka maksettiin usein siitä ansioiden ja hyvien tekojen loputtomasta varastosta, jonka Jeesus, Neitsyt Maria ja pyhimykset olivat kerranneet kokoon. Ja aivan kiirastuliopin kannoilla seurasi oppi aneista, joilla saattoi ensin lievittää kärsimyksiään kiirastulessa ja lopulta pyyhkäistä, jopa jonkun muun, koko syntivelan, kerralla pois.

Niinpä vuoden 1254 jälkeen niiden, joita inkvisitio syyttää, ei sallita käyttää enää asianajajaa. Kirkon suuri omaisuus on nyt Kristuksen ansio, jonka hän hankki uhrikuolemallaan. Kuvitellaan, että kun Kristus ja pyhät olivat eläessään tehneet hyviä töitä runsaasti yli oman tarpeen, niin kirkko oli näin perinyt hyvitettyjen tekojen aarteiston. Tätä aarteistoa paavit alkavat nyt myymään niille kristityille, joiden hyvitysteot ovat riittämättömät. Kirkko opettaa:

Henkilöllä, joka heikkoudestaan tietoisena oli etukäteen varastoinut suuren määrän sijaiskatumusta tulevan tarpeen varalle, oli oikeus käyttää se loppuun ja kuluttaa synteihin.

Ensimmäinen vakava itseruoskinnan hyöky puhkeaa Italiassa 1200-luvun jälkipuoliskolla. Vielä kuuluisampi joukkoinnostus syttyy sata vuotta myöhemmin. Flagellantti-veljeskunnan jäsenet, alastomina vyötäröön saakka, suomivat itseään ruoskilla, joissa toisinaan on solmuja ja toisinaan lihaan tunkeutuvia rautapiikkejä. He uskovat, että syöksyessään kivun ja tuskan aiheuttamasta orgasmista orgasmiin nautinnon aalloilla heidän verensä sekoittuu Kristuksen vuodattamaan vereen ja että tämä katumusruoskinta yhtä mittaa kolmekymmentäkolme ja puoli päivää kestätyään pesee heidän sielunsa puhtaaksi kaikista synnin tahroista.

1330-luvun puolivälistä lähtien paavi laskee liikkeelle erityisiä anekirjeitä, joilla on mahdollisuus lieventää tulevaa kiirastulirangaistusta. Anekauppa räjäyttää patoutuneen sukupuolivietin kehittämän aikapommin. Kirkko on luonut hengellisen suurfinanssijärjestelmän, jota havainnollistavat kuvat tai vaaseen kertyneistä saatavista ja yleismaailmallisesta armon yhteiskassasta. Nyt kansalta kerätyt kolikotkin kartuttavat Jumalan kunniaa. Synninpäästöporssissa kaikella on kurssinsa; väärästä valasta, raiskauksesta, taposta, väärästä todistuksesta, kirkoissa harjoitetusta haureudesta ja sodomiasta saa synnit anteeksi kahdellatoista dukaatilla, kirkonryöstöstä yhdeksällä, noituudesta kuudella ja vanhempiensa murhasta vain neljällä dukaatilla. Tietystä synneistä saattaa suorittaa maksun etukäteen ja koota siten itselleen eräänlaisen anevaraston pahan päivän varalle. Ja koko tämä tuottava liiketoiminta on luovutettu eräänlaisilla leasing-sopimuksilla erilaisille pankkihuoneille ja jumalallisille toiminimille. Rahalla on autuuttava taikavoima,

koska kirkko pitää käsissään kaikkia lankoja, taivaskanavia, jotka ovat suorassa yhteydessä taivaalliseen kirjanpitoon. Euroopassa riehuva musta surma on hyvä markkinointiväline. Seuraavan vuosisadan alusta alkaen on mahdollista saada anekirjeitä jopa ilman osoitetta.

Johannes Tauler, saksalainen teologi ja mystikko, joka elää 1300-luvulla, esittää, että voidakseen lähestyä Jumalaa ihmisen täytyy kyetä vaipumaan hurmioon, täydellisen passiivisuuden tilaan, jossa hän menettää nimensä, ominaisuutensa ja lopulta tahtonsa. Hänen on annettava kaiken olla, mennä menojaan. Vetäytyessään sisäiseen usvaansa ja pimeyteensä ihminen tulee kypsäksi, kelvolliseksi ”häihin” Jumalan kanssa, joiden viimeinen edellytys on täydellinen vastaanottavaisuuden tila.

Uskonveljien valta on nyt suurimmillaan ja Pyhän Hengen viisaus ylimmillään. Kun rutto saapuu Pariisiin kesäkuussa 1348, kuningas Filip VI pyytää Pariisin yliopiston lääketieteen tiedekunnan pappisjäseniltä tuhon selitystä. Pappisprofessorit kertovat Pyhän Hengen opastamina, että taivaiden häiriö on saanut auringon kuumentamaan merta liikaa Intian lähellä ja sen vuoksi vesistä on alkanut nousta myrkyllistä höyryä. Keskiajalla demoneja ja paholaisia vilisi aivan kaikkialla. Pikku pirut pitivät esimerkiksi salaattista, joten tarjolla oli vaara, että sellaisen nielaisisi salaattinsa mukana, George Gordon Coulton:

Paholaiset vainoavat meitä kaikkein eniten kuolinvuoteellamme. Ne ratsastavat kuin tomuhiukkaset auringossa, niitä leviää kaikkialle kuin pölyä; ne lankeavat päällemme kuin sade; niiden paljous täyttää koko maailman; eikä ilmakaan, koko ilma minä sanon, ole mitään muuta kuin paksua paholaismassaa.

Eikä sekään, että paholaisia kihisi kaikkialla kuin kärpäsentoukkia mätänevässä raadossa, riittänyt – ei alkuunkaan. Kuvat, joissa paholaiset viimeisellä tuomiolla pasuunoiden puhaltaessa punnitsevat haudoista nousseet alastomat miehet ja naiset, puristaa kenen tahansa otsalle kylmän hien. Viimeisellä tuomiolla kevyeksi havaitut paholaiset upottavat kiehuviin hornan-kattiloihin tai heittävät ikuisen tuleen. Paholaisen piikit, seipäät ja puremat, kivun poltinmerkit paljaalla iholla – siinä näkymä, joka tarttui keskiajan ihmisten mieliin tehokkaammin kuin täi tervaan. Eikä tämä oppi ikuisesta tuomiosta ole vieläkään poissa muodista, se on yhä niin katolisen kuin kaikkien muidenkin kristittyjen kirkkojen vaalima virallinen totuus.

1400-luvulla puolestaan parannussaarnaajat vievät kirkon hajaannuksen seurakuntatasolle tuomitsemalla kirkon jakaantumisen ja julistamalla milloin minkin paavin antikristukseksi ja heidän kannattajansa paholaisen

laumaksi. Euroopan talonpoikaisväestö näyttää kerjäläismunkkien myötä tulleen hulluksi. Rovioiden valaisema pimeä keskiaika muistuttaakin moraalisesti lähinnä ruumishuoneen ja mielisairaalan ristisiitosta. Myös lapset ovat naisten lisäksi teologisen käsityksen mukaan läpeensä pahoja. He ovat Saatanan jäseniä ja uudestisyntymättömiä.

Monen kaupungin asukkaat ostavat viranomaisilta jonkun rosvopäällikön aivan liian korkealla hinnalla ja vain sitä varten, että saisivat huvikseen revittää hänet neljällä hevosella. Se kuulemma ilahduttaa rahvasta enemmän kuin jos uusi pyhä ruumis herätettäisiin kuolleista. Prahan yliopiston rehtori Jan Huss, joka saarnaa aneita vastaan ja arvostelee paavia, poltetaan roviolla 1415.

1400-luvun lopulla, paavi Sixtus IV:n valtakaudella, Rooman prostituoidut lasketaan virallisesti. Tuloksena on liki 7 000 ilotyttöä, mikä on valtava määrä papistoa pursuavassa 70 000 asukkaan pyhässä kaupungissa. Vuonna 1431 Jeanne d'Arc poltetaan Rouenissa. 1450-luvulla lasketaan liikkeelle erityinen juhla-ane, jolla on tarkoitus täyttää paavinistuimen tyhjentyneet kassat. Niinpä vuonna 1474 paavi Sixtus V mahdollistaa aneiden ostamisen myös niitä varten, jotka ovat jo kuolleet, jotta heidän kiirastuliaika lyhenisi. Vuonna 1488 Bruggessa on torilla korkea estradi, jolla on piinapenkki. Väkijoukko katselee kyltymättä miten kavalluksesta epäiltyjä maistraatin jäseniä yhä uudestaan kidutetaan, ja viivyttaa heidän anomaansa mestausta vain nauttiakseen onnettomien uusista tuskista. Uskon ja kostonhimon sekoittaminen johtaa siihen kristilliseen tapaan, että Englannissa ja Ranskassa kuolemaantuomituilta evätään sekä viimeinen ehtoollinen että myös rippi. Ensin vuonna 1488 Bartolomeu Diasin kipparoima portugalilainen laiva kiersi Hyväntoivonniemen. Sitten 1492 Kristoffer Kolumbus etsiessään meritietä Intiaan päätyi Amerikan itäpuolisille saarille. Ja lopulta 1497 Vasco da Gama purjehti kuin purjehtikin Intiaan. Silmissä kangasteli maita, jotka voitiin valloittaa sekä Kristukselle että kuninkaalle – ”tuoda valo niille, jotka pimeydessä vaelsivat ja rikastua”, niin kuin konkistadori Bernal Diaz kirjoitti. Niinpä siirtomaiden rikkauksien siirto Eurooppaan alkoi ja varsinkin lännessä annettiin ryövätyistä rikkauksista armollisesti vastalahjaksi kristinuskko, sen kaikkein raadollis-rakkaudellisimmassa muodossa – alkuperäisväestö kirjaimellisesti teurastettiin ja jos oli niin onnekas (onneton), että välttyi teurastukselta – orjuutettiin.

Vuonna 1494 ilmestyy ”Malleus Malleficarum”, Henrik Kramerin, paavi Innocentius VIII kutsuman dominikaanimunkin, kirjoittama kirja. Malleus on naisen alistamisen peruskirja, jonka kirkko päästää leviämään kamp-paillessaan kirkon yksinvaltaa uhmaavia renessanssivoimia eli humanismia vastaan. Teoksen ensimmäisessä osassa tehdään johdattelevia kysymyksiä,

vastataan niihin myöntävästi ja käsitellään niitä seikkaperäisesti. Onko olemassa noituutta? Vaikuttaako paholainen yhdessä noidan kanssa? Voivatko incubit, paholaiset, jotka miehen muodossa sekaantuvat naisiin, ja succubit, paholaiset, jotka naisena harjoittavat haureutta miesten kanssa, siittää lapsia? Voivatko noidat saattaa ihmisiä rakkauteen tai vihaan? Voivatko noidat käsitellä miehen kalua siten, että se irtaantuu ruumiista? Voivatko noidat siirtää ihmiset eläinruumiisiin?

Teoksen toinen osa käsittelee enemmän yksityisseikkoja, esimerkiksi: Miten noidat aiheuttavat rajuilmoja ja raesateita? Miten ne riistävät lehmiltä maidon? Miten ne estävät kanoja munimasta? Miten ne aiheuttavat keskenmenoja? Miten ne tekevät karjan sairaaksi? Miten ne herättävät hulluutta? Miten he noidannuolella lamauttavat jäsenet? Miksi he erikoisen mielellään tappavat kastamattomia, vastasyntyneitä lapsia? Ilkeimmät hyökkäykset kirjassa kohdistuvat naisen sukuelimiin, joiden väitetään olevan liitossa paholaisen kanssa. Kysymykseen, miksi noituus on naisten keskuudessa yleisempää kuin miesten, opaskirja vastaa:

Mitä muuta nainen on kuin ystävyyden este, pakenemattomissa oleva rangastus, välttämätön paha, luonnollinen kiusaus, halua herättävä onnettomuus, kodin vaara, ihastuttava kiusa, luonnon antama paha, joka on maalattu kaunein värein.

Oltiin varmoja, että jos noidaksi epäilty heitettäisiin veteen, saataisiin selville, oliko hän noita vai ei. Jos hän hukkuisi, hän olisi syytön – jos taas keltaisi, syyllinen. ”Uuden ajan kulttuurihistorian” kirjoittaja Egon Friedell on käynyt totuuden lähteillä kirjoittaessaan:

Noitavainojen koko ilmiössä olemme luultavasti tekemisissä syrjään tungetusta seksuaaliteetista johtuvan joukkopsykoosin kanssa.

Borgio- ja Medicit-sukujen paavit jatkavat tuotteliasta anekauppaa lupamalla pelastaa sieluja kiirastulesta ainoastaan käteismaksusta. Rahaa paavit tuhlaavat yllelliseen ja moraalittomaan elämään. Esimerkiksi vuonna 1501 paavi Aleksanteri VI määrää luokseen lähetettäväksi 50 prostituotia. Ensin ruokaillaan, sitten tanssitaan. Aluksi seurustelu tapahtuu täysissä pukeissa, mutta ennen pitkään vaatteet ovat vain tiellä. Illalliset päättyvät orgioihin, joissa katsojat palkitsevat ne miehet, jotka heidän mielestään osoittivat aistillisuutta lukuisimpien ilotyttöjen kanssa.

Kuvaavaa papiston järjenjuoksulle – jos tässä yhteydessä edes voi puhua järjestä – on se että Chartresin katedraaliin pyhiinvaeltajia houkutteli py-

hänjäännös, pyhä paita, jonka uskottiin olleen Neitsyt Marian yllä, kun hän synnytti Jeesuksen. Chartresin katedraalissa turisteja houkutteli myös pieni lipas, joka kätki Jeesuksen ympärileikkauksesta ”ylijääneen” esinahan riekaleet – pyhän esinahan. Euroopassa palvottiinkin keskiajan puoleksavälissä ainakin viittätoista esinahkaa.

Wittenbergissä oli näytteillä paikallisen ruhtinaan Fredrik Viisaan yksityinen kokoelma. Siihen sisältyi muun muassa kalleimpana aarteena oka, jonka vakuutettiin olleen Jeesuksen kantaman orjantappurakuunussa ja lävistäneen tämän otsan. Lisäksi kokoelmassa oli murunen Jeesuksen ja opetuslasten viimeiseltä aterialta sekä 204 erilaista osaa lapsista, jotka Herodes oli surmauttanut.

Esimerkiksi Canterburyssä esiteltiin turisteille savea, joka oli jäänyt jäljelle kun Jumala oli luonut Adamin. Kaikkein vaikuttavin pyhäinjäännös oli kokonainen kappeli, Sainte Chapelle Pariisissa, maailman suurin lipas. Kappeli kätki sisäänsä Jeesuksen kapalat, pitkäperjantaihin tapahtumiin liittyneet keihään, sienen ja ketjun sekä kappaleen alkuperäisestä rististä. Ja kolmen itämaisen tietäjän luut olivat vihdoinkin ja viimein päätyneet 1500-luvun alussa Kölniin, Jeesuksen ”jakamaton” viitta oli sijoitettu kaikkiaan 20 eri paikakunnalle ja Kristuksen ristin osia oli ripoteltu kaikkiaan 17 443 kappaletta ympäri Euroopan kirkkoja. Vuonna 1507 lasketaan liikkeelle niin sanottu Pietarin ane Roomaan rakennettavan Pietarin kirkon rahoittamiseksi.

Ja kun kaikki keskiajan lääkärit eivät hyväksyneet kirkon seksuaalioppia, vaan suosittelivat joillekin potilailleen lääkkeeksi yhdyntöjen lisäämistä, niin kirkko vaati ja sai oikeuden lääkärinimitysten valvontaan. Eräs kirkonmies sieti avioliittoa vain siksi, että se tuotti maailmaan uusia neitsyitä. Taustalla oli näkemys, että neitsyet olivat Kristuksen morsiamia. Neitsyen viettelijä ei näin ollen syöllistynyt vain salavuoteuteen vaan pahimmanlaatuisen Kristuksen oikeuksia loukkaavaan huoruuteen.

Tähän näkemykseen Jeesuksen oikeudesta neitsyiden immenkalvojen puhkaisuun ilmeisesti myös perustui se, että esiaviollinen seksi julistettiin kirkon toimesta kuoleman synnin veroiseksi rikokseksi, vaikka itse raamattu ei sanallakaan kiellä tai ei edes paheksu avioliiton ulkopuolista sukupuolielämää, ellei se sitten ole siveetöntä.

Naisella saattoi olla kaksi mahdollisuutta himokkaan kirkonmiehen ripissä: uskoa kieltäytymisensä vuoksi joutuvansa ilman synninpäästöä helvetin tuleen tai tyydyttämään rippi-isänsä himokkaat halut. Yleensä kirkolliset oikeusistuimet suhtautuivat melko ymmärtäväisesti pappeihin, jotka olivat kiristäneet taivaaseen pääsemisen ehdolla sukupuolisia palveluksia. Muuan erityisen oppinut katolisen kirkon pappismies esittikin, että rippi-isä sai

ilman muuta hyvällä nunnan rintoja, mikäli hänen tarkoituksensa ei ollut paha.

Pelon ja vihan siittämiä pyhimyksiä sikiää kaikkialla rakaudettomassa keskiajan kohdussa. Johan Huizinga kertoo kirjassaan ”Keskiajan syksy” seuraavaa:

Pyhimykset, heidän tunnetut hahmonsensa, vaikuttivat yhtä rauhoittavasti kuin poliisimies isossa vieraassa kaupungissa. Pyhimysten palvonta ja varsinkin pyhimysten kuvallinen esitys loi tavallaan kodikkaan rauhallisen uskon puolueettoman vyöhykkeen, jonka toisella puolella oli hurmioinen Jumalan katseleminen ja Kristukseen kohdistuvan rakkauden suloinen väristys, toisella taas perkeleenpelon ja noituushouareiden kammottavat harhakuvat... Umbrian vuoristossa asuva väki aikoi vuoden 1000 tienoilla surmata erakon, pyhän Romualdon, saadakseen varmasti haltuunsa hänen luunsa. Fossanuovassa, missä Tuomas Akvinolainen kuoli, munkit pelkäsivät menettävänsä kallisarvoisen pyhäinjäännöksen ja tekivät mestarin jäännöksistä sananmukaisesti säilykkeen; leikkasivat pään irti, keittivät ja preparoivat ruumiin.

Thuringenin pyhää Elisabethia ei ollut ennätetty vielä haudata, kun joukko jumalisia repi kappaleita liinasta, jolla hänen kasvonsa oli peitetty; eikä siinä kyllin, vaan häneltä leikattiin tukka ja kynnet, vieläpä palasia korvista ja nännit... Pyhä Franciscus Paulalainen pakeni nähdessään naisen. Nuoruusvuosiensa jälkeen hän ei ollut koskenut rahakolikkoon. Hän nukkui enimmäkseen seisaallaan tai johonkin nojaten, ei leikkaa koskaan tukkaansa eikä partaansa. Hän ei syö mitään eläimistä saatua ravintoa ja sallii tarjota itselleen vain juuria – ei koskaan ole nähty ketään, joka olisi elänyt yhtä pyhästi ja jonka suulla itse Pyhä Henki olisi näyttänyt puhuvan... Katariina Sienalainen on yksi niistä pyhimyksistä, jotka ovat juoneet Kristuksen kyljen haavasta, niin kuin toisten on suotu maistaa Marian rintojen maito, esimerkiksi pyhän Bernhardin, Heinrich Seusen ja Alain de la Rochen.

Kirkon valta ja kasvatustieteellinen viisaus oli nyt ylimmillään, eri sukupuolta olevien, siis miehen ja naisen, välinen rakkaus oli niin synnillistä, että mies ei saanut edes rakastaa vaimoaan. Rakastumisen pelättiin häiritsevän todellista hurskautta. Keskiajan kirkko piti virallisena seksuaalikäyttäytymisen ihanteena sitä, että yhdyntää tuli välttää. Yhdynnän tuoma nautinto oli sopimatonta synnillisyyttä. Tässä tarkoituksessa keksittiin kosketuksen estävä yöpaita. Siinä oli reikä, jonka kautta aviomies ensinnäkin saattoi tehdä naisensa raskaaksi joutumatta liian nautinnolliseen kontaktiin ja toiseksi Anthony Storrin mukaan:

Avioliitossakin yhdyntäkumppaneille oli sallittu vain yksi asento. Kirkko halusi myös rajoittaa yhdyntöjen määrää konkreettisilla säännöksillä. Aluksi yhdyntä määrättiin laittomaksi sunnuntaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin. Albrechtin 1100-luvulta peräisin olevassa ”Näyssä” selitetään helvetissä olevan erityinen kidutuspaikka, lyijyn, pien ja pihkan sekoituksesta muodostettu järvi niiden naimisissa olevien rankaisemiseksi, jotka ovat olleet yhdynnässä sunnuntaisin, kirkkojuhлина ja paastopäivinä.

Eräissä Bergen op Zoomin arpajaisissa vuonna 1518 voidaan arvokkaiden voittojen ohella saada myös synninpäästöjä. Ghettojen perustaminen alkaa, ensimmäinen nousee Venetsiaan 1516 ja sen jälkeen niitä syntyy kuin sieninä sateella muihin Italian kaupunkeihin ja muualle Eurooppaan.

Elokuun 15. päivänä 1534 perustaa Ignatius Loyola jesuiittojen veljeskunnan. Tähän Kristuksen parhaimmiston soturijärjestykseen ei oteta jäseneksi ketä tahansa ilman kaksivuotista, suuria henkisiä ponnistuksia vaativia ja kaiken sielunelämän liikkeiden hallintaa opettavaa noviisiaikaa. Tämä sielunelämän liikkeiden hallinta tarkoitti käytännössä täydellistä esimiesten tahtoon alistumista niin pitkälle, kunnes ihmisestä lopulta tulee kuin kappale puuta tai lihaa. Loyola julistaa:

Voittakoot muut järjestöt meidät vain paastoamisessa, valvomisessa, ravinnon niukkuudessa ja vaatetuksen kehnoudessa... mutta minä tahdon, että niiden, jotka haluavat palvella Jumalaa meidän Herraamme veljeskunnassamme, on oltava kaikkia muita parempia totisessa ja täydellisessä tottelevaisuudessa sekä omasta tahdosta ja omasta mielestä luopumisessa.

Saman ajatuksen Loyola ilmaisee eräässä toisessa yhteydessä sanoen, että, ”heidän on oltava kuin kuolleita ruumiita heitä ylempien käsissä” ja antoi- pa hän jopa ohjeen, jonka mukaan ”alemmassa asemassa olevan on tehtävä kuolemansynti tai pienempi synti, kun esimies häntä käskee meidän Herraamme Jeesuksen Kristuksen nimissä”.

Silti lukion toisen luokan uskonnon oppikirjat ”Religio 3a” ja ”3b” ylistävät näitä jesuiittoja:

Jesuiittojen koulut oli järjestetty humanistisen periaatteiden mukaan. Jokaisen jäsenen oli osallistuttava Loyolan laatimiin hengellisiin harjoituksiin. Niiden tarkoituksen oli oman tahdon ja ymmärryksenkin alistaminen

kirkon palvelukseen... Jesuiittaveljestö oli aikansa hengellisen parhaimmiston tuote...

Loyolan valmentamat tahdottomat ”raatokuuliaiset” ihmisrobotit ovat mitä käyttökelpoisin ase paavin taistellessa katolisen kirkon arvostelijoita ja heidän kannatuksensa leviämistä vastaan. Jesuiitta Mayrhofer Ingolstadista opettaakiin ”Saarnaajan Peilissä” ylevän humanisti:

Meitä ei tulla tuomitsemaan, jos me vaadimme protestanttien tappamista; aivan yhtä vähän kuin meidät tuomittaisiin, jos me vaadimme kuolemanrangaistusta varkaille, murhaajille, väärentäjille ja vallankumouksellisille.

Pelkkä Raamatun hallussapito tiesi maallikolle tuolloin kuolemaa poltto- roviolla. W.E.H. Lecky on todennut kirjassaan ”History of European Morals” seuraavaa:

*Jokainen henkinen pyrkimys, jota filosofia pitää oleellisena oikealle tutkimukselle, leimattiin melkein kauttaaltaan synniksi, ja varsin monia mitä kohtalokkaampia älyllisiä virheitä teroitettiin tahallisesti mieliin hyveinä. Oli synty epäillä käsityksiä, jotka oli syövytetty mieliin lapsuudessa ennen kuin niitä oli tutkittu. Oli hyveellistä säilyttää ne järkkymättömän ja järkkeilemättömän herkkäuskoisesti. Oli synty huomioda ja kehitellä johdonmukaisesti loppuun asti jokaista noitten käsitysten vastaista ajatusta, oli hyveellistä tukahduttaa jokainen vastaväite perkeleen mieleen tuomana ajatuksena. Oli syntistä tutkia yhtä tarkkaavasti ja yhtä tyyneästi molempien puolten kirjoituksia, syntistä päättää seurata ilmeisen selvää tietoa, johtipa se mihin hyvänsä. Oli syntistä jäädä epäillen vastakkaisten käsitysten keskiväliin, antaa vain ehdollinen hyväksyminen epävarmoille perusteluille ja syntistä oli jopa tunnustaa vastustajien moraalinen tai henkinen etevyys. **Sanalla sanoen on tuskin ainuttakaan abstraktin totuuden rakkaudelle ominaista piirrettä tai sääntöä, jonka järki opettaa oleelliseksi sen saavuttamiseksi, jota teologit eivät olisi vuosisatojen aikana leimanneet polttomerkillä rikkomukseksi Kaikkivaltiaasta vastaan.***

Terroria ei aina kohdisteta suoraan vapiseviin ihmisparkoihin vaan sen enustetaan kohtaavan syntisen tulevassa maailmassa ja tyypillisesti siten, että kukaan ei oikein tiedä, kuka joutuu uhriksi ja milloin. Sisuksia kalvava epäily siinä, että kuka tahansa on saattanut tehdä ikuisen tuomion tuovan kuolemansynnin, asettaa kaikki pelastuksen monopolistien armoille. Hengenmiehillä on keinot aiheuttaa syyllisyyttä, vapauttaa synneistä sekä tuo-

mita kaikki säädöksiä vastaan rikkoneet. Dante kirjoittaa 1300-luvun alussa ”Jumalaisen näytelmän” kuin tilauksesta. Anekauppa käy kuin siimaa, koska ihmisten kaipaus saada lievitystä kuoleman jälkeiseen rangaistuskärsimykseen on ehtymätön luonnonvara. Wittenbergissä kaupiteltavien aneet olivat jopa niin tehokkaita, että ne pelastivat sellaisenkin, joka oli raiskannut Neitsyt Marian. Ja aina kun kolikko kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa. Guicciardini, firenzeläinen historioitsija valitti:

Saksassa monet paavin edustajat kaupittelivat halpaan hintaan tai käyttivät kapakoissa pelipanoksinaan valtaansa toimittaa kuolleiden sieluja pois kiirastulesta.

Juan Ginés de Sepúlveda (1490–1573), Espanjan johtava humanisti, puolusti konkistadorien käymää kovaotteista, mutta hänen mielestään kuitenkin oikeutettua ja paavin luvalla käytävää sotaa Uuden maailman intiaaneja vastaan. Hän selitti, että intiaanit:

ovat meitä alhaisempia, kuten lapset ovat aikuisia ja naiset miehiä alhaisempia. Intiaanit poikkeavat espanjalaisista samalla tavalla kuin julmat ihmiset lempeistä. Verratkaapa niitä jaloja ominaisuuksia, joilla espanjalaisia on siunattu: viisautta, neroutta, jalomielisyyttä, itsehillintää, inhimillisyyttä ja uskonnollisuutta intiaanin ominaisuuksiin. Heissä on tuskin jälkeäkään inhimillisyydestä. Eikä heillä ole kirjoitettuja lakeja vaan barbaarisia laitoksia ja tapoja. Heillä ei ole edes yksityistä omaisuutta.

Ja Englannin hovista tulee vihan helveti. Missään muualla eivät kuninkaallisiin kohdistuvat epäluulot, kruunun mahtaviin palvelijoihin suunnatut syytökset ja turvallisuuden ja puoluekiihkon vuoksi suoritettut sala- ja oikeusmurhat kutoudu poliittisiin tapoihin yhtä kiinteästi kuin Englannissa. Ja sama hurraava väkijoukko, joka vain muutama sata vuotta aiemmin uskotteli itselleen elävänsä litteällä pannukakulla, mikä kaiken huipuksi oli koko maailmankaikkeuden napa, käyttäytyi näinkin sivistyneesti:

Kun Lissabonissa julkisesti poltettiin harhauskoisia, tapahtui välistä, että jollekin poltettavalle erityisen ylevän synnintunnustuksen ja peruutuksen jälkeen myönnettiin se armo, että hänet kuristettiin ennen kuin hänet heitettiin liekkeihin. Tämä tavallisesti sai katsojat raivostumaan niin, että viranomaisilla oli täysi työ estäessään kansanjoukkoja lynkkaamasta katumuksentekijää ja polttamaan tätä omin käsin.

PIRU YHDESTÄ PIERUSTA

Yleisesti ollaan aivan varmoja siitä, että maapallo on litteä kuin pannukakku, eli jos purjehditaan Gibraltarilta kohti etelää, tullaan lopuksi niin lähelle aurinkoa, että kaikki palaa poroksi. Ja koska maapallo on myös kaikkeuden keskus, niin Pyhän Hengen antaman viisauden omaava Luther loukkaantuu sydänjuuriaan myöten saatuaan kuulla Kopernikuksen aurinkokeskeisestä teoriasta:

Ihmiset kallistavat korvansa nousukasastrologille, joka on yrittänyt osoittaa, että maa kiertää, eivät taivaat tai taivaan vahvuus, aurinko ja kuu. Jokaisen, joka haluaa näyttää älykkäältä, täytyy keksiä joku uusi järjestelmä, joka tietysti on paras kaikista järjestelmistä. Tämä hullu tahtoo kumota koko tähtitieteen; mutta pyhä Raamattu kertoo meille, että Joosua käski (Jes.10:13) auringon pysähtyä radallaan, ei maan.

Myös Calvin lyö Kopernikusta päin kasvoja Raamatun viisaudella:

Niin pysyy maan piiri lujana, ei horju. (Ps.93:1)

ja kysyy ivaten:

Kuka tahtoo asettaa Kopernikuksen auktoriteetin Pyhän Hengen auktoriteettia ylemmäksi?

Tämä samainen uskonpuhdistajana tunnettu kiihkouskovainen perustaa Geneveen pikkutarkkaan moraalinvalvontaan ja määrääkaikaisiin kotikäynteihin perustuvan hirmuhallituksen, joka langettaa aviorikoksesta aina kuolemanrangaistuksen, aivan kuten Vanha testamentti edellyttää. Epäsiveellisyyttä seuraa karkotus, vankeus tai hukuttaminen. Tiettyihin kankaisiin pukeutuminen, pitojen järjestäminen liian monelle vieraalle, liian monet ruokalajit sekä häissä tanssiminen kielletään. Eräältä lapselta katkaistaan kaula, koska hän on lyönyt isäänsä ja äitiänsä. Calvinismi saa aikaan myös ankaran kotikurin ja ruoskan käyttö yleistyy kodeissa. Sen perisyntioppi johtaa lapsen luonteenlaadun täydelliseen epäilyyn. Lapset ovat Calvinin mukaan kirottuja luontokappaleita, joiden tahto on murrettava, koska se on paha. Ja kuten jo aiemmin oli puhe, uskonpuhdistaja siivoaa fanaattisuudessaan Jeesuksenkin ulos kristinopista ja sitä myötä myös kirkosta erehtyessään kut-

sumaan itserakkautta rutoksi. Religio 4 viisastelee vallinnutta kristittyjen älyllistä käyttäytymistä näin:

Voidaan sanoa, että Galileo Galilein tai Charles Darwinin aikaiset ristiriidat uskon ja tiedon välillä olivat tarpeettomia ja johtuivat siitä, etteivät tähtitieteen ja Raamatun pätevyysalueet olleet vielä selkiintyneet.

Psykologisessa kirjallisuudessa on epäilty, että Martti Lutherin koko elämäntyö ja tapaamiset paholaisen kanssa olisivat vain pelkkiä hallusinaatioita. Katoliset puolestaan ovat vakuuttuneita siitä, että kaikki mitä Luther teki, hän teki paholaisen innoittamana. Luther kertoi, kuinka hänet 35-vuotiaana äkkiä valtaa kauhu ja hän hikoilee ja pelkää pyörtyvänsä marssiessaan Pyhän ruumiin juhlaulkueessa. Vielä muutamia päiviä ennen kuolemaansa Luther näkee paholaisen istumassa syöksytörmällä ikkunansa ulkopuolella ja näyttelevän hänelle takamustaan. Vanhana Luther sanoikin kerran:

Paholaisia asustaa monilla seuduilla. Preussi on niitä täynnä.

Isänsä ja äitinsä pahoinpitelemä ja raa’asti hakkaama, sekä erittäin voimakkaasti syyllisyydentuntoinen (kerran hän oli tunnustanut syntejään 6 tuntia), Luther on vakuuttunut siitä, että pirun saattaa nujertaa täydellisesti, jos onnistuu pieraisemaan sen sieraimiin.

Miksihän muuten papit eivät esimerkiksi Suomessa, jossa luterilainen kirkko on valtionkirkko, opeta seurakuntalaisia sunnuntaisaarnoissaan torjumaan paholaista Lutherin antaman ohjeen mukaan? Kyllä paholaiselle tulisi tulipalokiire, kun koko kirkkoväki syötyään lauantai-iltana ensin tuoretta ruislimppua ja hernerokkaa sekä sitten jälkiruuaksi määmiä, ryhtyisi sunnuntaiaamuna kolehtia kerättäessä kunnollisina ja aitoina luterilaisina piereskelemään kirkkosalissa antaumuksella aina suolensa syvimmistä sopukoista saakka.

Minne vain piru ilmestyisikin, sinne lähetettäisiin aina pari seurakuntasirta tai kappalainen täsmäpieruilemaan muutaman pirulta tajun kankaalle vievän ”tuhnujen tuhnun”. Suomesta tulisi tuossa tuokiossa paholaisvapaa maa, koulukiusaaminen loppuisi ja rikkaat luopuisivat vapaaehtoisesti omaisuudestaan Hurstin hyväksi. Poliitikotkin tunnustaisivat heti valtiopäivien avajaisjumalanpalveluksessa kaikki tekemänsä vilpilliset vaalilupaukset. Kurssien vedättäminen, lyhyeksi myynti ja valuuttakeinottelu sekä pyramidihuijaukset annettaisiin anteeksi sitä anoneille. Kyllä ruotsalaiset olisivat kateellisia piru pierusta -torjuntaohjelmallemme.

Ilmeisesti Lutherin pierut eivät kuitenkaan ole kyllin pahanhajuisia, sillä vanhemmiten Luther herää yhä useammin kylmän kauhun hien peittämänä, mitä hän nimittää ”pirun kylvyiksi”. Häntä vaivaa paholaiskammo, joka saa hänet epäilemään, että korkeinkin hyvä, Kristuksen kirkas kuva, on vain paholaisen lähettämä pettävä kiusaus. Lutheria myös vainosi ja ahdisti läpi elämän sisäinen ääni, jonka vaimentamisessa hän ei onnistunut.

Ai pilkkaanko nyt Suomea, suomalaisia ja heidän luterilaista uskontoaan? En suinkaan, vaikka en itse ole luterilainen, Jumalan kiitos, niin jos Martti Luther opetuksissaan väittää, että pieru on tehokas paholaisen karkottaja, niin miksi tässä kohtaa kristityn valtaisi epäusko? Eikö ole niin, että jos luterilaisen kirkon jäsenet uskovat Lutherin muidenkin oppien olevan totta – eiväthän he muuten olisi luterilaisen kirkon jäseniä – niin miksi uskonpuhdistaja olisi erityisesti tässä hyvin tärkeässä kysymyksessä tahallaan valehdellut? Ajattelen yksinkertaisesti ja vilpittömästi vain maamme parasta. Eikö olekin fantastista?

Kun keisari Kaarle V julistaa 1521 Wormsin ediktin, jonka mukaan Luther on itse paholainen munkinkaapuun puetun ihmisen hahmossaan. Luther tuomitaan poltettavaksi, valtakunnankiroukseen ja kerettiläiseksi. Hänen kirjansa määrätään myös roviolle:

Tämä munkin kaapuun pukeutunut paholainen on kerännyt muinaiset erehdykset yhdeksi löyhkääväksi läjäksi ja keksinyt lisää uusia. Hänen opetuksensa tähtäävät kapinaan, hajaannukseen, murhiin, ryöstöihin, tuhopolttoihin ja kristikunnan häviöön. Hän elää villipedon elämää.

Paluumatkalle kotiin ennen tuomiota lähtenyt Luther ”kaapataan” Fredrik Viisaan luottohenkilöiden toimesta Wartburgin linnaan suojaan. Siellä Luther kääntää 1522 pika pikaa Uuden testamentin saksaksi ja kirja saa valtavan levikin. Kirjapainotaito on juuri sopivasti keksitty ja Lutherin Uusi testamentti on ensimmäinen bestseller. Jokainen latinaa taitamatonkin voi nyt ensi kertaa aivan omin silmin lukea selvällä saksan kielellä muun muassa seuraavat Paavalin sanat:

Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus, teillä raskaus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi, että heidänkin yltäkylläisyytensä tulisi teidän puutteenne hyväksi, niin että syntyisi tasaus, niin kuin kirjoitettu on: “Joka oli paljon koonnut, sille ei jäänyt liikaa, ja joka oli koonnut vähän, siltä ei mitään puuttunut. (2Kor.8:13–15)

Raamatun sanoma uppoaa saksalaisiin talonpoikiin kuin häkä. He ovat ajautuneet orjuuteen. Tasapuolisuutta toivoen talonpojat esittävät täysin konkreettisia vaatimuksia sääliittömän kohtelun lopettamiseksi. Jos ruhtinaat ja maaorjat ovat molemmat kristittyjä, niin onhan silloin myös noudatettava kristillisiä periaatteita. Maanviljelijät vaativat maaorjuuden poistamista, veropäivien ja muiden luontaisverojen alentamista, jokamiehen oikeuksia villinä kasvavien marjojen ja hedelmien keruussa, kalastuksessa ja metsästyksessä, oikeutta talouspuiden hakkuuseen metsistä omaan käyttöön ja suurtilallisten ja aatelisten anastamien kylien yhteislaidunten palauttamista yhteisiksi. Myös Martti laittaa lusikkansa soppaan. Hän ryhtyy puolustamaan vähäväkisiä ja antaa ”herrojen” kuulla kunniansa muun muassa näiden talonpojille säilyttämien kovien verojen vuoksi ja sanoo papeista, piispoista ja omaisuudesta:

He eivät ansaitse muuta kuin voimakkaan kumouksen, joka pyyhkää heidät maan pinnalta. Hymyilemme kun se tapahtuu... Kristikunnassa kaikki on yhteistä. Jokaisen tavarat kuuluvat myös muille eikä mikään ole kenenkään yksityisomaisuutta.

Talonpoikia hän kehottaa siveään kuuliaisuuteen. Kun viljelijät ovat määritelleet vaatimuksensa 12-kohtaisessa ohjelmassa, he alkavat järjestää mielenosoituskulkueita koko maassa. Viljelijät ehdottavat, että Luther tai hänen työtoverinsa Filip Melanchton toimisi kiistassa välittäjänä. Uskonpuhdistaja vastaa kutsuun kirjasella ”Kutsu rauhaan”. Kirjanen ei siinä tilanteessa riitä, sillä maanviljelijöiden esittämiin vaatimuksiin Raamattu antaa konkreettiset vastaukset.

Näitä Raamatun vastauksia ei Luther joko halua tai uskalla julkisesti esittää, onhan hänen henkensä riippuvainen ruhtinaiden hyväntahtoisuudesta, sillä ilman ruhtinaiden suojelua Lutheria odottaisi kuolema polttoroviolla. Luther on nostattanut puheillaan ja kirjoituksillaan toiveita ”tasauksesta”, mutta tekee täyskäännöksen, kun kansa vaatii tasa-arvon soveltamista käytäntöön. Martti syö sanansa kakistelematta ja asettuu hallitsevan luokan, feodaaliruhtinaiden puolelle. Kirkko on myös suurin maanomistaja; paikoitellen jopa puolet viljelysmaasta on kirkon omistuksessa. Mitään neuvotteluja ei käydä. Suuri uskonpuhdistaja tyytyy vain useasti kehottamaan talonpoikia kuuliaisuuteen laillista esivaltaa kohtaan. Täysin perustellusti viljelijäorjat tuntevat tullessa petetyiksi. He tarttuvat aseisiin ja talonpoikaiskapina leimahtaa liekkeihin pääsiäisenä 1525 Weinsbergissä.

Nyt lisänimen pyöveli saanut Luther kehottaa aktiivisesti ruhtinaita murskaamaan, kuristamaan ja pistämään kuoliaaksi kaikki kapinoinnista epäil-

lyt salaa tai julkisesti. Tämä henkinen diktaattori ehdottaa, että kapinoivat talonpojat jopa hävitettäisiin sukupuuttoon. Talonpoikaissotana tunnettu kapina kukistetaan verisesti. Arviolta 100 000 kapinaan osallistunutta talonpoikaa teloitetaan perheineen. Eikä vain teloiteta vaan kirjaimellisesti teurastetaan. Heitä kidutetaan, silmät puhkotaan, kielet katkotaan, naisia raiskataan, lapsia palellutetaan kuoliaaksi ja miehiä murhataan puukottamalla. Kaksinaismoralisti Martti Luther siunaa Raamattuun vedoten vanhurskaasti oikeutettuja vaatimuksia esittäneiden viljelijöiden polttamisen, hukuttamisen, hirttämisen ja päiden katkomisen seuraavin sanoin:

Ruhtinaan ja herran täytyy ajatella tässä kohden sitä, miten hän on Jumalan virkamies ja hänen vihansa palvelija (Room. 13:4), jonka on käsketty käyttää miekkaa sellaisia lurjuksia vastaan ja joka tekee yhtä suurta syntiä Jumalan edessä, ellei hän rankaise ja vastusta ja täytyä tehtäväänsä kuin murhaaja, jonka ei ole käsketty käyttää miekkaa. Siellä missä hän voi, mutta ei rankaise, tappamalla ja verenvuodatuksella, niin hän on syypää kaikkeen murhaan ja pahaan, mitä sellaiset lurjukset tekevät...

Avoimeen kapinaan ryhtyvää vastaan on jokainen ihminen ylituomari ja pyöveli, näitä molempia... Siksi hyvät herrat, pelastakaa siellä, auttakaa täällä, armahtakaa köyhiä ihmisiä, pistäkää, lyökää, hirttäkää siellä, kuka siihen pystyy. Jos sinä kuolet, hyvä sinulle, autuasta kuolemaa et voi enää koskaan yli käydä. Sillä sinä kuolet alamaisena jumalalliselle sanalle ja käskylle (Room. 13:4), ja rakkauden palveluksessa pelastaaksesi lähimmäisesi helvetistä ja perkeleen siteistä.

Esivallan miekan pitää olla punainen verestä, sillä maailma on ja sen täytyy olla paha.

Tuo roomalaiskirjeen kohta, johon Luther vetoaa talonpoikien teurastamiseksi, kuuluu:

...sillä se on Jumalan palvelija, sinulle hyväksi. Mutta jos pahaa teet, niin pelkää; sillä se ei miekkaa turhaan kannan, koska se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka pahaa tekee. (Room.13:3)

Lunastajasta tulee kostaja; massat ajetaan henkisellä terrorilla tungeksimaan kohti hyvin vartioituja taivaan portteja. Uskon maailmaherruus, josta Luther oli saarnannut varhaisteoksissaan, muuttui mitä suvaitsemattommaksi ja julmimmaksi raamatunlauseita hymisteleväksi tekopyhyydeksi, jollaista historiassa ei ollut koskaan ennen ollut. Yksilön yritykset pelastuksen ja ikuisen autuuden saavuttamiseksi ”rakkauden teoilla” Luther leimaa Paa-

valin lailla ”hengelliseksi huoruudeksi” ja väittää, että himo, siis viettiellä-mämme, on jännöstä perisynnistä. Hän lausui:

Uskon ja sen tähden olen vanhurskas.

Ja uskonpuhdistuksen isältä on peräisin sellainenkin historiaa ravistellut vii-saus kuin:

Maailma on jättiläismäinen persereikä.

Tämä uskomme uudistaja ja vanhurskauden esikuva saarnaa myös seuraa-vanlaista rakkauden ilosanomaa Rooman synninpesää Vatikaania eli Sodo-maa vastaan:

...pesisimme kätemme kardinaalien ja paavin veressä.

Laskettuaan paskat housuihinsa Martti totesi puolestaan häntä väijyneel-le paholaiselle:

Paina tämä mieleesi. Olen kakkinut housuihini ja voit nyt kietoa ne kaulaa-si ja pyyhkiä niillä suusi.

Martti ahtoi itsensä itsepintaisesti täyteen vahvoja aterioita ja suuria olut-määriä, jotta paholainen ei pääsisi hänen sisikuntansa valtiaaksi eli piru ei sopisi hänen sisälleen. Tai sitten Luther yksinkertaisesti pelkäsi, että pelkkä usko ei olisikaan riittävä tae pelastukseen ja halusi ylenmääräisellä mässäi-lyllä, rakkausaterioilla, kuten alkukristitykin, pirun pelon lisäksi varmistaa selustansa. Ehtoollinenhan auttoi häntä saavuttamaan välittömän jumalyh-teyden lisäksi syntien anteeksisaamisen ja turvasi kuolemanjälkeisen au-tuuden.

Sen lisäksi Martti teetti puuleikkauksia, joissa huoraksi kuvattu kirkko syn-nytti peräaukostaan laumoittain paholaisia. Kirjoittaessaan lähetyskirjeen rottahenkiä vastaan 1532 ”Korkealle, ylhäissyntyiselle ruhtinaalle ja herral-le, herra Albrechtenille, Brandenburgin maakreiville” Luther valaisee vii-sauden lähdeään:

Teidän Ruhtinaallinen Armonne, alkää antako tämän olla minun neuvoni teille ikään kuin se olisi minusta itsestäni vaan se on Pyhästä Hengestä, jo-ka tuntee kaikkien sydämet ja kaikki asiat paremmin kuin me.

Jotta Lutherin teosta saisi jonkinlaisen käsityksen, niin 100 000 talonpojan teurastaminen vastaa muuten vuonna 1525 prosentuaalisesti yhtä suurta osaa maapallon väestöstä kuin mitä noin 1,5 miljoonan ihmisen tuhoaminen tänään. Martti perustelee tekojaan suurimmalla mahdollisella auktoriteetilla:

*Minä löin kapinassa kaikki talonpojat, sillä **minä sanoin, että heidät pitäisi lyödä kuoliaaksi**. Heidän verensä on minun päälläni. Mutta vetoan Jumalaan, joka käski minun puhua noin.*

Luther opettaa samaan aikaan esivallan kunnioittamisen lisäksi väkijoukoille, että Jumala ei arvosta hyviä tekojamme millään lailla, olivatpa ne kuinka hyviä tahansa vain ja ainoastaan puhdas ja oikea usko on ratkaiseva, niin esivallan antamat käskyt korvaavat automaattisesti Jumalan antamat käskyt ja itse Jumalasta tulee lopulta pelkkä anteeksiantoautomaatti. Tällainen älyllinen hölynpöly johtaa ymmärtämättömän, tyhmän kansan suuret ja pienet porvarit sekä rahvaan sellaiseen hedelmättömään, villiin elämään, jonka tunnusmerkkejä ovat ylensyönti, juopottelu, ylenmääräinen mahtailu ja kopeus, huoraaminen, valehteleminen, pettäminen, kiroaminen, vannominen Herran Jeesuksen haavojen, sakramenttien ja kärsimyksen kautta, tekopyhyyden tavoittelu tekojen kautta, kiihkoilu, hurskastelu, pettäminen, pilkkaaminen, mässäily, lihan himo, veren vuodattaminen ja sotiminen. Uskovaiset ovat lopultakin päässeet perille salatusta totuudesta: teoillamme ei ole pelastumisen kannalta mitään väliä.

Luther riistää opillaan ihmiseltä itseluottamuksen ja omanarvontunnon: jos alistut kokonaan ja tunnustat täydellisesti oman mitättömyytesi, kaikkivaltias Jumala voi ehkä sitten olla halukas rakastamaan sinua ja pelastamaan sinut. Näin itsetunnon ja yksilöllisen minän tuhoamisesta sekä rakkauden kuolettamisesta tulee pelastumisen olennaisin, sadomasokistinen ehto. Rakkaudesta Luther laukoo:

*”**uskon on oltava rakkauden herra, ja rakkauden on alistuttava sille.**”*
(LW 27, 39)

Ja Martin rukous on kuin masokistin synnintunnustus:

Sinä olet ihmeellinen, rakastava Jumala. Sinä hallitset meitä ihmeellisesti, täynnä ystävyyttä. Sinä korostat meidät silloin, kun alennat meidät. Sinä teet meidät vanhurskaiksi, kun teet meistä syntisiä. Sinä kuljetat meitä kohditi taivasta, kun syökset meidät helvettiin. Sinä annat meille voiton, kun sal-

lit meidän joutua tappiolle. Sinä lohdutat meitä, kun sallit meille murhetta. Sinä teet meistä iloisia, kun annat meidän parkua surusta. Sinä saat meidät laulamaan, kun panet meidät itkemään. Sinä teet meistä voimakkaita, kun kärsimme. Sinä teet meistä viisaita, kun teet meistä narreja. Sinä teet meidät rikkaiksi, kun lähetät meille köyhyyttä. Sinä teet meistä herroja, kun panet meidät palvelemaan.

Katolisten Herran viinitarhan villisiaksi nimittämällä Martilla välähtää ylen-
syönnin ohessa:

*Jos uskot, niin hyvät teot tulevat välttämättä seuraamaan uskoasi... **Nukkua ja olla tekemättä mitään on kristittyjen työ...** Yksi ainoa pieni opinkohta on arvokkaampi kuin taivas ja maa; sen tähden me emme siedä sitä rikottavan vähäisimmässäkään määrässä... **Mutta elämän erehdyksille voimme varsin hyvin ummistaa silmämme...** Laki on tullut täytetyksi Kristuksen kautta, niin ettei meidän tarvitse täyttää sitä, vaan ainoastaan liittyä ja mukautua häneen, joka täyttää sen. **Syntiset ovat kauniita, koska heitä rakastetaan; heitä ei rakasteta sen tähden, että he ovat kauniita.***

Luther inhoaa juutalaisia sen tähden, että joutuu heidän käännättämisen kohteeksi, ja kirjoittaa kirjassaan ”Juutalaisista ja heidän valheistaan”:

Kolme oppinutta juutalaista tuli luokseni siinä toivossa, että he saisivat minusta uuden juutalaisen, koska me täällä Wittenbergissä aloimme lukea hepreaa.

Luther saarnaa juutalaisten noudattavan pahoja epä kristillisiä tapoja, sillä juutalaiset ovat muun muassa herjanneet Neitsyt Mariaa huoraksi ja Jeesusta äpäräksi. Koska Jeesus on Raamatun mukaan Jumala, juutalaiset syylistyvät Lutherin mielestä jumalanpilkkiaan. Lisäksi juutalaiset pyrkivät käännättämään kristittyjä juutalaiseen uskontoon ja katsovat, ettei kristittyä esivaltaa tarvitse kunnioittaa.

Lutherin kirjaa ”Juutalaisista ja heidän valheistaan” (alkuperäisteos Von Juden und ihre Lügen, 1543) on pidetty Lutherin tuotannon häpeäpilkkuna, sillä kirjaan sisältyy ”juutalaisten valheiden” kuulemisesta pääsemiseksi kehotuksia esivallalle polttaa juutalaisten synagogia, kerätä juutalaiset kaupungeissa omiin suljettuihin kortteleihinsa (gettoihin) ja viedä laiskat juutalaiset ahkeruuden oppimista varten työleireihin kaupunkien ulkopuolelle. Myös hengen riistäminen juutalaisilta kuului Lutherin kirjassa oikeutettuihin toimenpiteisiin kristinuskon puolesta. Koska Luther katsoi Raamatun nojalla,

että muun muassa jumalanpilkka, kristittyjen eksyttäminen pois Kristuksesta ja esivallan halveksiminen ovat vääryyksiä, hän kehotti esivaltaa rankaisemaan vääryyttä tekeviä juutalaisia antaen seuraavanlaisia neuvoja:

Toivon ja pyydän, että ne ylituomarit, joiden alamaisuudessa on juutalaisia, että he osoittavat ankaraa sääliittömyyttä näitä joutilaita ihmisiä kohtaan, niin kuin yllä on sanottu, joskin jotkut (ehkä se on epämiellyttävää) haluaisivat auttaa. Niin kuin uskolliset lääkärin tekevät, kun jalkaan on tullut kuolio, toimivat he säälimättömästi ja leikkaavat, sahaavat, polttavat lihaa, suonia, luita ja ytimiä. Niin tehtäköön tässä myös, polttakaa heidän synagogansa, kieltäkää kaikki, mitä olen yllä sanonut, pakottakaa heidät työhön ja suhtautukaa heihin kaikella armottomuudella niin kuin Mooses teki erämaassa ja löi kolmetuhatta kuoliaaksi, ettei koko lauma joutuisi tuomion alaiseksi.

Lutherin kääntyminen omia oppejaan vastaan 1521 vain neljä vuotta niiden julkistamisen jälkeen, merkitsee sitä, että Paavin ja roomalaiskatolisen kirkon ylivallan sijaan hallitsijan hyväksymästä valtiokirkosta tulee ylin uskonnollinen auktoriteetti. Vain valtiokirkon laillistamat papit ovat oikeutettuja selittämään ja opettamaan rahvaalle pelastussanomaa. Luther ei myöskään halua jättää kasvatustyötä pelkästään vanhemmille, vaan tuoda työhön mukaan myös esivallan. Vuonna 1524 julkaistaan Lutherin kirjoitus ”Kaikkien Saksan kaupunkien raatimiehille”. Luther esittää, että he perustavat ja pitävät yllä kristillisiä kouluja.

Erich Fromm kertoo kirjassaan ”Pako vapaudesta” uskonpuhdistajien, Calvinin ja Lutherin henkisestä terveydestä:

*Luther ja Calvin ovat esimerkkejä kaiken kyllästävästä vihamielisyydestä. Eikä vain siinä mielessä, että nämä kaksi miestä ovat suurimpia vihaajia mitä historiallisten johtajien ja ainakin uskonnollisten johtajien joukossa koskaan on esiintynyt, vaan mikä vielä tärkeämpää, myös siinä mielessä, että tämä vihamielisyys väritti heidän oppinsa ja että tämä oppi saattoi vedota vain ryhmään, joka itsekin oli joutunut kiihkeän, torjutun vihan valtaan. Luther oli ihmisenä tyypillinen autoritäärisen luonteen edustaja. **Hän vihasi muita ja etenkin hän vihasi roskaväkeä, hän vihasi itseään, hän vihasi elämää, ja kaikki tämä viha johti siihen, että hän pyrki intohimoisesti ja epätoivoisesti saamaan osakseen rakkautta.** Koko hänen olemisensa oli täynnä pelkoa, epäilystä ja sisäistä eristyneisyyttä, ja tältä pohjalta hänestä tuli sellaisten yhteiskunnallisten ryhmien esitaistelija, jotka olivat psykologisesti hyvin samankaltaisessa tilassa...*

*Lutherin ajattelutavan rakenteesta, että **tapa jolla hän rakastaa ja uskoo, on todellisuudessa alistumista**; että vaikka hän tietoisesti ajattelee alistumisensa Jumalalle olevan luonteeltaan vapaaehtoista ja johtuvan rakkaudesta, niin hänet on kokonaan vallannut tunne omasta voimattomuudesta ja pahuudesta, että hänen suhteensa Jumalaan on alistumista. **Täsmälleen samoin kuin masokistinen riippuvuus toisesta ihmisestä ymmärretään tavallisesti rakkaudeksi.***

Uskonpuhdistus korostaa ihmisluonnon heikkoutta, yksilön mitättömyyttä, voimattomuutta ja syntyperän turmeltuneisuutta sekä välttämättömyyttä alistua ulkopuolisen voiman alaiseksi. Luther filosofoi:

Vain jos ihminen nöyrytyy ja tuhoaa yksilöllisen tahtonsa ja ylpeytensä, Jumalan armo laskeutuu häneen... Jumalan suhteen ihmisellä ei ole vapaata tahtoa, vaan hän on joko siten Jumalan tahdon tai Saatanan tahdon vanki, alamainen ja orja.

Calvin, jonka Jumala oli luonteeltaan tyranni ja joka opetti, että kilvoittelusta aiheutuva maallinen menestys on merkki pelastumisesta, pääättelee vuorostaan näin:

Sellaista hurskaan tekoa ei koskaan ole ollut, joka Jumalan ankaran tuomioistuimen edessä ei olisi osoittautunut kirotuksi.

Ihminen tekee näin vapaaehtoisesti omasta tahdostaan itsensä omaksi orja-piiskurikseen.

Marti Luther kuolee katkerana 18.2.1546 Eislebenissä. Augsburgin valtiopäivillä vuonna 1555 luterilaiset säädöt tunnustetaan saksalais-roomalaisen keisarikunnan laissa. Valtiopäivät hyväksyvät Cuius regio, eius religio -periaatteen (“Kenen maa, sen uskonto”), jonka mukaan maallisille ruhtinaille taataan oikeus määrätä alamaistensa uskonto. Kirkon kansanvaltaisuus ei siis ole ollenkaan sama asia kuin yhteiskunnan kansanvaltaisuus. Harvat voivat sanella useiden uskon. Näin esivallan säädöksiä pidetään lopulta ehdottomana Jumalan tahtona. Valtionpäämiesten ja maallisten ruhtinaiden sekaantuessa uskonpuhdistukseen se saa myös poliittisia piirteitä ja siitä tulee häikäilemättömän valtataistelun välikappale.

Mutta mitä tekevät tämän päivän yhteiskuntamme luterilaiset mielipidevaikuttajat? Hyvänä esimerkkinä siitä, kuinka vakavien mielenhäiriöiden kanssa kamppailleen Martin teot ja puheet on suomalaisessakin yhteiskunnassa painettu villaisella, on Helsingin Sanomien pääkirjoitustoimittaja An-

namari Sipilä, joka 8.11.2012 Hesarissa manipuloi lukijoitaan artikkelillaan Martti Lutherin 500-vuotisjuhliin valmistuvasta Saksasta "Voi kiesus, sopii-ko Lutheria juhlia?":

*Saksassa Lutherin 500-juhlavuoden valmistelut eivät ole sujuneet ongelmitta. Saksalaiset roomalaiskatolilaiset ovat pahoittaneet mielensä koko juhlista. Osalle heistä Martti Luther on yhä se, joka hyökkäsi anekauppaa vastaan, hajotti kristillisen kirkon ja **pani välillisesti alulle veriset uskonsodat**. Mitä siinä on muka juhlimista?*

*Nyt monet katolilaisetkin myöntävät, että munkkiluostarin hylännyt Martti **Luther oli pohjimmiltaan ihan hyvä tyyppi** eikä mikään kerettiläinen. Luther ei halunnut hajottaa kirkkoa, vaikka hän olikin tympääntynyt ane-rahoilla rakennettuihin kirkkopalatseihin ja kirkonmiesten holtittomaan menoon... Maailmaan mahtuu uskontojen välisiä ristiriitoja. Euroopan luterilaiset ja katolilaiset voivat nyt näyttää esimerkkiä ja muistella Martti Lutheria sovinnollisessa hengessä. Kiista Lutherin 500-vuotisjuhlista todistaa, että kirkolla on yhä väliä Euroopassakin. Kiista todistaa myös siitä, että Eurooppaan mahtuu erilaisia mielipiteitä. **Hyvä Luther**, juhlitaan viiden vuoden kuluttua.*

Näin Hitlerin suurin idoli saa näkyvää, estotonta ja kritiikitöntä tunnustusta, arkipäivän aivopesua, Suomen suurimman sanomalehden pääkirjoitustoimittajalta. Huomaa kuinka Annamari Sipilä käyttää sanontaa "**Luther pani välillisesti alulle holokaustin, eikö niin?** Sen sijaan Sipilä vaikenee kuin kusi sukassa Lutherin välillisesti alulle saattamista Saksan talonpoikien hirvittävästä massamurhasta ja juutalaisvihan sokeasta ”pyhitämisestä” Herran nimissä, joka ohjasi Martin antamien ohjeiden mukaisesti natsit tavoittelemaan lopullista ratkaisua. Eikä tietenkään sovi unohtaa Martin kaikkiin yhteiskunnan jäseniin kohdistamaa vuosisataisesta kaikelle rakaudelle vierasta henkistä kidutusta, luterilaista sadomasokismia.

IN GOD WE TRUST

Kirkon pirstoutumisesta keskenään taisteleviin kuppikuntiin on seurauksena moraalinen kaaos: aatelista tulee entistä ahneempia, talonpojista entistä raaempia. Kristillinen anteliaisuus tyrehtyy eikä kansa kunnioita tai tue enää saarnaajia. Massojen moraalikäsitketykset, käsitykset siitä, mikä on hyvää ja mikä pahaa, mikä oikein ja mikä väärin, romahtavat. Sillä kun uskonpuhdistus on vastalause sekä katolisen kirkon opettamia oppeja vastaan että sen nimissä harjoitettua moraalisia väärinkäytöksiä vastaan, niin samalla uskonpuhdistajat hylkäävät kaikki ne moraaliset periaatteet, joita turmeltuneet menetelmät ovat tahranneet. Eikä protestanttisuus ainoastaan synnytä yhtä jäykkää suvaitsemattomuutta kuin katolilaisuus, vaan tämä suvaitsemattomuus on paljon härkämpisempää, pikkumaisempaa, paikallisempaa ja lahkohenkisempää.

Uskonpuhdistuksen seuraus ovat lopulta väistämättä valtioiden väliset uskonsodat. Erimielisyydet purkautuvat paitsi sotina, myös verilöylyinä ja vainoina, kuten esimerkiksi Pärtylynyön verilöyly 24.8.1572, joka tunnetaan myös Pariisin verihäiden nimellä. Ensin hugenotit, protestantit, mellastivat ympäri Ranskan maaseutua lahdaten summittaisesti katolisia ja sitten vuorostaan katoliset lahtaavat Pariisin verihäissä ja sitä seuranneessa murha-aallossa lähes 100 000 protestanttia.

Vuonna 1600 poltetaan Roomassa Giardino Bruno, joka kannattaa avoimesti Kopernikuksen aurinkokeskeistä maailmankuvaa ja sananvapautta. Kirkko herjaa hännystelijöineen avoimesti myös kaukoputkea ja väittää sen Pyhän Hengen tuella paljastavan ainoastaan harhanäkyjä. 1616 inkvisitio tuomitsee Galileo Galilein yksityisesti. Kesäkuun 21.–26. vuonna 1633 Galileita kuulustellaan Roomassa. Häntä vaaditaan kirkon toimesta ja kidutuksen uhalla perumaan sellaiset pöyristyttävät väitteensä, että maa pyörii ja kiertää aurinkoa. Galilein todellinen rikos onkin se, että hänen opetuksensa ovat Pyhän kirjan vastaisia ja hän väittää vääräksi opin, jota kirkko on aina opettanut.

Paavi Paul V:n johtama roomalais-katolinen kirkko julkaisee armon vuonna 1614 jo aiemmin mainitun ”Rituale Romaniumin”, jossa annetaan ohjeita eksormismin eli manauksen suorittamista varten. Tuon asiakirjan mukaan yksi riivauksen tuntomerkeistä on muuten vierailta kielillä puhuminen, ja se koskee ilmeisesti vain ja ainoastaan harhaoppisia, ei missään nimessä uskonsotureita tai matkasaarnaajia, sillä keuhuihan Paavalikin erinomaista kielitaitoaan Korinttolaiskirjeessä aivan avoimesti:

*Minä kiitän Jumalaa, että **puhun kielillä enemmän kuin teistä kukaan.***
(1Kor.14:18)

Ja apostolien kohdalla törmäämme samaan ilmiöön:

*Ja he näkivät ikään kuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itse kunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja **alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.*** (Apt.2:3,4)

Ja aivan kuten nykyisinkin herättäjäkokouksissa sekä Pyhän Hengen vuodatustilaisuuksissa eri puolilla maailmaa, niin myös Paavali, kuten karismaattiset televisioevangelistat ja lahkosaarnaajat, jakavat tätä riivauksen tuntomerkkiä kuulijoilleen:

*Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja **he puhuivat kielillä ja ennustivat.*** (Apt.19:6)

James Ussher, Armaghin ja koko Irlannin arkkipiispa vuosina 1625–1656 julkaisee Raamatun tapahtumien kronologian, jonka mukaan Jumala aloitti ensimmäisen luomisviikkonsa sunnuntaina, lokakuun 23. päivänä vuonna 4004 eaa.

Nunnat käyvät keski-ajalla kylvyssä siveästi kylpytakki päällä. He ilmeisesti olettivat Jumalan olevan perverssi tirkistelijä. Vuonna 1634 Jeanne des Agnes -niminen nunna kiinnostui pappismiehestä, jonka hän yritti saada lähelleen tarjoamalla tälle paikka johtamansa pienen luostarin rippi-isänä. Miehen kieltäydyttyä abbedissalle kehittyi kouristuksia ja hän syytti miestä noituudesta. Lopputulos oli se, että mies poltettiin elävältä, mutta nunna sai osakseen ihailua ja hänet jopa esiteltiin kuninkaalle. Anthony Storr kuvaakin:

silloin kun eroottinen suhde epäonnistuu, voi rakkauteen sisältyvä aggressiivisuus ja rakkaus itse muuttua vihaksi

Kirkollisissa tuomioistuimissa puututtiinkin tuolloin jopa epäpuhtaisiin ajatuksiinkin, jotka olivat vahingoittaneet korkeintaan ajattelijaa itseään. Egon Friedell tiivistä erittäin taitavasti kirjassaan ”Uuden ajan kulttuurihistoria” tämän Pyhän Hengen johdattaman epäinhimillisen, kaikelle ihmisyydelle vieraan pappisvallan olennaisimmat piirteet seuraavasti:

*Lähestymme nyt eurooppalaisen uuden ajan pimeintä jaksoa. Se on ajanjakso kuudennentoista vuosisadan keskivaiheilta kolmikymmenvuotiseen so-
taan. Jos jo sinänsä kristinusko ja sota ovat keskenään sovittamattomassa
ristiriidassa, niin tämä kammottava paradoksi, joka saastuttaa kristillis-
ten kansojen koko historian, siihen aikaan sikäli saavutti hirvittävimmän
huippunsa, että silloiset keskenään taistelevat kristityt kavaluudessa, jul-
muudessa ja kaikkien jumalallisten ja inhimillisten siveyslakien julkeassa
pilkkauksessa voittivat kaiken, mitä tataarit ja turkkilaiset, hunnit ja hot-
tentotit koskaan ovat tehneet.*

*Sillä viimeksi mainituissa hallitsi vain sokea eläimellinen hävitysvietti,
kun taas vastareformaation aikakauden kristittyihin nähden oli kyseessä
korkeimmalla henkisellä hienoudella ja huippuunsa kehitetyllä häijyyden
taidolla rakennettu järjestelmä. **Kolmen sukupolven ajan Euroopan kehiti-
tyneimmissä maissa oli käynnissä epäinhimillisyyden kilpajuoksu, mäs-
säys säälimättömässä kostonhimossa, kavalassa pahuudessa ja kaikissa
niissä pirullisissa vieteissä, joiden hävittämiseksi Vapahtaja oli ottanut
ristin päälleen.***

Keskiajalla kautta koko elämän kaikuu yhtämittäinen varoitushuuto ”*muis-
ta, että kuolet*” – ja kaiku vastaa kerta toisensa jälkeen kirkkoholveista. Ja
kuinka lähellä perimmäistä totuutta Friedell olikaan, kun hän kirjoittaa tyy-
dyttymättömän ja kieroutuneen sukupuolivietin kristikansalle aiheuttamis-
ta seurauksista:

*Jos niin halutaan, voidaan keskiaikaa sanoa keskieuropalaisen ihmi-
syyden murrosiäksi, muuntuneen seksuaaliteettina muodossa esiintyväksi
sukupuolikipyyden tuhatvuotiseksi psykoosiksi: se esiintyy gynofobiaksi
[epänormaali naisen pelko] muuntuneena seksuaaliteettina munkkilaisuudes-
sa, lyriikaksi muuntuneena seksuaaliteettina minnelaulajissa, algolagniksi
[seksuaalinen nautinto ja kiihottuminen tuskasta] muuntuneena seksuali-
teettina flagellantismissa, hysteriaksi muuntuneena seksuaaliteettina noita-
laitoksessa, tappeluhaluksi muuntuneena seksuaaliteettina ristiretkissä.*

Ja Friedelin listaan voi vielä lisätä fetisismiksi muuntuneena seksuaaliteettina
pyhäinjäännösten palvonnassa lännessä ja ikonien idässä, transvestismiksi
muuntuneena seksuaaliteettina munkkilaitoksessa sekä sadismin, masokis-
min ja sadomasokismin eri vivahteiksi sekä sekoitukseksi muuntuneena
seksuaaliteettina, seksuaalisena käyttäytymisenä oikeastaan kaikessa kris-
tillisessä käyttäytymisessä. Ortodoksit muuten väittävät olevansa ”oikeaop-
pisia” ja silti he koristelllessaan pyhättönsä ja ympäri tepastelllessaan, kuin

kukonpojat, savuavat suitsukeastiat kädessään ikonikuviaan kantaen, rikkoivat karkeasti käskyä numero kaksi:

Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. (2Moos.20:4)

Ja että Friedell ei muka ollut oikeassa? Rakkaudettomuudessa kärvistelevät Jeesuksen ”seuraajat” sublimoivat sisuksia jäytävän puutostautinsa kuviksi. Ikonit, liikuteltavat pyhät kuvat, ovat idolien kuvia, joiden tehtävä ortodoksien mukaan on synnyttää rukoilijassa rukouksen mieli ja auttaa häntä keskittymään rukoukseen. Todellisuudessa kuvan tehtävä on synnyttää alitajuisesti mielihyvää eli ”rukoilijan mieli”, johon rukoilijan syrjään tungettu, silvottu seksuaaliteettinsa johtaa, kärsimyshän, niin kärsimyksen ihailu, kuin myös kaikkinaisen kärsimyksen seuraaminen, tuottaa rakkauden tavoin sydäntä pakahduttavan tunteen – mielihyvää, kuten Anthony Storr osoitti. Ikonit, aivan kuten kirkkojen alttaritaulut ja kaikkialla esillä olevat krusifiksit ovat kristittyjen ”Playboy”, tämän päivän ”Pornhub” – kuvia menetetyn ja kaivatun rakkauden korvikkeeksi. Kristityt seuraavatkin metsästäessään nälkäisenä nautintoa sukupuoliyhdyntänsä sijaan raakaa kärsimysnäytelmää. Kristityt eivät tyydyttäkseen itsensä masturboikaan, hyväile sukupuolielimiään vaan saavuttaakseen orgasmin he hyväilevät itseään kokonaisvaltaisesti tuskan tuomalla jännityksellä. Tämä aivan sama periaate pätee kaikkiin Friedelin kuvaamiin kristittyjen harjoittamiin rakkauden korvaustoimintoihin.

Kaikkiaan nämä keskiajan pimeyttä valaisseet noitarovioiden nimellä kulkeneet hilpeät grillijuhlat kestivät toistasataa vuotta saavuttaen erityisen suuren suosion varsinkin protestanttisissa maissa. Niiden laajan leviämisen ja suunnattoman suosion ainoa syy oli kidutuksen käyttö. Kiduttajat saivat noitavainoista tyydytystä tukahduttamalleen sukupuolivieteille, ja ihmisparat taas tunnustivat kidutettaessa aivan mitä tahansa ja ilmiäntoivat aivan kenet tahansa. Näin kiduttajien kidutettavien tuskasta saama nautinto kasvoi kupeita polttavaksi katkeamattomaksi tuliketjuksi, joka syöksi yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden uhrin orgasmista orgasmiin. Yksi historiaa valaiseva esimerkki riittänee:

Kun Skotlannin kuningas Jaakko IV, solmittuaan avioliiton Tanskassa, palaa maahansa toukokuussa 1590, hän kokee merimatkan ankarassa myrskyssä. Kuningas on hujasti vakuuttunut siitä, että myrsky on noitien aiheuttama,

ja hänen saavuttuaan kotimaahan annetaan määräys syyllisten etsimisestä. Vähän ajan kuluttua pidätetään Agnes Sampson ja John Fian. Syytettyjä vaaditaan tunnustamaan, mutta he vastaavat – varmasti täysin totuudenmukaisesti – ettei heillä ole mitään tietoa asiasta. Agnes Simpsonia kidutetaan kiristämällä naru hänen ohimoilleen. John Fianilta revitään kynnet sormista ja niitä pistellään neuloilla, hänen jalkaluunsa murskataan niin sanotuissa rautasaappaissa ja peukalot peukaloruuveissa. Kaikki tämä tapahtuu kuninkaan ollessa paikalla. Lopulta nainen tunnustaa toivottaneensa paha kuninkaalle ja mies myöntää olleensa noitien kokouksessa. Fian luettelee muiden saapuvilla olleiden nimet ja nämä kaikki pidätetään heti. Kolmekymmentä syytettyä poltetaan samana päivänä.

Skotlannin presbyteerinen kirkko sekaantuukin Jeesuksen opettaman lähimmäisen rakkauden nimissä kaikkein läheisimpiinkin yksityisluonteisiin suhteisiin. Papit käyvät kodeissa henkilökohtaisilla tarkastuskäynneillä, kylläämässä. Seurakuntavanhimpien tuella harjoitetaan vakoilua myös kaduilla. Se, mitä pappi lausuu saarnastuolista, on Jumalan sana. Papit ovat Jumalan lähettiläitä, hänen viininsä valittuja nuolia. Papiston valtaa tukee laajalle levinnyt paholaisen pelko. Aivan yleisesti kuvitellaan, että pirut liikkuvat kaikkialla ja viettelevät ihmisiä alituisesti kiusauksiin. Kaikkein eniten pelätään Saatanaa, joka saattaa esiintyä missä tahansa ja jonka viekkaudella ei ole rajoja. Arvellaan, että Saatanan viekkaus vain kasvaa hänen vanhetessaan ja 5 000 vuoden harjaannuksen jälkeen hän on saavuttanut ainutlaatuisen taituruuden. Papit saarnaavat aina ja ikuisesti Saatanaa vastaan. Milloin vain pappi mainitseekin Saatanan nimen, seurakunta huokailee ja voihkii. He istuvat mielettömän pelon jähmettämänä, ja mitä kauheimmat kuvitelmat täyttävät heidän tajuntansa kirkon ulkopuolella.

Samalla papisto riistää seurakunnalta kaikki elämän pienimmätkin ilot, juhlat, leikit ja ajanvietteet puhumattakaan tanssista, laulusta ja soitosta. Nauraminen on synty kuten myös ruuasta nauttiminen ja erityisesti toisen ihmien läheisyydestä nauttiminen. Ainoa mihin voi uskoa on jumalanpalvelus. Niiden lukumäärä kohoaa kolmeenkymmeneen kertaan viikossa. Joskus papit puhuvat kuusikin tuntia yhteen menoon ja ehtoollisella käynti saattaa kestää 12 tuntia. Kontrolli on niin tarkka, ettei ainoakaan seurakunnan jäsen voi livahtaa muualle joutumatta heti ilmi.

Herran harjoittama jatkuva itsetunnon pirstalointi ja nöyryyttävä aliarviointi puhkaisevat paiseen. Anthony Storr:

(Luonnolliset) Aggressiot muuttuvat vihaksi, kun niihin sekoittuu kostonhalu; taipumus vainota voitettua ja heikompa olentoa voidaankin selittää

vain siten, että voittaja näin hankkii hyvitystä aikaisemman kokemistaan nöyryytyksistä.

Uskonpuhdistus johtaakin lopulta ihmisten puhdistamiseen, ei loogisesti pesemällä vedellä vaan verellä. Tämän massateurastuksen nimi on kolmikymmenvuotinen sota. Se puhkeaa uskonpuhdistuksen synnyttämästä mätäpaiseesta vuonna 1618. Monista pitkistä ja mielettömistä sodista on kolmikymmenvuotinen sota pisimpiä ja mielettömmimpiä. Sillä ei ole selvää määriteltyä päämäärää joka on voitettavissa tai menetettävissä, ei mitään varsinaista konkreettista riitakysymystä ratkaistavana. Sille miksi se riehuu, ei löydy mitään muuta järjeställistä syytä kuin hurmaava ja rakastettava Pyhä Henki ja kristittyjen toisiaan kohtaan harjoittama lähimmäisen rakkaus. 30-vuotinen sota on kavala, petollinen, eläimellinen, raivossaan umpisokea ja umpikuuro sekä raaempaakin raaka yli äyräiden äkillisesti kiehunut kattila, noidankattila, jossa pohjaan palanut lähimmäisenrakkaus kiteytyy ylikuohuvaksi vihavaahdoksi.

Uskonsotia pidetäänkin yleisesti myös kaikkein raaimpana sodana, koska silloin soditaan Jumalan antamalla valtakirjalla ja tämä valtakirja on avoin – kuka tahansa voidaan milloin tahansa ”vihkiä tuhon omaksi” – aivan kaikki on sallittua. Kolmikymmenvuotisessa sodassa (1618–1648), joka alkaa Saksan sisäisenä protestanttisten ja katolilaisten välisenä uskon-sotana mutta päättyy yleiseurooppalaisena sotana, jossa uskonnolliset seikat ovat menettäneet merkityksensä, kuolee 7–8 miljoonaa ihmistä. Uskonsodissa ja niihin liittyvissä vainoissa muun muassa Ranskassa tapetaan 2–4 miljoonaa ja Brittien saarilla sekä Irlannissa yli miljoona ihmistä. Kaikkiaan eri puolilla Eurooppaa teurastetaan uskon vuoksi ja sen nimeen mitä raaimmalla tavalla pitkälti toistakymmentä miljoonaa ihmistä, mikä tekee uskonsodista verrattaessa maailman silloista väkilukua 2000-luvun vastaavaan, huomattavasti tuhoisamman ja mittavamman verilöylyn kuin koko Toisesta maailmansodasta. Ja tämä kaikki tapahtuu ainoastaan yhdellä mantereella, sivistyneessä Euroopassa, rauhan ja rakkauden Jumalan silmien alla.

Paavi Pius IX (1831–1878) julistaa 1854 yhä voimassa olevan opin Marian tahrattomasta sikiämisestä. Kristus on kirkon mukaan nyt virallisesti syntynyt koskettamatta häpeällisiä osia navan tai rinnan kautta. Maria taas on Pyhältä Hengeltä saadun luotettavan tiedon mukaan saatettu raskaaksi korvan kautta.

Maailman ensimmäinen kansainvälinen rauhankonferenssi pidetään 1843. Mukana on vain muutamia yksittäisiä kristittyjä – Rakkauden Jumalaa sielä ei näy – ainoastaan harhaoppisiksi luetut kveekarit ovat kirkkona edustetuna. Samaan aikaan valkoinen herrarotu riehui risteineen ja miekkoineen

kolmesataa vuotta aiemmin Kolumbuksen eurooppalaisille löytämään väylää pitkin Amerikkaan. Se on siirtynyt jo yli 300 vuotta aiemmin tyydyttämään tuhahdettua sukupuoliviettiään meren taakse – uudelle mantereelle. Pyhän Hengen valtuuttamat, kullanhimon ja uskon sokaisemat ryövärit ja rosvot, konkistadorit pappien pyhittäminä aloittavat välittömästi villien alkuperäisasukkaiden sivistämisen ja rakkausoppitunnit. Jamaikalla ja Kuubassa alkuperäisväestö kuolee alle viidessäkymmenessä vuodessa sukupuuttoon. Meksikossa ja Perussa espanjalaiset kastavat vastasyntyneet intiaanit ja välittömästi sen jälkeen iskevät heidän aivonsa pihalle; näin he varmistavat, että lapset pääsevät taivaaseen.

Valkoinen herrarotu pettää, kiduttaa, silpoo, polttaa, hirttää, seivästää ja keittää pakanoita elävältä miljoonittain. Herran nimessä heitä hakataan palasiksi ruumiinjäsen jäseneltä ikään tai sukupuoleen katsomatta ainakin 200 miljoonaa (katso sivu 93). Ainoa hyvä intiaani on kuollut intiaani. Euroopasta tuodaan jopa villikoiria, jotka yhdessä mustakaapuisten munkkien kanssa kuola suupielestä valuen, hepit tanassa ja kiimasta juopuneina metsästävät pakanoita.

Koskaan aiemmin, eikä koskaan myöhemminkään ihmiskunnan historiasa, ei edes natsien toimesta ole ylletty rikoksissa ihmisyyttä kohtaan läheläkään tätä eurooppalaisten harjoittamaa raakaa julmuutta ja piinaa tässä mittakaavassa. Eikä koskaan aiemmin, eikä tämän jälkeen ole kristittyjen tekoja yritetty peitellä vaikenemalla yhtä laajamittaisesti. Natsit ovatkin myöhemmin pelkkiä polvihousuisia partiopoikia rikostensa mielikuvituksellisuudessa ja raakuudessa verrattuna näihin Uudella manterella riehuneisiin Kaikkivaltiaan hyvän tahdon ja rakkauden lähetteihin.

Ja koska alkuperäisasukkaat surutta ja lyhytnäköisesti ensin teurastetaan, pitää valloitettuun maahan saada raskaan työn raatajia. Kirkkojen siunaama transatlanttinen orjakauppa saa alkusysäyksen. Portugalilaiset aloittavat orjien kuljetuksen 1500-luvulla Senegambiasta ja Guinea-Bissausta. Myöhemmin orjia haetaan myös Angolasta ja Mosambikista. Orjakauppa vilkastuu selvästi vuoden 1650 jälkeen. Eniten sitä harjoittavat englantilaiset ja ranskalaiset, mutta 1600-luvulla myös brandenburgilaiset, tanskalaiset, hollantilaiset, kuurinmaalaiset, genovalaiset ja ruotsalaiset laivat rahtaavat orjia tupakka-, sokeriruoko- ja puuvillaplantaaseille. Amerikan mantereelle kuljetetaan arviolta 9,5 miljoonaa orjaa niiden lisäksi, jotka kuolevat jo merimatalla ja sysätään mereen yli laidan ketjuilla toisiinsa kahlehdittuina. Orjilla ei ole mitään päätäntävaltaa oman elämänsä suhteen. Heidä esimerkiksi myydään kuin mitä tahansa muuta kauppatavaraa. Heidän työnsä heidän puolestaan kuuluvat itseoikeutetusti heidän kristityille omistajilleen. 1500-luvun lopulla on keksitty nerokas talousjärjestelmä, merkantilismi. Ta-

voitteena on ylijäämäinen kauppataase eli viennin on oltava tuontia suurempi. Tämä saavutetaan monopoleilla, tulleilla ja kauppakielloilla, jotka estävät merkantilismin mielestä haitallista kilpailua. Lisäksi pyritään voimakkaasti edistämään teollisuutta, erityisesti tuonnin korvaamiseksi kotimaisella tuotannolla. Merkantilismi on pari sataa vuotta vallitseva talouspoliittinen aate, joka sementoi siirtomaat köyhyyteen. Merkantilismin seurauksena sikiävät kauppasodat ja salakuljetus, jotka johtavat peiteltyyn sekä aivan avoimeen valtioiden väliseen merirosvoukseen. Merirosvous luo puolestaan aatteellisen perustan kapitalismille.

1600-luvun lopulta lähtien omistavan luokan omaisuuksia pidetäänkin Englannissa oikeutettuina sen moraalisten ja henkisten ansioitten perusteella, kun taas työtä tekevien köyhien katsotaan joutuneen köyhyyteen moraalisten ja henkisten vajavaisuuksiensa takia. Köyhiä ei pidetä Jumalan ystävinä, kuten Jeesus oli vuorisarnassa opettanut, vaan hänen vihansa kohteina. Hyvinvointi on moraalisen etevämmyyden palkka ja pelastuksen tunnusmerkki, köyhyys rangaistus moraalista vajavaisuuksista ja kadotuksen tunnusmerkki. Yleisenä sääntönä koko Englannissa, kirjoitti eräs lentolehtisen tekijä 1646, on ruoskia ja rangaista vaeltavia kerjäläisiä. Kalvinilainen pappi, puritaani Richard Baxter valistaa maan päällä vaeltavia Kaikkivaltiaan lapsia kristillisessä oppaassaan seuraavasti:

Jumalan hyväksi teidän tulee tehdä työtä ollaksenne rikkaita.

Eikä hän tarkoita hengen rikkauksia vaan maallista mammonaa. Liikemennestyksestä, rikkauksista tulee paras tae ja todistus siitä, että olet valittu ja tie taivaaseen asti on avoinna. 1700-luvulla lasketaan, että Saksassa on kahetakymmentä ihmistä kohden yksi pappi ja viisi kerjäläistä.

Friedell muuten unohtaa kirjassaan mainita kansainvälisen huumekaupan, jonka avulla muun muassa Englannin kuningashuone, kuten Taliban tänä päivänä, kerää 1800-luvulla suunnattomat rikkaudet, kun hän kirjoittaa:

Salakuljetus, merirosvous ja orjakauppa seisovat kummeina englantilaisen ja koko nykyaikaisen kapitalismin kehdon äärellä.

Et varmaan koskaan ole kruunupäille vilkuttaessasi pohtinut, mistä kuningassukujen kruununkalleudet, jalokivet ja kulta ovat peräisin? Kuka tämän omaisuuden on historian kuluessa kuningassuvuille oikein hyväksydämisyyttä lahjoittanut, mitä keinoja käyttäen aarteet on kasattu tai keneltä ne on ryövytty? Entä mihin ihmiskunta tarvitsee näitä kuninkaallisia loissukuja, epifyyttejä? Onko esimerkiksi Englannin kuninkaallinen perhe koskaan jul-

kistanut tilikirjojaan edes niiden tuottojen osalta, jotka se kahmi arkkuihin-
sa aseilla uhaten huumeri-kollisuudesta, oopiumkaupasta Kiinassa? Miksi
ihmeessä Jumala on antanut kuninkaallisille oikeuden hallita ja luvan ta-
pattaa? Entä kristillinen kirkko? Kertoisiko se yhdenkin hyvän syyn, miksi
lähetyssaarnaajat toimivat Kiinassa käsi kädessä huumekauppiaiden kans-
sa?

Ja kun Kiina yrittää estää brittejä tuomasta oopiumia maahansa, niin Eng-
lanti aloittaa niin sanotun 1. oopiumisodan vuonna 1840 Kiinaa vastaan.
Toisen oopiumisodan jälkeen (1856–1860) oopium lopulta laillistetaan Kii-
nassa Britannian, Ranskan, Venäjän ja Yhdysvaltojen vaatimuksesta. Tykit
jylisevät, kun raha puhuu – kuinka ihanasti sydän jyskyttäkään metallinpa-
lojen kilistessä korvissasi kun ne kasaantuvat keoiksi, täyttyessään aarre-
kirstut ja -kammiot kuin Roope Ankan rahaholvin. Paavi Leo XIII julistaa
1893 ylimmän ja absoluuttisesti erehtymättömän Totuuden:

***Kaikki nämä kirjat... joita kirkko pitää pyhinä ja kanonisina, kirjoitettiin
kokonaisuudessaan Pyhän Hengen ohjaamina. Sen sijaan, että jumalal-
linen ohjaus erehtyisi, se itse estää kaikki virheet ja siksi väistämättä Ju-
mala, Ylin Totuus, on kykenemätön opettamaan väärin.***

Eli ilmeisesti mitä enemmän päässäsi viiraa, sitä todennäköisemmin konk-
laavi valitsee sinut paaviksi! Joka tapauksessa savun nouseminen korvista
on suotuista merkki.

Billy Grahamilla on kristittyjen toiminnasta ja tuon ajan historiallisista ta-
pahtumista aivan oma mielipiteensä. ”Onnellisen elämän avaimet” kirjassa
tämä silmänpöytä uskottelee:

*Ihmiset, jotka seurasivat Häntä, olivat ainutlaatuisia oman sukupolvensa
aikana. He käänsivät maailman ylösalaisin, koska heidän sydämensä oli
käännetty oikeinpäin. Maailma ei enää sen jälkeen ole ollut sama. Historia
kääntyi jyrkästi parempaan. Ihmiset alkoivat käyttäytyä, kuten ihmisten
kuuluukin. Arvokkuus, jalous ja kunnia seurasivat kristinuskon askelia.
Taide, musiikki ja tiede – säkenöiden tästä uudesta elämän tulkinnasta – al-
koivat edistyä ja kehittyä. Ihmiskunta alkoi pitkästä ajasta muistuttaa Ju-
malan kuvaa, joksi se oli luotu. Epäoikeudenmukaisuus ja sietämättömyys,
pyyhkäistiin pois Hengen voimalla.*

Ajatelkaapa, tämä mies, Billy Graham, on toiminut kaikkien toisen maail-
mansodan jälkeisten Yhdysvaltojen presidenttien neuvonantajana John F.
Kennedyä lukuun ottamatta. Sellaiset presidentit kuin Truman, Eisenho-

wer, Johnson, Nixon, Ford, Carter, Reagan, Bush, Clinton, Bush jr. ja Obama ovat pitäneet tämän miehen mielipiteitä arvossa, vaikka hän valehtelee niin että korvat heiluu. Ei ihme, että jenkit ovat riehuneet kunniallisen jalosti kaikkialla. Alkukristityt ja heidän seuraajansa todella muuttivat maailmaa, he yrittivät tuhota taiteen, musiikin ja tieteen kaikin mahdollisin käytettävissä olevin keinoin.

Pohjois-Amerikassa Pyhän Hengen lahjana intiaaneille jaetaan lasihelmiä ja isorokkobakteerin saastuttamia huopia. Ja kun paikallisia alkuperäisasukkaita, intiaaneja, kuolee kuin karpäsiä siirtolaisten sinne kuljettamaan isorokkoon, Massachussetsin kuvernööri, joka kuului ryhmään, jonka jäsenet olettivat olevan niitä harvoja onnellisia, jotka Jumala oli valikoinut seuraansa taivaassa, kirjottaa päiväkirjaansa:

Jumala on täten tehnyt selväksi meidän oikeutemme tähän paikkaan.

Alkuperäisväestö hädätetään asuinsijoiltaan, tapetaan tai heidät pakko-siirretään uuden mantereen ghettoihin, reservaatteihin. Ilmeisesti näitä keskitysleirejä kutsutaan sivistyneesti rauhoitusalueiksi (reservation = rauhoitusalue), koska intiaanit eivät ole siellä jokamiehenoikeus, valkoisille vapaata riistaa. Näin Jumalalle maksetaan kuuliaisesti takaisin kahdentuhannen vuoden takaista rakkausvelkaa:

Kuivuvan ruohon kuunkiertona (lokakuun 9. päivänä 1890), noin vuosi suojelualueen hajottamisen jälkeen, muuan Cheyenne River asemalta oleva minneconjou tuli Standing Rockiin käymään Istuvan Härän luona. Hänen nimensä oli Potkiva Karhu, ja hän toi uutisia paiute-heimon Messiaasta, Wovokasta, joka oli perustanut aavetanssin uskonnon. Potkiva Karhu ja hänen lankonsa Lyhyt Härkä olivat palanneet pitkältä matkalta, jonka he olivat tehneet Kiiltävien Vuorten toiselle puolelle etsiäkseen Messiasta. Kuullessaan tästä pyhiinvaelluksesta Istuva härkä oli lähettänyt hakemaan Potkivaa Karhua saadakseen tietää enemmän aaveitten tanssista.

Potkiva Karhu kertoi Istuvalle Härälle, kuinka ääni oli määrännyt hänet lähtemään tapaamaan intiaanien haamuja, joiden oli määrä tulla asumaan takaisin maan päälle. Rautahevon vaunuilla hän ja Lyhyt Härkä ja yhdeksän muuta siouxia olivat matkanneet kauas kohti paikkaa minne aurinko laskee, matkanneet kunnes rautatie loppui. Siellä heitä oli vastassa kaksi intiaania, joita he eivät olleet nähneet koskaan aikaisemmin, mutta jotka tervehtivät heitä veljinä ja antoivat heille lihaa ja leipää. Nämä varustivat pyhiinvaeltajat hevosilla, ja he ratsastivat neljä auringonkiertoa, kun-

nes saapuivat kanansyöjien (paiute-heimon) leiriin lähellä Pyramid-järveä Nevadassa.

Kanansyöjät kertoivat vieraille, että Kristus oli palannut maan päälle. Kristus oli varmaan lähettänyt hakemaan meitä tänne. Potkiva Karhu sanoi: ”Se oli ennalta määrätty.” Nähdäkseen Messiaan heidän oli tehtävä vielä matka Walker-järven intiaani-asemalle. Kahden päivän ajan Potkiva Karhu ja hänen ystävänsä odottivat Walker-järvellä seurassaan satoja muita intiaaneja, jotka puhuivat kymmeniä erilaisia kieliä. Nämä intiaanit olivat tulleet monilta suojelualueilta nähdäkseen Messiaan.

Kolmantena päivänä juuri ennen auringonlaskua Kristus ilmestyi, ja intiaanit sytyttivät suuren nuotion heijastaakseen valoa hänen päälleen. Potkiva Karhu oli aina luullut, että Kristus oli valkoinen mies niin kuin lähetyssaarnaajat, mutta tämä mies näytti intiaanilta. ”Olen lähettänyt hakemaan teitä ja olen iloinen nähdessäni teidät”, tämä sanoi. ”Puhun teille kohta sukulaisistanne, jotka ovat kuolleet ja poissa. Lapseni haluan teidän kuuntelevan kaiken mitä minulla on teille sanottavaa. Opetan teidät tanssimaan tanssia, ja haluan teidän tanssivan sitä. Valmistautukaa tanssiinne, ja sitten kun tanssi on ohi, puhun teille.” Sitten hän alkoi tanssia ja kaikki liittyivät mukaan ja Kristus lauloi heidän tanssiessaan. He tanssivat aaveitten tanssia myöhään yöhön, kunnes sitten Messias sanoi heille, että he olivat tanssineet kylliksi.

Seuraavana aamuna Potkiva Karhu ja muut menivät aivan Messiaan lähelle nähdäkseen, oliko tällä arpia ristiinnaulitsemisesta, josta lähetyssaarnaajat olivat heille kertoneet suojelualueella. Hänen ranteessaan oli arpi ja toinen kasvoissa, mutta he eivät nähneet hänen jalkojaan, koska hänellä oli mokkasiinit. Koko päivän hän puhui heille. Alussa, hän sanoi, Jumala loi maan, ja lähetti sitten Kristuksen maan päälle opettamaan ihmisiä, mutta valkoiset miehet olivat kohdelleet häntä kehnosti jättäen arpia hänen ruumiiseensa, ja niinpä hän oli palannut taivaaseen. Nyt hän oli palannut maan päälle intiaanina, ja hän olisi uudistava kaiken niin kuin oli ollut ja tekevä sen paremmaksi.

Seuraavana keväänä kun ruoho olisi polvenkorkeista, maa peittyisi uudella mullalla, joka hautaisi kaikki valkoiset miehet, ja uuden maan peittäisivät hyvätuoksuinen ruoho ja juokseva vesi ja puut. Suuret laumat puhveleita ja villihevosia tulisivat takaisin. Intiaanit, jotka tanssivat aaveitten tanssia nostettaisiin ylös ilmaan ja pidettäisiin roikkumassa siellä sen aikaa kun uuden maan aalto kulkisi ohi, ja sitten heidät laskettaisiin alas esi-isiensä haamujen joukkoon uuteen maahan, jossa asuisi vain intiaaneja.

Vietettyään muutamia päiviä Walker-järvellä Potkiva Karhu ja hänen ystävänsä oppivat tanssimaan aaveitten tanssia, ja sitten he nousivat hevos-

tensa selkään palatakseen rautatielle. Heidän ratsastaessaan Messias lensi heidän yläpuolellaan ilmassa opettaen heille lauluja uutta tanssia varten. Rautatien luona hän jätti heidät käskien heidän palata kansansa luo opettamaan sen mitä olivat oppineet. Kun ensi talvi olisi ohi, hän toisi heidän isiensä haamut kohtaamaan heidät uudessa ylösnousemuksessa. Teidän ei tule loukata ketään tai tehdä kenellekään pahaa. Teidän ei tule taistella. Tehkää aina niin kuin on oikein. ”

Ghost dance” leviää kuin kulo rutikuivalla preerialla. Istuva Härkä ammutaan 15.10.1890. Intiaanivirasto päättää lopettaa väkivallattoman ja veljellistä rakkautta saarnaavan opin, joka ilmenee aavetanssina, turmiollisena ja epäkristillisenä. Sotilaat lähtevät liikkeelle ja lataavat aseensa. Tykit jylisevät jälleen ja makasiinikiväärin saalistavat. Pohjois-Amerikan intiaanisodat päättyvät Wounded Kneessä (jota valkoiset pitävät edelleen suurenmoisena voittona) valkoisten sotilaiden suorittamaan naisten ja lasten massamurhaan. Dee Brown kuvaa kirjassaan (josta myös edellinen lainaus on) ”Haudatkaa sydämeni Wounded Kneehen” tätä Amerikkaan Euroopasta muuttaneiden sivistyneiden ihmisten kullanhimo silmissään aloittaman hulluuden päättymistä näin:

Vaunulastillinen haavoittuneita siouxeja (neljä miestä ja neljäkymmentäseitsemän naista ja lasta) saapui Pine Ridgeen pimeän tultua. Koska käytettävissä olevat kasarmirakennukset olivat täynnä sotilaita, heidät jätettiin makaamaan avoimiin vaunuihin paukkuvaan pakkaseen siksi ajaksi, kun muuan kyytön armeijan upseeri etsi heille suojapaikkaa. Lopulta avattiin episkopaalinen lähetysasema, penkit kannettiin ulos ja karkeille lankuille siroteltiin olkia.

Oli neljäs päivä joulun jälkeen Herran vuonna 1890. Kun ensimmäiset raadellut ja vertavuotavat intiaanit kannettiin kynttilöiden valaisemaan kirkkoon, ne jotka olivat tajuissaan, saattoivat nähdä avoimista orsista riippuvat vihreät joulukoristeet. Pääkuorin poikki saarnastuolin yläpuolelle oli ripustettu kömpelöin kirjaimin tehty kangasjulistite: Maassa rauha, ihmisillä hyvä tahto.

Pohjois-Amerikkaan muuttaneet siirtolaiset ja heidän jälkeläisensä asettuivat asumaan ilman omatunnontuskia väkivallalla ja petoksella intiaaneilta ”varastetulle” ja pappien pyhittämälle maalle. Kuvaavaa uuden maailman moraalille ajattelutavalle ja käyttäytymiselle on se, että dollarin seteliin painetaan tunnustukseksi rakkauden Jumalalle teksti: In God we trust!

PIRU ON IRTI

Sodat vakiinnuttavat esivallan pelon ja pikkuruhtinaiden vallan. Se hidastaa kansallisvaltioiden syntyä, markkinoiden, liberalismien ja porvarillisen demokratian kehitystä. Uskonpuhdistuksesta vuoteen 1918 Saksassa oli olemassa vain paikallisia kirkkokuntia, joiden tunnustus ja uskonnolliset menot olivat samat kuin asianomaisten hallitsijoiden. Saksa ei ole vielä ehtinyt toipua Lutherin aloittamasta vallankumouksesta, kun 333 vuotta myöhemmin, 20. huhtikuuta 1889 Braunau am Innissä Itävallassa, 375 kilometriä Eislebenistä etelään, keskelle moukkamaista ja raakaa uskonnollista ahdasmielisyyttä ja esivallan pelkoa katoliseen perheeseen syntyy poikalapsi, joka kasteessa saa nimen Adolf Hitler.

Martti ja Adolf, nämä eri aikoina eläneet ”uskonveljet”, olivat kuin kaksi marjaa. Jos Hitler hurmioituneiden väkijoukkojen edessä tapaili puheensa alussa oikeita sanoja, niin aivan samoin Luther seisoi kuuliaisen seurakunnan keskellä sanattomana, eikä Jumala tuonut hänen mieleensä mitään puhuttavaa. Molemmat vaikuttivat myös aika ajoin niin puheiltaan kuin myös käyttäytymiseltään olevan silminnäkijöiden ja aikalaisten mielestä järjiltään. Yhtäläillä ”veljekset” pelkäsivät ja aavistelivat ennen aikaista kuolemaa, joka estäisi heitä suorittamasta tehtävänsä. Lisäksi kummankin pojan isä halusi kiihkeästi tehdä pojastaan kunnollisen valtion virkamiehen, pieksi estoitta ja väkivaltaisesti poikaansa.

Martti Luther herätti saksalaisissa kiihkeän kansallistunteen, ja Adolf Hitler löi lisää vettä vielä höyryäville kiukaalle ja jatkoi siitä, mihin Luther oli jäänyt. Hitler toteutti suurena ihanteenaan pitämän Lutherin kirjassaan ”Juutalaisista ja heidän valheistaan” kansien väliin naulaamat teesit juutalaisten ”käsitlemisestä” viimeistä pilkkua myöten kirjaimellisesti käytännössä. ”Mein Kampf” onkin täynnä irstaita vihjailuja siitä, miten karkeat juutalaiset namusedät viekoittelivat siveän nuhteettomia ja viattomia kristittyjä neitoja ja täten myrkyttivät heidän verensä. Hitler osasi kirjoittamalla maalata oksettavia ”painajaisnäkyjä, missä inhottavat, länkisääriset juutalaiset epäsiikiöt viettelivät satojatuhausia tyttöjä”:

Oliko mitään lian tai siveettömyyden muotoa varsinkaan sivistyselämässä, jossa ainakin yksi juutalainen ei olisi osallisena? Jos sellaista mätäpaisetta leikkasi miten varovasti hyvänsä, niin sieltä löytyi kuin ruumismato mätänevästä ruumiista, usein valon häikäisemänä – jutku!

Kun ensimmäisen kerran havaitsin miten kylmäsydämiä, hävyttömiä ja laskelmoivia juutalaiset olivat toimiessaan johtajina, tässä inhottavassa paheiden liiketoiminnassa suurkaupungin sakan joukossa, kiirivät kylmät väreet pitkin selkäpiitäni.

Juutalainen... on aina ollut loinen toisten kansojen ruumiissa... Juutalaisten leviäminen on loisille luonteenomainen ilmiö. He etsivät lakkaamatta uutta ravintoliuosta rodulleen... Juutalainen on ja pysyy loisena, joka vahingollisen basillin tavoin leviää yhä laajemmalle heti kun suotuisaa ravintoliuosta on tarjolla. Seuraukset hänen läsnäolostaan ovat samat kuin loisten läsnäolosta. Minne hän ilmestyy, isäntäkansa ennemmin tai myöhemmin kuolee pois.

On aivan selvää, että Hitlerin mielipiteisiin vaikuttivat Wienissä vietetyt vuodet, jolloin hän nukkui puistonpenkeillä ja söi hyväntekeväisyyskeittiöiden soppajonoissa. Talvisin hän asui asuntolassa ja köyhien yhteisasumuksissa yhdessä useiden juutalaispummien kanssa. Aadolf luki aivan varmasti idolinsa Lutherin kirjasta "Juutalaisista ja heidän valheistaan":

“Siis: [juutalaisten] gojimeilta (juutalaisten käyttämä nimi harhaoppisista) varastaminen ja ryöstäminen on muka jumalanpalvelusta. Sillä he [juutalaiset] pitävät asian sellaisena, koska he muka ovat jaloa verta ja ympärileikattuja pyhimyksiä, mutta me kirottuja gojimeja, minkä vuoksi he eivät voi kohdella meitä tarpeeksi karkeasti eivätkä rikkoa meitä vastaan, koska he muka ovat maailman herroja ja me heidän orjiaan, jopa heidän elukoitaan.”

Eikä Adolf vain pelkästään tyytynyt jatkamaan Martin aloittamaa ja valitettavasti kesken jäänyttä reformaatiota, uskonpuhdistusta, vaan jopa pyrki puhdistamaan uskon lisäksi Lutherin ”uskon kautta tapahtuvan autuuttamisajatuksen” aiheuttaman lian ja loan, moraalisen rappion seurausilmiöt huorat, juopot, mielisairaajat ja kaiken maailman ilveilijät pois kadulta pilaa-masta puhdasta ilmaa ja Saksan kansaa.

Pahuus saa lopulta mittasuhteet, joille ei mikään tunnetussa historiassamme vedä määrällisesti vertoja. Mutta ainoastaan mittasuhteet – menetelmät eivät edes ole yhtä raakoja kuin aiemmin. Natsit kaivavat pöytälaatikoistaan muun muassa Pyhän Augustinuksen teokset sekä Martti Lutherin Pyhän Hengen johdattamana vuonna 1543 kirjoittaman, jo aiemmin mainitun juutalaisvastaisen kirjan ”Juutalaisista ja heidän valheistaan”. Lutherin kirja saa kunniapaikan Kolmannen valtakunnan johtavan antisemiittilehden ”Der Stürmerin” julkaisijan Julius Streicherin kirjahyllystä.

Arolan, Koukin ja Ruokasten, Miikan ja Tapanin kirjoittama uskonnon oppikirja ”Kristikunnan historia” muuten vaikenee tästä Lutherin kirjallisesta taidonnäytteestä, joka on kaiken juutalaisvihan mestariteos, täydellisesti. Ja tuo kirja sisältää myös näytteet sisällöltään yksistä maailman vihamielisimmistä ja halveksimimmista muihin, kuin oman kansan jäseniin, uskonveljiin suhtautuvasta juutalaisten elämänasenteesta.

Hitlerin hallituksen aivan ensimmäinen diplomaattinen sopimus solmittiin 8.7.1933, muutama kuukausi Hitlerin kansleriksi valitsemisen jälkeen. Se oli sopimus Vatikaanin kanssa. Pyhä istuin sai ehdottoman kontrollin Saksan katolisten lasten opetukseen, ja natsit lopettivat propagandansa katolisten koulujen ja orpokotien väärinkäytöksiä vastaan. Vastineeksi Pyhä istuin määräsi hajottamaan katolisen keskustapuolueen ja käski jyrkästi katolilaisia pidättymään kaikesta poliittisesta toiminnasta kaikissa kysymyksissä, jotka hallitus katsoi hyväksi määritellä kielletyiksi.

Protestanttisten ”Saksalaisten kristittyjen” ääri linja vaati jo marraskuussa 1933 arjalaislain johdonmukaista täytöntöönpanoa Saksan kirkossa, ei-saksalaisten pappien erottamista, Vanhan testamentin poistamista käytöstä sekä Uuden testamentin säilyttämistä vain siltä osin kuin se vastasi saksalaisista henkeä. Kristinuskosta tuli puhdistaa juutalaisen Paavalin syntikäsityksestä ja luotava sen sijaan saksalaisuutta vastaava uskonto, jonka pääsisältönä oli sankarillinen Jeesus-hahmo ja ylvästietoinen germaaninen yli-ihminen. Kristinuskoon kääntyneet juutalaiset tuli erottaa Saksan kansalliskirkosta. Saksan katolinen kirkko esitti puolestaan omat ohjeensa 1936:

Rotu, maaperä, veri ja kansa ovat kalliita luonnonarvoja, jotka Herra meidän Jumalamme on luonut ja joista huolehtimisen hän on uskonut meille saksalaisille.

Katolisen kirkon synkin osallisuus liittyy sen haluun avata kirkon hallussa olevat sukuuettelot natsseille ja antaa heille näin mahdollisuus selvittää, millaiset kunkin suvun juutalaissiteet olivat. Lopulta Saksan kirkot joutuivatkin painamaan lehtisiä, joissa kehoitettiin puhdasrotuisia seurakunnan jäseniä olemaan hyökkäämättä juutalaisten käännynnäisten kimppuun ainakaan kirkonmenojen aikana.

Niinpä Paavalin ja muiden alkukristittyjen heti Jeesuksen kuoleman jälkeen käynnistämä juutalaisten mustamaalaus ja vainoaminen saa luonnollisen seurauksen marraskuun kymmenennen päivän vastaisena yönä 1938. Tuona Valtakunnan kristalliyönä (nimensä se sai rikottujen kauppojen ikkunoiden lasinsirpaleista), joka järjestetään muuten Lutherin syntymäpäivänä 10.11. ”suuren saksalaisen profeetan” kunniaksi, tuhottiin 267 synagogaa,

monia juutalaisia hautausmaita ja yli 7 000 liikettä ja kotia. Yli 30 000 juutalaista vietiin keskitysleireihin. Arvio kuoliaaksi hakattujen määrästä vaihtelee muutamasta kymmenestä lähes sataan juutalaiseen. Kumpikaan suurista kirkkokunnista, protestanttinen tai katolinen, ei esitä virallista vastalauseita, eikä edes tue niitä rohkeita pappeja, jotka uskaltavat vastustamaan sortoa. Niinpä Euroopan kristityt muutamaa yksittäistapausta lukuun ottamatta seuraavat vaieten ja ilmeisen tyytyväisinä vierestä, kun ylpeä sinisilmäinen ja vaaleahiuksinen arjalainen rotu päättää vihdoinkin ratkaista kristittyjä lähes 1900 vuotta hiertäneen juutalaiskysymyksen lopullisesti.

Eugenio Pacelli (Paavi Pius XII) laati neljä päivää sen jälkeen, kun kardiinaalikollegio oli valinnut hänet paaviksi 2.3.1939, seuraavan kirjeen Berliiniin:

*Kunnianarvoisa Herr Adolf Hitler, Saksan valtakunnan Führer ja Kansleri! Pontifikaattimme aluksi Me haluamme vakuuttaa teille, että Me omistaudumme jatkuvasti meidän johtoomme uskotun Saksan kansan henkiselle hyvinvoinnille... Monina vuosina, jotka olemme viettäneet Saksassa, olemme tehneet kaiken mikä on vallassamme luodaksemme harmoniset suhteet Kirkon ja valtion välille. Nyt kun Meidän paimenvirkamme velvollisuudet ovat lisänneet Meidän tilaisuuksiamme, miten paljon uutterammin rukoilemme saavuttaaksemme tuon tavoitteen. **Toteutukoon Saksan kansan vauhaus ja sen edistys kaikilla aloilla Jumalan avulla!***

Yksi härskimmäistä Länsimaiden kansalaisille syötetyistä valheista viimeisen vajaan sadan vuoden aikana on II Maailmansodan voittajavaltioiden Adolf Hitleristä ja natseista hellimä väite, että Hitler kuten kaikki natsitkin olivat kristinuskoa vastustavia ateisteja. Tällainen väite on perätön ja vailla minkäänlaista pohjaa. Hitler oli syvästi uskonnollinen katolilainen, ei siis pelkkä ulkokultainen tapakristitty, joka maksoi aina kuolemaansa asti kirkollisveron kuuliaisesti. Aadolf totesikin:

”Kristittynä tunnen Herrani ja Vapahtajani taistelijana. Tämä johdattaa minut sen miehen luo, joka kerran yksinäisyydessä, vain muutamien kannattajien ympäröimänä, havaitsi mitä nämä juutalaiset olivat ja kokosi miehiä taistelemaan heitä vastaan ja joka, niin totta kuin Jumala on, ei ollut suurin kärsijänä vaan taistelijana. Rajattomassa rakkaudessa, kristittynä ja ihmisenä, luin kohdan joka kertoo meille, kuinka Herra lopulta nousi mahdissaan ja sieppasi ruoskan ajaakseen temppelistä kyykäärmeitten lauman. Kuinka hirvittävä olikaan taistelu maailman puolesta juutalaisten myrkyä vastaan.”

Hitler itse kirjoittaa syvästä uskonnollisesta vakaumuksestaan ”Taisteluni”-kirjassa:

Siksi uskon toimivani kaikkivaltiaan Luojan tahdon mukaisesti. Puolustautuessani juutalaisia vastaan käyn taistelua Herran työn puolesta.

Tämän katkelman perusteella on päivänselvää se, ettei Hitler pitänyt itseään sen enempää juutalaisten murhaajana kuin kristitytkään vaan pikemminkin ihmiskunnan pelastajana – Jumalan yhteistykumppanina, jolle oli jäänyt kana kynittäväksi Pojan murhaamisen vuoksi.

Hitler perusti koko propagandansa ajatukselle – aivan kuten useimmat länsimaisista poliitikoista nykyisin – että kansan enemmistö oli kykenemätön sulattamaan loogista punnintaa. Hän ymmärsi erittäin hyvin, että yksilö muuttuu massan keskellä tahdottomaksi automaattiksi, persoonalliset arvot menettäneeksi viettiolennoiksi, jolle on ominaista alkukantainen sankarillisuus ja helposti syttyvä toiminnanhalu. Ihmisistä tulee vain kuvienvaraiseen ajatteluun pystyviä, vaikutuksille alttiita, esimerkeillä, toistamisella ja lioittelulla helposti johdatettavia, ilmaisista muoviämpäreistä tai puoleen hintaan myytävistä suklaakonvehdeistä joulun alla taistelevia raakalaisia, joilta puuttuu objektiivinen oikeustaju ja vastuuntunto. ”Taisteluni”-kirjan sota-propaganda lukua sekä Hitlerin puheita onkin varmasti useissa lukituissa kabineteissa sekä puoluetoimistoissa luettu suurennuslasin läpi aina kyseisen kirjan julkaisemisesta lähtien kaiken massapsykologian perustotuutena ja ”kaikki mitä olet aina halunnut tietää”-oppikirjana. Tässä muutamia otteita siitä, kuinka kansanjoukot ahdetaan Prokrusteen vuoteeseen nukkumaan tuhat vuotista unta:

*Koska massat tajuavat hyvin heikosti abstraktisia aatteita, heidän reaktion-sa tapahtuu enemmän tunteitten alueella, missä heidän sekä positiivisten että negatiivisten asenteittensa juuret perimiltään ovat... Heidän asenteittensa tunteenomainen perusta aiheuttaa niiden erinomaisen pysyvyyden. On aina vaikeampi taistella tunnetta kuin tietoa vastaan. Ja suurimpien tämän maan päällä tapahtuneiden vallankumousten ajava voima ei ole koskaan ollut tieteellinen oppi, joka olisi saanut massat valtaansa, vaan aina antaumus, joka on sytyttänyt heidät, ja usein eräänlainen hysteria, joka on kiihottanut heidät toimintaan. **Ken haluaa voittaa puolelleen kansanjoukot, hänen on tunnettava avain, joka avaa heidän sydämensä oven. Eikä se avain ole objektiivisuus, joka on heikko asenne, vaan päättäväinen tah-to, tarpeen tullen väkivallan tukemana.***

Hitlerin mukaan ihmisen tahto alistuu helpommin vahvemman tahdon hallitsevaan voimaan. Eikä hän suinkaan ollut sokea:

Samaa tarkoitusperää (tilaisuuden järjestämistä) palvelee myös katolisten kirkkojen keinotekoinen, mutta kuitenkin salaperäinen puolihämärä, palavat kynttilät, pyhä savu, suitsutusastiat.

Hitler ymmärsikin erinomaisesti lippujen, laulun, symbolien, värein ja valojen vaikutuksen massoihin. Vaikka Hitler ei päässyt Wienin taideakatemiaan niin hän oli taiteilija – performanssitaiteilija. Yleisötilaisuudet olivat taitavasti ohjattuja: erityistä huomiota kiinnitettiin paikkojen koristeluun kukilla ja natsisymboleilla. Soihtukulkueet, kuorolaulu, rummut, fanfaarit, loputon lippumeri, marssiaskleet ja näyttämön tehokas valaisu virittivät osallistujat oikealle taajuudelle. Alkuviritykset pitivät yleisön tehokkaasti pihdeissä ja ne saattoivat kestää tuntikausia. Kun pääpuhuja Hitler vihdoin saapui yleisön eteen, katsojat kokivat pohjattomien tunteiden hehkuvan aallon tempaavan, vievän heidät vastustamattomasti mukaansa. Tuon ajan tarkkailijat kertovat, että hitaan ja hapuilevan alun jälkeen tapahtui kohta jotakin, jota pystyi kuvaamaan ainoastaan ikivanhalla primitiivisellä vertauksella: henki otti hänet valtaansa. Michel Burleigh ”Kolmas Valtakunta, Uusi Historia”:

Sodanjälkeisen surumielisyyden korvasi nuorten henkinen sairaalloisuus. Totutun politiikan, pragmatismien, kohtuullisuuden ja terveen järjen korvasivat kammottava joukkosentimentalisuus, johon sekoittui vihaa, pelkoa, katkeruutta ja itsesääliä, sekä ajatus, jonka mukaan kansallisesta kohtalosta päättäminen oli jätettävä älyltään yliveraisten henkilöiden huoleksi. Usko, tunne ja vaistoon luottaminen tukahduttivat keskustelun, skeptisyyden ja kompromissit. Ihmiset antautuivat vapaaehtoisesti ryhmä ja/tai laumataunteiden vietäviksi ja jotkut niistä olivat todella iljettäviä. Tosiuskovaisten parissa todellisuuden korvasi myyttinen ikuisen kevään, sankareiden, demonien, tulen ja miekan maailma.

Kun Adolf Hitler 1909 tulee Wieniin isänsä lailla vapaa-ajattelijana, uskonnon ja kirkonvastaisena pappeja pilkkavana nuorena kapinallisena ja lähtee sieltä täysikasvuiseksi mieheksi, joka on valmis ensimmäisen maailmasodan sytytyssä kiittämään Luoja:

En häpeä tunnustaa nyt että minut tempaisi mukaansa hetken innostus ja että vaivuin maahan polvilleni ja kiitin sydämeni kyllyydestä taivasta siitä armosta, että sain elää sellaisena aikana.

Hans Mend, eräs Hitlerin rintamatovereista kertoo:

*Juuri ennen joulua [1915] hän [Hitler] huomautti, että kuulisimme joskus hänestä aika paljon. **Meidän olisi vain odotettava, kunnes aika on tullut.***

Hän, Adolf, joka ei kelvannut Wienissä taideopiskelijaksi, oli nyt Valittu. Hän oli muita suurempi ja parempi, hän pyöritti nyt maailmanpyörää niin kuin revolverin rullaa venäläisessä ruletissa. Niinpä hän kertookin aivan avoimesti ensimmäisen maailmansodan aikaisesta tapahtumasta:

*Olin syömässä juoksuhaudassa useitten tovereitteni kanssa. **Äkkiä tuntui ääni sanovan minulle: "Nouse ja mene tuonne." Se oli niin selvä ja vaativa, että tottelin automaattisesti aivan kuin se olisi ollut sotilaallinen käsky.** Nousin heti ja kävelin parikymmentä metriä juoksuhaudaa kantaen ruokaa-ni pakissa. Sitten istuuduin jatkamaan ateriointia ja olin taas rauhallinen. Tuskin olin tämän tehnyt, kun siitä osasta juoksuhaudaa, josta olin juuri lähtenyt, tuli leimahdus ja huujaava räjähdys. Yksinäinen ammus oli räjähtänyt sen ryhmän yläpuolella, jossa olin istunut, ja sen jokainen jäsen sai surmansa.*

Hitler kertoi myös ajatuksesta, jonka hän sai Pasewalkin sairaalassa kärsiessään taistelukaasun aiheuttamasta tilapäisestä sokeudesta:

*Ollessani vuoteessa **tuli mieleeni ajatus, että minä vapauttaisin Saksan, että minä tekisin siitä suuren.** Tiesin heti, että se toteutuisi.*

Epäonnistuneen vallankaappauksen alkuhetkinä 8.11.1923 Hitler julistaa puhujakorokkeelta:

Ryhdyt nyt täyttämään sitä lupausta, minkä viisi vuotta sitten tein maatessani sokeana ja halvautuneena sotilassairaalassa, sitä lupausta, etten lepää ennen kuin marraskuun rikolliset on syösty vallasta, ennen kuin tämän päivän ruhjotut Saksan raunioille on noussut mahtava ja suuri, vapaa ja loistava Saksa.

Josef Goebbels kirjoitti 1926 tutustuttuaan Hitleriin lähemmin:

*Kuka tämä mies on? Puoliksi plebeiji, **puoliksi jumala!** Todellakin Kristus eikä vain Johannes [Kastaja].*

Ja 1926 Weimarin puoluepäivien puheen jälkeen Goebbels kuvailee:

*Syvää ja mystistä. **Melkein kuin evankeliumia...** Minä kiitän kohtaloa siitä, että se on antanut meille tämän miehen.*

Hitler itse väitti maailmankuvansa perustuvan sokaiseviin ilmestyksiin ”oi-keisiin” tai ”korkeampiin” totuuksiin, joihin vastaväitteillä tai järkipuheella ei ollut minkäänlaista tehoa. Yksityissihteeri Christa Schröder kertoo Hitlerin sanoneen:

*Jokaisen sodan aloittaminen on kuin työntäisi suurta porttia pimeään huoneeseen. **Ei ensinkään tiedä, mitä pimeään on piiloutuneena.***

Entä miten Hitler sai pelkällä puheellaan ihmiset itkemään ja nauramaan yhtä aikaa? Itse hän sanoi:

Sanat ovat vasaraniskuja, jotka pystyvät avaamaan ovet kansan sydämeen.

Tai:

Sanat rakentavat siltoja tutkimattomille alueille.

Hitlerin käyttäessä sanoja jotka kuljettivat kuulijat siltojen yli näille tutkimattomille alueille, kiihkon valtaamat naiset niiskuttivat ja miehet ähkivät ja huohottivat kuin karismaattisen matkasaarnaajan sanojen edessä. Pelkällä äänensä sävyllä hän kykeni piiskaaman itsensä ja kuulijansa joko raivoon tai ekstaasiin. George Ward Price on kuvannut Hitlerin puhujanlahjoja seuraavasti:

*Alku on hidas ja kangerteleva. Vähitellen hän lämpenee, kun suuren joukon henkinen **ilmapiiri on syntynyt**. Sillä hän vastaa tähän metafyyfysiseen yhteyteen sillä tavalla, että jokainen jäsen tuntee olevansa sidottu hänen yksityisen myötätuntonsa ketjulla.*

Langer kuvailee tutkimukseensa nojautuen Hitlerin puhetilaisuuksia seuraavasti:

Aloittaessaan puheensa hän tavallisesti osoitti hermostumisen merkkejä. Usein hän ei pystynyt sanomaan mitään johdonmukaista ennen kuin oli saanut tuntuman yleisöön. Kerran hän oli Heidenin kertoman mukaan niin

hermostunut, ettei keksinyt mitään sanottavaa. Tehdäkseen jotain hän otti pöydän ja siirteli sitä korokkeella. Kaikki tietojemme antajat kertovat hitaasta alusta, **tuntuman saannin odotuksesta. Heti kun yhteys on löytynyt, tempo kiihtyy tasaisessa tahdissa ja samoin volyymi, kunnes hän huippukohdassa puhkeaa huutamaan.**

Hänen kokouksensa olivat aina täynnä, ja päästyään puheensa loppuun hän oli täysin mykistänyt kuulijoittensa kriittiset äänet siinä määrin, että **he olivat halukkaita uskomaan melkein mitä hyvänsä hän sanoi.** Hän imarteli ja mairitteli heitä. Hän heitti heille syytöksiä jonakin hetkenä ja huvitti heitä seuraavana hahmottelemalla olkinukkeja, jotka sitten ripeästi tyrmäsi. Hänen kielensä oli raippa, joka ruoski esiin yleisön tunteita. Ja jotenkin hänen onnistui aina sanoa, mitä yleisön enemmistö jo salassa ajatteli mutta ei vielä osannut pukea sanoiksi. Kun yleisö alkoi vastata, se puolestaan vaikutti häneen. Ennen pitkää hän ja hänen yleisönsä humaltuivat hänen puheensa emotionaalista vetovoimasta tämän kaksipuolisen suhteen ansiosta.

Kaikilta Hitler-tutkijoilta jää huomaamatta hyvin oleellinen, ehkä kaikkein merkittävin asia. Koska he eivät näe tai eivät halua nähdä Hitlerin uskonnollisuutta, he eivät osaa yhdistää Hitlerin puhetilaisuuksia uskonnollisiin, etenään karismaattisiin herätyskokouksiin. Näissä tilaisuuksissa Pyhästä Hengestä juopuvat ihmiset nauravat ja itkevät yhtä aikaa, he huojuvat, kaa-tuilevat ja puhuvat kielillä. Heidän silmänsä loistavat, ja Pyhällä Hengellä täyttyminen ilmenee esimerkiksi ”pyhänä nauruna” tai juopumisen kaltaisena tilana. Newsweek:

Naiset pyörtyivät, kun hän, kasvot punaisina ja vääristyneenä ponnistuksesta, puhaltua maagista oratoriotaan.

Jopa katolisen kirkon arkkipiispa, kardinaali Michael von Faulhaber todisti marraskuussa 1936:

Valtakunnankansleri kiistatta elää Jumalaan uskoen. Hän tunnustaa kristinuskon länsimaisen kulttuurin rakentajaksi.

Flanner sanoi:

Puhevirta rypisti hänen kauluksensa, irrotti hänen otsahiuksensa, muutti hänen katseensa lasimaiseksi; **hän oli kuin hypnotisoitu mies,** joka kiihtyy toistamalla itseään.

Yeates-Brownin mukaan:

*Hän oli muodonmuutoksen kokenut ja riivattu ihminen. **Koimme ihmeen tapahtumisen.***

Stanley High kertoo:

Kun hän huippukohdassa huojuu puolelta toiselle, kuulijat huojuvat hänen mukanaan; kun hän kumartuu, niin hekin kumartuvat ja kun hän lopettaa, niin he ovat joko mykkiä ja hiljaisia tai sitten nousevat kiihkoisaan seisomaan.

Heinrich Hoffman, Hitlerin hovivalokuvaaja, kirjoitti läpeensä lumoutuneena:

Hitler on universaali henki... Hitler on itse asiassa nykyaikainen munkki, jonka näkymättömään vyöhön on tehty köyhyyden, siveyden ja kuuliaisuuden kolme solmua. Hän on kiivailija kiivailijoiden joukossa... Hänen laatusa on messiaaninen.

William Shirer kuvasi:

*Heidän kätensä ovat kohonneet orjalliseen tervehdykseen, hysteria on vääristänyt heidän kasvonsa, heidän suunsa on ammoltaan, he huutavat, **heidän kiihkostapalavat silmänsä ovat liimautuneet uuteen jumalaan, messiaaseen...***

Otto Strasser kirjoitti:

*Minulta on usein kysytty, mikä on Hitlerin poikkeuksellisen puhujakyvyn salaisuus. Voin lukea sen vain hänen salaperäisen intuitionsa ansioksi, joka erehtymättä diagnosoi sairaudet, joista hänen kuulijakuntansa kärsii. Jos hän yrittää pönkittää perustelujansa teorioilla tai lainauksilla kirjoista, jotka hän on hyvin perusteellisesti ymmärtänyt, syntyy tuskin muuta kuin kehnon keskinkertaisuuden vaikutelma. Mutta heittäessään pois nämä kainalosauvat ja astuessaan pelkäämättä itse esiin, **puhuessaan niin kuin henki hänelle kuiskaa**, hän muuttuu äkkiä yhdeksi vuosisatamme suurimmista puhujista...*

Adolf Hitler astuu kokoussaliin. Hän haistelee ilmapiiriä. Minuutin verran hän haparoi, tavoittelee suuntaansa, tunnustelee mielialaa. Äkkiä hän pääs-

tää itsensä valloilleen. Hänen samansa sinkoilevat kuin nuolet maaliinsa, hän koskettaa jokaista avointa yksityistä haavaa, vapauttaa kansanmassan alitajunnan, ilmaisee sen sisimmät pyrkimykset, sanoo sille mitä se halukaimmin kuuntelee.

Edellä lainatuista otteista käy kiistatta ilmi, että Hitlerin viivyttely ja kangertelu puheen alkuvaiheessa eivät suinkaan johdu siitä, että hän ei muka tietäisi, mitä sanoisi, tai että hän etsisi yhteyttä kuulijoihinsa. Viivyttely johtuu vain ja ainoastaan siitä yksinkertaisesta syystä, että hän odottaa jumalallista johdatusta, yhteyttä Kaitselmukseen, henkeen, jumalallista innoitusta, Yli-ihmisen kosmista viestiä. Kirkollisministeri, protestantti, kansallissosialistisen puolueen jäsen kirkkoministeri Hans Kerrl, joka uskoi, että kristin-usko voitaisiin natsislaistaa potiiviseksi kristillisyydeksi, sanoikin kerran:

On noussut uusi auktoriteetti Kristuksessa ja kristillisyydessä – se on Adolf Hitler, Adolf Hitler... on todellinen Pyhä Henki.

Jean Amsler kirjoittaa kirjassaan ”Adolf Hitler, Diktaattorin muotokuva” tämän sanelun pohjalta Landsbergin vankilassa vuosina 1923 – 1924, ilmeisesti Rudolf Hessin Aadolf Hitlerin sanelun pohjalta kirjoittamasta ”Taisteluni”-kirjasta:

*Tämän kyhäelmän kirjoitustyyli on saanut huonot arvostelut. Se on raskasta, jankuttavaa ja sotkuista. Mutta sen puheaineksia on aliarvioitu. Parhaat kohdat mukautuvat hyvin säkeistömäiseen typografiaan. Puhetorveen huu-dettuna ne muistuttavat hämmästyttävästi **kumean sointinsa ja pakottavan rytminsä puolesta Koraanin monotonisia suuria.***

*Jos hän aloittaakin kuin ilveilijä, niin **hän saarnaa kuin apostoli.** Hänen elehdintänsä ja pakahduttava hengitystekniikkansa nostavat hänet ikään kuin toiseen olotilaan. Nyt hän kalpenee, hikoilee, ja **hänen silmänsä iskevät tulta.***

Saksalaiseen lehdistöön ilmestyykin sellaisia paljon puhuvia sanontoja kuin:

Hänen puhuessaan kuuli Jumalan viitan kahisevan huoneen halki.

Eikä Adolf Hitler jättänyt mitään sattuman varaan. Hänen yksityissihteerinsä Christa Schröder antaa seuraavanlaisen kuvauksen siitä, kuinka nuo armon lahjana saadut puheet syntyivät:

*Kun puhe oli valmis, kutsuttiin minut kellon soitolla. Tullessani työhuoneeseen, näin hänen rauhattomana kulkevan edestakaisin. Säännöllisin väliajoin hän pysähtyi Bismarckin valokuvan eteen ajatuksiinsa vaipuneena katsellen sitä kuin uneksien, **kuin rukoillen**. Näytti siltä kuin hän olisi pyytänyt rautakanslerilta innoitusta. Unissakävelijän liikkein hän kulki huonekalun luota toisen luo, siirrellen veistokuvia joita huoneessa oli tavattoman runsaasti. Sitten hän alkoi jälleen kävellä edestakaisin, **mutta pysähtyi yhtäkkiä kuin halvaantuneena**. Hän tuskin katsoi minuun mutta alkoi vihdoin puhua.*

Aluksi hän saneli rauhallisella äänellä. Mutta ajatusten alettua juosta lauseet seurasivat nopeassa tahdissa. Niitä tuli ryöppyämällä, yhä nopeampien askeleiden säestäminä. Puheen nopeus ja korostus vaihtelivat. Hitler saneli puheensa tarkalleen sellaisena kuin hän ne myöhemmin piti, kaikki ne intohimoisine vihanpurkauksineen... Hitler sanamukaisesti eli puheensa. Milloin hän halusi antaa vapaan vallan kiihkolleen, keskeytti hän kävelynsä ja suuntasi katseensa johonkin kohtaan katossa, ikään kuin sieltä saisi jotenkin erikoisen innoituksen. Sanelun päätyttyä Hitler heti rauhoittui, vieläpä lausui muutamia ystävällisiä sanoja sihteereilleen.

Schröder kertoo myös Hitlerin hirvittävästä katseesta, jossa paloi demoninen, mystillinen tuli, ja miehestä, joka ei mielellään ollut yksin. Amerikkalainen radioselostaja William ”Bill” Shirer kertoo puolestaan 26.9.1938 Urheilupalatsissa näkemästään Hitlerin silmien fanaattisesta tulesta. Toisaalta taas todisteet kertovat, että Hitler menetti itseluottamuksensa pahoin, kun hän joutui kasvatusten korkea-arvoisen ja erityisesti kuninkaallisen auktoriteetin kanssa. Silminnäkijät ovat kertoneet, että varsinkin uransa alkuaikoina mutta vielä niinkin myöhään kuin Italian valtiovierailulla 1938, Hitler suorastaan mateli tunnustettujen auktoriteettien edessä. Hän pani aina hyvin suurta painoa, kuten Lutherkin, henkilöiden täydellisten titteleiden käyttämiseen ja niiden oikeinkirjoittamiseen.

Ja heti kirkkojen kellonsoitolla juhlistetun Anchlussin jälkeen, Hitler puhuessaan 15.3.1936 Wienissä kiittää Häntä, Kaikkivaltiaasta, ja paljastaa, että Müncheniin muutto vuonna 1913 oli vain osa annettu tehtävää:

Haluaisin nyt kiittää Häntä, joka antoi minun palata kotimaahani, jotta voisin johtaa sen omaan Saksan Valtakuntaani. Ottakoon huomispäivänä jokainen saksalainen vaarin ajasta, arvioikoon sen merkityksen ja kumartukoon nöyrästi päänsä Kaikkivaltiaan edessä, joka muutaman viikon kuluessa on tehnyt ihmisiä kanssamme.

Uskon, että Jumala tahtoi lähettää erään pojan täältä Saksan valtakuntaan, antaa hänen varttua siellä ja kohottaa hänet kansakunnan johtajaksi, niin että hän saattoi yhdistää kotimaansa Saksan valtakuntaan.

Hitler paljastaa silloin tällöin hyvin harvinaislaatusesti myös päässään pohdimiaan syvimpiä ajatuksiaan ja unelmiaan – messiaanisen vakaumuksensa:

Kun tulin Berliiniin joitakin viikkoja sitten ja katselin Kurfurstendammin liikennettä, loistoa, luonnottomuutta, vääryyttä, siveettömyyden esittelyä, ja juutalainen materialismi inhotti minua niin läpikotaisin, että olin melkein suunniltani, kuvittelin melkein olevani Jeesus Kristus, kun hän tuli Isänsä temppeliin ja havaitsi sen olevan rahanvaihtajain vallassa. Voin hyvin kuvitella, miltä hänestä tuntui, kun hän otti ruoskan ja ajoi heidät ulos.

Ja 1936 junan ajaessa Rhurin alueen halki, sulattojen loimottavien liekkien leiskuessa taivaalle, Wagnerin oopperan viime sävelten sammuesssa, Hitler kertoo apokalyptisin sävyin:

*Parsifalin pohjalle minä olen rakentanut oman uskontoni: jumalanpalvelusta juhlallisin muodoin ilman puolueriitoja – oikean rakkauden veljellinen perussävel ilman teeskenneltyä nöyryyttä ja konemaista rukouspapatusta. Ja ilman inhottavia munkkikaapuja ja akkamaisia papinhameita! **Jumalaa sopii palvella vain sankarin asussa...***

Hitlerin Sallimus, Kaitselmus ja Korkein Tahto eivät siis edustaneet lampaita silittelevää lauhkeaa ristiinnaulittua, vaan raivokkaasti joukkoja ruoskivaa, taistelevaa arjalaista Jeesusta. SS-joukkojen eräänlaisessa katekismuksessa, taskukirjassa opastettiin:

Me uskomme Jumalaan, me uskomme myös Saksaan, jonka Hän on maailmaansa luonnut, ja Fuher Aadolf Hitleriin, jonka hän on meille lähettänyt.

Toukokuun 3. 1945 Vatikaani puolestaan antoi Hitlerin kuoleman johdosta julkaista kenraali Francon Madridissa julkituoman paljon puhuvan lausunnon (E. Paris, ”The Secret History of the Jesuits”, s. 163):

Adolf Hitler, katolisen kirkon poika, kuoli puolustaessaan kristinuskoa. On sen tähden ymmärrettävää, ettei voida löytää sanoja hänen kuolemansa murheellisuuden julkituomiseksi, sillä on niin monia, jotka ylistävät hänen elämänsä. Hänen kuolevaisten jäännöstensä yllä lepää hänen voittoisa

moraalinen hahmonsa. Jumala antakoon Hitlerille marttyyrien palmun ohella hänen voittonsa laakerisepeleen.

Valehtelemalla suurelle yleisölle toistuvasti, että natsit olivat uskonnonvastaisia jumalankieltäjiä voittajavaltiot pyrkivät ”ristimällä kädet hurskaasti” häivyttämään Länsimaiden ennen Hitlerin valtaan nousua vuosisatoja Herran nimissä ja alkuun apostoli Paavalin ohjeistamana harjoittamat omat, toisinaan jopa julmiksi massateurastuksiksi riistäytyneet räikeät juutalaisvainot (mm. 415 Aleksandria, 576 Clermont, 1096 Reinin laakso, 1098 Antiokia, Maarat an-Numan, 1099 Jerusalem, 1147 Köln, 1171 Blois, 1190 York, 1288 Troyes, 1290 Englanti, 1306 ja 1394 Ranska, 1349 Basel ja Zurich, 1355 Toledo, 1401 Schaffhausen, 1481 Espanja, 1496 Portugali).

Juutalaisten massamurhat helpottivat, kun Ghettojen perustaminen alkoi Venetsiasta vuonna 1516 ja sen jälkeen niitä syntyi kuin sieniä sateen jälkeen muihin Italian kaupunkeihin ja muualle Eurooppaan. 1700-luvulle tultaessa juutalaiset asuivat Euroopassa jo pääosin näissä muureilla ympäröidyissä kortteleissa tai juutalaiskaduilla. Kukin maa rajoitti juutalaisperheiden lukumäärää ja heiltä kerättiin erityisveroa, mikäli he muuttivat alueelta toiselle. Oikeusistuimessa juutalaisen tuli vannon erityinen vala, joka oli muotoiltu niin, että se alleviivasi heidän epäluotettavuuttaan. He olivat myös helposti tunnistettavissa vaatteista olevista merkeistä. Herran kristityille antamat toimintaohjeet löytyvät Raamatusta Paavalin ilmoittamina:

...juutalaisilta, jotka tappoivat Herran Jeesuksenkin ja profeetat ja ovat vainonneet meitä, eivätkä ole Jumalalle otollisia, vaan ovat kaikkien ihmisten vihollisia. (1 Tess.2:14,15)

Näin juutalaiset demonisoitiin alkukristittyjen toimesta Raamatun sanalla, ei vain kristinuskon, vaan kaikkien ihmisten vihollisiksi, pahuuden ruumiilistumiksi maan päällä. Sukupuoliyhdyntästä juutalaisen kanssa tulikin keskiajalla eläimeen sekaantumisen muoto.

Kristinuskon onkin aina ollut Jumalan kansan, juutalaisten pahin vihollinen. Juutalaisten lopullinen diaspora toteutui kunnia-arvoisten kirkkoisien kiihkeän juutalaisvihan siivittämänä. ”Jeesuksen murhaajista” tuli lainsuojattomia, muukalaisia kaikkialla kristityssä Euroopassa. Aadolf Hitler ja natsit vain jatkoivat Paavalin noin 1900 vuotta aiemmin käynnistämä juutalaisvihaa sekä Martti Lutherin 400 vuotta aiemmin aloittamaa uskonpuhdistusta, löivät lisää vettä rakkaudettomuuden kiukaalle. Hitler käytännössä toteutti kristittyjen vuosituhantisen päiväunen sekä Lutherin teesit juutalaisten ”käsittelemisestä” viimeistä pilkkua myöten – kirjaimellisesti.

”Religio” uskonnon oppikirjasarjan kirjoittaja Ole Högberg osaa ällöttävän vastenmielisen hurskastelun taidon suoltaessaan ruumiskasojen äärellä:

*Kristillisen etiikan velvollisuutena on toimia kaiken vallankäytön omatuntona. Sen tulisi löytää ja osoittaa vallankäytössä piilevät puutteet ja epäkohdat... Kristitty ei voi rakentaa rauhaa kauhun tasapainon varaan. Hänet on kutsuttu rauhantyöhön, tahtomaan ja tekemään rauhaa. Siksi kaikkien kirkkojen **kristityt ovat aina rukoilleet rauhan puolesta**.*

Niin, rukoilleet, mutta eivät ole tehneet. Sitä paitsi se useiden historiankirjoittajien esittämä yleinen harhakäsitys, jonka mukaan Hitler oli sivistymätön, lahjaton ja katkera mielipuoli, neuroottinen psykopaatti, ei selitä laisinkaan hänen elämästään myöhemmin esille tulleita tosiasioita. Albert Zoller on kirjoittanut ”Hitlerin yksityissihteeri kertoo” -kirjan johdannossa:

Hänellä oli primitiivisten olentojen kuudes aisti ja selvännäkijän aavistuskyky... Kun hän puhui kansalaisille sanoja, joita he halusivat kuulla, ja lupasi heille, mitä he niin palavasti kaipasivat, herätti hän heidän tarmonsia ja toivonsa uuteen eloon.

Päivää ennen kuolemaansa 29.4.1945, Hitler sanelee testamenttiinsa:

*Näiden vuosikymmenien ajan on minua kannustanut **yksistään rakkaus ja uskollisuus kansaani kohtaan**...*

Mielisairas, merkityksetön ja kyvytön tyhjäntoimittaja ei olisi pystynyt muutaman vuoden kuluessa taktikoimaan itseään korkeimpaan mahdolliseen poliittiseen asemaan Saksan valtakunnankansleriksi, huiputtamaan täydellisesti sellaisten suurvaltojen kuin Englannin ja Ranskan kokeneita johtajia, muuttamaan eurooppalaisen sivistyskansan miljoonat ihmiset barbaareiksi, määräämään osan maansa väestöstä tuhottavaksi, rakentamaan ja valvomaan mahtavinta sotakoneistoa, mitä koskaan ennen sitä oli maan päällä nähty ja syöksemään maailman sen siihenastisen historian tuhoisimpaan sotaan. Päinvastoin kaikki todisteet puhuvat sen puolesta, että Wienin vuosien aikana Hitler oli itseopiskelun avulla saavuttanut hyvin laajan yleissivistyksen. Hän oli lukenut erittäin paljon, ja hän oli kiinnostunut lähes kaikesta: antiikista, filosofiasta, mytologiasta, antropologiasta, muinaistaruista, salatieteistä, sotahistoriasta, Raamatusta, Koraanista, Talmudista, Goethesta, Lutherista, Schopenhauerista, Hegelistä, Nietzschestä, psykologiasta, kulttuuri- ja aatehistoriasta, Darwinista, kehitysoipista, sotamuistel-

mista, elämänkerroista, arkkitehtuurista, tekniikasta, maailmahistoriasta ja jopa eroottisen taiteen historiasta.

Mutta hän salasi taitavasti tietolähteensä, eikä koskaan mainitse niitä sanallakaan. Vielä taitavammin Hitler salasi kielitaitonsa (ranska, englantia, italia, ilmeisesti myös heprea ja jiddish). Adolfilla oli myös aivan ilmiömäinen muisti ja alitajuinen kyky käsitellä ihmisiä ikään kuin hän olisi lukenut heidän ajatuksensa. Ja hänellä oli uskomattoman voimakas tahto.

Muuten Adolf Hitler oli jo Linzissä murrosikäisenä ihaillut Georg von Schönerin saarnaamaa radikaalia saksalaista nationalismia ja antisemitismia sekä siihen liittyvää moraalioppia. Kyseisen pangermaanisesta liikkeen säännöt puolsivat selibaattia 25 ikävuoteen asti terveellisenä ja tahdonvoimaa edistävänä valintana ja suurten fyysisten ja henkisten saavutusten perustana. Lisäksi suositeltiin kasvisruokavaliota, lihaa ja alkoholia, joita pidettiin sukupuoliviettä kiihottavina, tuli välttää. Germaanisesta rodun puhtauden ja vahvuuden ylläpito edellytti prostituoituihin liittyvän moraalisen rappion ja tartuntavaaran välttämistä – prostituoituihin piti jättää alempien rotujen edustajille.

Hitler oli vain noin 3 kuukautta ennen täyttänyt 25 vuotta, kun hänet ikuis-tettiin sattumalta valokuvaan Münchenin Odeonplazilla Felderhallen edessä 2.8.1914 järjestetyssä valtavassa isänmaallisen kiihkon synnyttämässä joukkokokouksessa. Kohtasiko Hitler konkreettisen ensirakkautensa silmäs-tä silmään vasta 29.10.1914, kun hänen pataljoonansa sai tulikasteen Flanderin tulihelvetissä, Meinin tiellä, Iperin lähellä? Painoiko Hitler tuolloin jyskyttävän sydämensä yön pimeydessä vasten tykkitulen kutsuvaa kumua? Supattivatko viheltävät luodit hänen korvaansa rakkauden sulosanoja? Painautuiko kivääri kiihkeästi hänen kehoaan vasten juoksuhaudassa kuin rakastetun lempeä kuumeisesti janoava, kutsuva vartalo? Kietoutuiko Linzistä lähtenyt nuorukainen tuolloin jännityksen ja pelon synnyttämässä autuaas-sa hurmiossa ensi kerran antaumukselliseen nautinnon huntuun? Ratsastiko Adolf hyökkäysaallon vaahtoavalla harjalla, siivet kupeillaan, kohti tykkien suuliekkien värjäämää taivaanrantaa, kohti kuunvalossa kangastavaa sileä-seinäistä, ahdasta terässolaa? Se selittäisi todella paljon.

USKONSANKARIT

Lukuisat uskonsankarit esikuvinaamme ja Jeesuksen juhlallisesti taivaalliselta valtaistuimeltaan seuraamina puredumme seuraavaksi nykypäivän kristilliseen rakkauteen. Kuinka on mahdollista, että Jeesuksen ohjeita ja neuvoja ei vielä tietoyhteiskunnassamme kuunnella? Tajuntateollisuudessa rakkaudesta on sen sijaan tullut pelkkä rahat varmasti nyhtävä ahnas peliautomaatti, hyvin kauppansa tekevä riippuvuutta aiheuttava huume tai luottokortit savuamaan saava vähävaatteinen vetonaula, houkutteleva lihakauppias. Kristityt kansanjohtajat, valtionpäämiehet ja silmäätekevät, vieläpä kaikki kirkkoisätkin niin kuin joukkotiedotuskin, media, käyttävät rakkautta, kuin koiraansa ulkoiluttavat, talutettaville ”koulutustarkoituksessa” tarjottuna syöttinä, pelkkänä makuaistia kutkuttavana herkullisena suupalana. Rakkaudesta puhutaan yhä edelleen kuulijan sivuraiteille eksyttävin, pelkin suussa sulavin korulausein, aivan niin kuin Paavali jo 2000 vuotta sitten. Ja tappaminen sekä sekä henkinen ”käsittely” rakkauden nimissä vain jatkuu ja jatkuu.

Rakkaus on jäänyt yhteiskunnassamme pelkäksi fraasiksi tai hymyä aiheuttavaksi puheenparreksi. Rakkaus ei saa tilaisuutta, sitä ei opeteta, eikä siihen neuvota, saati että ihmiset edes tietäisivät mitä rakkaus on, mitä rakkaus itse asiassa tarkoittaa. Tästä rakkauden laiminlyönnistä ja vääristelystä maailma saa kiittää nimenomaan uskontoja ja erityisesti rakkauden uskonnoksi itseään mielellään nimittävää kristinuskoa:

Rakkaat ystävät, rakastakaamme toisiamme, sillä rakkaus on Jumalasta. Jokainen, joka rakastaa, on syntynyt Jumalasta ja tuntee Jumalan. Joka ei rakasta, ei ole oppinut tuntemaan Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus.

Ulla-Maria Arola, Timo Kouki, Miikka Ruokanen ja Tapani Ruokanen (myöh. A.K.R.R) ovat kirjoittaneet ”Uskon Aika” oppikirjasarjan johon sisältyvät muun muassa teokset ”Ihmisen hyvä ja paha” (myöh. Ihp) sekä ”Uskonto ja maailmankatsomus” (myöh. Um) sekä ”Kristikunnan historia” (myöh. Kkh). Nämä oppikirjat antavat suorastaan mainion läpileikkauksen kristittyjen sairaalloisesta rakkauskäsityksestä sekä siitä tavasta, jolla he markkinoivat nuorille, ei itse keksimiään, vaan kristinuskon historian aarrearkusta perimiään ”rikkauksia”, muilta kuulemiaan tai lukemiaan ajattelumattomuuksia, perättömyyksiä, totuuden muuntelua, suoranaisia valheita sekä puolustelevat jopa Jeesuksen ydinneuvojen, kultaisen säännön sekä

rakkauden kaksoiskäskyn vastaista käytöstään, silmissään pesivää malkaa, kaksinaismoraalia, kaikkien kyiden myrkkyä:

Luterilainen etiikka (oikea ja väärä, hyvää elämä) on pitkälle harkintaan perustuvaa tilanne-etiikkaa; **lähimmäisen tarve ja hätä ohjaavat käytännössä sen, miten häntä tulisi rakastaa.** (A.K.R.R Ihp)

Nämä uskonnonopettajat siis opettavat nuorille, että kulloinenkin tilanne ja se kuka on kyseessä, ratkaisee, kuinka lähimmäistä tulee rakastaa. Nelikon mukaan rakkautta voi siis osoittaa monella tavalla – hyvä. Ja tuota monin tavoin osoitettavaa rakkautta voi heidän mukaansa vielä soveltaa lähimmäistä hyödyttävällä tavalla:

Moraali ei ole sidottu laki pykäliin, vaan se on eräässä mielessä tilanne-etiikka, rakkauden soveltamista lähimmäistä parhaiten hyödyttävällä tavalla. (A.K.R.R Ihp)

Ja nämä opettajat kertovat kuinka kristitty valintatilanteessa oikein osaa päättää, kuinka kulloinkin rakkautta osoittaa ja miten sitä milloinkin ja kehen soveltaa:

Kristukseen uskovalla on erityinen voimavara toteuttaa rakkautta. Pyhän Henkensä kautta Kristus antaa voimaa rakastaa ja opastaa oikeisiin ratkaisuihin yksittäistapauksissa. (A.K.R.R Ihp)

Kultaisen säännön nämä lasten opettajat kiertävät näin:

Kristityn elämä on jatkuvaa keskustelua Jumalan kanssa. Tämä keskustelu on rukousta. Rakkaus on Pyhän Hengen hedelmistä tärkein (Gal,5:22 ja 1Kor.13) ***Pyhä Henki johtaa Kristukseen uskovaa toteuttamaan tarkoituksena, jota varten ihminen luotiin; rakastamaan Jumalaa ja lähimmäistään. Rakkaus Jumalaan ilmenee ennen muuta hänelle osoitettuna kiitoksena ja ylistyksenä, rakkaus lähimmäiseen siinä, että Kristukseen uskova tekee hänelle samoin kuin Kristus on hänelle itselleen tehnyt.*** (A.K.R.R Ihp)

Eli nelikon mukaan kultainen sääntö ei kuulu:

Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille

vaan rakkaus lähimmäiseen ilmenee siinä, että:

Sen tähden, minä tahdon, että teet minulle samoin, kuin mitä Kristus on minulle tehnyt!

Ahokas, Kivistö ja Ruokasen veljekset väistävät kultaisen säännön ovelasti Jeesukseen vedoten ja ohittavat onnistuneesti sivuuttaman omat tekonsa ja muuttamaan kultaisen säännön ikään kuin ruokinta-automaatiksi, josta he vastikkeetta saavat napostella lähimmäisen tarjoilemina Kristuksen tekojen kaltaisia ilmaislahjoja. Jeesuksen lisäksi kyseisen hurskas nelikko, kiertäessänsä kultaista sääntöä, vetoaa vielä toiseen suureen auktoriteettiin Lutheriin:

Moraalisen harkinnan tärkein normi on itsensä asettaminen lähimmäisen asemaan ja tämän nojalla käytännön johtopäätösten tekeminen siitä, miten toista tulisi rakastaa. Luther tiivistää: 'Sillä luonto, kuten rakkauskin, opettaa minua tekemään sen, mitä haluaisin itselleni tehtävän' (A.K.R.R Ihp)

Nyt nelikon Lutherin avulla muotoilema ja hänen arvovaltaansa nojaava kultainen sääntö kuuluu:

Sen tähden, minä teen sinulle samoin, kuin mitä luonto ja rakkauskin ovat minulle opettaneet haluavani itselleni sinun tekevän!

Onko tässä muuta järjen häivää, kuin se, että Ahokas, Kivilä ja Ruokaset pakenevat omia tekojaan ja vierittävät tekosi minua kohtaan Kristuksen, luonnon ja rakkauden harteille niin, ettei minun itseni vain tarvitsisi missään tapauksessa liata omia käsiäni – ellei Herra sattumalta jaa ensin minulle lahjojaan:

Luterilaisen uskon mukaan uskovan eettisillä teoilla ei ole vaikutusta hänen asemaansa Jumalan lapsena. Koko ihmisluonto on synnin turmeluksen läpäisemä; siksi myös armo on radikaalisti koko ihmisen ehdoitta hyväksyvä Jumalan rakkautta. Hyvät teotkin ovat uskovalle Jumalan lahjaa. (A.K.R.R Ihp)

Kaksinaismoraalista ja kultaisen säännön kiertävää käytöstään uskonnon-opettajat perustelevat:

Vaikka luterilaisen etiikan mukaan myös sosiaalietiikassa (soveltavan etiikan ala, joka pohtii sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja tasa-arvon on-

gelmia – ”sosiaalietiikka suojelee yhteiskuntaa, jotta sen instituutiot eivät muuttuisi ihmiselle väkivaltaisiksi.”) *ydinperiaate on kultainen sääntö, yhteiskunnallisessa elämässä ei käytännössä voida edellyttää yhtä korkeatasoista rakkauden periaatetta kuin yksilön* (yksilöetiikassa on vain yksi osallinen, päätöksentekijä itse). (A.K.R.R Ihp)

Eli toisin sanoen nelikon mielestä yhteiskunnassa ei voida periaatteessakaan tehdä lähimmäisille sitä samaa, mitä tahtoo myös näiden lähimmäisten tekemän tekijälle, vaan tämä kultaisen säännön kaunis ydinperiaate soveltuu ainoastaan yksilötasolle ja silloinkin vain korkeintaan kauniina periaatteena. Tämä Ahokkaan, Kivilän ja Ruokasen veljesten kuvaama pelkkiin kauniisiin periaatteisiin mutta tyhjiin lupauksiin sekä olemattomiin tekoihin pohjautuva kristittyjen käytös saa tyhjentävän selityksen Martti Lutherin muotoilemasta kahden regimentin opista eli näkemyksestä Jumalan kahtalaisesta hallintavallasta (regimentistä). Näennäisesti Luther laati kahden regimentin oppinsa Rooman kirkon vanhan kahden asteen siveellisuuden opin tilalle, mutta todellisuudessa hänen oli keksittävä Herraan nojautuva uskottava selitys sille, miksi hän kehotti yhtäällä ensin ihmisiä siveään kuuliaisuuteen, rakastamaan toisiaan ja toisaalla, heti sen jälkeen tappamaan toisiaan, kuten Saksan talonpoikaikapinan yhteydessä 1525. Tuolloin Luther ensin yllytti talonpojat kapinaan ja sitten kehotti maanomistajia tappamaan kaikki, osallistunutta tai osallistumatonta 100 000 talonpoikaa perheineen.

Tämän Lutherin kehittelemän kahden regimentin opin mukaan on olemassa kaksi elämänaluetta:

1. Maallinen regimentti (maallinen hallinta / maallinen valtakunta, regnum civile), jossa miekalla, esivallalla ja maallisilla järjestyksillä on tehtävänsä
2. Hengellinen regimentti (Jumalan hengellinen hallinta / Kristuksen valtakunta, regnum Christi), jossa taistellaan Jumalan sanalla ja evankeliumilla. Koska ihminen on syntiinlankeemuksen vuoksi luonnostaan paha ja roisto, täytyy esivallan ja miekan käyttää rankaisukeinoja, ja lain saada aikaan ulkonainen järjestys. Ensimmäiseen regimenttiin kuuluu siis rankaisu ja pakko. Hengellisessä regimentissä (kirkossa / Kristuksen valtakunnassa) taas hallitsee evankeliumi ja siten sen leimaava piirre on vapaus.

Molemmat regimentit ovat Lutherin opetuksen mukaan Jumalan säätämiä, ei vain hengellinen. Regimentit ovat erilaiset ja erilliset, mutta ne eivät ole irrallisia toisistaan. Ne ilmentävät kuulemma Jumalan kahtalaista herruutta elämässä. Jumala käyttää siis maailmanhallinnassaan yhtä aikaa kumpaakin regimenttiä: maallinen on ”Jumalan vasen käsi” ja hengellinen ”Jumalan oikea käsi”. Eli suomeksi sanottuna: yksityinen kristitty saattaa esivallan välineenä noudattaa rakkauden käskyä sekä sotilaana että pyövelinä ollessaan.

Eli kuten Martti Luther, niin myös Ulla-Maija Arolan, Timo Koukin, Miikka ja Tapani Ruokasenkin täytyy perustalla kaksinaismoraalinsa, rakkauden tilannekohtaiset sovellustapansa ja sovellusmuodot regimenteillä. Näillä ”hallintavalloilla” he selittävät sen, miksi he kohtelevat eri ihmisiä eri tavalla eri tilanteissa ja joskus jopa samoja ihmisiä, eri tavalla kuin aiemmin (vastoin Jeesuksen opetuksia). Näin nelikon ja koko kristikansan noudattama tilannekohtainen kultainen sääntö todellisuudessa kuuluu:

Sen tähden, minä tahdon tehdä sinulle sen mukaan, mikä kulloinkin on sinun tapauksessa soveliainta ja minkä hyvän teon Jumala minulle kulloinkin antaa.

Toisaalta taas uskonnonopettajat, vastoin väitettään ”Hyvät teotkin ovat uskovalle Jumalan lahjaa” valittavat:

Ihanteet ja todellisuus ovat useimmiten ristiriidassa kristityn arkielämässä, Ehyttä moraalisesti erinomaista ihmistä ei ole olemassakaan, vaan käytännössä ylös ihanteita korostavien kristittyjen motiivit sekoittuvat ja hyvistä aikeista huolimatta lopputuloksena voi olla moraalisesti kestäättömiä ratkaisuja. Kristinuskon käsityksen mukaan tämä johtuu synnin todellisuudesta. Ihminen on ikään kuin pahan verkossa, kykenemätön tekemään sitä hyvää mitä tahtoisi. (A.K.R.R Ihp)

Hyvien tekojen puutumisen syy ei nyt yhtäkkiä olekaan enää Herran kitsauksessa vaan siinä, että ihminen on ”ikään kuin pahan verkossa”. Hyi helvetti – paha on siis varastanut meiltä lähimmäisiä varten vaatekaapin lähyllylle varaamamme joululahjat, hyvän tahdon eleet – että osaakin olla inhottava. Ja tämän pahan ilkeän tempun vuoksi, me emme pysty noudattamaan kultaista sääntöä – oumaigaad:

Perisynti eli alkusynty ilmenee, paitsi Jumalan tahdon vastaisina ja lähimmäistä loukkaavina pahoina tekoina, myös hyvän tekemättä jättämisenä... Kristinuskon ihmiskäsitys poikkeaa muista siinä, että ihmisistä ei ymmärretä täysin vapaaksi olennoiksi, vaan hänen vapauttaan rajoittaa pahan todellisuus... Kristinusko korostaa ihmisen kykenemättömyyttä elää Luojansa yhteydessä ja toteuttaa hänen tahtoaan, toimia eettisesti oikein. (A.K.R.R Ihp)

Tämä perisynty selittää kristittyjen mielestä varmasti senkin, että rakkauden kaksoiskäskey ja vihollisen rakastaminen ovat jääneet pelkiksi ihanteiksi, ei-hän Herraa voi syyttää lahjoitta jäämisestä, ei suinkaan:

Korkeatasoinen, epäitseäs lähimmäisenrakkaus on tietysti ihanne, jonka toteuttamisesta tuskin kukaan kristitty voi kerskua. (A.K.R.R Ihp)

Lainaus kertoo yksiselitteisesti sen, että Ahola, Kouki ja Ruokasen veljekset eivät edes tiedä mitä rakkaus on. Ensinnäkin rakkautta ei ole olemassakaan tankattavana eritasoisina, matala- tai korkeaoktaanisina seoksina ja toiseksi epäitsekkyydellä ei ole mitään tekemistä rakkauden kanssa – epäitsekkyyys on vihonviimeisempiä asioita, kuten Erich Fromm ja Anthony Storr aiemmin osoittivat, jolla on mitään tekemistä rakkauden kanssa. Miikka Ruokanen kirjoittaakin kirjassaan ”Ydinkohdat” :

Lankeemuksen jälkeen rakkaudenjärjestys on tuhoutunut. Tilalle on tullut rakkauden vääristymä (perversio). Kaikki me olemme perkeleellisen itse-rakkauden vankeja, siksi meitä hallitsevat erilaiset himot, joista keskeisimpiä Augustinuksen mukaan ovat ylikorostunut seksuaalinen himo, rahan ja omaisuuden ahnehtiminen ja vallanhimo.

Nyt Miikka Ruokanen sanoo itserakkauden olevan perkeleellistä, vaikka Jeesus toteaa rakkauden kaksoiskäskyssä:

’Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.’ (Matt.22:39)

Vai tarkoittiko Jeesus kaksoiskäskyssään sitä, että ”vihaa lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”? Miikka Ruokanen näyttääkin kirjassaan ”Ydinkohdat”, mihin tällainen, Jumalan kahtalaisesta hallintavallasta (regimentistä) sekä totuuden muuntelun toisiinsa kietoutumisen sekoittumisesta johtuva käymisreaktio johtaa ihmisen aivotoiminnassa, kun hiivana on pelko, sokerina usko ja bakteereina Pyhä Henki:

*Raamatusta voimme ainoastaan päätellä, että **Luoja odotti vastarakkautta luomiltaan järjellisiltä olennoilta, enkeleiltä ja ihmisiltä. Jumala ei halunnut kumppanikseen robotteja eikä sätkynukkeja – rakkaussuhde edellyttää molemminpuolista suostumusta.***

*Jostain vielä salatuksi jäävästä syystä **ensin Lucifer joukkoineen ja sitten myöhemmin ihminen** Saatanan pettämänä **rikkoivat rakkaussuhteen Luojaan** ja valitsivat ylpeyden ja itsensä rakastamisen Jumalan rakastamisen sijaan...*

*Jokainen ihminen syntyy jäseneksi langenneeseen ihmiskuntaan ja **saa perinnökseen jumalanvastaisen taipumuksen.** Synti on kuin parantumaton sairaus tai syöpä, josta Jumalan hyväksi luoma ihminen on saanut tartun-*

nan. **Hyvä on mädäntynyt pilalle.** Kerran mädäntynyttä ei enää voida palauttaa tuoreeksi.

Mikään ihmisessä ei ole säilynyt ehjänä synnin mädättävältä vaikutukselta. Hänen ruumiinsa sairastuu, vanhenee ja kuolee. Hänen psyykensä voimavarat ovat turmeluksen rajoittamia ja raskauttamia. **Esimerkiksi järki ei toimi kuten ihminen toivoisi, tärkeät asiat unohtuvat ja negatiiviset tunteet pilaavat ihmissuhteet.** Hänen sisimpänsä eli henkensä on kuin likaantunut ja saastainen tyhjä huone vailla alkuperäistä asukastaan. Siksi ihminen on levoton ja vailla syvintä tyydytystä ja rauhaa.

Synti on pilannut myös ihmisten yhteiselämän. Yhteiskunnassa vallitsee kilpailu omistamisesta ja vallasta. Kansat taistelevat omien etujensa puolesta uhraten miljoonien ihmisten hengen. Ihminen saastuttaa häikäilemättömästi luonnon saavuttaakseen lyhytaikaisen taloudellisen hyödyn ja aiheuttaen samalla vuosisatoja kestävästä tuhon. Oman elintasonsa nostamiseksi ihminen laiminlyö Jumalan antaman tehtävän varjella luontoa.

Eivät mitkään pillerit, terapiat, lohduttelut tai olosuhteitten syyttely poista aitoa syyllisyyttämme, sitä että **olemme äärimmäisessä rakkauden velassa.** Moni ei tunnista itsessään olevaa syyllisyyttä; koetaan nimetöntä masennusta ja elämänhaluttomuutta. Joskus elämän raskaus puhkeaa sairaudeksi. Totuus ihmisestä on hirvittävä, realistinen ristin totuus. **Joka ei myönnä olevansa Jeesuksen murhaaja, ei vielä todella tunne itseään.** Sellainen on vielä teeskentelijä, jolla on kaunistelevalta ja ulkokultainen kuva itsestään. **Kenestä tahansa meistä voi tulla tappaja, raiskaaja ja ryöstäjä.**

Raamatun Jumala ei ole aggressiivinen despootti, vaan rakkaus... Joskus tuntuu, että juuri uskovat ovat kaikkein ahneimpia, itserakkaimpia, omahyväisimpiä ja riitaisimpia ihmisiä maan päällä. **Ehkäpä Jumalan käsittelemättömään armoon kuuluu pelastaa juuri ne, jotka ovat kaikkein kelvottomimpia ihmisiä...** Suhteessa evankeliumiin kristittyjen elämällä on negatiivinen mainosarvo; jos Kristukseen pitäisi uskoa sen nojalla, mil-laisia uskovat ovat, tulisi minusta ainakin heti paikalla ateisti.

Kun kristittyjä kehoitetaan tekemään rakkauden tekoja, häntä itse asiassa pyydetään vain toteuttamaan ne hyvät työt, jotka Jumala on häntä var-ten valmistanut. Näin hyvän tekeminenkin on itse asiassa Jumalan meille antama lahja.

Eli kuten Arola, Kouki ja Ruokasen veljekset opettavat tekemässään uskonnon oppikirjassa Raamattua lainaten kädestä pitäen sadomasokismia lapsille:

Ystävän lyönnitkin ovat rakkautta (Sl.27:6 up)

JUMALAN VIHA

Saksalaissyntyinen teologi ja eksistentiaalistifilosofi Paul Tillichin (1886–1965) kirjassaan ”Muuttuvan maailman moraali” esittämät älynvälähdykset kertovat lukijalle, että hänellä, kuten ei muillakaan kristityillä ei ole aavistustakaan siitä, mitä rakkaus todella on:

Rakkauteen kuuluu itsensäkieltäminen, joka ilmenee asketismina, itse-tarkkailuna ja kurinalaisuuteen... Rakastava ja rakastettu ovat keskenään tasa-arvoisia, mikäli he ovat toistensa rakkauden arvoisia. Rakkaus edellyttää lakeja ja instituutioita... En ole antanut mitään rakkauden määritelmää. Se onkin mahdotonta, sillä rakkauden yläpuolella ei ole mitään korkeampaa periaatetta, jonka pohjalta sen määrittely voisi onnistua.

Eivätkö nämä Tillichin väitteet ”itsensä kieltämisestä” ja ”kurinalaisuudesta” johda ihmisten keskinäisissä suhteissa juuri päinvastaiseen lopputulokseen kuin rakkaus – henkiseen ja fyysiseen väkivaltaan, rakkaudettomuuteen? Sillä ”toistensa rakkauden arvoisia” voivat Tillichin päätelyn mukaan olla myös ”tasa-arvoiset” tuomari ja tuomittava, syyttäjä ja syytetty, riistäjä ja riistetty, teloittaja ja teloitettava ja hakkaaja ja hakattava – laki ja instituutiot, lähes 2000 vuotta harjoitettu Raamatun tulkinta, jopa esi-isiemme käytös sekä Lutherin oma loistava esimerkkihän ”edellyttävät” sitä?

Vielä paljon paremmaksi kuin Tillich panee tässä kristittyjä ja heidän ajatuskyvyttömyyttään edustava professori Tapio Puolimatka, jonka kirjoista käy ilmi, että hänelläkään ei ole harmainta aavistustakaan siitä, mitä rakkaus on. Hän käy väittelyyn ateistien kanssa aivan samoilla aseilla kuin vastustajansa: kaksinaismoraalin miekalla ja rakkaudettomuuden kilvellä. Näistä lähtökohdista, malka syvällä omassa silmässä, ei voi nähdä eikä edes ehkä koskaan ymmärtää, mikä omassa ajattelussa mättää. Tapio ei käsitä, että tämä jo Vanhasta testamentista löytyvä ”ilosanoma” on ainoastaan kuorrutettu ”ihanan näköiseksi” Jeesuksen suuhun sopivasti istutetuilla valheellisilla sanoilla. Jumalan hyvyttä perustellessaan Puolimatka käyttää kirjassaan Descartesin seuraavaa päättelyä:

Oletan siis, ettei Jumala, täysin hyvä totuuden lähde, vaan jokin äärimmäisen mahtava ja viekas paha henki on käyttänyt kaiken tarmonsia pettääkseen minua; ajattelen, että taivas, ilma, maa, värit, muodot, äänet ja kaikki ulkoinen ovat ainoastaan unien ilvettä, joilla hän virittää ansoja herkkäus-

*koisuudelleni, otaksun että minulla ei ole käsiä, ei silmiä, ei lihaa, ei verta, ei mitään aisteja, vaan että olen väärässä luullessani, että minulla on ne. On näet ensimmäisiä asioita, mitä tulen tuntemaan, että **Jumala ei koskaan saata pettää minua**. Kaikessa vilpissä tai petoksessa on nimittäin jotain epätäydellistä. Vaikka pettämisen kyky voi näyttää olevan osoitus etevyydestä tai mahdista, pettämisen halu todistaa epäilemättä pahuudesta tai heikkoudesta eikä siis sovellu Jumalaan. Sitten tiedän kokemuksesta, että minussa on arvostelukyky, jonka olen varmasti saanut Jumalalta, kuten kaiken muunkin mikä minussa on. Koska hän ei halua pettää minua, hän ei varmaankaan ole antanut sellaista kykyä, että sitä oikein käyttämällä voisiin koskaan erehtyä.*

Descartesin päättely kuulostaa erehdyttävästi aivan islantilaisen pankin sijoitusneuvojan kesällä 2008 juuri ennen talouden romahdusta pitämältä myyntipuheelta. Talletusesitteet, jotka lupaavat muita pankkeja korkeampia tuottoja, ovat tyylikkäitä, värikkäitä ja hienolle kiilto pintaiselle paperille painettuja. Tämä ei voi olla ansa. Pankkiirit ja sijoitusneuvojat eivät voi pettää minua, hehän ovat koulutettuja ja silkipuvuissaan edustavan ja arvokkaan näköisiä, sivistyneitä. Arvostelukykyni on erehtymätön, sillä olen saanut sen Jumalalta, eikä hän halua pettää minua. Muutenhan hän ei olisi antanut minulle lainkaan arvostelukykyä. Näin se käy kun pimeydessä vaeltaa. Puolimatka päättelinkin:

Koska Jumala on luonut ihmisen älylliset kyvyt, on perusteita olettaa, että ihmiselle on luotu edellytykset totuuden löytämiseen. Niinpä teisteillä on syy uskoa, että älylliset kyvyt on suunniteltu sellaisiksi, että ne antavat oikein toimiessaan tietoa todellisuudesta.

Voisiko näihin kristittyjen vaivaaviin vakaviin älyllisiin häiriöihin syy löytyä vaikkapa sinisilmäisyydestä, herkkäuskoisuudesta, huonosta itsetuntemuksesta tai huonosta itsetunnosta, tai lähes täydellisestä itsepetoksesta. Tapio Puolimatka vierittää syyn kuitenkin Eedenin muinaisille tapahtumille

Syntiinlankeemus aiheutti vakavia häiriöitä myös ihmisen älyllisten kykyjen toiminnassa... Luonnolliset älylliset kyvyt eivät kuitenkaan ihmisen syntienlangenneessa tilassa riitä periaatteessakaan antamaan ihmiselle tietoa Jumalan pelastussuunnitelmasta.

Nämä syntiinlankeemuksen aiheuttamat älylliset häiriöt tulevat ilmi myös professori Puolimatkan päättelyssä:

Professori ei näe lainkaan ateismin nousuakaan ja sitä myötä kommunismin välttämättöminä edellytyksinä, kirkon, papiston ja aatelisen yläluokan harjoittamaa ihmisyyden lokaan polkemista, Venäjällä ennen Lokakuun vallankumousta. Hän ei uskon sokaisemana ymmärrä sitä, että ateismi ei olisikaan koskaan edes nostanut päätään, mikäli kristittyjen ”täydellisen hyvä, oikeudenmukainen, kaikkیتietävä ja persoonallinen Jumala, Pyhä Henki sekä hänen palvelijansa, esipaimenet, olisivat käyttäytyneet viimeisen kahden tuhannen vuoden aikana kaikkia ihmisiä kohtaan edes oikeudenmukaisesti, eivätkä varsinkaan, Jumala mukaan lukien, olisi järjestelmällisesti puhuneet ensin yhtä ja sitten tehneet toista.

Esimerkiksi Englannissa jumalanpalvelus meni niin pitkälle, että yksityisperheet vuokrasivat tai omistivat kirkossa plyysipäälysteisen, ovella varustetun penkkiaition mattoineen ja tyynyineen aivan samoin kuin aition oopperasta. Muun muassa Sheffieldissä, jossa oli asukkaita yli 60 000, anglikaanisissa kirkoissa oli tarjolla vain 300 sellaista istumapaikkaa, missä sai osallistua jumalanpalvelukseen maksutta – siis maksutta. Vapaat paikat olivat yleensä jossain etäisessä nurkkauksessa ”hajuraon” vuoksi tai sitten niitä oli keskilaivan penkeissä, missä köyhä perhe hämmentyi joutuessaan yleisen tutkiskelun kohteeksi ja tiedostaessaan aivan liian hyvin omien vaatteidensa ja toisella puolella istuvien naapureidensa vaatteiden eron. Oli tuskin hämmästyttävää, etteivät työläiset viettäneet sunnuntaitaan kirkossa kuuden rasittavan tehdastyöpäivän jälkeen. Friedrich Engels kirjoitti vuonna 1844 terävästi:

Kaikki porvariskirjoittajat ovat yksimielisiä siitä, että työläiset eivät ole uskonnollisia eivätkä käy kirkoissa. Näiden ihmismassojen joukossa vallitsee melkein yleismaailmallisesti täydellinen välinpitämättömyys uskontoa kohtaan. Kaikkien lahkojen papit ovat huonossa huudossa työläisten keskuudessa.

Toinen itsensä totaalisesti nolaava pelle on Ilse Paakkinen, nykyisin teologian maisteri, tätä alun perin kirjoitettaessa tohtorinkoulutettava Suomen Akatemian filosofisen psykologian, moraalin ja politiikan tutkimuksen huippuyksikössä. Hän laukoo tieteen nimissä ja sen selän takaa, sen kaltaisia älyllisiä latteuksia, että herää väistämättä kysymys, voiko laillistettuna tohtorina, tiedemiehenä tai -naisena Suomessa todellakin toimia henkilö, joka Helsingin Sanomissa julkaistujen mielipiteidensä perusteella ei omaa lainkaan ajattelu- ja päättelykykyä. Tai voihan kyseessä olla tuo hyvin yleis-

maallinen ilmiö, että ajattelemaan muuten kykenevä yksilö, ripustaa aivonsa naulaan, kun ryhdytään käsittelemään uskonnollisia kysymyksiä. Entä mikä on Paakkisen lausuntojen perusteella tieteemme huippuyksiköiden todellinen taso tänä päivänä? Paakkinen kirjoittaa vieraskynäpalstalla (HS 7.3.2010) muun muassa seuraavasti:

Modernin uusateismin kantava voima on viha uskontoja kohtaan. Uusateististen kirjoittajien tarkoitus on kannustaa ihmisiä luopumaan uskonnosta, joka heidän mukaansa on syynä lukuisiin kauheuksiin ja hirmuvaltaan. Noitavainot ja pedofiliaan syyllistyneet papit ovat uusateistien vakiokalustoa, kun he pyrkivät osoittamaan uskontojen myrkyllisyyden. He johtavat yksittäisistä tapauksista universaaleja totuuksia eivätkä kiinnitä huomiota positiivisesti vaikuttaneisiin uskoviin henkilöihin ja uskonnollisiin tapahtumiin, edes tekojen tasolla.

Koska uusateistisessa uskontokritiikissä on kyse vihasta ja uskonnollisten traditioiden tahallista tai tahattomasta väärin ymmärtämisestä, se ei kykene tuomaan sanomaansa julki muutoin kuin suhteessa vihansa kohteeseen. Paradoksaalisesti sekä uusateistiset että uskonnolliset fanaatikot tarvitsevat vihansa kohdetta saadakseen sanomansa kuuluviin.

Paakkisen väite ateistien yleisestä vihasta uskovia kohtaan kertoo sellaisen kaltoin kohdellun lapsen ajatusmaailmasta, joka kokee lauantein karkkipäivän peruuttamisen olevan vanhempien vihanilmaus lastaan kohtaan, vaikka oma huone olisi jäänyt siivoamatta. Enkä osaa kuvitella, kuinka esimerkiksi kirkon kaksituhatuotista henkiseen ja fyysiseen terrorismiin pohjautuvaa historiaa voisi hyvälläkään tahdolla nimittää pelkäksi yksittäistapaukseksi tai syyttää tapahtuneesta pieleen mennyttä mainoskampanjaa, kuten toinen tohtori, Miikka Ruokanen tekopyhästi tekee. Ehkä kristittyjen olisikin kannattanut valita jokin muu mainostoimisto markkinoimaan Herran hedelmiä kuin Pyhän Hengen johtama syltityehdas. Ja keitähän nuo Paakkisen mainostamat positiivisesti vaikuttaneet uskovat ovat, entä ne positiiviset uskonnolliset tapahtumat tai teot? Eikö positiivisuus ole pelkkä harhaanjohtava syötti, kun muistetaan Herran ”suoma näennäinen menestys” (Dan.11:34). Puhuessaan ateistien vihasta uskontoa kohtaan Paakkinen ilmeisesti samais-
taa sanat ateisti ja kommunisti. Hän ei ilmeisesti käsitä, että ensinnäkin kaikki ateistit eivät ole kommunisteja ja että kommunistien viha ei suinkaan kohdistunut uskontoa vaan omistavaa luokkaa kohtaan. Se, että uskonto siinä samassa yhteydessä sai vihat niskaansa, johtui taas pelkästään siitä yksinkertaisesta syystä, että sekä feodaaliherrat että industrialismin valtaan nostamat pankkiirit ja teollisuuspamput käyttivät yhteistyössä papiston

kanssa uskontoa täysin häikäilemättä ihmismassojen orjuuttamiseen ja ta-
loudelliseen riistämiseen. Kannattaisikohan Paakkisen vaikka aivan aluksi
tutustua niinkin tuoreeseen ja historiallisesti hyvin dokumentoituun esi-
merkkiin kuin edellä mainittu 1800-luvun Englanti tai vaikkapa Espanjan
viime vuosisadan tapahtumiin ennen sisällissotaa ja sen aikana?

Kaksi viimeistä virkettä Paakkisen lainauksessa ovat pelkkää puheripulia,
tyhjää tautologiaa, älykkäälle näyttävää sananhelinää, joka ei tarkoita mi-
tään, mutta kertoo kirjoittajansa vakavasti rajallisista henkisistä valmiuk-
sista ja kuvaa peittelemättä, kuinka kauaksi umpimetsään suomalaisten
koulutuksen kapea-alaistamisessa on jo menty. Suomen Akatemian toh-
torinkoulutettavakaan ei ymmärrä, että ateismi ei ole suinkaan syntynyt
tyhjästä, vaan nimenomaan uskonnonharjoittajien omasta mielipuolisesta
kaksinaismoraalista.

Uskovien ja ateistien ero on siinä, että uskovaiset ovat maksavia jäseniä kai-
kelle ihmisyydelle vihamielisessä ja sitä tuhoavassa järjestössä, joka hallit-
see massoja pelolla ja henkisellä terrorilla. Sen sijaan ateistit eivät suinkaan
kaikki ole omassa henkisessä mitättömyydessään piehtaroivia, kosta ja-
noavia kommunisteja, vaan ilmeisesti suurin osa heistä on aivan tavallisia
ajattelemaan kykeneviä ihmisiä, jopa humanisteja, jotka ovat vain saaneet
tarpeeksi uskontojen vuosituhantisesta mielivallasta. He ovat ihmisiä, jot-
ka ovat, toisin kuin Paakkinen, perehtyneet ainakin osin myös ihmiskun-
nan historiaan.

Mutta kristityt kuvittelevatkin olevansa muita niin paljon parempia, valittu-
ja. He tuntevat itsensä läpikotaisin, ovat rehellisiä ja tunnistavat pahuuden
nimenomaan siksi, että he ovat kristittyjä. Muut kuin kristityt eivät tähän
moraaliseen ylemmyyteen koskaan pysty, kuten Puolimatka kertoo:

*Teksti osoittaa jumalallisuutensa auttaessaan ihmistä sellaiseen itsetunte-
mukseen ja rehellisyyteen, **johon ihminen ei muuten pystyisi**... Kristinuskon
mukaan ihminen ei pysty tuntemaan pahuutta ilman anteeksiantamuksen
mahdollisuutta... Rehelliseen itsetuntemukseen ihminen **ei kuitenkaan pysy-
ty ilman Jumalan anteeksiantamusta ja armoa**.*

Puolimatkan mukaan ihminen ei siis pysty tunnistamaan murhaa, ellei hä-
nellä ole mahdollisuutta anteeksiantoon. Ja rehellinen itsetuntemuskin on
mahdotonta ilman Jumalan armoa. Kun taas on ilmiselvää, että myös hyvä
itsetunto on myös mahdotonta juuri Jumalan pelkiksi tyhjiksi sanoiksi jää-
vien armon ja anteeksiantamuksen vuoksi. Ja nimenomaan huono itsetunto
on siten edellytys Herran toiminnallaan tavoittelemalle paimennettavansa
”epärehelliselle” itsetuntemukselle. Täydellisen kyvyttömyytensä ymmär-

tää rakkautta sekä ylipäättään hahmottaa todellisuutta, Puolimatka paljastaa kirjoittaessaan:

*Toisin sanoen, ihmisen havainnot ja ajattelu ohjautuvat sen pohjalta, mitä ihminen rakastaa... **Rakkauden alkuperä on pyhässä persoonassa.***

Ikään kuin rakkaus ei olisikaan tunne, suhtautumistapa ympäröivään maailmaan, vaan pelkkä syömiseen verrattavissa oleva teko, jonka Herra on syn-tiselle tarjoillut. Ja väite, että *rakkauden alkuperä on pyhässä persoonassa*, ei eroa lainkaan ateistien väitteestä, että rakkauden alkuperä on elottomassa materiassa. Puolimatkan omia sanoja, jotka eivät tietenkään koske hän-tä itseään, lainaten:

Jos ihminen ei ole kiinnostunut pääsemään perille totuudesta hintaan mihin hyvänsä, hänen puheestaan tulee teeskentelyä ja hän rakentaa ajattelunsa tulitikkuargumenttien varaan.

Puolimatka antaa kirjassaan ”Usko, tiede ja Raamattu” myös seuravanlai-sen selityksen syvimmistä arvoistaan sekä käsityksistään:

*Itsetulkinta ei ole tieteellinen prosessi, vaan yksilön henkilökohtaiseen it-setuntemukseen liittyvä prosessi. Yksi keskeinen osa itsetuntemusta on mo-tiivien tiedostaminen. Tutkijan on tärkeää olla tietoinen niistä motiiveista, jotka ohjaavat hänen tutkimustyötään. Tutkija tarvitsee sekä kykyä tiedos-taa motiivinsa, että kykyä arvioida niitä. Yksi keskeinen motiivi, jonka tu-lisi ohjata tutkijan työtä, on **rakkaus totuuteen...** Siksi luotettavan tiedon saaminen edellyttää sitä, että **ihmisen rakkaus on oikealla tavalla suun-tautunut, eli että ihminen rakastaa totuutta enemmän kuin omaa etuaan, mielihyvää yms.***

*Heidän [naturalistit, jotka katsovat, ettei mitään yliluonnollista voi olla ole-massa] itseymmärryksensä on osittain väärintulkintaa: vaikka he ajattelevat toimivansa puolueettomasti ja neutraalisti tutkimustyössään, he ovat käy-tännössä kuitenkin vahvasti sitoutuneita tiettyihin arvoihin ja tiettyihin ole-tuksiin todellisuuden perimmäisestä luonteesta. Tällöin väärintulkinta voi tehdä heidät sokeiksi omille sitoumuksilleen ja lähtöoletuksilleen... **Syvim-pien arvojensa tasolla ihminen elää helposti harhakuvien ja vääristynei-den käsitysten vallassa; ihmisen on lähes mahdotonta kohdata totuutta itsestään. Tämä tietysti vääristää kaiken toiminnan.***

filosofi Charles Taylor toteaaakin varoittavasti:

Juuri syvimpien arviointien tasolla on kaikkein helpointa tulla petetyksi.

Entä kuka tarkistaa manipuloidun ihmisen tulkintapohjan oikeellisuuden? Suprasadisti vai? Huvittavinta Puolimatkan päättelyssä on se omahyväinen oletus, että vain uskovaiset voivat olla absoluuttisesti oikeassa ja kaikki muut ovat ehdottomasti väärässä. Puolimatka kirjoittaa kirjassaan ”Usko, tiede ja Raamattu” kristittyjen älyllisistä kyvyistä ja uskon elvyttävästä vaikutuksesta näin:

*Pelastava usko ei ole mahdollinen pelkästään ihmisen luonnollisten älyllisten kykyjen varassa, koska **ihmisen älylliset kyvyt ovat synnin tähden vaurioituneet.***

Tai evankelista Mark Thompson:

Järki muuttuu pahalaisen lempihuoraksi kun se pyrkii toimimaan riippumattomana Jumalan ilmoituksesta.

Tai Goppelt:

Raamatun teksti ei saa perimmäistä merkitystään luonnollisen järjen pohjalta, jonka jälkeen se luetaan uskossa. Se saa aina merkityksensä ainoastaan kun se luetaan uskon valaiseman järjen pohjalta.

Ja tämän tulitikkujen herra, Tapio Puolimatka antaa mielenkiintoisen, Raamatussa esiintyvään Jumlan kauhuun sopivan kuvauksen, Jumalan pyhyiden kohtaamisesta:

*Kohdatessaan Jumalan pyhyiden ihmiset siis kokevat pelkoa, hämmästyä, tyrmistystä, kuolemanpelkoa, heikkoutta, arvottomuutta, kammoa, **kauhua**, hämmennystä ja häpeää. He vapisevat säikähdyksestä, pelkäävät tuhoutuvansa ja hajoavansa. **Nämä kokemukset eivät ole miellyttäviä vaan traumaattisia.***

Toinen oivallinen uskovaisia ja heidän kasvatuksellisia tavoitteita edustava esimerkki psyykkisesti koomaan vajonneesta kristillisestä auktoriteetista on erityisopettajana, kouluttajana ja erityiskasvatuksen lehtorina toiminut Tapio Puolimatkan vaimo, kasvatustieteiden tohtori Mia Salo. Näin ihanasti hän kuvaa mieleltään sairastuneen psyykkisten ongelmien alkuperää kirjassaan ”Psyykinen terveys ja synnintunto”:

Syntiinlankeemuksen seurauksena ihminen on vaurioitunut perusteellisesti toiminnallisesti ja älyllisesti... Kristillisen syntiinlankeemusopin mukaan tällainen itsepetos ja vääristynyt käsitys todellisuudesta on ominaista jokaiselle ihmiselle, koska syntinen ihminen ei kykene kohtaamaan todellisuutta rehellisesti... Ihmisellä ei ole mitään mahdollisuutta saavuttaa rehellistä itsetuntemusta ilman Kristuksen armoa ja rauhaa.

Salon suoltaman ”pupun” mukaan syntiinlankeemus ja sitä seurannut perisynti johtavat:

Poikkeuksellisissa olosuhteissa kuka tahansa ihminen voi syyllistyä mihiin tahansa pahuuteen (Miika Ruokanen sanoi täsmälleen samoin) juuri johtuen ihmisen syntiin luontaisesti kuuluvista kaikkivaltiaisuuskuvitelmita... Koska syntiinlankeemus vääristää ihmisen moraalialia, ihminen ei näe esimerkiksi moraalisia väärinkäytöksiään yhtä vakavassa valossa kuin hänen Luojansa.

Ylpeyden ja itsevihan kehä värittää ihmisen tunteita, havaintoja ja ajattelua, jollei ihminen turvaudu Kristuksen veren armoon... Ylpeys johtaa ihmisen suuruudenhulluihin kuvitelmiin omista kyvyistään ja itseviha lamauttaa terveenkin ponnistelun inhimillisen elämän kehittämiseksi.

Ihminen kuvittelee voivansa määritellä hyvän ja pahan samalla tavalla kuin Jumala, omasta luonteestaan ja olemuksestaan käsin... Pahuutensa ja syntinsä kieltävä ihminen ajautuu itsepetokseen ja tuottaa sen myötä itselleen ja lähimmäisilleen psyykkistä pahoinvointia ja turvattomuutta.

Mutta kristityt, kuinka ollakaan, ovat Salon mukaan tietysti muita paremmassa asemassa, etuoikeutettuja:

Jumalaan turvautuva ihmisen silmät avautuvat näkemään todellisuuden selkeämmin. Hän alkaa tehdä Jumalasta, itsestään ja kanssaihmisistä pätevempiä tulkintoja, jolloin ihmisen todellisuus ja ihmissuhteet alkavat rakentua oikeaan suuntaan... Oikea usko omiin kykyihin ja terve luottamus Jumalaan antavat ihmiselle terveen itseluottamuksen. Syvällisimmillään aito itsetunto syntyy Jumalan tuntemisen kautta.

Kun ihminen vie hänelle paljastuneet asiat ristille ja vastaanottaa anteeksiantamuksen Jeesuksen sovintoveressä, hän voi vapautua tuottamaan elävää Hengen hedelmää levosta ja ilosta käsin.

Ja nämä Hengen hedelmät, joista Mia Salo kertoo, ovat tunteiden osalta seuraavat:

Kateus on esimerkiksi kiittolisuuden vastatunne ja katkeruus rakkauden vastatunne. Epätoivo edustaa uskon vastatunnetta. Vastaavasti ylpeys ja itseviha ilmentävät nöyryyden vastatunteita.

Vihaan itseäni ilmeisesti niin paljon, että luulen ensinnäkin kateuden olevan tyytyväisyyden, toiseksi vihan rakkauden, kolmanneksi epätoivon ja toivotoman onnellisuuden sekä neljänneksi ylpeyden vaatimattomuuden vastatunne. Ja räikeästä jumalattomuudesta johtuvan ylpeyteni vuoksi en pidä uskoa edes tunteena, vaan tiedon vastakohtana. Vai voisinkohan olla peräti suuruudenhullu?

Tai sitten tämän tohtori Salon epätoivoisen avuton päättely kuvaa yksityiskohtaisesti sitä, kuinka vakavasti hänen oma tunne-elämässä on häiriintynyt ja kuinka vakavasti kristittyjen aivot toiminta on syntyinlankeemuksen seurauksena yleensä vaurioitunut. Näyttäähän ilmiselvästi sille, että Miia ei enää ymmärrä sanojen käytännön merkityksiä pitäessään esimerkiksi rakkautta ja vihaa suorastaan yhtä ja samaa tarkoittavina sanoina, synonyymeina. Tätä oletusta vahvistaa kasvatustieteiden tohtorin ”sairaalloinen” rakkauskäsitys:

Rakkaus löytää lopullisen täyttymyksensä vasta pyhän kohtaamisessa. Ilman pyhän kohtaamista ihminen jää rakkauden kaipuun tilaan ja pyrkii tyydyttämään kaipuutaan asioilla, jotka eivät tuo kaipuulle tyydytystä... Meitä ei luotu ainoastaan sitä varten, että me rakastaisimme Jumalaa (vaikka meidät tehtiin myös sitä varten) vaan jotta Jumala voisi rakastaa meitä, jotta meistä tulisi kohteita, joissa Jumalan rakkaus voi levätä ja kokea mielihyvää. Jumala iloitsee ihmisestä, koska ihminen on hänen rakkautensa kohde.

Kun yksilön usko suuntautuu Jumalaan, siksi että Jumala on rakastanut häntä ensin, ihmisellä on mahdollisuus löytää Jumalan oikea luottamus ja sen mukana rakkaus... Koska pyhän lähteenä on rakkauden täyttämä persoona, Jumala, myös viha saa oikeutetun paikkansa osana pyhän todellisuutta. Jumalan viha kohdistuu siihen, mikä on rakkauden vastaista. Myös ihmisen viha on oikeutettua ja perusteltua sikäli kun se kohdistuu arvon vastaisiin ja arvoa tuhoaviin asioihin elämässä... Vihan tulee olla alistettua rakkaudelle, mutta vihakin voi olla täysin oikeutettua ja pyhää, jos se toimii Jumalan pyhyiden ehdoilla rakkaudelle alistettuna. Rakkauden hallitsema viha ilmenee suojaavana tekijänä vastustaessaan rakkauden vastaisia arvovääristymiä... Yksin Jumala voi antaa ihmiselle tunteen siitä, että häntä rakastetaan ja hänet hyväksytään täysin.

Kristillis-rakkaudelliset ikuiset totuudet puolestaan ilmenevät ilmeisesti Salon kirjassaan lainaamista hänen niin ihanan kristillisen vakaumuksen mukaisista ajatuksistaan:

... ihmisellä ei ole luonnollisessa tilassaan perimmältään kykyä valita hyvää. Hän on ja pysyy synnin orjana... Jumala on täysin hyvä ja pyhä eikä hänessä ole pahuutta... Jumala on täydellinen moraalinen valo, jossa ei ole mitään pimeyttä... Jumala on aina suurempi, pyhempi ja rakastavampi kuin häntä koskevat mielikuvamme... Ihmisen on vaikea nähdä, että Jumalan tarkoitusperät ovat aina hyvät... Rakkauden alkuperä on siis pyhässä persoonassa.

Salo ei näe, kuten ei miehensä Tapio, sokeudessaan peilistä itseään, saati sanojen taakse, pimeyden peräkammareihin, pahuuden ytimeen jossa Herra lymyää, vaan jatkaa:

Ihminen voi pyrkiä vapautumaan syyllisyydestään esimerkiksi siten, että hän luo suhteen sadistiseen ihmiseen, koska hän voi tällöin kokea itsensä hyväksi. Ihminen voi olla valmis suuriinkin kärsimyksiin, kunhan hänen ei tarvitse kohdata pahuuttaan... Esimerkiksi vakavasti sairas ihminen kiellettyy uskomasta luotettavia todisteita tilastaan, koska pelon tunne johtaa häntä itsepetokseen. Itsepetoksen aiheuttamat tunteet ovat tavallisesti hyvin miellyttäviä.

Hengellisen manipulaation takana on lopulta sielunvihollinen, jonka intohimona on kiusata, varastaa, syyttää, pettää ja lopulta tuhota koko ihminen... Koska ihmisen omantunnon luotettava toiminta on riippuvaista siitä, että hänellä on totuudenmukainen käsitys oikeasta ja väärästä, ihmisessä voidaan manipuloivasti tuottaa syyllisyyden tunteita saamalla hänet omaksumaan väärä käsitys oikeasta ja väärästä.

Vaikka Salo tunnistaa pahuuden ja pelon, syyllisyyttä aiheuttavan manipulaation, valheellisen käsityksen oikeasta ja väärästä niin hän ei näe itseään. Hyvin mielenkiintoinen on myös Salon kirjasta löytyvä seuraava Raamatun kauhua sivuava maininta:

Pyhyteen sisältyy ensinnäkin kauhistavuus, johon liittyvä pelko saa ihmisen vapisemaan.

Lapsen kasvatusohjeeksi Salo antaa:

Auttaessaan lasta tottelevaisuuteen kasvattaja samalla auttaa lasta kiinnittymään todellisuuteen ja muodostamaan hyvän käsityksen auktoriteetista. Uskovat vanhemmat voivat vaikuttaa lastensa uskoon hyvin rajallisesti. He voivat kyllä lukea Raamatun sanaa ja rukoilla lapsen kanssa, mutta heillä ei ole mitään valtaa ja oikeutta lapsensa hengelliseen minuuteen ja omaan tuntoon.

Ja vaikka taistelun melske, eri uskonnollisten kuppikuntien välinen torailu ja harhaoppisten rankaisu sekä veren vuodatus ovat laantuneet, niin kristittyjen ajatusmaailma ja arvot, äärettömiä kertoja toistettu, lopulta totuudeksi muuttuneet valheet, hiiviskelevät kuitenkin kuin öiset aaveet yhä kansan syvien rivien alitajunnassa. Useimmat kristityt ovat sopeutuneet elämään evoluutiouskossa ja tuskin kukaan enää katsoo karsaasti yksilöä, joka sen sijaan, että vannoo valan sormet Raamatun päällä, antaa omatuntoon pohjautuvan vakuutuksen. Sen sijaan kristityt ovat jakautuneet kolmeen ”lahkoon”: ylimyöntyväisiin, fundamentalisteihin ja tapakristittyihin.

Ylimyöntyväiset yrittivät aluksi epätoivoisesti yhdistää 1. Mooseksen kirjan määrittelemän maan iän ja geologiset löydöt sekä fossiilijäänteet. Yksinkertaisimmat sielut jopa väittivät Pyhän Hengen johdolla, että kaikki fossiilit olivat joutuneet kallioihin niinä 1600 vuotena, jotka jäivät luomisen ja vedenpaisumuksen väliin ja että hirmuliskot olivat niitä eläimiä, jotka eivät olleet sopineet Nooan arkkiin. Kun he eivät enää keksineet mitään järjellistä sanottavaa, he vetäytyivät kuoreensa todeten:

Kristillinen elämä on seikkailu, löytöretki, uskon ja toivon elähdyttämä matka kohti lopullista ja täydellistä yhteyttä rakkauteen, kaiken ytimeen

Fundamentalistit puolestaan ovat John C. Whitcombin suulla arvioineet juhlallisesti, että Nooan arkin tilavuus oli 1 400 000 kuutiojalkaa ja se selittää (tila vastaa 522 nykyaikaista umpinaista rautatievaunua) tyhjentyvästi, kuinka kaksi kappaletta maailman kaikkia ilmaa hengittävää olentoa pystyttiin kuljettamaan ja tilaa jäi vielä reilusti kaikille sukupuuttoon kuolleille lajeille ja tarvittavalle ruualle. Ja tuo tieto ehdottomasti pitää, sillä Herra ei valehtele.

Tapakristityt eivät taas usko, että mikään joulupukki millään ehtisi poron tai edes porovaljakon vetämänä vierailla pulkallaan yhden illan aikana kaikkien lasten luona. Heille riittää se, että ”lahjoja” on siitä huolimatta ja kuitenkin kiltille lapselle tarjolla, kuten niin aina ennenkin.

Herran ja häntä seuraavien valittujen ydinsanoma ei kuitenkaan ole muuttunut pariin tuhanteen vuoteen piiruakaan. Kristittyjen ajatusmaailma ja

arvot, äärettömiä kertoja toistetut, lopulta totuudeksi muuttuneet valheet, pulpahtavat kuitenkin pintaan viimeistään kouluampujan hylsyjen kivilatti-
aan kilahtelun aikaansaamissa painajaisunissa. Kristityt tekevät yhä yhtä ja
puhuvat aivan toista, he jaottelevat yksilöt ulkonäön tai uskomusten perus-
teella valittuihin ja hylättyihin, hyväksyttyihin ja vihattuihin sekä valikoivat
veljellisen ”rakkautensa” kohteet kuin parhaat konvehdit suklaarasiasta. Ih-
misten silmissä he hymyilevät ja ovat olevinaan hyviä. He jakavat ”almun-
sa” toreilla ja turuilla julkisesti niin kauan kuin heidän omat taloudelliset
etunsa eivät vain ole vaarassa. He eivät värähdäkään haavan lehden lailla,
jos ja kun sinut, tai joku muu viimeisellä tuomiolla lähetetään ikuisen tu-
leen – päinvastoin, he kirkon virallisen ohjeen mukaan ajattelevat:

”Menkää te kiroitut, ikuisen tuleen”

He itse sen sijaan suuntaavat kohti iankaikkista elämää. He ovat varmoja
ennaltamääräämisopista huolimatta, että heillä on aivan varmasti ainakin
I-luokan istumapaikat. Kaikkien vakaumuksellisten kiihkokristittyjen sydä-
messä itää edelleen joko sadistin, masokistin tai fasistin siemen, ellei kaik-
ki jopa yhdessä. Kristityt nauttivatkin pyhän koston näkemisestä enemmän
kuin kahden ihmisen lämpimänluottamuksellisesta läheisyydestä ja rakas-
tavatkin itsensä ja lähimmäisen sijasta enemmän pyhää kostoja. Paavalikin
joutui jopa rauhoittelemaan varhaiskristittyjä:

*Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sil-
lä kirjoitettu on: ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra”.
(Room.12:19)*

*Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vää-
ryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa (Room
1:18)*

Mutta koska kristityt lukevat Raamattua kuten piru, he löysivät kuin löysi-
vätkin kostonhimoaan palvelevat jakeet:

*Älköön sydämesi kadehtiko jumalattomia, mutta **kiivaile aina Jumalan pe-
lon puolesta** (Sl.23:17)*

*Sinä olet ihmislapsista ihanin, suloisuus on vuodatettu sinun huulillesi, sen
tähden Jumala siunaa sinua iankaikkisesti. **Vyötä miekka vyöllesi, sinä
sankari**, vyötydy kunniaasi ja korkeutesi. Ole onnekas korkeudessaasi.*

Nouse sotavaunuihisi totuuden, nöyryyden ja vanhurskauden puolesta, ja oikea kätesi opettakoon sinulle peljättäviä tekoja. Sinun nuolesi ovat terävät, kansat kaatuvat sinun allesi; kuninkaan vihollisten sydämet lävistetään (Ps.45:3–6)

Psalmien mukaan ihmislapsi voi aivan mainiosti vyöttää miekan ympärilleen ja nousta Herran siunaamana vaikkapa ydinpommikoneen ohjaimiin suorittamaan peljättäviä tekoja vaikkapa Hiroshiman tai Nagasakin ylle.

Mutta miten ihmeessä nämä Jeesuksen ”seuraajat” saavat varmuutensa siitä, että he voivat seurata voitonriemuksena sivusta, kun kirotut pakanat sekä vääräuskoiset joutuvat ikuisen tuleen? Kristinuskon ennaltamääräämisopin mukaanhan Jumala on ennalta satunnaisesti valinnut ja päättänyt, ketkä hän kutsuu pelastavaan yhteyteensä ja ketkä lopulta päätyvät kadotukseen. Siinä ei edes usko auta mitään, kun Jumalan ennalta arpomat voittorivit määräävät sen, kuka pelastuu, kuka joutuu kadotukseen.

Kuten jo aiemmin oli esillä, voittorivistään varma Miian puoliso Tapio Puolimatka kirjoittikin yksiselitteisesti ja avoimesti, vieläpä rinta rottingilla ylpeillen vakaumuksellisten kristittyjen sisimmässä kiehuvan Pyhän vihan oikeutuksesta:

Jumala ei voi antaa pahoja tekoja anteeksi ilman että pahoista teoista suoritetaan täysi hyvitys, koska se olisi ristiriidassa hänen oikeudenmukaisuutensa kanssa eikä Jumala voi olla itsensä kanssa ristiriidassa.

[Kun] Kaiken pyhän lähteeksi ymmärretään rakkauden täyttämä ääretön ja kaikkivaltias persoona, Jumala, myös ***viha saa oikeutetun paikkansa osana pyhän todellisuutta. Jumalan viha kohdistuu siihen, mikä on rakkauden vastaista. Samalla tavalla myös ihmisen viha on oikeutettua ja perusteltua, sikäli kun se kohdistuu arvon vastaisiin ja arvoa tuhoaviin asioihin elämässä.***

Mutta mikä anteeksianto se sellainen muka on, josta Puolimatkaa puhuu, jos ensin pitää vaatia hyvitys? Tuollaisesta hyvityksestä käytetään kansanomaisesti nimitystä kosto. Ja ihmisenkin viha on Tapion mukaan oikeutettua, jos viha kohdistuu siihen mikä on hänen arvojensa vastaista ja niitä tuhoaviin asioihin. Entä miksi Herra on niin heikko, että paimennettavien pitää kostaa tämän puolesta, vai onko miekalla riehuminen tarkoitus ainoastaan teurastaa Kaikkivaltiaalle sulotuoksuisia uhreja? Mieleltään sairastuneen Puolimatkan kirjassa on mielenkiintoisinta sekin, kuinka hän selittää kärsimyksen olemassaolon hyvän Jumalan luomassa maailmassa:

...itse asiassa hyvän Jumalan olemassaolo ei ole loogisessa ristiriidassa sen kanssa, että maailmassa on kärsimystä... maailmassa oleva hirvittävä kärsimys on syntiinlankeemuksen seurausta... kärsimyksen ongelmaan kohdistuvat argumentit ovat riippuvaisia objektiivisesta hyvän elämän käsitteestä... maailmassa oleva kärsimys ajaa ihmisiä turvautumaan Jumalaan. Koska Jumalan yhteydessä eläminen on parasta mitä ihminen voi kokea, kärsimys ei ole tarkoituksetonta suunnatessaan ihmisen huomion kaikkein arvokkaimpaan elämään... kärsimys on välttämätön seuraus jostakin Jumalan haluamasta hyvästä asiasta.

Laajalle levinneen ja kauhean kärsimyksen ongelmaa voidaan myös perustella sillä, että se tekee ihmiselle ilmeiseksi pahuuden kauheat seuraukset, herkistää ihmisen tietoiseksi omasta pahuudestaan ja saa hänet etsimään siitä [kärsimyksestä] vapautusta.

Kärsimys on vain valitettava seuraus siitä, että Jumala hyvydessään luo maailman, jossa on vapaita olentoja. Teisti voi myös vedota siihen, ettei hän tunne kaikkia Jumalan tarkoituksia eikä hänellä ole kaikkietietävän olennon käsitystä todellisuudesta. Jumalan näkökulmasta on tuskin mielekästä antaa ihmiselle tyhjentävää selitystä kärsimyksen tarkoitukselle.

Puolimatkan ällöttävät perusajatukset ovat ne, että ensinnäkin ihmistä voidaan kiduttaa mielin määrin niin kauan kunnes kärsimys ajaa hänet turvautumaan Jumalaan, tekee hänet toisin sanoen ”yhteistyöhaluiseksi”, ja toiseksi kärsimys on seurausta jostain Jumalan haluamasta, meille vielä tuntemattomasta, tulevaisuudessa odottavasta hyvästä. Tosin sanoen tekemällä ensin pahaa tehdäänkin lopulta hyvää.

Näiden väitteiden moraalinen kestäämättömyys ja niihin sisältyvä pahuus ilmenee siinä, että Yhdysvaltain merijalkaväkikin kiduttaa terroristeja tehdäkseen heidät ”yhteistyöhaluiksi” ja Adolf Hitlerkin kuvitteli tuhoamalla ensin juutalaiset pelastavansa koko maailman. Vai oliko Hitlerin tarkoitus pelkästään herkistää ihmiset tietoiseksi heidän omasta pahuudestaan ja saada heidät näin etsimään kärsimyksestä vapautusta? Uskovaisten paremmuutta, heidän viisauttaan ja vihaansa ”sikoja” kohtaan perustellessaan professori nojautuu kirjassaan Lutheriin:

Pyhä Raamattu tahtoo, että siihen suhtaudutaan pelossa ja nöyryydessä. Siihen päästään sisälle paremmin tutkimalla sitä hurskaassa rukouksessa kuin järjen terävyydessä. Niiden, jotka luottavat pelkästään järkensä ne-routeen ja ryntäävät Raamattuun sikojen tavoin likaisin jaloin, aivan kuin Raamattu olisi pelkästään jotain inhimillistä tietoa, on mahdotonta välttyä vahingoittamasta itseään ja muita, joita he opettavat. Niin peräti kykene-

*mättömiä he ovat erottamaan asioita toisistaan ja he käsittelevät Raamatua ilman mitään kunnioitusta... Näin tekevät etenkin ne, joiden vatsat ovat pullollaan **noiden sikojen, filosofien**, palkohedelmistä.*

Puolimatka ei ilmeisesti uskalla itse omia sanoja käyttäen sanoa suoraan, mutta hän kertoo lainauksellaan tyhjentävästi, mitä hän, Luther ja Herra ajattelevat filosofeista, oikeutetusta rakkauden vastaisesta vihasta. Näin menetellen hän välttyy pilkkasyytteiltä. Toisaalta lainaus kertoo sen, että hänen kanssaan on turha antautua väittelyyn. Eihän hän arvosta filosofien mielipiteitä lainkaan. Filosofithan ovat pelkkiä halveksittavia sikoja.

JÄÄTELÖAUTO

Kristityt kerskuvatkin sillä, että he auttavat hädänalaisia, jakavat ruokaa, ryynejä ja näkkileipää nälkää näkeville ja ”laastaria” vammaisille sekä ”si-deharsoa” sairastuneille. Eli rammalle on helppo antaa käytetyt kainalosauvat kun ramman on ensin rampauttanut. Kristityt ovat vakaumuksensa vuoksi huolissaan avioliiton ulkopuolisesta sukupuolielämästä, abortista, syntyvyyden säännöstelystä, geenimanipulaatiosta, keinohedelmöityksestä, eutanasiasta, homo- ja lesboparien avioliitosta, eläinkokeista, kuolemanran-gaistuksesta, kasvihuoneilmiöstä, luonnonsuojelusta, kestävästä kulutuksesta, luonnonvarojen tuhlauksesta ja riistosta, ryöstöviljelystä sekä uhkaavasta ympäristökatastrofista. Kristittyjen mielestä kaikki mikä ei ole luonnonmukaista on siis eettisesti väärin, kuten Arola, Kouki ja Ruokaset opettavat:

Luonnonetiikan mukaan esimerkiksi homoseksuaalisuus on eettisesti väärin, koska se ei ole luonnonmukaista (A.K.R.R Ihp)

Valitettavasti artikkeli "Homosexuality Is Natural" (www.exposingtruth.com/homosexuality-is-natural/) puhuu aivan toisenlaisesta luonnonmukaisuudesta kuin Arolan, Koukin ja Ruokasten likainen mielikuvitus. Ja nuortenluonto.fi (Luonto-liiton jäsenlehti) kertoo, että "Homoseksuaalista käyttäytymistä on havaittu noin 1500 eläinlajilla, joista 500:lla se on tieteellisesti hyvin dokumentoitua" Mutta pitäväthän jotkut eriasteisesti kiihkokristityt yhä abortin ohella ehkäisyä ja jopa keskeytettyä yhdyntää sekä tietysti selkärangan mädättävää itsetyydytystä Raamatun antaman Oonan esikuvan, vaikka Oona ei onanoinutkaan, mukaan syntinä.

Sen sijaan sotaan kristityt saavat osallistua, koska kirkon mielestä laillinen hallitus saa käydä sotaa ja pienemmällä pahalla saa torjua suurempaa pahaa. Ja koska kirkkoisät ovat niin päättäneet, sota on oikeutettu, jos sillä vain on oikea tarkoitus – rauhan mahdollisimman pikainen palauttaminen. Kristittyjen mukaan sotilas rakastaa lähimmäistään torjumalla hyökkääjän. Ilmeisesti kristittyjen mielestä on olemassa sekä luonnonmukaista, että luonnonvastaista sotaa. Luonnonmukaisuudessaan kristityt siivilöivät hytysten mutta nielevät kamelin.

Kristityt eivät ymmärrä, että kasvihuoneilmiö, kerskakulutus, ympäristötuhot, ryöstöviljely, nälänhätä, kansanmurhat sekä ympäristökatastrofit eivät ole seurausta Saatanan harjoittamasta houkuttelusta tai ihmisten omien, syntiinlankeemuksen seurauksena tapahtuneesta älyllisten kykyjen vaurioi-

tumisesta, vaan ne ovat suoraa tai epäsuoraa seurausta kristittyjen omasta käytöksestä, kristinuskon ruttotaudista, rakkaudettomuudesta.

Arkkipiispa Kari Mäkinen osoitti Ylen haastattelussa 3.12.2017 oman ajattelukyvyttömyytensä. Mäkinen vertasi esimerkiksi ilmasto- ja muita ympäristötutkijoita Vanhan testamentin profeettoihin, joiden sanoma oli, että nyt edetään väärään suuntaan. Mäkisen mukaan ”*kylymätön, ahne halu hyväksikäyttää näyttää dominoineen liiaksi. Se viesti, joka tällä hetkellä tulee luonnontieteilijöitten taholta, on vähän niin kuin diagnoosi tästä maapallostasta. Se sanoo, että tämä (maapallo) on sairas*”. Mäkinenkään ei näe, että profeettojen sanoma oli vihapuhetta, joka kohdistui silloisen yhteiskunnan kehitykseen kohti vapaamielisyyttä ja sovinnollisuutta – humanismia (aiheesta yksityiskohtaisemmin teoksessa ”**Valhe Muuttuu Lopulta Totuudeksi**”). Ja koska Herra vastusti tätä kehitystä, hän lähetti asialle ”jahvistisen vastarintaliikkeen”, profeetat. Mäkisenkin pitäisi ryhtyä sanoista tekoihin ja tarttua kamelilauman ohjaksiin, syyhyn, kristinuskon aiheuttamaan ja ylläpitämään yhteiskunnan rakkaudettomuuteen, sen sijaan että näpertelee rakkaudettomuuden aiheuttaminen seurausten, hytysansansa parissa.

Kristittyjen omatunnon vaientamiseksi kehittelemän kahden regimentin opin mukaan hengellinen regimentti onkin jaellut korulauseita kuin lasihelmiä ja isorokkobakteerien saastuttamia huopia intiaaneille tai esitellyt ihanteitaan kuin islantilaisen pankin sijoitusneuvoja myyntipuheitaan juuri ennen pankkiromahdusta. Maallinen regimentti on puolestaan pienemmän pahan nimissä oikeutetusti hyökännyt suuremman pahan, pahan valtakunnan kimppuun. Siinä ohessa maallisen regimentin kristitty valtaeliitti, hallittujen kristittyjen äänestäjien eli alamaisten tukemana, on yhdessä tuumin repinyt hävinneiltä kaiken mahdollisen heitä hyödyttävän arvokkaan ja irti saatavan, aivan kuten jo Herran valitut midianilaisia vastaan tehdyn kostoretken (4Moos.31) yhteydessä. Kristittyjen maallista hallintavaltaa saati kukkahattutätien jonninjoutavaa lässytystä eivät kiinnosta pätkääkään mitkään kultaiset säännöt tai rakkauden kaksoiskäsyt.

Kaikki vihollisuudet on kautta aikain perusteltu poikkeuksetta ”Jumala on kanssamme” -valtakirjalla, kuten esimerkiksi filantrooppisena monarkkina ylistetty, Belgian kuninkaan Leopold II suurenmoiset saavutukset, Kongon vapaavaltiossa (1877–1908) ja Euroopan maiden harjoittamat omat vuosisataiset juutalaisvainot, jotka johtivat loogisesti aina alkuseurakuntien ”rakkauden” aterioilta Auschwitzin tuhoamisleirin asemalaiturille asti, yritetään tehdä mahdollisimman näkymättömiksi esimerkiksi vaikenemalla, totuutta muuntelemalla tai maton alle lakaisemalla.

Tuskin olet historian oppitunneilla kuullutkaan, että Belgian kuningas Leopold II, jonka rinnalla Aadolf Hitler oli vain polvihousuinen koulupoika, on

oiva loistoesimerkki siitä, kuinka kristityllä kuninkaallisella, joka tekojensa barbaarisuudessa jopa ylittää tai ainakin vetää vertoja Attilalle, ”jumalan ruoskalle”, on suurikokoinen ratsastajapatsas Brysselin keskustassa. Leopold II naamio tekonsa, alkuperäisväestön orjuuttamisen, silpomisen, raiskaukset ja kansanmurhan (arviolta ainakin 10 milj. uhria) kansainväliseksi tieteen ja ihmisystävällisyyden, (siis lähimmäisenrakkaudellisuuden) yhdistyksen harjoittamaksi kumin ja norsunluun keräämiseksi, Leopold II 1876:

Maapallomme viimeisen tuntemattoman kolkan avaaminen sivistykselle ja kokonaisten kansojen yllä häilyvän pimeyden karkottaminen on, niin uskaltaa sanoa, tämän edistykellisen vuosisadan arvoinen ristiretki.

George Washington Williams kuvasi tapaamistaan 1889 Leopold II kanssa:

Hän on yksi maailman jalomielisimmistä hallitsijoista, kuningas, jonka korkein pyrkimys on kristikunnan palveleminen, alamaistensa etujen ajamine, sekä viisas, armelias ja oikeudenmukainen hallinto

Leopold II puolestaan julisti:

Minä teen siellä vain sen, mikä on kristityn velvollisuus onnettomia afrikkalaisia kohtaan.

Mutta miksi tämä humaaneista kiduttajista omien sanojensa mukaan kaikkein humaanein Leopold II, joka murhautti/tapatti kaksi kertaa enemmän ihmisiä ja vain vajaat 50 vuotta aiemmin kuin Hitler, selvisi kuin koira veräjästä? Leopold ymmärsi, että useinkaan merkitystä ei ole poliittisen tapahtuman todellisella painoarvolla, vaan sillä, millaisena suuri yleisö sen näkee. Se joka kontrolloi ihmisten mielikuvia, kontrolloi tapahtumia. Siksi Leopoldilla oli käytettävissä satapäinen lobbarmiemi ja tukuttaen lahjusrahaa kansainvälisen lehdistön ja eri maiden poliitikkojen hiljentämiseksi sekä mielikuvien muokkaamiseksi.

Eikä kristilliset lähetyssaarnaajat ja kristinuskon rakkauden valon Kongoon tervetulleiksi toivottanut Leopold II pelkästään lobannut, lahjonut ja murhauttanut, vaan Leopoldin joukkojen toimesta uhreja silvottiin, raiskattiin, kidutettiin, nälkännytettiin ja sairauksiin laajamittaisesti sekä järjestelmällisesti, mihin raakalaismaisuuksiin natsit eivät joitakin yksittäistapauksia lukuun ottamatta milloinkaan syyllystyneet. Kongon vapaavaltion virkamies Leon Fievez kertoikin orjia kaapattaessa käytetyistä humanitaarisista periaatteista:

Tapoin sata alkuasukasta... mutta se antoi viidellesadalle mahdollisuuden jäädä henkiin.

Ja henkiin jääminen merkitsi ainoastaan jäämistä orjiksi. Leopoldin käytyreiden tuhotessa kokonaisia afrikkalaiskyliä jäljelle jäi usein joukoittain ”orpoja” lapsia, jotka marssitettiin viidakon halki kristittyjen, esimerkiksi Neitsyt Marian Sydämen veljeskunnan ”lähetyksasemille”. Tuhansia ja taas tuhansia henkisesti vammautuneita ja aliravittuja, vanhemmistaan irti revittyjä lapsia kuoli jo matkalla siirtolaan. Yhden tytöille tarkoitetun katolisen siirtolan abbedissa eli nunnien johtaja, kirjoitti Kongon valtion korkealle virkamiehelle 1895:

*Monet pikkutyöstämme olivat saapuessaan niin sairaita, etteivät sisaremmen kyenneet pelastamaan heitä, mutta **heillä kaikilla oli onni saada pyhä kaste. He ovat nyt taivaassa pikku enkeleinä** ja rukoilevat suuren kuningasamme Leopold II puolesta.*

Lasten rukousten vuoksiko tapahtuneista raakuuksista vaiettiin? Vai siksikö, että humaani Leopold II ei murhauttanut sekä tapattanut kristittyjä, vaan ainoastaan tyhmiä, pimeydessä vaeltavia, ”neekereitä”? Ja, että hänen kaupakumppanuudestaan hyötynneet olivat kristittyjä uskonveljiä, jumalassa vahvoja valtiomiehiä ja kauppiaita, niinkö? Vai vaaditaanko muistopatsaan pystyttämiseen miljoonissa vähintään 2 numeroinen uhriluku?

Ei, vaan Leopold II teot lakaistiin maton alle arkistojen järjestelmällisen polttamisen, tietoisien vääristelyn sekä laajamittaisen vaikenemisen avulla. Ja kun muun muassa Yhdysvallat, Iso-Britannia, Ranska, Portugali, Saksa sekä Turkki syyllistyivät samoihin aikoihin aivan samantyyppiisiin alkupe räiskansojen massateurastuksiin joko omalla tai hallinnoimillaan/valtaamillaan alueilla, niin kaikki halusivat ilman muuta unohtaa, unohtaa jopa niin tehokkaasti, että vielä tänäkään päivänä suurin osa edes itse belgialaisista, ei tiedä tapahtuneista miesten sukupuolielinten keräyksestä kumin pakko-keräyksen ohella juuri mitään. Ryard Kipling runoili:

*Minut viekää Suezin taakse,
missä parhaatkin konnia on,
missä kymmentä käskyä tunneta ei
ja jano on sammumaton*

Adam Hoschchild kirjassaan Kuningas Leopoldin haamu:

*(Richard) Stanleyille niin paljon tuskaa tuottaneet (seksuaaliset) estot muis-
tuttavat meitä siitä, että Afrikan Euroopalle vallanneet tutkimusmatkailijat
ja sotilaat eivät useinkaan olleet legendaarisen rohkeita ja suoraviivaisen
karskeja sankareita, vaan levottomia onnettomia pakkomieleteisiä miehiä,
jotka pakenivat menneisyyttä ja itseään. Imperialismin levittäytymisen taustalta
löytyvät taloudelliset tekijät – raaka-aineet, työvoima, markkinat –
ovat kaikki päteviä selityksiksi, mutta mukana on ollut myös psykologista
polttoainetta*

Eli rakkauden vajaatoiminta, kyvyttömyys rakastaa, korvataan vallan, rahan ja kunnian tavoittelulla, raa'an aggression aikaansaamalla mielihyvällä, orgasmeilla. Eikä Leopold II ole suinkaan Lutherin ohella historian suinkaan ainoa kuollut, loistokkaiisiin saavutuksiin yltänyt, rakkaudettomuudesta kärsinyt kristitty suurmies, jota kunnioitetaan esimerkiksi ratsastajapatsaalla, muistomerkillä, sankarihaudalla, syntymän vuosipäiväjuhlilla tai rintakuvallaan rahassa räikeiden ihmisoikeusrikkomusten ja toisia ihmisiä kohtaan osoitetun raakuuden vuoksi. No Hitler jäi ilman ratsastajapatsasta mutta syynä ei suinkaan ollut rakkaudettomuus.

Historiaa voisikin nuorisolle opettaa aivan uudennlaisilla menetelmillä, jolloin arvosanansijaan esimerkiksi paikallisessa pikaruokalassa saisi ilmaisen bonusaterian, jos tietäisi vastauksen ”cruel christian history”-packin sisältä kulloinkin löytyvään kysymykseen siitä, kuka hengen jättiläinen, kirkkoisä, kulloinkin erityisesti kunnostautui lähimmäisenrakkaudessaan, survoi sanan säilällään tai kuritutti rakastavan isän kädestä keihäillä ketäkin. Vai kannattaisiko historianopetukseen valjastaa vaikkapa jäätelöauto? Nämä lähiöt horroksesta havahduttavien jäätelöautojen kaiuttimet kautta koko suloisen Suomen maan voisivat sivistää kansan syviä rivejä ja kertoa lapsillemme opettavaisia tarinoita vaikkapa kristikunnan rakkauden täyteisestä historias-
ta tai kristittyjen tavasta paeta henkilökohtaista vastuuta sekä tekojaan kristityn esivallan ja uskonyhteisön selän taakse. Ehkä lapsetkin voisivat siten oppia, että heidän ei tule käyttäytyä kuten opettajansa – ”sillä he sanovat, mutta eivät tee”. Sillä ketkäpä muut kuin kristityt olisivat voineet rakkauden nimissä ja kultaista sääntöä kiertäessään keksiä ahneutensa peitetarinaksi ”suosi suomalaista – osta kotimaista” kampanjan:

Koko nykyinen länsimainen vauraus ja niin sanottu veljelliseen rakkauteen perustuva elämänmuotomme on rakennettu niin sanottujen kolmansien maiden raunioilla vallitsevalle hädälle ja kurjuudelle, jonka seurauksena maailman kärkiluokkaa oleva hyvinvointimme on tänä päivänä yhtä haurasta kuin tuhkakki palanut paperiraha. Kuvaavaa on, että ensin noita kristillisen lähetystyön kohteita ja vaurautemme lähteitä kutsuttiin sivistyneesti siirtomaiksi

ilmeisesti siksi, että niistä siirrettiin kaikki irti saatava arvokas, kuten kulta, hopea, mausteet ja orjat, maihimme. Kristinuskohan oli eurooppalaisen sivistyksen ylevin ilmaus ja halvalla valmistetut (tai ryöstetyt) tavarat sen käytännöllisten saavutusten mitta. Sen jälkeen maat nimitettiin osuvasti kehityksimaiksi – kehittyihän läntisten teollisuusmaiden kristittyjen kansalaisten yltäkylläisyys ja aineellinen hyvinvointi nykyiselle tasolle juuri kyseisten maiden suunnattomien raaka-ainevarojen ja halvan työvoimareservin häikäilemättömän hyväksikäytön avulla. Nykyään nuo maat ovat ns. kolmansia maita. Niinpä niin, ei kahta ilman kolmatta ja – kolmannen korvapuusti. Mutta tarina ei pääty tähän. Jotta loputonta talouskasvua ja aineellista hyvinvointia elämänsä päätarkoituksena pitävä sivistysmaan lähimmäisen rakkautta säteilevä kansalainen unohtaisi edes hetkeksi tavarat, rahan, maineen ja kunnian perässä juoksemisen aiheuttaman henkisen pahoinvointinsa, niin hänen pitää aina vaan saada lisää ja yhä vielä lisää kaiken maailman hila-vitkuttimia. Ainoa keino tyydyttää tämä meitä vaivaama krooninen muovirihkamalumus on tietysti palkansaaajien ostovoiman jatkuva nousu, joka johtaa ennen pitkää väistämättä siihen, että maan sisäinen palkkataso kohoaa huikeasti muita maita ja ennen kaikkea niitä maita korkeammaksi, jotka ovat meihin verrattuna taloudellisesti alistetussa asemassa. Näin kyseinen kansakunta hinnoittelee itsensä kyltymättömässä ahneudessa lopulta ulos jopa kansainvälisiltä tavara- ja työvoimamarkkinoilta. Ja vaikka kolmansista maista tuotavat raaka-aineet, kuten öljy sekä muut luonnonrikkauudet, ovat edelleen hyvin halpoja, niin valuuttaa kristittyihin koteihimme aiemmin säkkikaupalla kantanut vientiteollisuus ei enää maassamme vallitsevan ahneuden kyllästäjän palkkatason vuoksi yksinkertaisesti vedä.

Oman armaan isänmaan sisämarkkinat tökkivät myös. Veronmaksajat kokevat ensimmäiseksi kotimaiset tuotteet kukkarolleen liian arvokkaiksi verrattuna vastaaviin alemman palkkatason maissa tuotettuihin tavaroihin nähden. Seurauksena tästä kulutuskysynnän hiipumisesta on merkinä kotimaisten yritysten toiminnan supistamisen tai päättymisen jatkuva uhka, tuotannon siirtäminen halpatyövoiman maihin, työttömyyden peikko, kauppataseen romahtaminen sekä sosiaalisia ongelmia leipäjonoineen sisältävä aikapommi. Tässä vaiheessa joku neropatti kaivaa esiin leikkausten lisäksi (köyhiltä varastamisen lisäksi) pelastusrenkaaksi ”Suosi suomalaista – Osta kotimaista” -kampanjan tilkitäkseen ahneuden suohon vääjäämättä uppoavaa kätiskää. Eikä kukaan tule ajatelleeksi, että tämä edelleen veroja, välillisiä työvoimakustannuksia ja kaiken maailman maksuja kitaansa hotkiva käenpoika on itse asiassa kaikkien meidän ja meidän vanhempiemme, kärkeästä vientitulojen saaliinjakoon aiemmin osallistuneiden kristittyjen kansalaisten ahneuden oma aikaansaannos.

Mutta onko moraalisesti oikein boikotoida tiettyä kolmannen maan kansalaisen tekemää ja täysin kotimaista vastaavaa tuotetta? Tuotetta, jolla tämä alle kaikkien meidän minimipalkkojen ja minimityöaikojen puurtava, iholtaan erivärinen muukalainen pitää nipin napin hengissä jossain räjäjäisessä ja haisevassa slummissa kahdeksanhenkistä perhettään? Omahyväisesti emme ajattele lainkaan sitä, miksi muiden maiden kansalaisten pitää ostaa vientiteollisuutemme tuotteita, vaikka me voimme kieltäytyä ostamasta heidän vientiteollisuutensa tuotteita. Tai ehkä kuvittelemme, että kehitysmaissa asuvat ihmiset eivät ole meidän veroisiamme, sivistyneitä maailman omistajia. Ja ainahan sitä voi omaatuntoaan rauhoittaakseen pari ropoa lahjoittaa nälkäkeräykseen, kaukaiselle kummilapselle tai kriisialueella toimivalle kenttäsairaalalle. Miksi me emme Suomessa saman tien boikotoi esimerkiksi öljyä, autoja tai tietokoneita?

Käytännössä omahyväisellä protektionismilla kehitysmaat sementoidaan köyhyyteen, turisteille drinkkejä ja aurinkotuoleja kantaviksi kastittomiksi seksityöläisiksi ja selänhierojiksi, jotka notkeilla vartaloillaan ja taitavilla käsillään helpottavat pakottavia lihaksiamme ja pahaa oloamme. ”Suosi suomalaista – Osta kotimaista” on kampanja, jolla kierretään näppärästi ilman omantunnon tuskia vastuu maapallomme muista ihmisistä ja heidän elinolosuhteistaan. Ikään kuin olisi noiden köyhien ihmisten vika, että he tekevät tuotteita liian halvalla. Ja on muistettava, että olemme jo aiemmin vahvemman oikeudella ryöstäneet näiden muukalaisten kotimaasta lähes kaiken mahdollisen.

Mutta eikö tällainen pelkän kotimaisuuden varjolla tapahtuva vastaavien tuotteiden boikotointi ole perusteetonta syrjintää? Syrjinnän syy ei tosin ole tuotteen valmistajan ihon väri vaan tuotteen liian halpa hinta ja nimenomaan se, että kaikki rahat eivät kilahda kristityn omaan taskuun.

Jokaisessa tapauksessa, jossa kotimaisia tuotteita myytäisiin suurella alennuksella, ne revittäisiin vaahdoten käsistä. Mutta kun maan kansalaiset saadaan isänmaata uhkaavan vaaran ja kotimaisuuden varjolla kipuamaan rasismien rattikelkkaan, käyttäytyminen muuttuu päinvastaiseksi. Köyhiä maita ja niiden kansalaisia ei saa missään nimessä auttaa ostamalla heidän valmistamiaan tuotteita. Vain kehitysapu ja erilaiset avustuseräykset, solidaarisuuskonsertit, rajoitettu määrä pakolaisia (eikä missään nimessä niin sanottuja elintasopakolaisia) sekä omaatuntoa puhdistavat kummilapset ovat sallittuja. Muru sinne, toinen muru tänne -tukimuodot eivät vahingoita rikkaiden maiden kristittyjä kansalaisia eikä heidän taloudellisia etujaan saati herätä heitä päiväuniltaan, riko heidän muovirihkamalumousiaan ja takaavat vastedeskin, että aurinkorannoilta löytyy päivävarjon nopsakoita avaajia.

Kun muutama vuosisata sitten omaatuntoa rauhoittaakseen synnintuskissa piehtaroivat paimennettavat sijoittivat varansa (ja toivonsa) aneisiin niin nyt suurimmalla osalla erilaisille hyväntekeväisyysjärjestöille annetuilla pikku avustuksilla, on aivan sama tarkoitus – toimia soivaa omaatuntoa rauhoittavana lääkkeenä. Näin ihminen hätäapuun sijoittamallaan rahalla sulkee silmänsä, korvansa ja suunsa, jotta ei vain tarvitsisi ryhtyä tekoihin – hylätä kaksinaismoraali. Pitkällä tähtäimellä tehokkain apu nälkää näkeville sekä sotien uhreille olisi ilman muuta ja ehdoitta kaksinaismoraalin roskan ottaminen pois omasta silmästä.

Onko se sitä kristittyjen ammattiyhdistysliikkeen jäsenten ja kristittyjen poliitikoiden paasaamaa solidaarisuutta, että kristittynä on solidaarinen ahneudelle ja hyvä veli järjestelmälle, mutta käyttäytyy samaan aikaan yhteiskunnallisella tasolla kuin sydämetön, ruoskaa (taloudellista) heiluttava siirtomaaherra? Eikö tällainen muista maapallon asukkaista piittaamaton käytös ole kaikkien kultaisten sääntöjen vastaista rasismia – raharasismia? Tämäkö sitten on sitä paljon mainostettua rakkautta?

Ja jotta et kuvittelisi olevasi muita parempi niin, kommunismi ja sosialismi ovat pohjimmiltaan ainoastaan kristinuskon kaltaisia, henkisesti pahoinvoivien, rakkauden puutostilasta kärsivien kateellisten yksilöiden unenomainen, uskonnollis-sävytteinen haave – utopia tilasta, jolloin heidän ei tarvitsisi enää kitua kateuden tunteen sisuskaluja kalvavissa kynsissä. Ja vaikka silmiemme edessä ovat kulissisen romahdettua konkreettiset todisteet siitä, miten näissä sosialistisissa ihanneyhteiskuntajärjestelmissä kateellisuus poistettiin kertaheitolla, kansalaisten välistä tasa-arvoa toteutettiin ihmisarvoja polkemalla ja ihmisyyttä tuhoamalla, niin yhä edelleen useassa maassa toimii kommunistinen tai sosialistinen (vasemmistolainen) puolue edistyksen nimissä ja aivan laillisesti. Ilmeisesti kaikkein huonovointisimmille kansalaisille ei ole vielääkään valjennut, että aatteena kommunismi on natsismin ja kristillisyyden kaltainen ihmisyyden tuhoamisleiri.

Kaikki nämä aatteet, kristinuskko, kansallissosialismi ja kommunismi, uppoavat heikko-osaisiin, lukutaidottomiin ja elämässään pettyneisiin pieniin ihmisiin, sokeisiin rakkaudettomuuden uhreihin, jotka jo äidinmaidossa ovat imeneet itseensä esivanhempiensa ja ympäröivänsä yhteisön epäonnistumiset, taidon totella kuuliaisesti käskijää, nöyristellä ylempiä sekä syyttää ja kadehtia kanssaihmisä. Uhreihin, jotka pysyäkseen pystyssä, tarvitsevat ympärilleen tuekseen toisia itsetunnoltaan yhtä heikkoja ja jotka siten toisiinsa nojatessaan voivat luopua itsenäisestä ajattelusta ja antautua ajlehtimaan seksuaalisen tyydytyksen kaltaisessa orgastisessa tilassa joukko-
harhan aalloille.

Kommunistien agitaatio nojaa vapauden, veljeyden sekä tasa-arvon unelmaan. Se antaa toivoa toivottomille, aseiden avuttoman käteen. Veronpuhkeavien lippujen hulmutessa he niittävät sirpeilläään ja telovat vasaroillaan luokkaviholliset omantunnon tuskittain. Natsien propaganda puolestaan puhkeaa peittelemättä ja aivan avoimesti kostosta, voimasta ja vapaudesta. Sekin tarjoo, samoin kuin pyhää vihaa uhkuva kristinusko, tilaisuuden kaikkein katkerimmille ja kostonhimoisimmille yksilöille vierittää omat epäonnistumiset lähimmäisen niskaan. Hakaristolippujen hulmutessa rautakoroilla poljetaan joukkohautoihin sääliä kaikki herrarotuun, valittuihin kelpaamattomat sen saman vapauden unelman nimissä jota kristityt nimittävät Jumalan rakkaudeksi.

Ja jos olet päättänyt hylätä kaukoviisaasti veljeyteen vetoavan vasemmistolaispolitiikan, unohtaa väkivaltaiset uskonopit ja päätyneet lopulta sellaisen sinulle soveltuvan rauhanuskonnon pariin kuin buddhalaisuus, niin kannattaa perehtyä jo aiemmin esillä olleeseen Tiibetin buddhalaisiin ennen kiinalaismiehitystä maassaan harjoittamaan ”rauhan” väkivaltaan tai Myanmarissa juuri nyt joulukuussa 2017 meneillään olevaa Ashin Wirathun, hyvyyden, anteeksiantamisen ja väkivallattomuuden perikuvan johtamaan buddhalaisiin suorittamaan etniseen puhdistukseen, rohingya-kansan muslimien hävittämiseen. Ashin Wirathu;

Muslimit ovat kuin Afrikan monnikalat. Monnikalat lisääntyvät hyvin nopeasti, syövät toisiaan ja tuhoavat ympäristöä. Buddhalaisnaisten on parempi naida vaikka koiria kuin muslimimiehiä

Kaikki tämä tapahtuu theravada-buddhalaisen (vanhin olemassa olevista buddhalaisista koulukunnista) Aung San Suu Kyin, joka Nobel-puheessaan peräänkuulutti maailmaa ”jossa ei olisi karkotettuja, toivottomia ja kodittomia ihmisiä, ja jossa kaikki voisivat elää vapaudessa ja rauhassa”, hiljaisella myötävaikutuksella.

Ja ihan vain kuriositeetin vuoksi ohimennen mainittuna, niin shintolais-buddhalaiset japanilaiset ovat muuten järjestäneet maailman ilmeisesti kautta aikain suurimmat kuusi viikkoiset 20 000 naisen (joukossa oli alle 10-vuotiaita tyttölapsia, vanhuksia, nunnia ja raskaana olevia naisia) joukko-raiskauskekkerit Nanjingissä 1937 toimeenpannessaan tässä kiinalaisessa kaupungissa yli 300 000 uhria vaatineet verilöyly-festivaalit. Festivaali-ohjelmaan kuului ampumisen ja puukottamisen lisäksi kaulojen katkaisu, vatsan avaaminen, sydämen repiminen rinnasta, mestaus, hukuttaminen, elävältä hautaaminen, polttaminen, naskalilla pisteleminen sekä jopa kastraatio ja emättimen kautta hengiltä survominen.

ILMAISET MUOVIÄMPÄRIT

Tekstiviestien suhista bittiavaruudessa ja ilotulitusrakettien paukkeessa Suomessa kuolla muuta Eurooppaa useammin väkivaltaan. Päättäjät ovat suunnattoman ylpeitä suomalaisten lasten menestyksestä Pisa-tutkimuksessa, koska he kuvittelevat luku- ja kirjoitustaidon olevan sivistyneen ihmisen oleellisin tuntomerkki. Mutta mitä sivistys oikein on? Millainen on sivistynyt ihminen? Jos sivistyksellä tarkoitetaan kasvatuksen kautta omaksuttua tietoa, henkistä kehittyneisyyttä, suvaitsevaisuutta ja avarakatseisuutta, niin Suomi on vasta matkalla alkumerestä puuhun. Omaksuttu tieto on tässä tuhansien järvien maassa pääosiltaan kyklooppimaisen kapea-alaista, henkinen kehitys pikemminkin kehitysvammaisuutta, kyvyttömyyttä kohdata edes naapuri saati muun maan kansalainen toisena ihmisenä, inhimillisenä olentona, jolla on omia ajatuksia ja tunne-elämää.

Kuvaavaa on, että suomalaisten nuorten keskuudessa tehdyn tutkimuksen mukaan nuoret eivät itse osaa etsiä tietoa, vaan he odottavat valistusta valtion, Euroopan unionin ja koulun taholta muun muassa eettisten (sivistyneiden) tuotteiden valinnassa. Tätä valistusta velvollisuudentuntoiset suomalaisnuoret kaipaavat siksi, että yli puolet heistä on vakuuttunut siitä, että omilla kulutusvalinnoilla voi vaikuttaa maailman tulevaisuuteen, muuttaa maailmaa. Päättäjät ovatkin varmasti tyytyväisiä, kun nuoret käyttävät aikansa sen pohtimiseen, onko muovi- vai paperipussi ekologisesti edullisempi vaihtoehto sen sijaan, että he keskittyisivät näpertelyn sijaan ajattelemaan sitä, kuinka ihmisiä tulisi luonnonmukaisesti kohdella.

Suomalainen kasvatuserinno nojautuu virkavallan kunnioittamiseen ja lähimmäisten nolaamiseen. Olennaista ei ole ollut usko lapseen ja tämän mahdollisuuksiin, vaan lapsen ohjaaminen nöyryyteen, siisteyteen ja tottelevaisuuteen. Perinteisen käsityksen mukaan lapselle ovat luontaista laiskuus, tottelemattomuus, taipumus kiusantekoon ja vilppi heti kun aikuisten silmä välttää. Kasvatuksen tehtävänä on ollut kitkeä nämä piirteet pois. Lasta on kiellettävä, vartioitava ja neuvottava ja erehdyksistä on viipymättä rangaistava. Kaikkea kiittämistä tulee välttää ja kehuminen on suorastaan kiellettyä. Suomalaisen lapsen suurimpia pelkoja on nolatuksi tulemisen pelko. Lapsi pelkää erityisesti sitä, että joutuu tällaiseen tilanteeseen koulussa, oppilastoverithan nauravat väärälle vastaukselle. Liisa Keltikangas-Järvinen kirjoittaa kirjassaan ”Hyvä itsetunto”:

Suomi oli parikymmentä vuotta sitten mukana kansainvälisessä vertailussa, jossa tarkasteltiin amerikkalaisten ja Euroopan eri maiden ihmisten tun-

ne-elämää. Suomalaiset poikkesivat kaikista muista kansallisuuksista. Heidän tunnekokemuksensa olivat tutkittujen ryhmien piirissä kaikkein negatiivisimpia, ja heillä oli käytössään eniten ja monipuolisin kokoelma negatiivisia tunteita. Lisäksi he kokivat nämä tunteet voimakkaampina kuin muut tutkittavat ja pitivät negatiivisia tunteita positiivisia tärkeämpinä. Toisin sanoen heillä oli esimerkiksi vihantunteelle enemmän erilaisia muotoja kuin muilla. Vihaisuus oli heille lisäksi voimakkaampi kokemus kuin oli vihantunne muualla. Kun suomalaiset olivat vihaisia, he olivat sitä hartaasti ja pitkään.

Positiivisten tunteiden määrä taas oli suomalaisilla vähempi kuin muilla kansoilla. He eivät kokeneet positiivisia tunteita kovin voimakkaina eivätkä pitäneet niitä yhtä tärkeinä kuin negatiivisia. Tutkijoiden huomiota kiinnitti erityisesti kateuden voimakkuus suomalaisten keskuudessa. Kateus toista kohtaan oli yleisempää kuin muualla, mutta lisäksi se toimi suomalaisilla suoritusten ja aikaansaannosten lähteenä. Kateus oli motiivi, joka sai suomalaiset yrittämään enemmän. Tutkimuksen runollinen lopputulos oli, että kaukana kylmässä Pohjolassa asuu maailman synkin, pessimistisin ja kateellisin kansa.

Avarakatseisuus on Suomessa suvaitsematonta ahdasmielisyyttä erilaisuutta kohtaan sekä sitä suomalaista pohjatonta kateutta, joka ilmenee sairaalloisena toisten ihmisten, jopa kansojen vastoinikäymisistä iloitsemisena tai ilkeämielisenä panetteluna. Erityisesti ruotsalaisten epäonnistumiset herättävät suurta hilpeyttä muuten niin jurojen suomalaisten sydämissä. Ja missä kaksi suomalaista kohtaa, niin siellä hyvin helposti vitsaillaan venäläisten tyhmyydelle. Valtaosa väestöä vihaakin venäläisiä ja nälvii ruotsalaisia, vaikka Ruotsissa rosvotkin ovat älykkäämpiä kuin Suomessa.

Suomi ylpeilee estottomasti myös sillä, että se antoi ensimmäisenä Euroopan maana äänioikeuden naisille vuonna 1906. Tuohon vuoteen asti naiset eivät ilmeisesti saaneet äännättäkään, kun luomakunnan kruunu purki patoutumiaan. Naisten ja miesten tasapalkka (vain 3/4 miesten palkasta) tai tasavertaisuus lain edessä ei ole toteutunut. Ja vaikka korkeakoulutettuja naisia on noussut talouselämän ja politiikan johtopaikoille, se ei ole muuttanut miksiäkään miehistä asenneilmastoa. Etupäässä vain ne naiset menestyvät, jotka apinoivat parhaiten miehiä. Naisen paikka on tänäkin päivänä useimmissa suomalaiskodeissa ”henkisesti” nyrkin ja hellan välissä tai kuvainnollisemmin rakkaudettomuuden ja tv:n kuvaruudun välissä. Joku neropatti onkin esittänyt, että miesten ja naisten tasa-arvon viimeiset esteet poistuisivat Suomesta, jos naiset olisivat myös asevelvollisia.

Tutkimusten mukaan Suomi on yksien Euroopan onnellisimpien ihmisten asuttama maa. Mutta mitä tutkimusta se on, nollatutkimustako, jos marsulta kysytään yhdessä häkissä, kuinka onnellinen se olisi jossain toisessa häkissä, ilman, että se on oleskellut tai saa oleskella missään muussa häkissä päivääkään muuten kuin muovirihkamaa ahmivana turistina, jolta on reissussa hävinnyt passi ja loppunut suomalainen ruisleipä? Kuinka Euroopan onnellisempien ihmisten maa voi olla Euroopan väkivaltaisimpia maita? Ei kai onnellinen väkivalta ole suomalaisten unelma? Vai ovatko sanat onni ja väkivalta suomalaisille synonyymeja? Perheväkivalta, psyykkiset ongelmat, depressio, psykoosi, unettomuus, alkoholismi, itsemurhat, lasten huostaanotot, turvakodit, vahvan johtajan kaipuu, luulotauti ja oman minän erinomaisuuden korostaminen rehottavat kuin rikkaruohot näiden teennäisesti hymyilevien Euroopan onnellisimpien ihmisten keskuudessa.

Ihmisten väliset suhteet eivät Suomessa pohjaudu luottamukseen vaan kiusaamiseen ja suoranaiseen simputukseen. Tutkimusten mukaan jopa kolmi-vuotiaat lapset yrittävät vaientaa suomalaisissa päiväkodeissa kiusaajansa milläpä muulla kuin rahalla. On helpompaa vaieta ja yrittää olla näkymätön, ummistaa silmänsä ja sulkea korvansa, toivoa parasta, koska kiusaaminen alkaa kehdosta ja päättyy vasta haudassa, jos sittenkään. Kiusaamiseen syylistyvät yhtä lailla äidin korvikkeina päiväkotien tätejä, rakkauden sanomaa levittäviä seurakuntasisaria, avarakatseisia opettajia ja upseerikoulutuksen saaneita, johtavassa esimiesasemassa työpaikallasi toimivia herrasmiehiä, aikuisia ihmisiä kaikista sosiaaliluokista ja ammattiryhmistä.

Entä onko sinunkin sydämesi paikalla pelkkä muovinen visa-kortti? Ihmissyys, inhimillisyyys sekä lähimmäisen rakkaus muuttuvat tuolloin pelkäksi tunnusluvuksi. Sinä samana päivänä kun säännöt sanelevat moraalimme ja tuo sääntöjen pilkuntarkka noudattaminen määrittelee vuorostaan moraalimme, joka taas muotoilee uudet säännöt, elämme yhteiskunnassa, jossa hyvä ja paha ovat menettäneet moraalisen merkityksensä. Kun säännöt sanelevat kaiken sen mikä on oikein ja mikä väärin, olemme vaienneet, muuttuneet nöyriksi sivustakatsojiksi, lauma-automaateiksi, luopuneet ihmisyydestämme ja sulkeneet itse itsemme vapaaehtoisesti fasistisen työleirin piikkilanka-aitojen sisäpuolelle, paenneet pimeään parakkiin.

Väkivalta on evoluutioteoreetikoiden mielestä ilmeisesti suomalaisissa geneeissä samoin kuin sydän- ja sokeritauditkin. Päiväkoti-ikäisten lapsien harastama toistensa kiusaaminen on siis vain geenien viatonta leikkiä voimakaimman lajikumppanin karsimiseksi ja karaisemiseksi aikuisiän ankaraan eloonjäämiskamppailuun. Ainakin antropologi Edward Dutton esitti niin Helsingin Sanomien mielipidepalstan sunnuntaidebatissa 21.2.2010 väittäessään, että kulttuuri on geneettisessä talutushihnassa ja suomalaisten kan-

tama ”uralilainen” geeni yhdessä alkoholin kanssa tekee suomalaisista väkivaltaisista. Tämä sama ”tiedemies” näkee ratkaisuksi väkivallan pois kitkemiseen suomalaisesta yhteiskunnasta terveydenhuoltoon huomion kiinnittämisellä. Tällainen ”tiedemiehen” esittämä geneettinen selitysmalli itse asiassa siunaa suomalaisten väkivaltaisen käyttäytymisen, sillä mitä me geeneillemme voimme, emme mitään. Ja tiedemies hän on korkeasti koulutettu, hän tietää ilman muuta, mikä meitä vaivaa?

Vai olisiko niin, että väkivalta hiipii geeneihimme kiusaamisen seurauksena? Mielellään kyllä kehuskellaan sillä, että suomalaisia voidaan johtaa vain edestä ja että suomalainen ei jätä toista suomalaista, mutta samaan aikaan vaietaan täydellisesti siitä, että tuo johtaminen on lähes poikkeuksetta rangaistuksen uhalla käskyttämistä tai tykkitulen kääntämistä omiin asemiin kuten Aadolf Ehrnroth teki Äyräpäässä 7.7.1944. Ja totta kai, eihän suomalaista voi jättää, ketä silloin voisi kiusata? Keskustelun ja mielipiteiden vaihdon sijaan vaiennetaan ja vaietaan, tölvitään ja kaikkein mieluiten totta kai takaapäin. Väittely, sivistynytkin, on sinivalkoisessa Suomesa kielletty. Täällä kaikki on mustavalkoista. Suomi onkin ehkä ainoa Länsi-Euroopan maista, jolta puuttuu kansainvälisesti tunnettu älymystö, ellei oteta lukuun kaikki erittäin vakavan luonnehäiriön, narsismin, tunnusmerkit omaavaa Paavo Väyrystä ja hänen syvällistä Dostojevski-tuntemustaan sekä tohtorinväitöskirjassa 1986 esitettyä käsitystä Neuvostoliiton ja Suomen ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosuhteiden muuttumattomuudesta tulevien satojen vuosien saatossa, unohtamatta tietystikään sellaisia älymystön edustajia kuin ”nollatutkimus” Pekka Himasta ja ”etkö tiedä kuka minä olen” Jari Sarasvuota.

Ja tymeän ummehtunut kansallistunne on maassamme välittömästi katoissa, kun yksikin hengenvaarallinen hyttynen hukkuu lomahotellin parvekkeella suomalaisturistin puolityhjään drinkkilasiin tai käy raivokkaan verenhimoisesti avuttoman turistiparan päälle mutta tulee lopulta lomakohteen vartijoiden toimesta eliminoiduksi jossain maapallon turistikummeista, jos vain yksikin suomalainen sattumalta osuu kamalan onnettomuuspaikan lähelle tai on ollut korkeintaan alle sadan kilometrin päässä tapahtumapaikalta. Tuollainen järkyttävä suomalaisiin kohdistunut kansainvälinen uhka ja suunnaton uroteko, moskiiton ”murhaaminen”, uutisoidaan poikkeuksetta suhteettoman näytävästi aina iltapäivälehtien kirkuvissa lööpeissä. Suomalainen siellä, suomalainen täällä, me suomalaiset olemme voittajia-hehkutus kertoo syvästä itsetunnon vajeesta ja pohjattomasta rakkauden kaipuusta. Kuvaavaa onkin, että yleisesti toivotetaan joka tuutista suomalaisen voittavan aina ja että, on lottovoitto syntyä suomalaiseksi, ovathan juuri voittamisen tarve, muiden nujertaminen ja maahan polkeminen sekä peliriippu-

vuus ovat yhtäläisen, yleisen ja syvän rakkaudettomuuden seurausta, sen tunnusmerkkejä.

Kaiken kukkuraksi valtiovalta on huolestunut ennen kaikkea Suomen imagoista, ei suomalaisista. Mikähän meikki suomalaisia maailmalla pukisi tänään parhaiten? Ja kun yksi naiskirjailija erehtyy avaamaan suunsa ja kertoo tanskalaiselle tv-toimittajalle suomalaisen miehen juopottelevan, hakaavan vaimoaan ja vetävän itsensä vapaaehtoisesti vielä kaiken kukkuraksi jonain päivänä jojoon, niin Suomi-kuvaa kohentavaan työryhmään kuuluva naispuolinen jäsen, Euroopan historian professori Laura Kolbe valitsee julkisesti:

En näe, että on hygieenisesti kivaa kritisoida kutsuttuna vieraana pohjoismaisessa televisiossa kovasti omaa isänmaataan. Hän on paitsi omien tekstiensä lähettiläs myös edustaa suomalaista kulttuurielämää.

Muun muassa Euroopan professori Laura Kolben ja teologian tohtori Ilse Paakkisen antamat esimerkit kertovat, että tiedemiehen tai -naisen, saati professorin, ei tarvitse olla nykyisin viisas, ei edes älykäs tai omata alkeellisintakaan ajattelukykyä, kunhan hän on vain oppinut ulkoa sen tyhjän nipelitiedon, mitä vaaditaan akateemisen tittelin saamiseksi. Kolbe pitää kirjailijan nostamia aiheita tosin tärkeinä, mutta ikävistä asioista pitäisi hänestä, aivan kuten uskovaisten mielestäkin, puhua syyttelemättä ja yleistämättä. Tämä tarkoittaa ilmeisesti vaikenemista ja unohtamista, vai mikä sanan syyttää vastakohta oikein on? Ainakaan se ei ole sana anteeksianto, joka on sanan tuomita vastakohta.

Mutta koska maabrändivaltuuskunnan mielestä Suomen tärkein voimavara on se, mitä suomalaiset ovat, tekevät ja sanovat, niin Kolbe kertoisi mieluummin ulkomaalaisille, että Suomessa asuu ainoastaan rehellisiä, luotettavia ja innovatiivisia ihmisiä. En vain ymmärrä kuinka juuri hän voi syylistyä noin karkeaan yleistykseen, sillä toisaalla tämä sama professori pitää Suomi-kuvan luomisen suurimpana ongelma nimenomaan sitä samaa yleistämistä, johon hänkin retkahtaa. Kolbehan jopa toteaa Kaleva-lehdessä 24.11.2009 julkaistussa artikkelissa, että kaikkien suomalaisten väitetään olevan tietynlaisia, eikä väitteillä aina ole pohjaa. Täydellisen mahalaskun vallan marinoima Kolbe tekee päästäessään suustaan kyseisessä haastattelussa seuraavan todella innovatiivisen hölähäksen:

Ei todella pidä paikkaansa, että Suomi vaikenee kahdella kielellä. Nykyelämä kaupungissa on täynnä puhetta, ylenpalttista kommunikaatiota, sanalista ja kuvallista.

Suomalaiset ovat siis imagoltaan helpoiten hyväksyttävissä maamme rajojen ulkopuolella, kunhan he vain puhua pulisevat rehellisesti alennusmyynteistä, viinan hinnasta, lauantaisesta lottopotista, Ruususen silikonirinnoista tai tuppeen sahatusta, kunhan vain iltapäivä- ja juorulehdet pursuavat ylenpalttisesti kuvia alkoholistuneista naisten hakkaajista. Entistä talviurheilusankareistamme on tullut sinivalkoisen Suomen nykyisiä luotettavia, mieltä ja pulloa kohottavia arkipäivän esikuvia, todellisia Suomi-kuvan lähettejä. Suomen hallituksen on muuten myös pika pikaa kansallisen yhtenäisyyden nimissä säädettävä turvallisuuteemme ja itsenäisyyteemme vedoten poikkeusjärjestyksessä hätätilalaki, jolla suomalaisia kielletään rangaistuksen uhalla kertomasta kenellekään muun maan kansalaisella maamme rajojen sisä- ja ulkopuolella sitä tarkasti vartioitua valtiosalaisuutta, että maamme kansantalous on luhistumispiteessä. Sillä jos vain yksi sairas egyptiläinen tai venäläinen mummo voi, kuten lehtien yleisönosastojen kirjoituksissa väitetään, romuttaa hyvinvointiyhteiskuntamme, tällaisella poikkeuslailla on tulipalokiire.

Vihollisvallan agentithan voivat käyttää tietoa hyväkseen ja lähettää tänne tankkien sijaan vaivihkaa pari bussilastillista ikivanhoja mummoja väärennetyillä viisumeilla romauttamaan kansantaloutemme, jolloin omat rakkaat isoäitimme joutuisivat odottamaan vanhainkodeissa hellää ja rakastavaa huolenpitoamme, vaippojen vaihtoa nykyisen kahden vuorokauden sijaan viikon, jollei jopa kauemmin – ikuisuuden. Suomalaislehmien maitokin happenisi ilman muuta tuollaisen maata järjestyttävän mummoinsulaation vuoksi jo utareissa, ja varusmiehemme jäisivät siten vaille taistelutahdolle elintärkeää päivittäistä maitonäkkileipäännoistaan. Suomalaisen maidon puute saisi maamme tuota pikaa polvilleen ja joutuisimme tulevaisuudessa juomaan pelkästään miehittäjien maahan tuomien ruotsalaisten vasensorkkaisten lehemmien mautonta mjölkkiä.

Vielä siitä edellä mainitusta mahdollisesta rangaistuksesta, joka uhkasi valtiosalaisuuksia levittäneitä, sen verran, että tehokkain mahdollinen toimenpide olisi Armin ja Dannyn Youtube-videon ”I wanna love you tender” pakkokatseluttaminen ohi suunsa puhuneilla rikollisilla esimerkiksi muutaman kerran peräperää. Kyseinen video tehoaisi hirvittävyysdessään eripituisina annoksina jaeltuna takuuvarmasti, ei vain valtiosalaisuuksia kuiskutelleisiin isänmaanpettureihin, vaan myös kaikkiin muihinkin rikollisiin heidän isälliseksi ojentamiseksi ja ohjaamiseksi kaidalle tielle. Epäilen, että poliitikkojen muisti ei enää palailisi ainoastaan tukalan paikan edessä ja silloinkin taannehtivasti paitsi ehkä eräiden valheen lätissä rypevien Suomen Keskustapuoleen jäsenten, sillä saattaahan Armin ja Dannyn esittämä huikaiseva ”taidenautinto” olla jopa Juha ”Suomen puolesta rukoilija” Sipilän, Matti

"siltarumpu" Pekkarisen, Kauko "koplari" Juhantalon, Matti "pätkämuisti" Vanhasen, Antti "kanki" Kaikkosen ja Anneli "puhun niin totta kuin osaan" Jätteenmäen sekä heidän Suomea lähimmäisen rakkaudella kehittävien lestadiolaisten liikekumppaneiden lempivideo.

Eikä tarvitse omata selvännäkijän kykyjä ennustaessaan, että kotipesä täyttyy käenmunista lopullisesti sinä päivänä, kun hitaimmatkin kansalaiset lopulta havahtuvat horroksestaan ja huomaavat, että Ruotsin kuningas, luterilainen Jumala, Venäjän tsaari, Kremlin politbyroo tai Urho Kekkonen eivät enää voi rangaistuksen uhalla sanella, mitä meidän pitäisi seuraavaksi tehdä tai ajatella. Odotettavissa on hyvin nopea ja kaikkialle demokraattisesti yhteiskunnassamme ulottuva täydellinen moraalittomuus ja itsekkyyys, kodin isänmaan ja uskonnon luhistuminen, selkärangan katkeaminen Suomen leijonajoukkueen Vancouverin olympiakisojen USA-välieräottelun malliin. Tosin on tietenkin yhä edelleen olemassa niitäkin tosiuskovaisia, joita putoillee kuin käpyjä puusta omakotitalojen jyrkiltä lumisilta harjakatoilta tapaturma-asemille paikkailtavaksi, jos Herra asuntoministeri vain niin käskee. Ensimmäiset tuhon ennusmerkit ovat jo kaikkien nähtävissä. Jos jopa sairaat ja vanhukset etuilevat ja tappelevat keskenään sekä sairaanhoitajien kanssa rokotusjonoissa saadakseen suojan sikainfluenssaa vastaan, niin mitä tapahtuu silloin, kun talous romahtaa ja kahvi, olut ja makkara ovat kortilla tai lauantai-illan lottoarvontaa ei toistuvien sähkönjakelukatkosten vuoksi voi suorittaa? Ja talous romahtaa varmasti ennemmin tai myöhemmin, todennäköisesti hyvin paljon ennemmin. Ihmisten pitäminen onnellisena muovirikaman, saippuaopperoiden, ilmaisten muoviämpäreiden sekä silmänsäntötemppejen avulla ei ole koskaan maailmanhistoriassa onnistunut leivän loppuessa. Ja vielä vähemmän se onnistuu tänään, sillä ihmisten pohjattoman ahneuden myötä poliitikkojen lupaukset sekä unelmatehtaiden luomat haaveet ovat katoamassa kuin kangastukset erämaahan, karkaamassa kuin pilvet, tavoittamattomiin. On myös hyvin todennäköistä, että jossain vaiheessa poliitikoista tulee maalitaluja.

Vai onko rakkaus, kuten uskontokin, vain pelkkä viruksen kaltainen meemipleksi, jättiläismäinen meduusa, itsekopioituvan meemiviruksen proteiinivaipan seinämästä heijastuva harha, joka on hämähäkin verkon tavoin pyydystänyt suomalaiset?

KRISTALLINHAURAS

Lopuksi tarkastelemme pahaksi päässeen ja kaikkialla kulkutautina raivoavan koko yhteiskuntaamme vaivaavan rakkausanemian, yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden taudinkuvaa. Kuten jo aiemmin oli esillä, kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescott on tutkinut seikkaperäisesti ruumiin mielihyvää ja väkivallan alkuperää.

Vuimeaikaisten tutkimustulosten mukaan fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä...

Toisin kuin väkivalta, mielihyvä näyttää olevan ilmiö, jota maailmassa ei ole koskaan riittävästi. Ihmiset ovat alati etsimässä uusia nautinnon muotoja, mutta näyttävät löytävän etupäässä korvikkeita luonnolliselle aistilliselle nautinnolle, kosketukselle...

Aiemmin esillä olleen korvikkeen, esinerakkauden lisäksi ihmiset hankkivat rakkauden korvikkeeksi hyvin usein lemmikin, esimerkiksi koiran, koska koira ei hylkää (varsinkaan jos se on hihnassa), siihen voi luottaa ja koirat osoittavat rakkautensa vilpittömästi. Myös lapsista on tullut näyttelyesineitä, jotka tuodaan esiin ja pannaan syrjään tarpeen mukaan. Ja yhä useammat vanhemmat, joiden aika menee aineellisen elintason kohottamiseen, kokevat rasitteena sen, että lapset tarvitsevat heidän aikaansa, tunteita ja ystävyyttä. Päästäkseen irti huonosta omastatunnosta he antavat lapselle sen sijaan lahjoja: ”Katso kuinka paljon äiskä ja iskä sua rakastaa”. Vanhemmat ostavat itsensä vapaiksi tunteista ja velvollisuuksista. Esineet tai vanhempien ennen kaikkea kunnianhimoa tyydyttävät lapsen aikaa vievät ”harrastusharjoitukset” korvaavat rakkauden ja lapset uskovat, että näin osoitetaan rakkautta. Mitä merkityksettömämmäksi ihminen tuntee itsensä, sitä enemmän merkitsevät tavarat. Esinerakkaus korvaa ihmisiin kohdistuvan rakkauden.

Ja Anthony Storr puolestaan väitti, että on olemassa hyvin paljon ihmisiä, joita jokin lapsuudessa koettu tapahtuma, teko tai sanat, estää rakastamasta. Nämä ihmiset eivät karttavat läheisyyttä ja lämpöä, he eivät uskalla rakastaa estottomasti, eivätkä luota siihen, että toinen rakastaa heitä. Jo pelkkä lapsen hoivaaminen, niin että häneltä salataan tai kieleltään tosiasioiden tapahtumia, voivat johtaa mielen sairastumiseen. Ei välttämättä sellaiseen sairauteen, joka on ulkopuolisen havaittavissa, vaan ihminen voi näyt-

tää suotuisissa olosuhteissa ulospäin aivan normaalille, häiriintymättömälle, mutta kohdalle osuvassa vähäpätöisessäkin kriisitilanteessa seuraukset voivat olla arvaamattomat. Jo Bertrand Russel kirjoitti:

Senlaatuinen hyve, joka luodaan tietämättömyyttä hoivaamalla, on hauras ja murtuu heti, kun asianomainen joutuu kosketuksiin todellisuuden kanssa.

Myös yksilölle aiheutettu, hänen sisimpäänsä kätkemä pahaolo ryöpyyää hoivan synnyttämien harhojen tavoin ulos, kun asianomainen joutuu kosketuksiin tuon pahanolontunteen kanssa myöhemmin elämässään. Nämä yksilöön, lapseen tai aikuiseen, kohdistetut sanat tai teot lakaistaan maton alle yleensä sen vuoksi, että yhteiskunnan vallitseva ilmapiiri katsoo niitä läpi sormien, jopa hyväksyy ne vaieten ja/tai ne ovat niin häpeälliset tai kipeät, että teon kohde katsoo parhaimmaksi vaieta niistä ja teljetä ne sisäänsä, pae-ta niitä – vaikkapa vain alitajuisesti.

Ja niin kauan kuin syvälle yksilön mieleen syöpyneet, pelko, alistus, syyllisyys, häpeä ja/tai väkivallan uhka pysyvät lepotilassa, kukaan ei aavista, ei edes hän itse, henkisen vammansa vakavuutta. Nämä yksilöt ovat ja elävät keskuudessamme kuin kuka tahansa normaalisti käyttäytyvä naapuri. Kukaan ei osaa kuvitellakaan, että hän, ehkä muita paremman paineensietokykynsä vuoksi, ei ole päätenyt mielisairaalaan tai vain avohoitoon. Ehkä ainoastaan käytetyt mielialalääkkeet juoruavat ulkopuoliselle jonkinasteista henkisestä pahoinvoinnista.

Aika monet rakkauden puutostaudissa kärvistelevät yksilöt painiskelevat eriasteisten syömishäiriöiden kanssa. Nämä syömishäiriöt ovat psykosomaattisia kehon ja mielen sairauksia. Niiden taustalla on psyykkistä pahoinvointia, yksinäisyyttä, tylstyneisyyttä sekä rakkaudettomuutta, joka ilmenee häiriintyneenä syömiskäyttäytymisenä ja muutoksina sairastuneen fyysisessä tilassa. Käyttäytyminen on epänormaalia erityisesti suhteessa ruokaan, painoon ja liikuntaan. Muun muassa anoreksia, ahmintahäiriö sekä terveellisen ruuan pakkomielle ovat kaikki seurausta rakkauden vajaatoiminnasta, yksilö joko kieltäytyy ruuasta tai ahmii ruokaa. Myös käsitys itsestä ja omasta kehosta (itselle ja/tai muille kelpaamaton, vallitsevat kauneusihanteet) on usein vääristynyt. Esimerkiksi suklaa, makeiset ja leivokset ovat rakkauden korvikkeita. Muun muassa suklaan syömisen on todettu rauhoittavan naisten elimistöä ja mieltä vapauttaessaan kehoon hyvänmielen hormonia endorfiinia aivan niin kuin luottamuksellinen läheisyyskin – rakkaus. Toiset rakkaudettomuuden uhrit purkavat pahanolonsa ja oman mitättömyyden tunteensa kouluampumisen sijaan vaikkapa vallan, aseman ja rahan hamstraukseen. Esimerkiksi poliitikot, banksterit, byrokraatit, poliisit, lap-

puliisat muun muassa ovat kaikki ammattiryhmiä, joihin kuuluvia yksilöitä kalvaa valvonnan kiihko, jolla yritetään haudata omaa mitättömyys – pie-
nuus. Sanonta, että politiikka on monen pienen miehen mahdollisuus, on-
kin mitä totisinta totta. Rahapelit ja kilpaurheilu sekä sotilasura puolestaan
tarjoavat jännityksen tunteen korvaukseksi menetetyille ja/tai saavuttamat-
tomalle rakkaudelle, luottamukselliselle läheisyydelle, isää ja äitiä tai ka-
dotettua rakkauttaan etsivälle rakkaudettomuuden uhrille. Kunniamerkeissä
riippuminen, arvonimet, palkinnot, metallin- ja rahanpalat juoruavat yksi-
lön epätoivoisesta yrityksestä todistaa itselleen olevansa edes jotain, peittää
kyvyttömyys – korvata rakkaus.

Ja nämä näkyvästi, aika usein vakavastikin yhteiskunnan rakkaudettomuus-
ta oireilevat kansalaiset ovat vain pikkiriikkinen jäävuorenhuippu. Yhteis-
kunnan ”sivistyneen” pintakiillon alla elää massoittain lajikumppaneitamme
rakkaudettomissa, hapettomissa olosuhteissa. Sillä suuri enemmistö itseään
terveinä ja normaaleina pitävistä yhteiskuntamme jäsenistä on, ilman pie-
nintäkään epäilystä, mieleltään enemmän tai vähemmän sairaita. Koko
yhteiskunta on mieleltään sairastuneiden, haamujen varjossa aikaansa ku-
luttavien haamujen rakentama ja hallitsema huojuva pelikorttitalo. Kaik-
ki yhteiskunnan säännöt on laadittu mieleltään sairaiden ihmisten toimesta
mieleltään sairaita ihmisiä varten, jotka suostuvat elämään jossain betoni-
lähiössä pyörittäen omalta osaltaan tätä ahneuden ja kateuden kyllästämaa
oravanpyörää ja kantamaan kotiinsa kissanhiekkaa sekä ilotulitusraketteja
samaa aikaan kun maailmassa miljoonia lapsia kuolee vuosittain pelkäs-
tään ripuliin ja vain siksi, että kaikkea on edistyksen nimissä saatava aina
vaan ja yhä enemmän, eikä kukaan tahdo luopua mistään hinnasta saavute-
tuista eduista?

Mutta kun uinuva tulivuori, vaikkapa vain satunnaisesti, lopulta purkautuu
vaikkapa räjähtämällä, on äärettömän vaikeaa tietä etukäteen purkauksen
voimaa tai suuntaa. Ja purkauksen syy ei edes aina ole yksilön nykyisessä
elämässään kokema epäinhimillinen kohtelu, vaan aivan yhtä hyvin edelli-
sen elämän aiheuttama ”kosto” – karman laki. Me pidimme ihmistä aivan
normaalina. Kerroimme hämmästellessä pääasiassa onnettomuuksista eläväl-
le sopulijoukolle, että hän oli kohtelias, ystävällinen sekä omasi hyvät tavat,
mikään ei viitannut, eikä mitenkään osannut arvata, mitä tulisi tapahtumaan:

*Kuusikymppinen mies on ampunut vaimonsa kuoliaaksi Laukaassa Kes-
ki-Suomessa. Verityö tapahtui parin yhteisessä kodissa eilen. Teon jäl-
keen 64-vuotias mies ampui itseään ja haavoittui hengenvaarallisesti.
(29.1.2012, Iltalehti)*

Poliisi tutkii Rautalammilla Pohjois-Savossa aamupäivällä tapahtunutta väkivallantekoa tappona. Poliisi löysi paikalta väkivallan kohteeksi joutuneen elottoman naisen. Vuonna 1951 syntynyttä naista yritettiin elvyttää, mutta hänet todettiin myöhemmin kuolleeksi. Poliisi otti tapahtumapaikalta kiinni vuonna 1949 syntyneen miehen, jota epäillään naisen taposta. (7.7.2017, Iltalehti)

Juankosken surmasta murhasyyte: Iäkäs mies iski sairasta vaimoaan teräaseella 66 kertaa. Nainen löytyi kuolleenä yksityisasunnosta. Syyttäjän mukaan 77-vuotias mies oli lyönyt 70-vuotiaista vaimoaan teräaseella kasvoihin, ylävartaloon, olkavarsiin ja ranteisiin. (23.10.2017, Iltalehti)

Esimerkiksi yllä mainitut iltapäivän lehden lööpeissä kirkuneet uutisotsikot kertovat henkisesti haavoittuneiden, mieleltään sairaiden eläkeläisparien ympäröivää yhteiskuntaa vaivaavan rakkauden puutostaudin järkyttävistä seurauksista – puutostaudin, joka on saattanut kyteä sydämen sopukoissa vuosikymmeniä. Vai kuvitteleeko joku todella, että näillä väkivallanteoilla ei ole mitään tekemistä rakkaudettomuuden ja yhteiskunnassa vallitsevan yleisen kaksinaismoraalisen käyttäytymismallin kanssa? Että nämä myöhäisellä aikuisiällä puhjenneet väkivallan paiseet olisivat pelkkien hammaskeijujen vanhuksille muka juonima häijy jekku?

Vuodenvaihteessa 2009–2010 Suomea ravisteli raaka usean ihmisen kuolemaan johtanut joukkoteloitus. Helsingin Sanomat kysyi käsiään pesten pääkirjoituksessaan (nimettömän henkilö) 2.1.2010, mistä näitä pelkureita kasvaa, jotka yrittävät ratkaista elämänsä ongelmia tappamalla puolustuskyvyttömiä, eivätkä edes uskalla kohdata tekojaan ja kantaa niiden seurauksia. Kirjoittajalla ei ole muuta vastausta kuin että meidän on kyettävä yleisesti vahvistamaan turvallisuuttamme:

Jollakin tavoin yhteiskuntaan on saatava parempi yhteisvastuun ja välittämisen henki. Ihmisen pitää pystyä jakamaan pelkonsa ja ahdistuksensa, ja näitä viestejä on opittava kuulemaan ja ymmärtämään paremmin. Paljon puhutaan, että hyvinvointiyhteiskunnassa vastuu on sysätty yksilöiltä yhteiskunnalle. Näiden murhenäytelmien [Myyrmäki, Jokela, Kauhajoki, Leppävaara] edessä mieleen nousee, että monessa suhteessa asiat ovatkin ehkä toisin päin, yksilö on jätetty yksin. Vastuuta ei ehkä pakoilekaan yksilö, vaan häntä ympäröivä yhteisö.

Monet ulkomaalaiset sanovat, että Suomi on kova maa. Meillä on totuttu vetoamaan ihmisten vastuuntuntoon ja yleinen on totuttu asettamaan yksityisen edelle. Se näkyy julkisten puheiden kolkkoutena ja tiukkana pitäyty-

misenä tosiasioissa. Meillä ei ole kykyä käsitellä surua, ahdistusta, pelkoa ja vihaa, ja kuitenkin juuri näistä lähteistä nämäkin väkivallan teot kumpuavat. Yksikään näistä murhaajista ei ansaitse sääliä eikä sankarin sädekehää – pelkureita kaikki tyynni. Mutta silmiin on opittava ihmistä katsomaan ja avunpyyntö ja hätä tunnistamaan. Tämä vaatimus koskee erityisesti viranomaisia mutta myös jokaista voimissaan olevaa.

Samassa lehdessä vielä uutistoimituksen silloinen uutispäällikkö (nykyään entinen), entinen stalinisti, joogalentäjä Anna Karismo kirjoittaa:

Jokin tässä yhteiskunnassa mättää nyt pahasti. Mikä näitä päättäjiä vaivaa, kun he eivät voimakkaammin reagoi yhteiskunnan henkiseen tilaan? Pääministeri ja presidentti esittivät osanottonsa uhrien omaisille, mutta tiukkoja puheenvuoroja väkivallan lopettamisesta on odotettu turhaan.

Kuten lainauksista voi lukea, sekä nimettömänä pääkirjoituksen kirjoittajaksi piiloutuva valittaja, että lehden uutispäällikkö Karismo haikailevat tilanteen ratkaisijaksi, erotuomariksi, vahvaa johtajaa. Nyt tuon kaivatun johtajan pitäisi lopettaa silmitön väkivalta. Toimittajat eivät itse henkilökohdaisesti näe voivansa vaikuttaa tapahtumiin mitenkään, kukapa näkisi? Vas-
tuu tapahtuneesta sysätään ”*tiukoille puheenvuoroille*”, ”*julkisten puheiden kolkkoudelle*” ja ”*kasvottomille viranomaisille*” sekä ”*yksilöä ympäröivälle yhteisölle*”, jotka ”*eivät osaa katsoa silmiin ja tunnistaa hätää ja avunpyyntöä*”. Helsingin Sanomien pääkirjoitus on todellinen älyllinen floppi. Ihmisethän osaavat Suomessa jakaa pelkoa ja ahdistusta toisilleen todella kiitettävästi väkivallan murheellisella kielellä, ei sitä enää viranomaisten tarvitse opettaa. Ja ei kai kirjoittaja suinkaan tarkoita ”*yhteiskuntaan saattavalla yhteisvastuun ja välittämisen hengellä*” sitä, että sivustakatsojat vallitsevan vaikenemisen sijaan vielä yhteisvastuun nimessä auttaisivat tappajia? Entä lause ”*Meillä ei ole kykyä käsitellä surua, ahdistusta, pelkoa ja vihaa, ja kuitenkin juuri näistä lähteistä nämäkin väkivallan teot kumpuavat*”? Suomalaisethan ovat varsinaisia mestareita purkamaan ahdistusta, pelkoa ja vihaa väkivallalla. Eihän päätoimittajan ajatuksissa ole mitään mieltä. Hän ei kysy, mistä ahdistus, pelko ja viha kumpuavat. Ja hän kuvittelee, että surulla, ahdistuksella, pelolla ja vihalla olisi jotain tekemistä väkivallan kumpuamisen kanssa, vaikka suru, ahdistus, pelko ja viha ovat seurausta väkivallasta. Kirjoittajan mukaan kaikki muuttuisi, kunhan viranomaiset mutta myös jokainen voimissaan oleva oppii katsomaan ihmistä silmiin ja tunnistamaan avunpyynnön ja hädän. Ikään kuin maailmaa muutettaisiin tosi-
amme tiiviisti silmiin tuijottamalla – herran lettas sentään.

Mikä näitä uusavuttomia toimittajia oikein vaivaa, kun he eivät ryhdy henkilökohtaisesti omilla teoillaan vaikuttamaan yhteiskunnan henkiseen tilaan vaan tyytyvät pelkästään jeesustelemaan kentän laidalla? Miksi he ovat itse niin täydellisen voimattomia? Entä missä näitä uusavuttomia. lausunnoistaan päätellen vakavasta rakkauden puutostaudista kärsiviä, toimittajia oikein kasvaa? Siinä Helsingin Sanomien päätoimittaja on kuitenkin melkein oikeassa kun hän rohkeasti toteaa ”*pelkureita kaikki tyyntä*”, siis mikäli hän lukee pelkureihin kuuluviksi itsensä lisäksi nekin, jotka seuraavat tapahtumia joko vaieten tai päitään pyöritellen ja päivitellen sivusta, totta kai. Keskusrikospoliisin erikoistutkijan psykologian tohtori Helinä Häkkänenkin näpertele seurauksen verkossa. Hänen mukaansa koulusurmaajilla on kaksi yhteistä tekijää: syvä pettymys ja usko omaan ylivertaisuuteen. Pettymys voi kohdistua omaan itseensä, ympärillä vaikuttaviin ihmisiin tai yhteiskuntaan. Sen sijaan koulukiusaaminen ei ole kaikkien tapausten yhteinen piirre. Koulusurmaajan tekoon liittyy Häkkäsen mukaan vakava mielenterveyshäiriö, vaikka tekijä käyttäytyy yleensä ennen tekoaan yhteisössä tavanomaisesti. Masennuksen, mediaväkivallan ja/tai huumavien aineiden käytön katsotaan osittain lisäävän alttiutta väkivaltaisuuteen. Huh huh! Häkkänen ei ensinnäkään tiedä, että jo iät ja ajat sitten, tutkimuksissa on todettu, että mediaväkivalta ei ole syy väkivallantekoihin, vaan mediaväkivallan, aivan samoin kuin kaiken muunkin väkivallan ihannointi ja ylenmääräinen kuluttaminen on seuraus! Anthony Storran toteaa kirjassaan ”Ihmisen aggressiot”:

Mitään todisteita ei ole siitä, että yleiset tiedotusvälineet ensisijaisesti olisivat vastuussa rikoksista ja väkivallasta. On hyödytöntä kieltää lapsia katsomasta sellaisia televisio-ohjelmia tai lukemasta sellaisia kertomuksia, joissa esiintyy väkivaltaa, sillä tällainen suhtautuminen pikemminkin synnyttää kuin poistaa vihaa. Meidän pitäisi tuomita enneminkin eräiden kauhukertomusten, televisiosarjojen ja pornografisten kuvien karkeus ja raakuus kuin niiden sisällys.

Eli väkivallan ihannointikin on vain pelkkä seuraus aivan kuten myös masennus, pettymys, harhakuvitelmat omasta ylivertaisuudesta sekä huumavat aineet. Kouluampujat Pekka-Eric Auvinen, Matti Saari ja Myyrmannin pommi-iskun kätilö Petri Gerdt olivat, aivan kuten esimerkiksi kaikki pedofiilitkin, kaikki yhteiskuntaamme bakteerien lailla mädättävän rakkaudettomuuden uhreja. Meidän aivan ikioman kaksinaismoraaliin pohjautuvan käyttäytymisemme uhreja.

Kaksinaismoralismista oivan oppitunnin antaa abortin ja homojen leppymä-
tön vihollinen, itsensä ylentäjä Päivi Räsänen, joka toivoo kaduille lisää ver-
ta ja väkivaltaa (Radio Dei ja Seurakuntalainen 30.5.2012):

*Ajattelen, että jokaisen kristityn ja seurakuntien tehtävä on edistää kristil-
listä uskoa ja pitää esillä sanomaa Jeesuksesta, joka on sovittanut ihmisten
synnit ja joka on Jumalan vastaus ihmisten raadolliseen todellisuuteen. Sii-
tä nyt saatu todella ikävä merkki Hyvinkäällä. Tällaisissa tilanteissa näyt-
tää kyllä toisaalta seurakunnille ja kristityille tarjoutuvan erinomaisia
tilaisuuksia - mahdollisuus pitää evankeliumin sanomaa esillä ja tuoda
lohdutusta.*

Niinpä niin - osoitteeton väkivalta tarjoaa kristityille erinomaisia tilaisuuksia
propagandansa levittämiseen ja pitää ihanasti esillä sanomaa Jeesukses-
ta ja tuo lohdusta - täyttää väen paljoudella muuten tyhjän panttina seisovat
kirkonpenkit! Ja eikä iltapäivälehtien kustantajatkaan varmaan sure veri-
löylyjen nostamaa lehtien levikkiä - kun hylsy koulun lattialle kilahtaa, ra-
ha lehden omistajan taskuun vilahtaa....

Kuinka ylipäättään putkiloaivot (aivot eivät omaa kykyä analysoida muuta
kuin omaa napaa ja sitäkin vain vajaan vaalikauden mitalta) omaava, sam-
makoita suustaan tai kynästään lateleva ihminen voi päästä maassamme
aina sisäministeriksi. Ja Helsingin Sanomien päätoimittajan yhteiskuntaan
haikailema parempi henki saadaan syntymään vain yhdellä ainoalla taval-
la: hylkäämällä omakohtaisesti ja sitä myöten yleisesti kaksinaismoraali. Ja
tämä ei suinkaan ole se HS:n uutispäällikön kaipaama tiukka puheenvuo-
ro, koska puhetta kyllä riittää, mutta kukaan ei tee, kuten uutispäällikkö-
kään, mitään. Mutta kuvitteleeko joku, että niin todella tapahtuisi? Totesihan
Erich Fromm:

***On paljon helpompi kiihottua vihan, raivon, julmuuden tai tuhoamisha-
lun voimasta kuin rakkaudesta ja tuttavasta ja aktiivisesta kiinnostukses-
ta; edellinen vaihtoehto ei vaadi yksilöä ponnistelemaan – häneltä ei kysytä
kärsivällisyyttä eikä itsekuria, hänen ei tarvitse oppia, keskittyä, kestää pet-
tymyksiä, ajatella kriittisesti, voittaa omaa narsistisuuttaan eikä ahneut-
taan. Jos ihminen ei ole onnistunut kasvaa, käsillä on aina yksinkertaisia
ärsykeitä tai niitä on helppo tuottaa. Lehdistä voi lukea, radiosta kuunnella
tai televisiosta katsella uutisia onnettomuuksista, tulipaloista, rikoksista
ja sodista. Ihmiset voivat tuottaa vastaavanlaisia ärsykeitä myös omassa
mielessään etsimällä syitä vihata, tuhota tai hallita toisia.***

Kaksinaismoraalista, tavastamme tehdä yhtä ja puhua toista, jaotella yksilöt ulkonäön tai uskomusten perusteella valittuihin ja hylättyihin, hyväksyttyihin ja vihattuihin sekä valikoida ”rakkautemme” kohteet, luopuminen vaikuttaakin täysin mahdottomalle. Yhä edelleen ja rajoituksetta saavat erilaiset, etupäässä uskonnolliset yhdistykset ja lahkot, levittää rakkaudelle vihamielistä ilosanomaansa. Valhe toistetaan niin monta kertaa, että se lopulta muuttuu totuudeksi. Korkeintaan osa yhteiskuntaa voi aiempaa julkisemmin pidättäytyä päivänvalossa paljastamasta sysimustaa sisimpäänsä ja siellä riehuvaa rakkaudettomuuden ruohikkopaloa. Vaikeneminen tulee vain entistä enemmän yleistymään ja mykkien, suu auki kauhistelevien sivustakatsojen joukko kasvaa. Alice Miller:

Jos me käännämme käsittämättömälle selkämme ja järkyttyneinä nimitämme sitä epäinhimilliseksi, kieltäydymme samalla tuntemasta sitä. Silloin me joudumme helpommin siihen vaaraan että me sen seuraavan kerran kohdatesamme jälleen kaikessa viattomuudessamme ja naiiviudessamme tuemme sitä.

Äläkä vain sano, että kaksinaismoraalista luopuminen on mahdotonta, se ei mitenkään onnistu. Miten niin muka mahdotonta? Kaksinaismoraalista luopuminen on yksinkertaisen helppoa, päätät vain itse, ei kukaan muu, että kaksinaismoraalinen käytös loppuu osaltasi nyt. Ja jos joskus kömmähdät ja putoat polvillesi, mikään muu ei auta, kuin nousta itse ylös, korjata virheensä ja jatkaa matkaa. Totta kai kaksinaismoraalista luopuminen edellyttää sinulta päätöksen lisäksi tekoja, mutta nuo teot ovat hyvin yksinkertaisia. Lopetat vain tukemasta sekä hyväksymästä kaksinaismoraaliin perustuvia järjestelmiä ja organisaatioita, kuten esimerkiksi poliitikkoja, kirkkoa tai rahapeliarvontoja sekä lakkaat ihailemasta kaksinaismoraalin synnyttämiä turhakkeita, kuten urheilusankareita, kuninkaallisia tai julkkiksia. Eikä sinun pidä julistaa mitään uutta uskoa, saati myydä omaisuuttasi tai ryhtyä askeetiksi. Hylkää vihan, ahneuden, kateuden, itsekkyyden, katkeruuden ja käytöksesi myötä pelko karisee ajan myötä harteiltasi. Tuo vastarakkautta tuhoavien tunteiden hylkääminen ei suinkaan tarkoita sitä, että matelisit pahuuden edessä kuten uskovaiset Herransa ja sallisit vaienneena sivustakatsojana henkilöiden harjoittaman pahuuden puuttumatta siihen. Sinä et käytä muita ihmisiä hyväksi, etkä salli muiden hyväksikäyttöä. Sinun ei tarvitse tehdä sitä, mitä muut tekevät. Sinun tulee kitkeä pahuus omalla esimerkilläsi. Todennäköisesti joudut solvausten, jopa henkisen ajojahdin kohteeksi – yritä olla provosoitumatta, sillä jotkut ihmiset ikään kuin ”haistavat” kaksinaismoraalista luopumisesi ja siksi alitajuisesti hyökkäävät joskus kimppuusi kuin herhiläiset. Varmaan joudut toisinaan myös kuulemaan

pilkallisia huomautuksia: "*Kuka oikein muka luuletet olevasi*". Aina pahuuden kohdatessasi selväsanaisesti toteat kaksinaismoraalin, pahuuden, näkemäsi ihmisiin kohdistuvan hyväksikäytön ja alistamisen, et syytä, etkä tuomitse, vaan ymmärrät, että myös tekoon syyllistynvä on uhri, joka korkeintaan voidaan eristää kanssaihmisistä mahdollisten lisävahinkojen estämiseksi. Valitsemalla elämänasenteeksesi rakkauden synnyttät vastarakkautta – muutos lähtee sinusta itsestäsi.

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lakea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät. (Matt.7:13)

*Minulla on vielä paljon sanottavaa teille,
mutta te ette voi nyt sitä kantaa*

Joh.16:12

Lähdeluettelo

- Alanen Yrjö E, Kristillinen siveysoppi, WSOY, 1952*
Alberoni, Francesco, Rakastuminen, Otava 1984
amma.fi/
Amsler, Jean, Adolf Hitler. Diktaattorin muotokuva, Weilin & Göös 1965
Apokryfikirjat, Jeesus Siirakin kirja
Apostoliset isät, Helsinki 1975
Arola, Kouki, M. Ruokanen, T. Ruokanen, Ihmisen hyvä ja paha, WSOY 1999
Arola, Kouki, M. Ruokanen, T. Ruokanen, Kristikunnan historia, WSOY 1997
Arola, Kouki, M. Ruokanen, T. Ruokanen, Uskonto ja maailmankatsomus, WSOY 1995
Augustinus, Tunnustukset, Sley kirjat 1981
Augustinus, Henki ja kirjain, Sley kirjat, 1982
Bas Kast, Rakkauden selitys, Gummerus, 2005
Berke, Joseph, Pahan voima, Otava 1991
Bullinger, E.W., The Companion Bible
Bullock, Alan, Hitler Tyrannin nousu ja kukistuminen, Tammi 1958
Brown, Dee, Haudatkaa sydämeni Wounded Kneehen, Otava 1973
Burleigh Michale, Kolmas Valtakunta uusi historia, WSOY, 2004
Dalai-lama, Opetuksia viisaudesta, Biokustannus 1991
Dawkins, Richard, Jumalaharha, Terra Cognita 2007
Dyer, Wayne W., Mitä toivot lapsellesi, Otava 1986
Einstein, Albert
Eisler, Riane, Malja ja miekka, WSOY 1988
Erikson, Erik H., Nuori Luther, Weilin&Göös 1966
Friedell, Egon, Uuden ajan kulttuurihistoria, WSOY 1989
Fromm, Erich, Hyvän ja pahan välillä, Kirjayhtymä 1967
Fromm, Erich, Pako vapaudesta, Kirjayhtymä, 1976
Fromm, Erich, Rakkauden vaikea taito, Kirjayhtymä 1977
Fromm, Erich, Rakkaus on elämä, Kirjayhtymä 1985
Fromm, Erich, Tuhoava ihminen, Kirjayhtymä 1976
Fromm, Erich, Vaarallinen vapaus, Kirjayhtymä 1962
Gandhi, Mohandas, Kirjoituksia, Rauhankirjat 1983
Gandhi, Mohandas, Rauhan ja rakkauden tie, Karisto 1988
Gandhi, Mohandas, Ajatuksia, Karisto 1955
Gascoigne Bamber, Kristikunnan historia, Weilin & Göös, 1978
Grahamin, Billy, Pyhän Hengen lahja, Karassana 1987
Grahamin, Billy, Onnellisen elämän avaimet, Kuva ja Sana 1987
Gyllenberg, Kivekäs, Raamatun tulkinta ja opetus, Kirjapaja 1979
Harner, Michael, Shamaanin tie, Unio Mystica 2004
Hegner, H.S., Kolmas valtakunta, Tammi 1960
Hitler, Adolf, Taisteluni, WSOY 1941
Hitchens, Christopher, Jumala ei ole suuri, WSOY 2008

Hochschild Adam, Kuningas Leopoldin haamu, Tammi 2004
 Huizinga Johan, Keskiajan syksy, WSOY 1989
 Högberg, Ole, Religio 2, Kirjayhtymä 1991
 Högberg, Ole, Religio 3a, Kirjayhtymä 1989
 Högberg, Ole, Religio 3b, Kirjayhtymä, 1994
 Högberg, Ole, Religio 4, Kirjayhtymä 1993
 Höss, Rudolf, Auschwitzin komendantti, Tammi 1959
 Joutsiniemi, Kaulio, Mäkelä, Pekola, Schulman, Naimisissa narsistin kanssa, Minerva 2008
 Jung, Carl Gustaf
 Junkkaala, Eero, Miksi Jumala sallii pahan, Kirjapaja 2002
 Kalliopuska, Mirja, Itsetunto, Kirjayhtymä 1984
 Keltikangas-Järvinen, Liisa, Hyvä itsetunto, WSOY 2008
 Kempiläinen, Tuomas, Kristuksen seuraamisesta, Kirjaneliö 1979
 Koraani, WSOY 1989
 Kramer Heinrich, Malleus Malleficarum
 Kungfutse, Keskustelut,
 Kurki-Suonio, Kaarle, Saako ihminen vastauksen, WSOY 1967
 Langer, Walter C., Adolf Hitler, mies ja myytti, Kirjayhtymä 1973
 Lecky, W.E.H., History of European morals, 1869
 Lehtinen, Kalevi, Rakkautta loppuun asti, Karas-Sana, 1985
 Lenne-Axelson Barbro, Rakkaus, WSOY, 1980
 Luukanen-Kilde, Rauni-Leena, Universumin lapsi, WSOY 1995
 Luther, Martti, Kootut teokset
 Luther, Martti, Juutalaisista ja heidän valheistaan, Kustannus Oy Vasara 1939
 Mack, John E. Ufosiippaukset, Otava 1997
 Maser, Werner, Adolf Hitler – elämä ja teot, Kirjayhtymä 1974
michaelparenti.org/Tibet.html
 Mill, John Stuart, Vapaudesta, Librum 1982
 Miller, Alice, Alussa oli kasvatus
 Miller, Alice, Karkotettu tieto, WSOY 1989
 Miller, Alice, Kätetty tieto, WSOY 1989
 Miller, Alice, Älä huomaa, WSOY 1987
 Nykysuomen sanakirja, WSOY 1966
 Osho, Esoteerinen psykologia, Unio Mystica 1990
 Paris, E., The Secret History of the Jesuits, 1959
 Peck, M.Scott, Pahan psykologia, Kirjapaja 1989
 Peck, M.Scott, Rakkauden psykologia, Kirjapaja 1988
 Pinomaa, Lennart, Saako ihminen vastauksen, WSOY 1967
 Platon, Teokset I-VII, Otava 1999
 Prescott, James W., Body pleasure and the orgins of violence, 1975
 Pringle, Heather, Himmlerin suuri suunnitelma, Bazar 2009
 Pulkkinen, Lea, Nuoret ja kotikasvatus, Otava 1984
 Puolimatka, Tapio, Usko, tieto ja myytit, Kustannus Oy Uusi tie 2009

Puolimatka, Tapio, Usko, tiede ja Raamattu, Kustannus Oy Uusi tie 2007
Raamattu, Kirkolliskokouksen hyväksymä tekstiversio 1938
Rakkauden filosofia, Useita kirjoittajia, WSOY, 1984
Reich, Wilhelm, Fasismin massapsykologia, Otava 1982
Rituale Romanum
Ruokanen, Miika, Ydinkohdat, WSOY 1990
Russel, Bertrand, Filosofaa jokamiehelle, WSOY 1984
Russel, Bertrand, Länsimaisen filosofian historia I–II, WSOY 1948
Sachs, Hanns, Elämän ja rakkauden naamiot, Gummerus 1961
Salo, Mia, Psykkinen terveys ja synnintunto, Uusi tie 2006
share.fi
Shirer William, L Kolmannen valtakunnan nousu ja tuho, Gummerus 1962
Storr, Anthony, Ihmisen aggressiot, WSOY 1970
Storr Anthony, Seksuaalinen poikkeavuus, Weilin & Göös, 1969
Suomalainen tietosanakirja, Weilin+Göös 1992
Tiibetiläinen Kuolleiden kirja, WSOY 1979
Tillich, Paul, Muuttuvan maailman moraali, Kirjapaja 1983
Tuavii, Papalagit, Taivaansärkijät, Otava 1991
Turunen, Lauri E., Ihmisen kasvatus, Atena 1988
Washburn, Sherwood Larned
Westermarck, Edward, Kristinusko ja moraali, Otava 1984
Wikipedia, vapaa tietosanakirja
Wikström, John, Etsimme vastausta uskon kysymyksiin, Kirjaneliö 1982
von Wright, Georg Henrik, Saako ihminen vastauksen, WSOY 1967
Zoller, Albert Hitlerin yksityissihteeri kertoo, Gummerus 1951
Äiti Teresa, Rakkudesta, WSOY, 1988

<https://massapsykologia.blogspot.fi/>